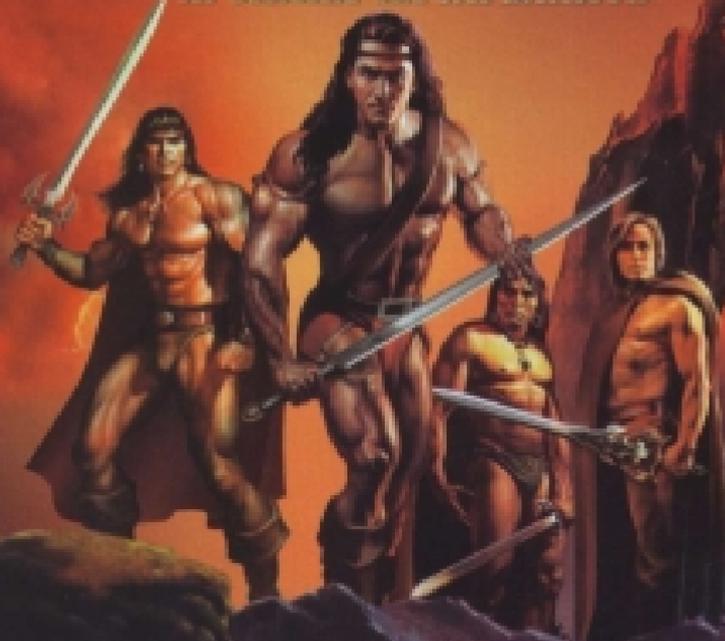

КРАДЕЦА НА ЗОРАТА

ПЪРВА КНИГА

ОТ
ХРОНИКИ НА ГАРВАНИТЕ

ДЖЕЙМС БАРКЛИ

Баркли пише силно, динамично и с превъзходно чувство за хумор. Още по-убаво е, че той твори романи, които Ви се иска да препрочитате отново и отново.

— Девид Гемел —

Книга 1

Джеймс Баркли

Крадеца на зората

ГАРВАНИТЕ

Хирад Хладнокръвния
Рас
Ричмънд
Талан
Сирендор
Ларн
Незнайния воин
Илкар, елф маг от Джулаца

КСЕТЕСК

Школа за магия

Стилиан, Господар на хълма
Дензър, старши маг
Селин, маг съгледвач
Найър, наставник на Дензър
Ларион, магистър изследовател
Сол, Закрилник

ДОРДОВЕР

Школа за магия

Ериан, маг изследовател
Алун, съпруг на Ериан
Троун, воин
Джандир, елф стрелец
Уил, крадец
Вулдарок, Господар на кулата

ЛИСТЕРН

Школа за магия

Херист, Върховен старейшина
Рай Дарик, генерал

ДЖУЛАЦА

Школа за магия

Барас, Главен посредник

БАРОНИ, ВОЖДОВЕ И ВОИНИ

Блекторн, владее южна Балея
Гресе, владее югоизточна Балея
Тесая, вожд на западно племе
Травърс, капитан в гвардията

ПРОЛОГ

Ръката се долепи до устата ѝ и заглуши писъка, когато тя се събуди. Алун не помръдна до нея в леглото. Лице, размито от нощния мрак, доближи очите ѝ. Тя различи сурови черти и безмилостен поглед. Щом се вторачи в него, ръката му натисна още по-силно.

– Направиш ли магия, твоите момчета ще умрат. Ако не ни помагаш, също ще умрат. Нека съпругът ти остане жив, за да се знае, че можем да докопаме твари като вас навсякъде, дори наред града на някоя от Школите. Помисли за това, докато спиш, и укроти гнева си, когато се събудиш. Тепърва има за какво да си поприказваме с тебе.

Мислите се мятаха в ума ѝ с ритъма на лудо туптящото сърце. Глупавото инатене да живее на спокойствие извън защитата, която осигуряваха стените на Школата, сега бе застрашило живота на всички, които обичаше. А този мъж говореше за нейните момчета, прекрасните ѝ близнаци, в чиято съдба вярваше непреклонно и развиваше у тях голяма мощ. Толкова малки, толкова невинни... Тялото ѝ премаля при мисълта на какво са способни хора като мъжа над нея. Не знаеха що е състрадание и милост. Те се бяха зарекли да изкоренят онова, което според тях беше зло. Не съзираха чистотата и възшебството, сътворявани от нея, а слепотата им ги правеше твърде опасни.

В спомените ѝ отекваха гласове, които я предупреждаваха. Магистрите ѝ съчувстваха за стремежа да има нормално семейство, но подчертаха, че не може да си позволи безгрижие във времена, когато мнозина проявяват открита враждебност към Школата и всичко, което тя възплъщава. Тя всъщност извършваше експеримент, напомниха Магистрите, а не само следваше желанието си да има свой дом. Синовете ѝ пък бяха деца на Школата, а тяхното развитие – жизненоважно проучване.

Но както винаги тя наложи волята си. В края на краищата момчетата бяха нейни синове, а Алун не искаше да живее на територията на Школата. Прокле се за глупавия инат и за прекомерната самоувереност, че може да опази близките си. В очите ѝ напиреха сълзи на безсилна ярост.

И другата ръка на мъжа се мярна пред очите ѝ. Държеше парцал, който притисна към носа и устата ѝ. Опиатът подежда бързо, макар че тя се бореше като животно, приклекчено в капана и видяло тичащите хрътки. Напразна, отчаяна и кратка съпротива. Упояваше я с брoфан...

Крадеца на зората

Последната ѝ ясна мисъл беше какво главоболие я очаква, когато отново отвори очи.

ГЛАВА 1

Синя светлина прорязва небето в късния следобед, озари разкъсаните сиви облаци и рязко открои очертанията на прохода Таранспайк. Отекна мощен грохот, съпроводен от човешки писъци.

Бойците от отряда на Гарваните невъзмутимо преценяваха положението от стените на замъка, пазещ прохода. Отвисоко виждаха добре и двора, и бойното поле.

Левият фланг на отбраната бе пробит. По овъглената трева бяха размятани горящи смазани тела, а враговете удвоиха напора си навсякъде по линията на сблъсъка. И напредваха.

– По дяволите! – промърмори Незнайния воин. – Проблем.

Вдигна свит юмрук над главата си, разпери пръсти и завъртя ръката си в широк кръг. Мъжете с флагове по кулите незабавно повториха заповедта. Петима конници и един маг изскочиха в галоп от странична порта.

– Ей там! Вижте – посочи Хирад. Петнайсетина мъже тичаха през пробива, без да се намесват в битката – те се стремяха да достигнат стените на замъка. – Ще участваме, а?

– Участваме – кимна Незнайния.

– Крайно време беше – усмихна се Хирад.

– Гарвани, след мен! – изрева Незнайния.

Измъкна със замах двуръчния си меч от ножницата, подпряна на зъбера, и се втурна към стъпалата. Нагръдната му броня улови последните лъчи на слънцето, а могъщото тяло се носеше напред с бързина и ловкост, които се оказваха гибелна изненада за мнозина. Бръснатата му глава бе приведена напред върху бичия врат, докато се спускаше вихрено по стълбата.

Стъпалата бяха изградени в самата стена и стигаха до покрива на твърдината. Оттам човек можеше да се спусне в двора по спиралните стълби на всяка от двете по-малки кулички.

Незайния поведе към лявата куличка покритите с кожа и ризници воители и мага – отряда на Гарваните. Отвори рязко вратата, изръмжа на стража да се дръпне и препусна надолу през две стъпала, като се подпираше на външната стена.

Още не бяха преполовили стълбата, когато отекна втори, по-мощен взрив, и разтърси замъка до основите.

– Пробиха стената на двора – подхвърли Хирад.

– Почти стигнахме – отвърна Незнайния.

Вратата в подножието на куличката беше отворена, но Хирад се усъмни дали Незнайния изобщо би забавил устрема си, ако я бе заварил затворена. Гарваните изскочиха под гаснещите кехлибарени лъчи и хукнаха към левия ъгъл на двора, където прахът от взрива се издигаше мътно във въздуха.

Враговете нахълтаха през мътилката, прескачаха отломките, които се бяха посипали по двора. Покритите с кожена броня и маскирани бойци се разпръскаха в редица. Хирад забеляза, че след тях идва още един мъж, който видимо не бързаше за никъде. И той носеше лъскава кожена броня, но бе наметнал черен плащ, който се развяваше зад гърба му. Лулата между устните му бълваше димни кълбета, а ако зрението на Хирад не го подвеждаше, изпод наметалото се подаваше глава на котарак, която мъжът галеше разсеяно, Илкар, елф и маг от Джулаца, изрече проклятие и се изплю на земята.

– Този е от Ксетек...

Хирад поспря и се озърна. Стройният жилив елф му махна да продължи напред.

– Ти иди да се биеш. – Овалните кафеникави очи се присвиха под късата черна коса. – Аз ще го наглеждам.

Вражеските воители настъпваха равномерно вляво от Гарваните към отвесната каменна стена, в чието подножие се редяха складове със зърно, сечива и дърва за огрев.

Незнайния тутакси свърна натам, за да ги пресрещне. Хирад се мръщеше, все не можеше да откъсне поглед от самотната фигура с черния плащ зад мечоносците.

Шумът на битката отвън сякаш заглъхна в ушите му, щом се съсредоточи в предстоящото. Противниците бяха почти тройно повече от Гарваните и като видяха колко са малобройни, хвърлиха се към тях. Петима изпревариха останалите тичешком, вдигнали високо мечовете си, уверените им крясъци отекваха от стените.

– В боен строй! – изрева Незнайния и Гарваните пъргаво се подредиха в привичната за тях позиция.

Както винаги, Незнайния застана в центъра на леко неравния клин. Вляво от него бяха Талан, Рас и Ричмънд, вдясно – Сирендор и Хирад. Зад тях Илкар се приготви да ги брани с щита.

Незнайния почукваше ритмично с върха на мечта си по земята на всяка крачка и Хирад, който търсеше в очите на враговете издайнически

признаци, че са разбрали кой е насреща, изведнъж се озъби – забеляза как се поколебаха за миг.

– Щитът е готов – обади се Илкар.

Макар че чуваше тези думи от десет години, Хирад потръпна. Всъщност не усещаше нищо, но вече знаеше, че ще бъде опазен от нападение с магия, и долавяше трептенето на въздуха. Мечът на Незнайния престана да звънти по калдъръма и миг по-късно Гарваните се хвърлиха в схватката.

Острието на Незнайния изсвистя в дъга от долу на горе и от дясно на ляво. Противникът му нямаше никакъв шанс да се защити – оръжието му бе отбито встрани, лицето му – сцепено от брадичката до челото, а върхът на двуръчния меч пръсна кърваво облаче на излизане от раната.

Поразеният отлетя назад с такава сила, че събори други двама и дори не успя да изпищи преди края.

Отдясно Сирендор пое удар с ромбовидния си щит преди да разреже с острието си гърдния кош на врага. Хирад с лекота избегна непохватен замах отгоре, като се наведе настрана, и веднага мушна с две ръце меча си в шията на мъжа срещу него. Останалите врагове не се престрашиха да запълнят зейналата пролука в редиците им. Варваринът се ухили, пристъпи напред и ги подкани с жест да му налетят.

Вляво от Незнайния обаче битката не потръгна толкова добре. Рас и Талан разменяха удари с бойци, които умело отбиваха с щитовете си. Ричмънд все се озърташе, докато се бранеше и парираше противника със светкавични удари.

– Онзи заклинател ни минава отляво – извика той, пресрещна мушкане към корема си и изгласка противника назад.

– Следя го – отвърна Илкар приглушено от усилието да поддържа невидимия щит над всички. – Ей сега ще опита магия.

– Не се занимавай с него, остави го на Илкар! – заповяда Незнайния.

Мечът му се стовари върху щит и противникът залитна.

– Още се движи наляво – упорстваше Ричмънд.

– Зарежи го, казах!

Огромният мъж довърши врага, като му разпори корема, а Талан повали първата си жертва, макар че едната му ръка беше порязана.

Вражеският заклинател излая ключовото слово на магията. Въздухът се нажежи и в кратката тишина всички поспряха и се разделиха на крачка-две.

– Защита! – кресна магът и постройките край стената избухнаха,

разхвърляйки нацепени дъски и трески.

Настана хаос.

Разполовено парче дърво цапардоса опорния крак на Хирад, той загуби равновесие и се просна по корем, макар че опита да се превърти по гръб. Незнайния понесе ударната вълна с широкия си гръб и почти не шавна. Мечът му профуча откъм хълбока и се заби чак до гръбнака на следващия противник.

– Нямаме щит! – кресна Илкар, съборен на земята от взрива, но след миг се изправи със скок. – Поемам техния маг.

– Ще го спипам – обеща Ричмънд, който едва не политна в прегръдките на врага.

Успя да се окопите пръв и мечът му потъна в гърдите на противника.

– Остани в строя! – избоботи Незнайния. – Ричмънд, остани в строя!

А Хирад впи поглед в очите на мъжа, който се канеше да го убие. Онзи като че не можеше да повярва в късмета си, докато замахваше към безпомощния варварин, само че ударът му не стигна до жертвата. Мечът звънна в ромбовидния щит, някой застана над Хирад и острие се впи в шията на нападателя. Сирендор се наведе и издърпа Хирад да стане.

Ричмънд се отдалечи само на пет-шест крачки, но грешката му беше непоправима. Увлечен в схватка, Рас дори не усети, че флангът е оголен. Втори враг се възползва веднага, заобиколи пъргаво първия и намущка Рас в хълбока.

Поваленият Гарван притисна с длан раната и неволно изблъска Талан, който с мъка отби удар, но вторият щеше да го довърши.

– Гадост! – изръмжа Незнайния.

Мечът му се изпречи пред гърдите на Талан и пресрещна два удара. Незнайния ритна с десния крак и петата на ботуша му потъна дълбоко в корема на вражески боец.

Ричмънд се хвърли обратно в битката. Талан застана над поваления си съратник, прободя следващия нападател в гърдите и когато изтръгна меча, писъците на жертвата му заглъхнаха в хрипове – давеше се в собствената си кръв.

А зад тях Илкар успя само да проследи как магът от Ксетеск се втурна към стената, която бе разчистил с взрива, после спря, обърна се към него, усмихна се, изрече една дума и изчезна наскоро крачка.

Илкар заскърца със зъби и отново се съсредоточи в сражението. Присвитият на земята Рас не помръдваше. Незнайния съсече още един

противник, вдясно от него Сирендор и Хирад също убиха по един с привичната си ловкост. Само острието в ръцете на Ричмънд се мятеше бясно, движенията му издаваха какво чувства в момента. Илкар закрачи напред, вече оформяше мана за отблъскващо заклинание. Достатъчно беше да покаже намерението си – остатъците от вражеския отряд го видяха, отскочиха и избягаха през зейналата в крепостната стена дупка.

– Остави ги! – Незнайния викна на Хирад, който се хвърли да ги гони.

Варваринът спря и се заслуша в присмехулните крясъци, с които гарнизонът на твърдината изпровождаше нападателите. Навсякъде по укрепленията се разнесоха победни викове – във вражеските редици рогове засвириха сигнал за отстъпление.

Но за Гарваните победата беше горчива.

Вълна от тишина сякаш се разпростря около тях, другите наоколо също млъкнаха пред гледката, каквато малцина бяха виждали през годините. Хирад се озърна – всички освен Илкар бяха приклекли около Рас. Варваринът се присъедини към тях.

Отвори уста да попита, но тутакси се отказа. Рас, чиито длани още бяха притиснати към страшната рана, не дишаше.

– Цял ден се размотаваме и ето какво стана – каза Хирад. – Повече няма да се наемаме като резервен отряд.

– Не е мястото, нито времето за тези спорове – кротко се обади Незнайния, който забеляза събиращата се край Гарваните тълпа.

– Защо пък не? – Варваринът се надигна, мускулите му се издуха под дебелия кожена броня, а тъмнорижата му плитка подскочи. Той натика свиреп меч си в ножницата. – Още каква проклетия ни трябва, че да се убедим? Като стоиш бездейно по цял ден на крепостната стена, не си нащрек, когато се стигне до битка.

– Тук има неколцина, които не биха се съгласили с тебе... ако можеха. – Незнайния кимна към избитите врагове.

– За десет години загубихме трима от нашите – всеки път когато приемахме договор, който трябваше да откажем. Нека ни наемат да се бием, не да зяпаме как другите го правят.

– Но заплащането беше добро – напомни Илкар.

– И сега на Рас пука ли му за парите?! – кресна варваринът.

– Аз... – започна Илкар, но опря длан в челото си, погледът му поъмътня. Той стисна рамото на Незнайния. – Да отложим и спора, и Поме-на. Онзи маг още е някъде наблизо.

Гарваните наскачаха, готови за бой.

– Къде? – изръмжа Хирад. – Свършено е с него!

– Не го виждам – призна елфът. – Движи се под Було. Знам обаче, че е тук. Усещам оформената мана.

– Страхотно! – промърмори Сирендор. – Може да ни цапардоса както си иска.

Ръката му стисна по-силно дръжката на меча.

– Нищо не ни заплашва. Принуден е да се отърве от Булото преди да направи ново заклинание. Само че искам да знам с какво се занимава вътре.

Лицето на Илкар се скова в намръщена гримаса.

Хирад огледа твърдината и крепостните стени. Събираха се облаци и светлината на залязващото слънце избледняваше бързо до сивкаво, дори заръмя. Всичко бе замряло, поне стотина чифта очи наблюдаваха Гарваните и трупа, около който стояха. Замъкът Таранспайк притихна и макар че войниците се завръщаха в него с победа, тутакси се умълчаха, щом видяха какво се е случило.

Гарваните запристъпяха в разширяващ се кръг, Илкар оставаше встрани и дебнеше напрегнато при оголената от взрива стена.

– Но защо той не успя да стовари онова заклинание върху пас? – зачуди се на глас Талан и махна с ръка към разпилените наоколо трески и зърно. – Не му достигна една протегната ръка.

– Не би трябвало да пропусне – съгласи се елфът. – Точно затова аз...

Оказа се, че магът е до стената. Ненадейно стана видим, опрял двете си ръце в нея. Опипа набързо мястото и част от стената се дръпна назад и наляво, откривайки тъмен тунел. Магът влезе и проходът незабавно се затвори.

Илкар притича и се вторачи в стената, другите се скупчиха зад него.

– Хайде де, отвори – подкани го Хирад.

Елфът изви глава към него, овалните му, заострени на върха уши трепнаха раздразнено.

– Ще успееш ли? – попита Талан.

– Трябва да използвам магия. Иначе не бих видял къде да натисна.

Пак насочи вниманието си към стената и останалите Гарвани се отдръпнаха, за да не му пречат. Той произнесе кратко заклинание, докато плъзгаше ръцете си по стената, и усети как маната очертава следи. Опря върховете на пръстите си в камъните и затърси. Пръстите му намираха една след друга нужните точки.

– Готово.

Не бе изминала и половин минута. Незнайния кимна.

– Добре. Но ти – посочи плещестия Талан, чиято къса кестенява коса лепнеше от пот – ...остани тук и се погрижи за ръката си, а ти... – пръстът му се изпъна към Ричмънд – ...започни Помена и помисли какво направи.

В краткото мълчание Талан понечи да възрази, но капещата от ръката му кръв и изнуреното лице показваха колко неприятна е раната. Ричмънд покорно отиде при Рас и се възря в него със сините си очи, които се насълзиха. Дългурестото му тяло се прегъна да коленичи до загиналия воин Гарван. Опря меча пред себе си, сплел пръсти на предпазителя пред дръжката. Склони глава и замря, само ветрецът полюшваше дългата му руса коса, вързана на тила. Преди четири години Рас заедно с Талан се бе присъединил към вече прославените и уважавани трима бойци Гарвани. Толкова бяха оцелели след онази единствена битка, в която паднаха другите им двама приятели.

Незнайния застана до Илкар.

– Да се заемем с това.

– Добре. – Илкар бутна, стената хлътна и се дръпна наляво. – Ще остане отворено. Той беше затворил отвътре.

В края на прохода трепкаше мъждива светлинка. Незнайния закричи пъргаво, Хирад и Сирендор го следваха по петите, Илкар вървеше последен.

Вече доближаваха светлика, когато прокълътя вик на ужас и пресекна рязко. Нечий глас гръмко избълва поток от думи, чу се тътрене на крака. Незнайния забърза напред.

Свърна надясно и се озова в стаичка, където имаше легло, срещу него бюро, а от къс коридор в лявата стена проникваше светлина. Върху бюрото се бе килнал мъж на средна възраст в обикновена синя роба. От дълга рана на набръчканото му чело по дългите му пръсти се стичаше кръв. Той гледаше изцъклено капките и потрепваше конвулсивно.

Незнайния приклепна до мъжа.

– Къде отиде той? – Не дочака отговор, другият дори не показа, че го разпозна. – Питам те за мага с черното наметало.

– О, богове в небесата! – Илкар също застана до зашеметения мъж. – Това е магът на замъка.

Незнайния кимна. Елфът надигна полека главата на мага. Кръвта се стече на струйка по изпитото бледо лице. Очите шареха, но като че не виждаха нищо.

– Серан, аз съм Илкар. Чуваш ли ме? – Погледът се фокусира за миг. – Къде отиде магът от Ксетеск? Трябва да го намерим.

Серан се помъчи да погледне през рамо към входа на вътрешния коридор. Устните му шаваха, но се чуваше само „д-д-д...“.

– Чакайте малко – намеси се Сирендор. – Тази стена не опира ли в...

– Да вървим – прекъсна го Незнайния. – Докато се бавим, той ни се изплъзва.

– Така си е – отсече Хирад и поведе останалите по коридора към малко празно помещение.

В отсрещната стена имаше врата, а зад нея – друг, по-дълъг проход, чийто край се осветяваше от неравномерно сияние. Варваринът се озърна.

– Хайде! – повика останалите и се втурна по коридора.

С доближаването към края видя голям огън, накладен върху решетка в ниша на отсрещната стена. Нахълта в залата и светкавично огледа навсякъде. Отдясно имаше две врати през двайсетина стъпки от двете страни на второ, незапалено огнище. Едната се затваряше бавно.

– Ей там! – посочи Хирад и свърна към вратата, без да го е грижа идва ли някой след него.

Искаше по-скоро да се нахвърли върху жертвата.

Заби пети в пода пред вратата, отвори я със замах и отстъпи крачка назад преди да нахълта. В дъното на малко преддверие имаше двукрила порта със свод и гравирани на дървото герб. Стените около портата бяха покрити с руническо писмо. Светилници ярко огряваха стаята. Хирад не се забави да разглежда – едното крило на портата беше откренато, а отвътре проникваше трепкаща светлина.

Варваринът се усмихна.

– Я ела при татенцето! – процеди той и се хвърли през пролуката в портата.

– Хирад, почакай! – изкрещя Сирендор, когато останалите дотичаха в залата с двете врати.

– Сирендор, настигни този идиот – заповяда Незнайния. – Мисля, че е време да видим къде попаднахме.

Над огнището висеше кръгла метална плоча с диаметър около метър. На нея бяха гравирани глава и нокти на дракон. По зейналата паст играеха пламъци, а разперените нокти бяха готови да разкъсват. Нямаше друга украса. Незнайния пристъпи към герба, но не изпускате от поглед Сирендор, устремил се към вратата, зад която изчезна Хирад.

Изведнъж Незнайния спря, сви вежди и се обърна към Илкар.

– Какво има? – попита елфът.

– Нещо не е наред. Ако не съм се объркал съвсем, тук трябва да са кухните, а натам – протегна ръка Незнайния към вратите – е дворът.

– Значи сме под тях – предположи Илкар.

– Не сме се спускали надолу. Какво ще кажеш?

Но елфът не го слушаше, а се вторачи преbledнял в герба над огъня.

– Познавам този символ...

– И какво означава?

– Това е гербът на Драконаните. Чувал ли си за него?

– Някой и друг слух – сви рамене Незнайния. – Е, и?

– И според тебе би трябвало сега да стоим на двора?

– Ами така ми се струва, но... Илкар преглътна на сухо.

– Божове... дано не сме направили онова, което подозирам...

В първия миг размерите на кухнята, в която се озова, накараха Хирад да забави крачка, а и му натежа жегата, обгърнала го още с влизането. После усети извънредно силна миризма на дърво и масло, наситена с някакъв остър дъх. Накрая две огромни очи, които го наблюдаваха от дъното на залата, сякаш го заковаха на място.

– Хирад, укроти се!

С този вик Сирендор отвори вратата вдясно от огнището и влезе тиешком. Видя двукрилата порта с герба, но спря рязко, защото пред него изникна магът с тъмния плащ. По инстинкт вдигна меча си и отстъпи, за да заеме позиция. Досети се, че неочакваната поява на мага е заради изчерпването на Булото, с което се бе прикривал. Мъжът пред него отдавна бе прехвърлил трийсетте и щеше да е симпатичен въпреки рошавата коса и брадясалите бузи, ако побелялото лице не бе разкривено от страх. Той разпери празните си ръце.

– Моля те! – зашепна. – Не можах да му попреча, но мога да възпра поне теб.

– Заради теб умря един от Гарваните... – ...и не искам да видя как ще умре още един, повярвай ми. Варваринът...

– Къде е? – настръхна Сирендор.

– Не повишавай глас! Виж, той е в беда. – Под наметалото на мага се подаде котешка глава и пак се скри. – Ти си Сирендор, нали? Сирендор Ларн. – Щом наемникът кимна, магът продължи: – А аз съм Дензър. Знаем как си настроен към мен, но в момента можем да си помогнем взаимно. Повярвай ми, твоят приятел наистина се нуждае от помощ.

– В какво се е натресъл? – по-тихо попита Сирендор. Неясно защо нещо в държанието на мага успя да събуди тревогата му. Вместо да го посече на място, той повярва, че Дензър се плаши от друго, а не да умре от ръката на Гарван.

– Лошо. Дори много лошо. Виж сам.

Магът вдигна показалец пред устните си и повика Сирендор с жест. Боецът доближи, без да изпуска от очи нито него, нито мърдащата малка издупина под наметалото му. Дензър му посочи да надникне през портата.

– О, велики богове над нас!

Щеше да се вмъкне вътре, но магът го хвана за рамото. Сирендор се извъртя на пети.

– Махни ръката си от мен. Веднага! Магът се подчини, но каза натъртено:

– Няма да го улесниш, ако просто нахълташ там.

– Но какво да сторим? – изсъска Сирендор.

– Не знам точно... – вдигна рамене магът. – Може би ще успее да измисля нещо. Не е зле да доведеш и приятелите си. Няма да намерят нищо интересно във външната зала, а тук не е изключено да ни бъдат от полза.

Сирендор направи две крачки и изви глава към Дензър.

– Без глупости, разбра ли? Ако и той умре заради тебе... Магът кимна.

– Чакам ви.

– Точно така.

Сирендор изхвърча от предверието, без да знае, че ще потвърди всички опасения на Илкар.

Хирад би побягнал, но беше влязъл прекалено навътре, а и не вярваше, че краката ще го удържат, защото трепереха ужасно. Затова стоеше и зяпаше.

Главата на дракона бе опряна върху предните му лапи и първата свързана мисъл, изплувала в ума на Хирад, беше за големината ѝ – от долната челюст до темето се равняваше на неговия ръст. И устата беше широка поне три стъпки, муцуната пък се проточваше пет стъпки. Очите бяха разположени близо едно до друго над муцуната, оброчени в дебели рогови окръжности, а зениците представляваха тесни черни ивици сред стъписваща синева. Костен гребен започваше от главата на дракона и минаваше по гръбнака му. Хирад добре виждаше лъскавата грамада на тялото.

В този момент съществото внимателно разпери криле и веднага пролича защо странната кухня е толкова огромна. Крилете започваха от горната част на туловището над плешките и всяко се простираше четирийсетина стъпки в ленивия си размах. Драконът пазеше равновесие с тях, докато вдигаше глава от пода и се изправяше.

Въпреки грациозно извитата шия, за да гледа по-отблизо натрапника, чудовището се изви около шестдесет стъпки над пода. Опашката се извиваше наляво и дори в края беше по-дебела от човешко тяло. В цялата си дължина Драконът би заел поне сто и двадесет стъпки, но сега се опираше на мोगъщите си задни крака с по четири нокътя на тях, по-големи от човешка глава. Целият беше златист – светлината от огъня се преливаше по тялото му и хвърляше отблясъци по стените.

Хирад чуваше бавното и дълбоко дишане. Драконът отвори уста широко и показва дълги редове остри зъби. Прокапа слюнка, която се изпари щом допря пода.

Съществото вдигна предна лапа и изпъна напред един извит нокът. Варваринът неволно отскочи. Преглъщаше трудно и изведнъж се препоти целият. Тресеше се от главата до петите.

– Ама и аз съм един шибаняк... – изръмжа той. Открай време вярваше, че ще умре с меч в ръка, но в миговете преди да бъде изкормен от гигантския нокът, той не направи очевидно безсмисления опит да се защити. Покой изтласка мимолетната ярост, която пък бе сменила страха, и Хирад прибра меча в ножницата, вперил поглед в очите на великанската твар.

Но не последва удар. Драконът присви нокътя си и изпъна шия надолу. Главата му спря само на крачка от варварина и го обля с горещия си кисел дъх.

– Интересно – изрече драконът с глас, който отекна в съзнанието на Хирад.

Накрая краката на варварина не издържаха и той тупна тежко на пода. Устата му зейна, но не издаде нито звук.

– А сега – продължи драконът – да си поприказваме.

ГЛАВА 2

– И кои все пак са тези Драконани? – прошепна Сирендор. Илкар се обърна към него.

– Всичките са магове. Те са... не знам как да го кажа... някак свързани с... с драконите, нали се сещаш?

– Изобщо не се сещам, по дяволите! Дракони не съществуват. Има ги само в мълвата и преданията – едва чуто се сопна Сирендор.

– Тъй ли било? Значи там вътре виждам една адски грамадна легенда.

Ушите на елфа настръхнаха сърдито.

– Че какво значение има? – Колкото и тихо да звучеше гласът на Незнайния, не губеше нищо от силата си. – Нуждаем се от отговор на един-единствен въпрос.

Тримата Гарвани и Дензър се бяха скупчили пред откренатата порта към залата на Дракона, забравили за малко враждата си. Хирад седеше с гръб към тях, подпрял се на длани и свил краката си в коленете. Огромната глава беше на крачка от него, стъписващото туловище лежеше на пода с прибрани криле. Илкар не можеше да се начуди на размерите на съществото.

Макар да не вярваше особено на книгите и преданията, въображението му мислено рисуваше драконите. Представяше си ги големи. Но Хирад изглеждаше толкова дребничък пред това чудовище, че елфът се извърна и стисна клепачи за миг преди да реши, че Сирендор не е прав. Онова в залата не беше илюзия. И все пак не успяваше да повярва докрай.

– Би трябвало да е мъртъв – промърмори Незнайния. Пръстите му ту стискаха дръжката на меч, ту се разгъваха. – Защо не го е убил?

– Според нас те беседват – отвърна Дензър.

– Какво?!

Илкар не бе чул нито дума откъм залата. Ако разчиташе само на видяното, значи Хирад и Драконът просто се гледаха. Елфът обаче напрегна остроото си зрение. Ето, Хирад поклати глава и премести тежестта си върху едната ръка, за да направи жест с другата. Посочи зад гърба си и каза нещо, но пак не се чуха думи. Драконът наклони глава встрани и в отворената уста се откроиха гъсто наредени зъби. На пода капна течност и Хирад трепна.

– Според вас ли? – обади се Сирендор. – За кого още говориш?

– Остави това за по-късно – възпря го Незнайния. – Трябва да измислим нещо, и то по-скоро. За какво, да му се не види, може да разговарят тези двамата?

Никой не знаеше отговора. Илкар пак се взря в смущаващата сцена и някакъв проблясък привлече погледа му. Отначало помисли, че е отражение от красивите лъскави люспи на Дракона, но цветът не беше златист, напомняше за сребро или стомана.

Напрегна зрението си докрай и го откри – малък диск, не по-широк от длан, закачен на верижка около нокът на едната задна лапа на Дракона. Побутна Дензър и махна с ръка натам.

– Къде е? – попита другият маг.

– На десния заден крак, третия нокът. Дензър завъртя глава.

– Ама че очи имаш... Ей сега.

Магът от Ксетеск смънка някакви думи и разтърка с палец клепачите си. Пак погледна и се смръзна.

– Какво е това? – попита Илкар. – Само не се опитвай да...

– Ти се моли Хирад да го разсейва с разговора – прекъсна го Дензър и замърмори под носа си.

– Какви ги дрънкаш? – изсъска елфът. – Какво видя?

– Довери ми се. Мога да го спася. А вие се пригответе да бягате оттук.

Направи крачка и изчезна.

– Слушай, доста ми е трудно да се опомня – призна си Хирад.

Драконът изви глава и изопна лапите си.

– Обясни ми.

Думите сякаш не минаваха през ушите на варварина, а направо разтърсваха главата му.

– Ами... разбери – и в най-щурите пиански видения не съм си представял, че ще си бърборя с... с дракон. – Размаха ръка безпомощно и изви вежди. – Искам да кажа, че...

Гласът му притихна.

Ноздрите на Дракона се издуха и Хирад усети как горещият повей роши косата му. Трудно се удържа да не повърне от този дъх, гаден с миризмата си на кисела пепел.

– Сега какво мислиш? – попита съществото.

– Страх ме е до полуда.

На Хирад му беше студено. Все още потреперваше и му се струваше, че потта замръзва по тялото. А в залата беше горещо. Много

горещо. Големи огньове пращяха и пукаха в десетте огнища по стените в отсрещната половина на залата, които заобикаляха Дракона от три страни. Самото чудовище май седеше на мека влажна пръст. Хирад пак се подпря на ръцете си.

– Страхът е полезен. Също и умението да познаеш кога си безсилен. Затова още си жив. – Драконът размърда лявото си крило. – Я ми кажи какво търсиш тук?

– Преследвахме един човек. Той дойде насам.

– Да, знаех, че не си сам. Кого преследвахте?

Варваринът се подсмихна преди да се усети. Умът му отказваше да възприеме това, което се случваше. Въпреки увереността, че говори с твар от преданията, все не можеше да отпъди и приумицата, че е някаква илюзия. Това обяснение изглеждаше по-смислено.

– Един маг. Неговите хора убиха мой приятел. Искаме да го хванем. А ти... видя ли някого? – Положението беше твърде нелепо... – Виж какво, да ме прощаваш, но дори не мога да повярвам, че те има.

Драконът се разсмя или поне Хирад изтълкува така звука. Бумтеше в главата му като прибой край скалист бряг. Варваринът се разтресе и стисна клепачи от болката, която заблъска мозъка му. А после чудовищните зъби се озоваха пред него, а ноздрите издухаха сгорещен въздух в очите му. Хирад се стресна до онемяване, но преди дори да се изуми от бързината на чудовището, то помръдна главата си нагоре и го бутна под брадичката. Хирад се плъзна назад по гладките камъни, накрая спря зашеметен. Подпря се да седне и опипа брадичката си – по дълбоката драскотина имаше кръв.

– А сега, дребно човече, трудно ли ти е да повярваш, че ме има?

– Ами... не бих казал...

– И не би трябвало. Серам вярва, но той не изпълни дълга си към мен. И твоите приятели зад портата... Убеден съм, че вярват.

Гласът на Дракона в главата му зазвуча по-гръмко. Хирад се изправи и прекрачи към звяра, като тръскаше глава в опит да я прочисти от мътилката.

– Е, извинявай. Не исках да те обидя.

Отново усещаше ударите на сърцето си чак в гърлото. Откъм дракона долетя друг звук, може и пак да беше смях, но някак пренебрежителен.

– Ти се усъмни в самото ми съществуване – напомни чудовището. – Бих казал, че си късметлия, защото не се обиждам лесно. Или защото не съм склонен да се усъмня в твоето съществуване.

Варваринът се насилваше да успокои дишането си и да измисли нещо, но не виждаше изход. Оставаше само да научи кога на дракона ще му дотегне тази игра и ще го затрие.

– Така си е. – Хирад сви рамене. – Но те моля да разбереш, че точно теб най-малко очаквах да заваря тук.

– Ааа... – Този път в главата на варварина отекна веселие. – Значи съм те разочаровал. Дали не подобава аз да ти се извиня?

Сега смехът беше по-кротък, някак замислен. Лекичко шумолене стигна до слуха на Хирад, после и едва доловим глас:

– Не реагирай, когато ме чуеш, не казвай нищо. Аз съм Дензър – човекът, когото ти преследваше. Опитвам се да ти помогна. – Кратко мълчание. – Затова кажа ли ти да бягаш, хуквай с все сила. Не спори и не поглеждай назад.

– А сега, дребно човече, задай ми въпрос.

– Какво?

Хирад примига и пак насочи цялото си внимание към дракона. Изуми се, че е могъл да го забрави дори за миг.

– Питай. Сигурно искаш да научиш нещо за мен. Чудовището отдръпна главата си и шията му се изви високо над подобното на хълм тяло.

– Ами добре. Защо не ме уби?

– Защото ти прибра меча и показа, че си различен от другите хора, които съм срещал. Това те прави интересен. Малцина сред хората са интересни.

– Щом казваш... И какво правиш тук?

– Почивам си. Възстановявам се. Тук съм в безопасност. Хирад сви вежди.

– В безопасност от какво?

Драконът се размърда. Леко разкрачи задните си лапи, отново положи глава на пода и впи поглед в очите на варварина, примигвайки мудро.

– Моят свят е във война. Ние опустошаваме земите си и на това не му се вижда краят. Когато искаме да възстановим силите си, възползваме се от сигурни убежища като това тук.

– Къде по-точно е „тук“?

Погледът на варварина се плъзна по високия таван.

– Поне си достатъчно разсъдлив да проумееш, че не се намиращ в своето измерение.

– Хич не те разбирам, като ми говориш за измерения, да прощаваш.

Само знам, че в замъка Таранспайк няма толкова голяма зала.

Драконът се засмя за кой ли път.

– Толкова е просто, но ако подозираше какви усилия са положени, за да можеш да стоиш пред мен... – Надигна главата си и я разлюля със затворени очи. Продължи, без да ги отваря: – Когато излезе от покоите на Серан, ти се озова в гардеробна, но тази стая не се намира в никое измерение. Същото важи и за тази пещера, както и за молитвената зала, която вече си видял. Ако това ще те улесни, смятай ги за коридор между твоето и моето измерение. Съществуването му зависи от съхраняването на целостта на твоето измерение. – Главата пак го доближи светкавично и крилете зашаваха, за да компенсират рязкото движение. – Всички от моето Люпило сме поели задължението да закриляме вашия свят, да го пазим от набези на всяко вражеско Люпило и да не даваме в ръцете ви онова, което не биваше да бъде сътворявано никога.

– Но защо си правите труда?

– Не се заблуждавай, че е от симпатия към вас, незначителните твари. Рядко се срещат хора, достойни за уважението ни. Лесно е да го проумееш – ако допуснем да имате средствата, с които да се самоунищожите, ще загубим завинаги убежището си. Това е причината порталът към вашия свят да остава затворен. Иначе някое друго Люпило би могло да реши, че иска да властва над вас.

Хирад се замисли.

– Значи казваш, че от вас зависи нашето бъдеще. Надочните дъги на Дракона се размърдаха като вежди.

– Да, и до този извод би могъл да стигнеш. Впрочем... как е името ти?

– Хирад Хладнокръвния.

– Аз съм Ша-Каан. Ти си силен, Хирад Хладнокръвния. Добре направих, че те пощадох, за да говоря с тебе. Ще достигна до тебе отново. Но сега трябва да си отпътуваш. Върви си заедно с твоите спътници. Входът ще бъде запечатан зад вас. Ти повече няма да ме намериш, но аз може и да те намеря. А Серан... Налага се да намеря друг, който ще ми служи. Няма да търпя Драконани, които не са способни да опазят моето убежище.

Чак след няколко удара на сърцето си варваринът осмисли какво чу, но не смееше да повярва.

– Ти ме пускаш да си отида?

– Защо не?

– Бягай, Хирад, бягай веднага!

Главата на Дракона се издигна светкавично, очите му светнаха като жарава и затърсиха кой говори. Дензър обаче оставаше невидим. Хирад се поколеба.

– Бягай! – кресна вляво от него магът.

Варваринът се озърна към Ша-Каан, погледите им се срещнаха за мимолетен миг. Виждаше само необузdana ярост.

– О, не...

Драконът се вторачи в десния си заден крак. Хирад хукна.

– НЕ! – Сега гласът на чудовището беше гръмовен и отекваше от стените. – Върни онова, което взе от мен!

– Тук съм! – извика Дензър.

Хирад изви очи надясно – магът се мярна на трийсетина крачки от портата. Драконът също се обърна натам и блъвна огън, който обгори стената, пламъците се извисиха до тавана и погълнаха дърво и гоблени. Но Дензър бе изчезнал отново. Непоносима жега облъхна Хирад. Той се спъна, изохка, останал без дъх, а грохотът на огнения изблик го разтърси целия. Стори му се, че цялата зала е погълната от пожар. През дима и падащи подпалени парцали от гоблени видя Незнайния, който му бе отворил портата широко. Една сянка излетя през портата и тогава варваринът чу дракона да се надига. Незнайния пребледня.

– Тичай де, Хирад, тичай!

Драконът направи крачка напред, после още една и Хирад усещаше как подът се разтърсва под краката му.

– Донеси ми откраднатото! – затытна чудовището. Хирад се добра до портата.

– Затваряме! – кресна Незнайния и двамата със Сирендор натиснаха крилата. – По-бързо, по-бързо!

Хвърлиха се към вратата на предната зала. Илкар и Дензър я прекосяваха в лудешки бяг, Сирендор не изоставаше от тях. Ша-Каан пак блъвна огън, масивната двойна порта се разхвърча на парченца овъглено дърво и обжарен метал. От удара Хирад падна и се търкулна към стената с незапаленото огнище. Задушаваше се. Замря разтърсен, вторачен в пламъците наоколо, после погледът му се спря на Ша-Каан, който вдишваше отново, проврял глава през разбитата порта.

Варваринът стисна клепачи в очакване на края, но нечия ръка се протегна, сграбчи го за яката, издърпа го да стане и го тласна към железния навес над огнището. В същия миг две огнени копия пронизаха с рев входа и достигнаха отсрещната стена, където стопиха металната плоча с герба на Драконаните.

– Да вървим, Хирад! – Незнайния го бутна да последва другите, които бяха избягали.

– Върни амулета! – зарева Ша-Каан. – Хирад Хладнокръвния, върни амулета!

Варваринът пак се подвоуми, но Незнайния го натика в коридора преди пламъците да поразят за втори път залата, да издърпат въздуха от дробовете им и да опърлят косите им.

– По-бързо! – извика Сирендор. – Изходът се затваря и не можем да го задържим.

Двамата се втурнаха неистово по коридора и бяха вече в гардеробната, когато нова огнена вълна заля молитвената зала и проникна в коридора. Хирад усети как кожената броня по гърба му се сгърчва от топлината. Виждаше в късия тунел при входа Илкар, разперил ръце. Елфът се обливаше в пот от усилието да запази прохода отворен с някакво заклинание, но проходът се стесняваше по мъничко. Илкар въздъхна и затвори очи.

– Заклинанието му губи мощ! – отекна гласът на Дензър. – Побързайте!

Вратата се плъзгаше към отвора, спалнята на мага се скриваше от погледите им на всяка крачка. Воят на Ша-Каан кънтеше в ушите им. Двамата се провряха, помитайки Илкар на пода. Вратата се затвори с глух трясък и гласът на Дракона стихна.

Илкар, Хирад и Незнайния се надигнаха и изтупаха прахоляка от дрехите си. Варваринът кимна признателно на огромния си съратник, който пък вирна брадичка към запушения проход. Сега на стената нямаше никаква следа, че някога е съществувала врата.

– Бяхме в друго измерение. Знаех си, че пропорциите тук изобщо не съответстват.

– Не чак в друго измерение – поправи го Илкар. – По-точно е да се каже, че бяхме между измеренията. – Той приклепна до свлеклия се маг на замъка. – Брей, брей... Серан бил Драконан. – Опипа ръката му, но нямаше пулс. – Уви, мъртъв е.

– И няма да е единственият! – Хирад се хвърли към Дензър. – Да беше се изсулил, докато имаше шанс!

Мечът се появи в ръката му, но Дензър само сви рамене и продължи да гали котарака си.

– Хирад... – Кроткият глас на Незнайния го възпря със своята властност. – Битката свърши. Ако му отнемеш живота сега, ще бъде убийство.

– Неговите дребни лудории погубиха Рас. Можеше и аз да умра. Той...

– Хирад, помни кой си. Имаме кодекс. – Незнайния стоеше до него. – Ние сме Гарваните.

След миг-два варваринът кимна и прибра меча.

– Бездруго – вметна Илкар – ще му се наложи да ни обясни много неща.

– Аз те спасих – намръщи се Дензър.

Преди да се усети, Хирад го награби и го притисна до стената, опрял подлакътник под брадичката му. Котаракът засъска и тутакси се скри.

– Спасил си ме, а? – Варваринът почти навря нос в лицето на мага. – Така ли наричаш това, че за малко не бях препечен с коричка? Незнайния ми спаси живота, а ти го изложи на риск. Достатъчно е, за да те затрия.

– Ама как... – възмути се Дензър. – Отвлякох му вниманието, за да избягаш!

– Само дето нямаше нужда, нали? – Хирад изсумтя, щом видя недоумението в очите на мага. – Слушай, човече от Ксетеск, той беше готов да ме пусне. – Варваринът се отдръпна и Дензър предпазливо опипа шията си. – Ти рискува живота ми, за да откраднеш. Дано плячката си е струвала. – Обърна се към останалите Гарвани и натърти: – Не знам защо си губя времето с този мръсник. Очаква ни Помен.

Алун побутна бележката по масата с трепереща ръка. Друга длан се отпусна върху неговата, силна и успокояваща.

– Опитай да се овладееш, поне знаем, че са живи, значи имаме шанс.

Алун вдигна глава да погледне приятеля си Троун, който трудно се бе наместил на скамейката отсреща – огромно тяло, високо над шест стъпки, могъщи рамене и гръден кош. Резките му черти имаха младежка свежест, вързаната на опашка лъскава руса коса се спускаше по гърба. Зелените, обрамчени в жълто очи гледаха Алун сериозно и угрижено.

Троун завъртя глава и опашката му се показва над рамото за миг, докато оглеждаше кръчмата. По пладне се бе напълнила и гълчавата ту се надигаше, ту звучеше по-приглушено. Маси имаше навсякъде по дъсчениния под, а по краищата бяха преградени и ниши, където хората можеха да поговорят в някакво подобие на уединение.

– Какво са написали, Уил? – Гласът на Троун, дълбок и ръмжаш, както се очакваше при такъв гръден кош, пак изтръгна Алун от тежкото

униние.

Уил седеше до него – дребен, жилив мъж със светли очи и черна брада. Косата му оредяваше. Подръпна носа си с палец и показалец, веждите му се събраха, докато четеше на глас.

– Не много. „Твоята жена магьосница бе отведена за разпит относно делата на Школата Дордовер. Ще я освободим невредима, ако бъде сговорчива. Тогава ще пуснем и синовете ти. Повече няма да се свързваме с теб.“ – Значи знаем къде е тя – каза третият от групата, чиято мощ бе потърсил Алун.

Джандир беше елф, млад, с издължено лице, светлосини овални очи, рус, с късо подстригани коса и брада.

– Да, знаем – съгласи се Троун. – Както знаем дали можем да вярваме на словата в тази бележка.

Той облиза устните си и бодна с вилицата още едно парче месо.

– Трябва да ми помогнете!

Погледът на Алун шареше отчаяно по лицата на тримата. Троун се взря в Джандир, после и в Уил. Те кимнаха поред.

– Ще го направим – обеща Троун с пълна уста. – И без да протакаме. Почти няма надежда онзи да освободи жена ти и децата.

Алун кимна.

– Наистина ли го мислиш? – усъмни се Уил.

– Момчетата са близнаци с нейните заложби – напомни Троун. – Ще станат могъщи магове под грижите на Дордовер. И Алун е убеден, че щом се разправят с Ериан, най-вероятно ще убият и тях. Трябва да ги измъкнем оттам. – Пак се обърна към Алун. – Но няма да ти излезе евтино.

– Не ме е грижа колко ще струва.

– Разбира се, аз няма да взема пари – побърза да добави якият мъж.

– Не, приятелю, няма да откажеш. – По лицето на Алун плъзна сянка на усмивка, но в очите му блестяха сълзи. – Само искам да се върнат у дома.

– Ще се приберат. А сега – надигна се Троун – първо ще те отведе у вас. Ти си почини, ние ще умуваме. Ще дойда пак по-късно.

Помогна му да стане от скамейката и двамата бавно излязоха от кръчмата.

Ричмънд и Талан бяха преместили тялото на Рас в тиха стая, издълбана навътре в скалите на планинския склон, където бе връзан и целият замък. Около него горяха свещи – по една за всяка от четирите посоки на света. Лицето му беше измито и обръснато, бронята – закърпена и

избърсана. Ръцете бяха отпуснати покрай тялото, а мечът в ножницата бе положен на гърдите му.

Коленичилият Ричмънд не се огледа, когато влязоха Хирад, Сирендор, Незнайния и Илкар. Стоящият до вратата Талан им кимна безмълвно.

Гарваните се подредиха около масата в средата и склониха глави, за да отдадат почит на своя загинал приятел. Всеки си спомняше и скърбеше. Но само двама изрекоха словата си.

Когато свещите догаряха, Ричмънд се изправи и върна меча си в ножницата.

– Обричам душата си на твоята памет. Ще се подчинявам на всяко твое желание отвъд булото на смъртта. Когато ме повикаш, ще ти отвърна. Докато дишам, ще бъда верен на дадената дума. – Накрая гласът му спадна до горчив шепот. – Не стоях рамо до рамо с теб, когато бях длъжен. Съжалявам.

Обърна се към Незнайния, който кимна и тръгна около масата. Угаси първо свещта до главата на Рас, после останалите.

– На север, на изток, на юг, на запад. Макар че си отиде, ти оставаш вечно един от Гарваните и ние ще те помним винаги. Дано боговете се усмихнат на душата ти. Дано те съпровожда сполука във всичко, което ще срещнеш сега и във вечността.

В мрака отново настана мълчание.

Дензър остана в покоите на Серан. Мъртвият маг бе положен на леглото, покрит с чаршаф. Дензър още не проумяваше защо го пощадиша, но това не му пречеше да се радва. Цялата Балея имаше причина да се радва на това, но най-вече Ксетеск сред всички градове можеше да си отдъхне.

Котаракът навираше муцунка в краката му. Дензър плъзна гръб по стената и седна на пода.

– Питам се дали наистина е каквото търсехме – промърмори, докато оглеждаше амулета от всички страни. – Според мен го намерихме, но трябва да се уверя. – Животинчето го зяпаше, но нямаше да намери отговора в очите му. – Сега въпросът е ще ни стигнат ли силите да го направим?

Котаракът скочи под наметалото и се сгуши на топло. Започна да се облизва.

– Да, ще ни стигнат – отговори си сам.

Затвори очи и усети оформящата се около него мана. Този път щеше да му е трудно, но беше длъжен да провери. Свързането на умувете

на такова разстояние изцеждаше и тялото, и съзнанието. Знанието и славата си имаха своята цена... ако изобщо му бе съдено да ги постигне.

Погребаха Рас извън стените на замъка и белязаха земята над гроба със знака на Гарваните – простички очертания на птичата глава с уголемено око и разперено над главата крило.

Всички си тръгнаха, уморени и гладни. Но не и Ричмънд. За самотния воин до гроба, коленичил във влагата на ветровитата безлунна нощ, Поменът щеше да продължи до зазоряване.

Щом седнаха около една маса в огромните кухни, Илкар разказа на Талан какво се случи, след като влязоха в прохода между измеренията. И чак тогава Хирад се разтреса.

Взе чашата с кафе, но се опули към своите подскачащи ръце. Течността се плискаше по пръстите му.

– Добре ли си? – разтревожи се Сирендор.

– Де да знам. Май не съм.

Варваринът доближи чашата до устните си, но не успяваше да отпие. Кафето потече по брадичката му. Сърцето блъскаше в гърдите му. По челото му изби пот. Паметта го заливаше с видения за Ша-Каан... и огъня. Пак усещаше жегата и дланите го засърбяха. Накрая стовари чашата на масата.

– В името на земните богове, Хирад, какво ти е?! – сепна се Сирендор.

Варваринът се усмихна. Сигурно му личеше как се е поддал на ужаса.

– Трябва да легнеш – настоя другият Гарван.

– Чакай да се окопите малко. Не вярвам краката да ме носят точно сега. – Останалите го гледаха, забравили за храната. Той вдигна рамене. – Ами аз дори не вярвах, че те съществуват. Толкова голям... Толкова огромен. И ето го пред мен! – Вдигна трепереща длан към лицето си. – Прекалено могъщ. Не мога...

Млъкна и тръпката мина по цялото му тяло. На масата задрънчаха ножове и чинии. Едва преглъщаше.

– Какво ти каза? – попита Илкар.

– Гласът му гърмеше в главата ми. Говореше за измерения и портали, искаше да знае какво правя там. Ха! Смешна работа... толкова грамаден, а го засягаше с какво съм се захванал аз. Толкова съм дребен, а ми каза, че съм бил силен. – Разтреса се отново. – Щял да ме познае, ако ме намери отново. Можеше да прави с мен каквото си поиска. Можеше да ме смачка като муха. Да ме помете. Защо не го направи? Ех, ще ми се

да си спомня всичко.

– Хирад, започна да се отнасяш – прекъсна го Сирендор. – Мисля, че е по-добре да чуем тази история друг път.

– Извинявайте. Добре ще е да полегна, ако ме крепиш да се довлека дотам.

– Ей сега – усмихна се Сирендор и му помогна да стане на краката си.

– Богове, сякаш не съм бил на себе си цяла седмица...

– Ти не си на себе си от деня на раждането си.

– Ларн, я ми се разкарай от главата.

– Става, но тогава ще плюснеш на пода.

– Накарай го да пие горещо сладко питие, и то много – обади се Незнайния, когато двамата се затършиха покрай него.

– Само да не е алкохол.

– Онзи маг от Ксетеск още ли е тук? – смънка Хирад и Незнайния кимна.

– В покоите на Серан – добави Илкар. – Спи. Не е чудно след заклинанията, които направи днес. Няма да си тръгне преди да съм говорил с него.

– Да ми беше позволил да го убия... Незнайния се усмихна.

– Не можеш, сам знаеш.

– Тъх... Хайде, Ларн, иначе ще се свлека още тук.

Двамата мъже седяха в ниски кресла от двете страни на огнището с отдавна угаснал огън. Нощта бързо обгръщаше Ксетеск, града на една от Школите, посрещаша я запалени фенери, за да пропъдят мрака и да открият натъпканите с книги рафтове, които покриваха всяка стена в малкия кабинет. На бюрото, подредено с видима прилежност, единадесетена свещ огряваше купчини книжа, разделени с лентички.

Далеч долу Школата притихваше. Късни лекции се провеждаха зад затворените врати, в укрепените помещения на катакомбите се усъвършенстваха и доизпипваха заклинания, но навън звуците замираха.

Извън стените на Школата още имаше движение по улиците на Ксетеск, но с настъпването на същинската нощ и то щеше да спре. Градът съществуваше, за да служи на Школата, която в миналото бе вземала от него тежка дан. Странноприемниците залостваха вратите си и посетителите оставаха в кръчмите до просветляването на хоризонта. Дюкянчетата и занаятчиите, обслужващи онези, които се прехранваха от Школата, спускаха кепенците. В закритите прозорци на къщите нямаше приветливи светлини.

Закрилниците вече не излизаха от портите на Школата, за да отмъкват жертви за експерименти. Маговете от Ксетеск вече не жертваха свои съграждани в церемонии за поглъщане на мана. Но старите страхове се изкореняваха трудно, още много дълго щяха да пълзят слухове по пазарищата, из които денем цареше блъсканица, а нощем властваше мълчанието.

След свечеряване Школата сякаш пак излъчваше злонравна тишина, лепкав облак от безпокойство и тревога, досущ като мъгла, разстлала се по морския бряг. Безчетните години на кървави ритуали нямаше да бъдат забравени никога. В самите вени на Ксетеск страхът течеше смеен с кръвта и опасенията се разпръсваха чак с новото утро.

Това улесняваше градската стража, която по здрач залостваше портите на единствения град в Баляя, защитен отвсякъде с крепостна стена. Стражите обикаляха по пусти улици. Но сега страхът бе само наследство от миналото, нищо не го оправдаваше.

Промяната се налагаше бавно, градът дремеше в застой. Малцина кореняци от Ксетеск заминаха другаде, за да се възползват от свободата, която им дари най-новият Господар на хълма. Това бе първата негова заповед, щом сложиха на плещите му мантията на старши маг в Школата. През дванадесетте години оттогава Стилиан срещаше единствено неохота при раздялата със старите порядки, сякаш хората в неговия град се отдаваха на извратена наслада от страха при срещата с когото и да било. Но ето че неуспехът да промени общата им нагласа и навици можеше да му послужи.

Стилиан вдъхваше трепет с външността си – висок много над шест стъпки, със здравото тяло на четирийсетгодишен мъж, макар че бе прехвърлил петдесетте. Косата му, отдръпнала се високо на челото, беше тъмна и дълга, стегната здраво в опашка, която се спускаше под раменете. Носеше тъмен панталон и риза в мрачен оттенък на синьото, а върху тях – официалната си черна мантия със златни кантове. Носът му беше дълъг и тънък, челюстите изпъкваха, а студените му зелени очи всяваха страх у всекиго.

– Да разбирам ли, че се е измъкнала невинна от Теренеца? – попита събеседникът му.

Стилиан примига няколко пъти, за да проясни съзнанието си от размислите. Вгледа се за миг-два в Найър, негов старши помощник и Магистър в Школата. Припомни си старото правило къде трябва да държиш приятелите и враговете си. Каза си, че е поставил на подходящото място Найър, лукав политикан с остър като бръснач ум.

– Да, отгървала се е на косъм. И сега е далеч оттам. Настръхна от спомена за последното си мислено общуване със Селин, тревожеше се за безопасността на магьосницата съгледвачка. Дори скрита под Було, тя се излагаше на риск, докато наблюдаваше враговете. Бягството ѝ от Теренеца, малко селище недалеч на запад от планините Чернотрън, дълго щеше да смушава съня му.

Движението му беше донякъде неуверено, когато взе чашата с тежко червено вино, което не бе оправдало надеждите му при отлежаването си. Чувстваше се уморен. Мисловната връзка на толкова голямо разстояние изсмукваше силата и той знаеше, че ще се наложи да слезе в катакомбите за молитва по-късно вечерта.

– Нещо не ти дава мира, господарю.

– Хм... – Стилиан сви устни. Ако Найър останеше с впечатлението, че не иска да сподели с него, щеше да го приеме като лична обида. Не биваше да допуска това. Засега. – Видяла е всичко, от което се опасявахме. Западниците завладяват селата в близост до Чернотрън. Чула лично как един шаман предложил на селяните да пощади живота им срещу дял от реколтата и покорство. Събраните сведения са неоспорими. Те струпват армиите си, вече са обединени, а магията на шаманите е могъща.

Найър кимна и прокара пръсти през дългата си посивяваща коса.

– Ами в Парве?

– Помолих я да се запъти натам.

– Кой – Селин?!

– Да. Няма кой друг, а ние се нуждаем от отговори на въпросите си.

– Но, господарю...

– Найър, рисковете са ми добре известни! – сопна се Стилиан, но изражението му се смекчи незабавно. – Моля те да ми простиш.

– Няма за какво.

Найър го потупа по коляното.

– Отсега нататък трябва да сме извънредно внимателни – отбеляза Стилиан, щом пак отпи от виното. – Нашите Бдящи сигурни ли са, че Върховните вещици все още са оковани?

Въздишката на Найър се проточи.

– Според нас е така.

– Това не стига.

– Моля те, Стилиан, нека ти обясня. – Найър не биваше да се обръща към него по име, но Стилиан се престори, че не забеляза. Старият маг рядко се съобразяваше с обичаите. – Заклинанията, с които установяваме, че Върховните вещици все още са в клетката от мана, са твърде

сложни и се изчерпват за това тримесечие. Забавихме се заради необикновеното оживление в пространството между измеренията, където се намира клетката.

– Кога ще имаме отговор?

Стилиан дръпна шнура, който висеше до огнището.

– През следващите няколко часа. Най-много след един ден. – Найър изви вежди вместо извинение.

– Знаеш, че е само въпрос на време, нали?

– Кое, господарю?

– Всички признаци са налице – въздъхна Стилиан. – Племената на западните се обединяват, шаманите са начело на военни набези, на югозапад се събират армии...

– Задължително ли е да предполагаме и намесата на Върховните вещири?

– Моят отговор всъщност е излишен, а? – подсмихна се Стилиан.

Найър поклати глава, а някой потропа на вратата.

– Влез! – гръмко разреши Стилиан.

Появи се нисък младеж с къса рижа коса над изопнато в плахо очакване лице.

– Господарю?

– Запали огнището и донеси още една бутилка от това доста посредствено червено денебърско.

– Веднага, господарю.

Двамата магове помълчаха, замислени за бъдещето и обезсърчени от картините, които им рисуваше въображението.

– Можем ли да ги възпрем този път? – промълви Найър.

– Уви, това до голяма степен зависи от твоя човек. Както и от момента, когато Върховните вещири ще се измъкнат на свобода. Той изпрати съобщение, нали?

– Да. Вече притежаваме амулета.

– Превъзходно! – Стилиан плесна с длани по облегалките на креслото и се изправи. Застана пред прозореца. Не смееше да зададе следващия въпрос. – Е?

– Това е амулетът на Септерн. Вече е възможно да постигнем напредък, при условие че получим подходяща помощ.

Стилиан вдъхна дълбоко и се усмихна, зареял поглед от своята кула високо над Школата. Тя се извисяваше над всичко и от кръглия ѝ балкон имаше неповторим изглед към града и околността. Нощта беше хладна, но суха. От югоизток напиреха тънки облаци и заплашваха да

скрият безбройните звезди, чиито бледи точки осейваха тъмата. Миризмата на маслени светилници и топлината на града лъхаха отдолу, без да са неприятни за сетивата. Извън стените на Школата всичко замираше.

Около кулата на Стилиан се извисяваха шестте значително по-ниски кули на неговите Магистри. Сведе поглед и видя светлини в прозорците на Ларион. Издигнат най-скоро за Магистър, той трябваше да бъде приет в кръга на посветените, за да скрепи връзката на седемте кули.

– Този амулет може да реши всичко – рече Стилиан.

– Ларион се потруди упорито. – Найър стоеше до него и забеляза накъде гледа. – Заслужи си почестите.

– А твоят човек... ще се погрижи ли да намери помощта, която ни е нужна?

– Напълно разчитам на него.

Стилиан кимна и се заяпа към Ксетеск. Изобщо не се съмняваше, че неговите подчинени ще изпълнят безпрекословно всяка заповед. Първата крачка бе направена, но нататък пътят ставаше неравен. Не биваше да изпуска от поглед онези, които знаеха достатъчно.

– Найър, когато ни донесат виното, можем да си позволим скромно да отпразнуваме успеха.

ГЛАВА 3

Тя пак се отпусна на постелята. Туптящата болка в главата ѝ предизвикваше вълни на гадене. Потръпна с надеждата, че е повърнала за последен път, но не ѝ се вярваше.

Всеки мускул се сгърчваше мъчително, всяко сухожилие се напрягаше до скъсване. Кожата на гърдите ѝ се бе опънала така, че би се сцепила, ако посмееше да вдиша по-силно. От плиткото задъхване изтерзаните ѝ дробове свиреха. Скоро щеше да ѝ олекне. Тя обаче нямаше представа колко дълго е била в несвят, затова не знаеше кога ще отминат симптомите.

Но телесната болка беше нищо в сравнение с бездната, отворила се в душата ѝ заради раздялата с нейните синове. Те придаваха смисъл на живота ѝ. За тях трепереше и се присвиваше тялото ѝ. Опитваше се да ги достигне с ума си, но някак знаеше, че няма да успее. Прокле се, че толкова отлагаше да ги научи на мисловната връзка.

Къде ли са сега? Дали са заедно? Примоли се на всички богове да е така. Но дали са живи? Опиатът отпусна още малко безмилостната си хватка и сълзите бликнаха. Раздрусаха я ридания, воплите ѝ отекнаха в нейния затвор. Когато се изтощи, тя заспа отново.

Зората и второто събуждане не я избавиха от страданията. Бледа светлина проникна през прозорчето, връзано в стената под тавана на кръглата стая. Тя знаеше, че е в някаква кула. В стаята имаше малък нар, бюро и стол, също и килим, чиито червено-златни шарки бяха избледнели, но поне дебелината му я спасяваше от студа на каменните плочи. Беше с нощницата, с която я бяха отвлекли. Нямаше нито чорапи, нито чехли на краката си, а стаята беше мразовита. Прах покриваше всяка равна повърхност и се съгъстяваше във въздуха, щом тя се размърдаше от една неудобна поза в друга. Придърпа одеялото, за да завие и раменете си.

Единствената врата непрекъснато привличаше вниманието ѝ – заключена и залостена с резе, дебелите дъски наравно с каменната рамка в стената. Сълзите отново замъглиха погледа ѝ, но този път имаше сили да ги спре. Пришпорваше ума си да търси мана, да намери път за бягство от кулата. Да, имаше я, пулсираше в самата нея, течеше наоколо, неспирна и вечно променлива,меняща посоките си случайно и хаотично. Само едно заклинание я делеше от избавлението. Вратата не би устояла

на нейното Огнено кълбо.

Но докато се готвеше да направи магията, спомни си думите „... твоите момчета ще умрат“. Разумът ѝ си върна властта и тя откри, че е станала от нара. Свлече се на стола.

„Търпение. Само търпение...“ Гневът у един маг беше опустошителен, а докато не се увери каква е участта на синовете ѝ, не би си позволила да отприщи прословутата избухливост на рода Маланвей.

Копнежът в душата и болката във вътрешностите се засилваха, затова пък разсъдъкът ѝ се избистри. Знаели са, че е магъосница, и са дошли да я отвлекат от Дордовер с предварително обмислена цел. Искаха да господстват над нея. Не е лесно да наложиш волята си над маг, който е в съзнание, без да го вържеш и пребиеш. Намерили са начин да я направят покорна – чрез синовете ѝ. Затова тя се надяваше, че са живи. И би трябвало да са наблизко. Който и да е заповядал отвличането ѝ, сигурно не очакваше тя да се подчини, без да види своите момчета. Имаше надежда, да, но радостта от скорошната среща с тях угасна бързо при вида на заключената врата.

Сърцето ѝ се късаше, щом си представяше децата – толкова малки, а сами и уплашени. Отмъкнати посред нощ, заключени в непознато и неразбираемо за тях място. Как ли се чувстваха? Предадени и изоставени от онези, които уж ги обичаха най-всеотдайно. Ужасени от самотата и своята безпомощност. Зашеметени от раздялата със своята майка. Под скръбта закипя ярост.

– Търпение – промърмори си повторно. – Търпение... Онези щяха да дойдат скоро. В стаята имаше кана с вода, но не и храна.

Вторачи се във вратата, а омразата към похитителите вреше във вените ѝ, брoфанът изцеждаше силата ѝ, тялото ѝ звънеше от мана и обич към децата.

Само че когато най-после завъртяха ключа и мъжът, от когото се страхуваше, застана пред нея, тя можа единствено да изхлипа благодарността си, щом чу думите му:

– Добре дошла в моя замък, Ериан Маланвей. Предполагам, че се възстановяваш. Според мен сега е по-добре да те заведем при твоите прекрасни момченца.

Мръзнеше и седеше сам на напукана земя наред безмерен и безлик простор. Въпреки безветрието нещо рошеше косата му и когато погледна напред, там беше драконът. Едрата му глава закриваше тялото. Дъхът на чудовището го обгърна и той можеше само да седи, докато кожата на лицето му изгаряше, а костите потъмняваха и се напукваха. Отвори уста

да изпищи, обаче не се чу нито звук. После летеше над почерняла и пушеща земя. Небето над него гъмжеше от дракони, само че долу нищо не помръдваше. Потърси с поглед ръцете си и не ги намери, опита се да усети лицето си – плътта я нямаше. Жега. Той тичаше. Размахваше ръце трескаво, но краката му бяха толкова мудни... Звярът го догонваше, нямаше къде да се скрие от него. Падна, чудовището пак му се изпречи и го обля с огън. И пак можеше само да седи, докато кожата му изгаряше, а костите потъмняваха и се напукваха. Нямаше къде да избяга. Нямаше къде да се скрие и пламъците изпариха очите му, той беше безсилен да ги затвори. Отвори уста да изпищи...

Ръце опряха в лицето му. Опомни се седнал, без никакъв дракон и никаква почерняла земя наоколо. В огнището боботеха пламъци. Илкар остави ръжена, с която ръчкаше дървата за да се разгорят. Хирад си рече, че сигурно е студено в стаята, а той се бе сгорещил. До премала. Талан и Незнайния също бяха седнали в леглата си, а Сирендор притискаше лицето му с длани.

– Успокой се, Хирад. Всичко свърши. Било е сън. Хирад още веднъж огледа стаята задъхан, но пулсът му се укротяваше.

– Извинявайте...

Сирендор го потупа по бузите и се изправи.

– Уплаши ме до полуда. Помислих, че умираш.

– И аз – промърмори варваринът.

– И ти, и всички останали в замъка – подхвърли Илкар с прозявка и се протегна.

– Силно ли крещях? – успя да се усмихне Хирад. Елфът кимна.

– И още как. Помниш ли сънищата си?

– Май няма да ги забравя никога. Дракони. Хиляди дракони.

И Ша-Каан. Но не бях тук. Онова незнайно място беше мъртво. Техният свят, тъй си мисля. Ша-Каан ми каза, че сами го унищожават. Всичко чернееше изгорено. И Ша-Каан ме изгори, но не умрях. Седях и врещях, ама без звук. Не разбирам. Как е възможно да има друг свят? Къде е той?

Хирад потрепери.

– Не знам – отвърна Сирендор. – Знам само, че по-уплашен не съм бил през живота си. Тези твари не съществуват.

– О, съществуват, по това вече няма спор.

– Знаеш какво исках да кажа. Най-добре поговори с Илкар, но малко по-късно. Може би всички трябва да говорим с него. Тези приказки за измерения и дракони... Обърках се.

Сирендор млъкна, защото Хирад не го слушаше и попита:

– Кое време е сега?

– Остава час до зазоряване – отговори Незнайния, след като дръпна пердето и погледна през прозореца.

– Стига ми толкова сън – реши варваринът, надигна се и облече брича и ризата. – Отивам в кухнята да пийна кафе. – Сирендор и останалите се спогледаха, което го накара да се замисли. – Не сте против, нали?

– Не сме – увери го Сирендор. – Идвам с тебе.

– Благодаря – усмихна се Хирад.

И Сирендор го направи, но малко против волята си.

Работата в кухнята на замъка никога не спираше, тук винаги беше задушно заради шестте огромни огнища. Повечето място бе запълнено с маси за работа и хранене, на куки и рафтове по стените висяха тенджери, котли, тигани и всевъзможни прибори, някои от които озадачаваха варварина. Димът излизаше през комините, изпаренията – през отворените прозорци високо под тавана. Топлината тук беше приятна, резкият заповеден говор се смесваше със смях, навсякъде се просмукваха миризма на печено месо и приятен аромат на току-що опечен хляб, които напомняха за отдавна останалия в миналото дом.

В едно от огнищата вреше огромен котел с вода. По подноси наблизко бяха наредени чаши, имаше достатъчно смляно кафе. Двамата мъже се усамотиха на маса в ъгъла, за да говорят по-спокойно, докато се ободряваха с горещото питие.

– Сирендор, доста си намусен.

Погледите им се срещнаха. Очите на Сирендор бяха натъжени, мръщеше се и цялото му лице бе някак свито от тревога. Хирад не бе свикнал да го вижда такъв.

– Обсъдихме това-онова...

– Кой?

– Ами всички, докато ти спеше.

– Нещо не ми харесва как подхващаш приказката... Вече разбираше, че затруднението е сериозно.

– Никой от нас не се подмладява с годините.

– Какво?!

– Добре ме чу.

– Ларн, аз съм на трийсет и една! Ти си на трийсет, нашият грамадан е само на трийсет и три, а е най-старият сред нас! Що за щуротии ми дрънкаш?

– Ти колцина наемници над трийсет познаваш, които още могат да оцелеят всред сражение?

Хирад вдъхна през зъби.

– Е, не са много, ама... ние сме различни. Ние сме Гарваните.

– Да, ние сме Гарваните. И ние също ставаме прекалено стари за битки.

– Майтапиш ли се! Вчера направо разгромихме онази сган.

– Така ли? – Сирендор се подсмихна, щом Хирад кимна убедено. – Точно това очаквах от тебе. А според мен вече нямахме надмощие.

– Защото дълго стояхме и гледахме отстрани. Нали ви казах – ако не си вършим работата, отвикваме от нея.

– Боже!... Хирад, голям инат си, щом не искаш да видиш истината. Как мислиш, случайност ли е, че лека-полека намаляха договорите за участието ни на предна линия в сраженията, а се наемаме като съветници или резервен отряд? – Варваринът си замълча. – Онова наше надмощие вече го няма. И вчера, когато трябваше да се намесим, за малко не се провалихме.

– Стига бе, Ларн...

– Рас умря! – Сирендор се озърна и заговори по-тихо. – И ти можеше да умреш. Ричмънд допусна немислима грешка, Илкар не можа да задържи щита. Ако не беше Незнайния, май щяха да ни пометат. Нас – Гарваните!

– Да, но онзи взрив...

– Знаеш не по-зле от мен, че допреди две години щяхме да ги размятаме и да докопаме мага преди изобщо да е направил заклинанието. Трябва да се нагодим някак...

Сирендор се запъна и си помогна с голяма глътка от кафето. Варваринът не откъсваше поглед от него.

– Хирад, искам след десет години да си спомняме доброто старо време. Ако упорстваме в напъните да поддържаме отряда какъвто беше досега, няма да издържим десет години.

– Една схватка завърши лошо за нас и ти си готов да се откажеш...

– Не говорим само за една схватка. Вчера видяхме какво може да ни сполети по всяко време. Виждахме го от две години. Всички ние. Ти обаче предпочиташе да си затваряш очите.

– Значи всички – освен мен – искате да разпуснем отряда?

Хирад не се учуди много, че погледът му се замъгли от влага. Неговият свят се разпаднаше пред очите му, а той не намираще изход. Поне в този миг.

– Не е задължително. Може би ще си починем, за да го обмислим. – Сирендор разпери ръце. – Боговете са ми свидетели, че никой от нас вече не се нуждае от парите, които ни носят новите договори. Понякога се чудя дали ако си преброим имотите, няма да излезе, че притежаваме половината Корина. – Усмивката му посърна бързо. – Чуй ме – казах ти това, защото решихме да седнем и да си поговорим, когато се върнем в града. Нека решаваме след като сме имали време да отсъдим.

Хирад се вторачи в кафето си, парата сгръвяше лицето му. Пак не отвори уста.

– Ако и занаят се преструваме, че всичко е както преди няколко години, някой ден ще се окаже, че сме станали много бавни. Хирад?... – Варваринът вдигна глава. – Не искам да те загубим като Рас. Не искам да видя как загиваш.

– Това няма да го видиш – доста троснато отвърна Хирад. Доизгълта кафето на един дъх, стана рязко и стисна устни, за да не треперят.

– Отивам да се погрижа за конете – каза след малко. – Нищо не пречи да си тръгнем по-скоро оттук.

Излезе на двора и поспря, загледан в мястото, където Гарваните може би се бяха сражавали за последен път. Избърса очите си ядосан и тръгна към конюшните.

Илкар също се отказа да си доспи и отиде в покоите на Серан. Тялото на мага от Листерн, най-малката Школа, бе преместено върху ниска маса в кабинета и покрито с чаршаф. Илкар отдръпна края, за да погледне лицето, и се намръщи.

Кожата на мъртвеца се бе опънала върху костите на черепа, цялата му коса белееше. Не изглеждаше така предишната вечер. А почистената рана на челото като че бе причинена от малък нокът.

Долови движение зад гърба си и се обърна. Дензър, магът от Ксетеск, стоеше на прага на спалнята. Лулата димеше полека в устата му, котаракът се гушеше под наметалото. Тази лула не му подходеше, въпреки, че изтощението го състаряваше привидно далеч над неговите трийсет и няколко години.

– Достойно за съжаление, но неизбежно последствие – рече Дензър.

Наистина изглеждаше ужасно изнурен – лицето му сивееше, тъмните му очи бяха хлътнали. Облегна се на рамката на вратата.

– Какво го е сполетяло? Магът от Ксетеск сви рамене.

– Не беше млад. Предвиждахме, че може и да умре. – Пак същия жест. – Нямахме друг начин. Той се опита да ни попречи.

– Кои сте вие? – Илкар се досети внезапно. – Ааа, котаракът...

– Да, той е Следник.

Елфът пак покри главата на Серан с чаршафа и застана срещу Дензър.

– Я по-добре седни, преди да си се свлякъл. Искам да чуя отговори на някои въпроси.

– Не съм се заблуждавал, че идваш от учтивост – усмихна се Дензър.

– Така е – кимна сериозно елфът.

Илкар се настани на стол и щом видя как другият маг се просна на леглото на Серан, не се наложи да задава първия въпрос. Дензър не би имал сили да се измъкне от замъка през нощта.

– Вчера се престара, нали?

– Имах още работа, след като взех това. – Магът измъкна изпод металото амулета, който носеше на шията си. – Сигурно искаш да ме питаш за него.

– Що за работа си вършил? – изгледа го косо елфът.

– Трябваше да се уверя, че това е предметът, който търсим.

– Увери ли се?

– Да.

– От Ксетеск ли те изпратиха?

– То се знае.

– Ами битката?

– Да речем, че беше твърде лесно да ме включат в щурмовите отряди, но нападението не започна заради мен, ако това е същината на въпроса ти.

– Не беше ли по-просто да се присъединиш към защитниците на замъка?

– Замък, в който има маг от Драконаните? Шегуваш се – каза Дензър ухилен. – Уви, Серан не понасяше Ксетеск.

– Защо ли не съм изненадан? – промърмори елфът.

– Илкар, увеличаш се – никой от нас не е чак толкова различен от останалите.

– Дявол да те вземе! Нима заблудите в Ксетеск са стигнали дотам, че за вашите Магистри всички магове са едни и същи? Това е оскърбление към самата магия и голям пропуск в обучението ви. – Илкар почувства как гневът му се разгаря. Бузите му се зачервиха, очите се присвиха в цепки. Заслепението в Ксетеск понякога беше смайващо. – Знаеш откъде идва силата, за да оформиш маната за вчерашните си заклинания. Но по моите ръце няма кръв.

Дензър остана безмълвен. Запали отново лулата си, измъкна котарака и го пусна на леглото. Животинчето впи поглед в Илкар, а тъмният маг започна да го чеше по врата. Илкар се наежи още повече, но този път си наложи съдържаност.

– Струва ми се – започна Дензър най-сетне, след като прати към тавана няколко пръстенчета от дим, – че не е редно да обвиняваш нашите магистри за пропуски в обучението ни, докато не осъзнаеш недостатъците на своето.

– За какво говориш?

Дензър разпери пръсти срещу него.

– Виждаш ли кръв някъде?

– Знаеш какво исках да кажа! – озъби се Илкар.

– Да, знам. А ти би трябвало да си наясно, че маговете от Ксетеск имат не само един източник на мана. Както и вие, без съмнение.

Тишината тегнеше в стаята, макар че по коридорите на замъка започнаха на ехтят шумовете на новия ден.

– Дензър, няма да обсъждам с тебе етиката на Школите...

– Жалко. – ...защото е безсмислено.

– Да не е заради пропуск в твоето обучение? Илкар не се поддаде на заяждането.

– Искам да ми обясниш как научихте за Серан и амулета, а също и какво представлява този амулет.

Дензър обмисли отговора си.

– Е, няма да разгласявам тайните на своята Школа, но за разлика от вас, както личи, в Ксетеск винаги сме се отнасяли сериозно към преданията за Драконаните, колкото и да са откъслечни. Нашите усилия в изследването на измеренията ни позволиха да разработим заклинание. То засича смущенията от отварянето на проход между измеренията като онзи, през който минахме вчера. Заподозряхме Серан... няма да споделя с тебе причината... съсредоточихме се върху покоите му и получихме каквото искахме. Изпратиха ме да взема каквито творения на Драконаните намера и аз се сдобих с това.

Той свали амулета от верижката и го подхвърли на Илкар. Елфът го огледа от двете страни и го върна на Дензър, който пак го сложи на верижката.

– Съдържа предания на Драконаните, обединяващи ученията на всичките четири Школи. – Дензър се засмя. – Ще бъде безценен за нашите проучвания, а когато си свършим работата с него, ще му определим каквата си поискаме цена. Нямах представа колко са готови да

платят някои колекционери за такъв рядък екземпляр.

– Това ли било? – изрече Илкар безстрастно. Тъмният маг кимна.

– Всички се нуждаем от пари. Ти знаеш твърде добре колко скъпи са изследванията.

Илкар наклони глава встрани.

– И сега какво ще стане?

– Длъжен съм по-скоро да предам амулета на подходящите хора.

– В Ксетеск?

– Много е далеч оттук, не мога да рискувам. В Корина. Там ще го опазим. И вие тръгвате към града, нали?

– Да.

– Искам да наема Гарваните като телохранители. Ще ви платя щедро.

Илкар се опули и в първия миг се усъмни, че е чул добре.

– Дензър, ти си бил голям шегаджия. Не ти мига окото след онова, което се случи вчера, а? Доколкото знам, Хирад още жадува да те убие. И дори другите да не са против, нима си въобразяваш, че ще падна до там да работя за Ксетеск?

– Жалко че си настроен така.

– Не вярвам да си очаквал друго. – Илкар се изправи. – Мнозина тук биха се зарадвали да им платят, за да се върнат в града.

– Предпочитам Гарваните. Поне с това мога да ви се отплатя.

– Не ти искаме парите – отсече елфът. – И щом се върнем в Корина, ще изпратя съобщение в Джулаца. Можеш да се досетиш, че трите Школи ще поискат сметка от Ксетеск за цялата тази история.

– Ще очакваме това с удоволствие.

– Бих се обзаложил. – Илкар прекрачи към вратата, но погледна през рамо. – Гладен ли си? Мога да те заведа в кухнята.

– Благодаря ти, братко.

И зачатъкът на усмивка изчезна от лицето на Илкар.

– Не съм ти брат.

ГЛАВА 4

Ериан седеше на широкото легло в стаята, разположена високо в кулата, и обгръщаше с всяка ръка по един от синовете си. Най-сетне бе намерила покой, макар и за кратко, а децата ѝ вече не плачеха.

Но доверието им в нея бе разколебано и мигът на срещата щеше да се запечата завинаги в паметта ѝ. Оставиха я сама на площадката над спиралната стълба, тя сграбчи дръжката на вратата и влезе със страх, че ще ги завари мъртви. Но те седяха заедно на края на леглото и си шепнеха, без да поглеждат храната и водата на масата. В стаята имаше още два стола и нищо друго, дори студеният каменен под не бе покрит.

Погледът ѝ попи всичко веднага – малко мърлявите кестеняви коси, кръглите личица, бледосините очи, малките носове, леко щръкналите уши и ръцете с дълги пръсти. Нейните прекрасни момчета.

Обърнаха се към нея едновременно и тя протегна ръце към тях. Тогава у нея кипна неизпитана до този ден ненавист. Защото отначало момчетата съзряха у нея не своята майка и закрилница, а предателката, която бе позволила да ги отвлекат, бе допуснала да се страхуват.

– Тук съм. Мама е с вас.

Те се хвърлиха в прегръдката ѝ и тримата се разплакаха, докато накрая можеха само да се вкопчват силно, сякаш това можеше да попречи пак да ги разделят.

– Мамо, къде сме? – попита Том, седнал отляво.

– Далеч сме от дома, в един замък, пълен с лоши хора – отвърна Ериан, притисна ги към себе си и зло се вторачи във вратата. Знаеше, че отпред чака Исман. – Трябва да им помогна, да им отговоря на въпроси за магията и после ще ни пуснат.

– Кои са те?

Арън отметна глава назад да погледне майка си с объркани, недоумяващи очи. Тя усети, че ръката му я стиска силно на кръста.

– Когато се приберем вкъщи, ще ви разкажа всичко за тях. Но тези хора се опитват да разберат магията. Онова, което не разбират, ги плаши. Така е било винаги.

– А кога ще си отидем? – поиска да знае Арън.

– Не знам, любими мои – въздъхна Ериан. – Не знам и какво искат да ме питат. – Усмихна се, за да ги разведри. – Я чуйте... Когато сме си у дома, ще ви позволя да изберете следващия ни урок. Какъв да бъде?

Момчетата се наведоха, спогледаха се отблизо, кимнаха си и изрекоха в един глас:

– Мисловната връзка! Тя се разсмя.

– Познах. Лоши момчета! За да си приказвате, без да ви чувам. – Ериан ги погъделичка по корема, те се разкикотиха и зашаваха. – Тъй... – Изглежда с погнуса чиниите на масата. – Искам да изядете хляба, но нищо друго, разбрано? Сега ще отида да направя каквото е нужно, за да се приберем у дома. По-късно ще се върна да учим, надявам се да не сте забравили всичко от миналата седмица.

Понечи да стане, но момчетата не я пускаха.

– Мамо, трябва ли да излизаш?

– Колкото по-скоро отида, толкова по-бързо ще се върнем вкъщи при баща ви. – Наведе се да ги прегърне. – Няма да се бавя, обещавам ви.

Побутна назад ръцете им и отвори вратата. Исман я изгледа стреснат. Дългурестият войник се отдели от стената, до която се гърбеше, и кожената му туника се опъна върху ухабената кафява риза.

– Толкова скоро?

– Бързам – грубо му каза Ериан – да отговоря на въпросите ви. Моите момчета не бива да са далеч от баща си и трябва да спят в собствените си легла.

– Ние също искаме престоят ти тук да е колкото може по-кратък – невъзмутимо я увери Исман. – Капитанът ще те разпита скоро, а дотогава...

– Веднага – прекъсна го Ериан.

– Не можеш да заповядваш тук – присмехулно напомни войникът.

Ериан се усмихна и пристъпи към него. Лицето ѝ се скова, усмивката беше като залепена.

– Ами ако мина през теб? – изсъска, пребледняла от ярост. – Какво ще сториш? – Лицата им бяха на една педя и той се стареше да не я погледне в очите. – Ще ме спреш ли? Ще ме убиеш? – Тя прихна. – Боиш се от мен, защото и на двама ни е ясно, че съм способна да те погубя преди да изтеглиш меча от ножницата. Няма друг наблизо. Не ме предизвиквай. Само искам веднага да ме отведеш при твоя капитан.

Той стисна устни и кимна.

– Той каза, че си опърничавя. Следяхме те от месеци преди да те хванем. Каза, че такива като тебе знаят много, но са самонадеяни. – Мина покрай нея и тръгна надолу по спиралната стълба. В подножието ѝ спря и я изгледа. – Прав беше. Както винаги. Ако си мислиш, че можеш

да ме убиеш – направи го. Зад следващата врата чакат трима от нашите. Няма да стигнеш далеч. Това също е ясно и на двама ни, нали?

– Но ще си доставя удоволствието да те гледам как умираш – на-
търти Ериан. – И ще виждам страха в очите ти. Помисли за това. Ако не
ме дебнеш всеки миг, няма да се досетиш кога ще направя магия. Няма
да знаеш не е ли настъпил последният ти миг.

– Твоите деца са в ръцете ни – пак се ухили Исман.

– Значи ще се постарая за тях да се грижат добре. И внимавай да
не застанеш с гръб към мен.

Войникът изсумтя пренебрежително, но когато се пресегна да отво-
ри вратата, може би трепна.

Дензър седеше на скамейка в края на дълга маса, а мнозина от мъ-
жете наоколо бяха готови да го убият само преди няколко часа. Хирад
Хладнокръвния, варваринът, не беше тук. Сирендор Ларн каза, че оти-
шъл да се погрижи за конете. Дензър потръпна незабележимо, остави
вилищата в чинията с недоядената закуска от хляб и месо в сос и взе ча-
шата с кафе. Котаракът мъркаше на скамейката до него и се наслаждава-
ше на топлината от огнищата в кухнята.

Тогава двамата бяха готови да умрат, посечени от меча на варвари-
на. Но ако бяха срещнали края си – той с прашящи под острието кости,
а котаракът с пронизителен вой сред изблик на мисловна енергия, това
би означавало и гибел за цяла Балея.

Дензър вдигна глава и се взря в Незнайния воин. Благодарение на
него все още имаха шанс. На него и на простичките правила, към които
се придържаха Гарваните. Те бяха причината този отряд да е най-търсен
сред всички наемнически групи и да побеждава винаги. Отнемането на
живот в честна битка бе позволено, същото важеше и когато бранеха се-
бе си и съратниците си, но иначе означаваше убийство. Гарваните май
бяха единствените, останали с чиста обща съвест след десет години в
предните редици на битките редом до мародери, бандити и други плате-
ни войници, които почти по нищо не се различаваха от обикновените
главорези.

Мнозина твърдяха, че тъкмо неотклонното придържане към собс-
твения им кодекс правеше Гарваните силни и страшни за противника.
Дензър не се съмняваше, че повсеместната вяра в този мит им помага
неимоверно. Но според него успехът им се дължеше най-вече на това,
че всеки беше необикновен, дори изключителен, а като отряд ставаха
ужасяващи.

И все пак тъкмо кодексът наклоняваше везните в тяхна полза,

когато някой обмисляше дали да плати цената за наемането им. Техните работодатели очакваха, че договорот ще бъде спасен, а Гарваните ще се придържат към обичаите, които определяха протичането на сраженията.

Кодексът... „Отнемай живот, но не убивай.“ Толкова просто. Мнозина опитваха да се придържат към правилото, избирайки призванието на наемен боец или маг.

Но на повечето им липсваха дисциплина, ум, издръжливост или умения, за да не се поддадат на изкушението в разгара на битката, да са едни и същи при победа или поражение, а и след това. Никой друг не бе опазил името си неопетнено цели десет години.

Твърде лесно бе да ги описват като герои, но Дензър ги бе виждал неведнъж в сражение и за него нямаше съмнение какво представляват. Задружна група от страшни войници. Но не и убийци.

Пак огледа крадешком седящите около масата мъже, всеки улисан в мислите си. Изглеждаха уморени и страхът за миг го прободеше в сърцето – ами ако наистина откажат?

А той имаше нужда от тях. Ксетеск имаше нужда от тях. Богове!... Цяла Балея имаше нужда от тях, ако сведенията на шпионите наистина предвещаваха възраждането на Върховните вешери. Но ще съумее ли да ги убеди какво трябва да бъде сторено, а Ксетеск ще се опита ли да сплоти Школите?

Дензър се досещаше какви изпитания му предстоят тепърва, но сега се питаше дали не е изправен пред най-трудното.

Гарваните.

Не се и надяваше, че дори ако чуят истината от него, това би повлияло на решението им. Те приемаха договори не защото вярваха в нечия кауза. Всъщност това не ги засягаше. Предложената работа трябваше да бъде заплатена достатъчно и да е подходяща за тяхната слава и усилия. Да си струва рисковете. Затова беше безсмислено да споделя истината с тях, поне докато стане невъзможно да я премълчава. Никакво заплащане не би стигнало да уравни опасностите, пред които ще ги изправи.

Дензър съдврка следващата хапка, докато съжаляваше горчиво, че не успя да завари Гарваните в Корина, както бе намислил. Може би там би успял да скрие от тях за известно време принадлежността си към Школата. В строежите на Ксетеск изобщо не бе предвидено Гарваните да се присъединят към защитниците на замъка Таранспайк. Без да иска, Дензър им стана омразен, а сега дори не можа да убеди Илкар да приемат парите му, за да го придружат до Корина, където бездруго щяха да се върнат.

Вдигна глава и срещна погледа на Незнайния. Боецът преглътна спокойно и посочи Дензър с върха на ножа си.

– Да те питам нещо – виждал ли си дракон преди?

– Не.

– Не си значи... И какво щеше да правиш, ако Хирад не бе отвлякъл вниманието му изцяло, докато ти отмъкваше ценната си плячка?

Дензър се усмихна само с ъгълчетата на устните си.

– Много уместен въпрос. Присъствието на дракон не влизаше в сметките ни.

– Очевидно. Ако питаш мен, щеше да умреш.

– Може би.

Дензър помръдна рамене нехайно, макар да беше убеден, че щеше да се справи без затруднения. Прозря обаче накъде бие събеседникът му. Щеше да получи своя шанс.

– Не може би, а непременно. – Незнайния обра със зальк соса от чинията и грижливо го пхна в устата си. – Следователно можем да твърдим, че сме ти помогнали, ако ще и неволно, да вземеш амулета.

Дензър кимна сговорчиво и напълни чашата си от медния чайник на масата.

– Какъв дял би искал да получите?

– Пет на сто от цената, на която ще го продадете. Магът изду бузи с привидна досада.

– Това са куп пари!

Незайния на свой ред вдигна рамене.

– Ако предпочиташ, смятай, че изкупваш вината си за смъртта на един от Гарваните. Или за незнайно колко нощи, когато ще се будим треперещи и препотени от видяното там. Нямам нищо против да признаеш пред тебе, че само с цялата сила на волята се спрях да не побягна.

– Което би ти се случило за пръв път – вметна Илкар в неловкото мълчание.

– И нямаше да си единственият – добави Сирендор. Другите кимнаха мълчаливо с прикрити усмивки.

– А вие дори не знаехте какво ми беше на мен.

Обърнаха се едновременно. Хирад стоеше до вратата. Тръгна бавно към тях и видяха колко изпито е лицето му, с бръчици около очите.

– Хирад, добре ли си? – попита Сирендор.

– Правичката да си кажа, не съм. Седях отвън и си припомнях какво чух от Ша-Каан. Ако онази врата още я имаше, щях вече да съм върнал амулета.

– Защо? – пак се обади Сирендор, а Дензър затаи дъх.

– Драконът спомена нещо. Те били на стража пред прохода между техния свят и нашия и пазели онова, което не бивало да сътворяваме. Както и да е... Сега е разгневен. Ами ако реши повече да не брани портала?

– Хирад, не проумявам за какво говориш. – Пак беше Сирендор. – Само съм сигурен, че зърнем ли дракон в небето на Балея, свършено е с нас.

– Какво искаш да кажеш? – намеси се Дензър.

– Че аз какво казах според тебе? – троснато отвърна варваринът. – Всички ще измрем. Те са прекалено силни и са прекалено много, от мен да го знаеш.

– Слушай, хайде да се върнем към предния разговор. – Дензър отново гледаше само Незнайния. – Ще се съглася да получите вашите пет процента, ако вие се съгласите да ме охранявате по пътя до Корина.

Илкар се извъртя, сякаш някой го зашлеви.

– Вече ти казах, че няма да работим за Ксетеск – подчерта тихо и уверено.

– Ей, магът от Ксетеск, според тебе колко струва тази твоя джундурийка? – неочаквано се намеси Хирад.

Веждите на Дензър се извиха.

– Ами не мога да гарантирам, но според мен цената е около пет милиона сребърника.

Възцари се кратко мълчание – останалите се облещиха към него.

– Приемаме задачата.

– Хирад! – изръмжа Илкар. – Ти не разбираш...

– Илкар, това са добри пари.

– По-скоро изумително добри – уточни Талан. – Четвърт милион сребърника, за да придружим пътник в посока, в която и без това ще поемем.

Хирад повтори безмълвно числото, но елфът му каза:

– Не мога да повярвам, че тъкмо ти си готов да се съ согласиш. Малко оставаше да умреш заради него.

– Ъхъ, значи ми е длъжник. – Варваринът не поглеждаше мага от Ксетеск. – Не съм длъжен да го харесвам. Не съм длъжен и да му понасям физиономията. Дори мога да си го мразя и занапред. Достатъчно е да го изтърпя да язди близо до мен, докато пристигнем в Корина. Тогава ще ни стовари цяла торба пари и повече няма да го видим. Май ще се примиря.

– Не е толкова просто – настоя Илкар.

– О, напротив.

– Не е. За мен е нетърпимо... – започна елфът, варваринът обаче застана до него.

– Знам, че нравите на Ксетеск са ти противни...

– Меко казано. – ...но като си помисля за какво сте си шушукали зад гърба ми, не е добре да се лишим от толкова пари, нали? Може да са последните, които някой ще ни плати. – Илкар му се озъби. – Проумей, че ако гласуваме, ще загубиш. Не разпалвай препирни.

Очите на елфа се присвиха, а Незнайния протегна ръка на Дензър.

– Споразумяхме се. Талан ще състави договора, а аз и ти ще го подпишем. Няма да посочваме сума, а само процента от цената и твоего задължение да го изплатиш.

– Превъзходно! – одобри Дензър и двамата си стиснаха ръцете.

– Така си е. – Незнайния допи чашата си. – Да знаете, надушвам вече пиршество в „Гарваново гнездо“.

Вратата на кухните пак се отвори.

– Чух, че не сте могли да спасите моя маг. Жалко. Серан беше свестен човек.

Гарваните се обърнаха към доскорошния си работодател, Дензър – към доскорошния си противник, когото всички те срещаха за пръв път. Барон Гресе беше на средна възраст, но умът му не губеше остротата си, а четиримата му синове имаха жизненост в изобилие, ако неговата започнеше да гасне. Макар да беше сред петимата най-богати барони, не се кипреше с пищни дрехи, а носеше практично облекло за езда – плащът метнат през едната ръка, кожена куртка, вълнена риза и платнен панталон с подшити кожа по крачолите.

Отпрати с жест охраната си, по същия начин готвачите да не му досаждат и доближи масата на Гарваните. Големите кафяви очи се взираха изпитателно във всекиго, докато оплешивяващата глава се въртеше полека. Накрая протегна ръка.

– Ти трябва да си Незнайния воин.

– Приятно ми е, барон Гресе. Талан, сипи на барона кафе.

– Гледан ти, гледай ти... Гарваните в замъка ми! Не е чудно, че победата бе на наша страна. Серан умееше да избира. Гресе си подвъка усните. – Сега къде да намеря друг като него?

– В Джулаца – посъветва го Илкар. – Ние поне не отстъпваме от правилата си. Гресе се подсмихна.

Имате ли нещо против да седна при нас? Елфът се дръпна на

скамейката да му направи място, Талан сложи пълни чаша пред него и баронът кимна благодарно.

Неловкото мълчание се проточи. Дензър нервно почесваше късата си брада, Незнайния гледаше барона безстрастно както винаги, ушите на Илкар настръхнаха.

– Няма да ви държа в неведение защо дойдох – увери ги Гресе след първата глътка кафе. Надявах се да потвърдите или да опровергаете нещо, което чух.

– Стига да можем – отвърна Незнайния.

– Добре. Ще бъда кратък. Ще участвам в среща на Търговския съюз на Корина – предстои да обсъдим влошаващото се положение на запад от планините Чернотрън. Има слухове, че западниците са се раздвижили, нарушават споразумението за свободно преминаване през Подкаменния проход и вече се засилват страховете за техни набези на изток... Все пак трябва да изтъкна и че гарнизонът в прохода не съобщава за нищо необичайно. Исках да знам дали вие сте чули нещо. Както научих, сражавали сте се заедно с барон Блекторн неотдавна, а той не може да присъства на срещата.

– Участвахме в сраженията – засмя се Сирендор – само за да може Незнайния да изкопчи по-изгодни условия за търговията си с вино.

– Убеден съм, че отплатата му е била по-щедра.

– Впрочем и сделката с виното си беше част от договора – вметна Незнайния. – А за слуховете... Чухме какво ли не, докато бяхме там, но слуховете са отпреди половин година.

– На срещата ще ми бъде от полза всичко, което сте научили.

– Нека го кажа така – започна Илкар. – Ако се вярва на всяка мълва, значи Върховните вещици се завръщат, град Парве отново е пълен с хора, а западниците опожаряват всичко от тяхната страна на Чернотрън.

– Но вие не сте склонни да вярвате?

– Не бих се учудил на нищо, извършено от орда западници – уточни елфът. – Но на другото не вярвам.

– Хъм... – Баронът поумува. – Интересно. Впрочем искам да ви благодаря и за помощта вчера. Казаха ми, че сте загубили един от своите. Съжалявам.

– Такива са рисковете на занаята ни – обади се Хирад, но никого не убеди със спокойния си тон.

– Така е, но загубата на приятел не се понася леко. Съчувствам ви и съм признателен. Не можех да си позволя да загубя вчерашната битка, и то в най-буквалния смисъл.

– Като ви слуша човек, ще си помисли, че привършвате парите – вметна Талан.

Гресе вдигна рамене.

– Тактическото значение на замъка Таранспайк е голямо. Който го притежава, определя таксите за преминаване по един от главните пътища от и до Корина. Ако барон Понтоа ми го бе отнел, щеше да контролира и двата ми ключови маршрута към столицата, както и да се сдобие със земи от двете страни на моите владения. Би могъл да ми откаже преминаване или да назове такава цена, че пътищата да станат недостъпни. И по двата начина би ме разорил рано или късно. Най-добрият обиколен път е по-дълъг с няколко дни.

– Освен ако не си върнете със сила някой от преките – напомни Хирад.

– И тази възможност винаги съществува, макар че е скъпа – начумери се баронът.

– Но вие ще седнете около една маса с барон Понтоа на срещата на Търговския съюз! – поклати глава Талан.

– Да. Странно е, знам, но такъв е животът. Такова е блатото, в което затъва Търговският съюз. Всъщност думата „съюз“ звучи доста кухо напоследък.

В гласа на барона се промъкна искрена печал.

Никой не намери какво да каже. Незнайния се вираше в барона, докато допиваше кафето си. Огромният воин се усмихна накрая, Гресе забеляза изражението му и сбърчи вежди.

– Струва ми се, че пропуснахте да споделите с нас какви слухове чухте досега – подхвана Незнайния.

– Да, вярно. Уви, не са само слухове. Имам сведения, че западниците нищо не опожаряват, ами покоряват нови земи, градят и се обединяват отново.

– Защо пък „отново“? – учуди се Хирад.

– По-късно ще ти преподавам история – поклати глава Илкар.

– Как успяхте... – понечи да се включи в разговора Дензър, но си прехапа устните.

– Какво щеше да питаш, човече от Ксетеск? – сопна му се Хирад.

– Просто ми е любопитно как баронът се е сдобил с тези сведения.

Тъмният маг обаче твърде неумело прикри изненадата си.

– Всичко си има своята цена – невъзмутимо отвърна Гресе. – Имате ли нещо против да потегля с вас към Корина?

– Добре дошъл сте при нас – покани го Хирад. – И без това Дензър

плаща пътуването.

– Радвам се – каза баронът и го изгледа с любопитство. – Моята свита ще бъде готова... да речем след час.

– И за нас ще е удобно – съгласи се Незнайния. – Господа, „Гарваново гнездо“ ни зове.

Ериан и Капитана се срещнаха в библиотеката. Стоплено от две огнища и осветено от десетина фенера, това хранилище на писмена показваше, че поне е учен човек, ако не почтен.

Наредиха и да седне в широко кресло, тапицирано със зелена кожа, близо до едното огнище. Когато капитанът влезе, придружаваше го войник с поднос, на който имаше вино и гозби. Домакинът не продума преди да се настани в подобно кресло, сложено под прав ъгъл спрямо нейното.

Тя се бе заяпала в огъня, за да не се отклоняват очите ѝ към него. Остави се да я омае играта на пламъците, чуваше смъртно потракването на чаши, бълбукането на бутилка и стъргането на нож по подложката за разрязване на месото.

– Отново те приветствам при нас, Ериан Маланвей – изрече Капитана. – Сигурно си гладна.

Тя позволи на погледа си да се спре на подноса върху ниската масичка помежду им и се учуди, като видя с какво е отрупан.

– Как смееш да ми предлагаш това, след като сте дали на синовете ми помия, негодна дори за кучета, камо ли за уплашени деца?! На всеки от тях да бъде занесена по една пълна чиния. Веднага.

Долови усмивката му.

– Нали чу желанието ѝ? Топло агнешко и задушени зеленчуци за момчетата.

– Слушам, сър.

– Не съм някакъв проклетник – подхвърли Капитана. Погнусата завладя лицето ѝ.

– Изтръгна две невинни деца от дома им посред нощ и ги заключи във висока кула да треперят от ужас. Не ме допускаше при тях и им пробутваше боклуци, с които няма да нахраня дори прасетата си. Не бил проклетник...

Без да го поглежда, тя си сипа в чинията и се нахрани. Напълни си чаша вино и я изпи, вторачена в огнището. През цялото време Капитана я наблюдаваше търпеливо.

– Е, питай – промълви Ериан, щом остави празната чиния на подноса. – Съмнявам се, че бих могла да имам някакви тайни от тебе.

– Това наистина би ни улеснило. Радвам се, че си настроена толкова сговорчиво.

– Не си въобразявай, че се боя от тебе или твоята шайка сака ти маймуни – натърти тя надменно. – Но моите синове са ми скъпи и за мен е приемлив всеки начин да им помогна, стига да не застрашавам Школата Дордовер.

– Чудесно. – Той отново напълни чашата си. – Жалко че не искаш да ме погледнеш в очите.

– Нямам желание да повърна. Да произнеса името ти би означавало да оскърбя своята Школа, а разговорът с тебе не е по-добър от проповядване на ерес. Започвай с въпросите. Искам след един час пак да видя своите синове.

– Ще ги видиш, Ериан, ще ги видиш. – Капитана протегна краката си към огнището. Чифт издрани, леко напукани от старост ботуши за езда се изпречиха пред очите ѝ. – Сега ме чуй, започнах да се тревожа много от вредите, които нанася на самата структура на Балея така нареченото проучване и изследване на измеренията.

– Виж ти... доста усърдно си ровичкал, така ли? – промърмори тя след миг-два.

– Може да пострадаш заради подобни закачки – предупреди той с тон, който не оставяше място за съмнения.

– Исках да кажа, че малцина дори са чували за магия на измеренията, а сред тях се броят на пръсти онези, които съзират в нея скрити заплахи.

– Малцина са, да. Каквото и да мислят за мен хората, аз допускам, че магията може да бъде полезна, ако ѝ се намери подобаваща роля. Но разбирам и опасностите, защото се постарях да ги открия самостоятелно. Убеден съм, че бърникането в измеренията би могло да наруши равновесието в света, което съществува засега.

– Трябва да го кажеш на магове от друга Школа – поклати глава Ериан.

– Да, но е по-трудничко да си осигуря компанията на маг от Ксетек – кисело отбеляза Капитана.

– С удоволствие признавам, че съжалявам за това – сопна се тя.

Най-сетне го погледна. Сивеещата му коса бе остригана ниско, брадата, в която едва се виждаха кафяви косъмчета, също бе поддържана прилежно. Под очите му провисваха торбички, а червените петна по бузите и носа издаваха с какво удоволствие посяга към бутилката. С навлизането в средната възраст започваше и да пълнее, което личеше под

кожената куртка и ризата. Той не се притесни от внезапния ѝ преценяващ поглед.

– Септерн е бил от Школата Дордовер.

– Знам, че си се подготвил добре за разпита. – Ериан също напълни чашата си. – Следователно си научил, че от около три столетия го смятат за мъртъв.

– И с това се изчерпват сведенията за него? Надявах се, че магьосница, вещи в учението на Дордовер, може да запълни още някоя пролука в знанията ми.

– Напразни надежди – завъртя глава тя. – Ти предполагаш, че съхраняваме някакви тайни текстове.

– Септерн е бил от Школата Дордовер – повтори Капитана.

– Не отричам. Той е бил гений. Толкова е изпреварил времето си, че още не сме успели да повторим всичко постигнато от него.

Капитана се намръщи и опря лакти на коленете си.

– Но нали е съобщавал за откритията си? Доколкото знам, всеки маг е длъжен да го прави.

– Септерн не е зачитал правилата. – Ериан въздъхна, щом мъжът срещу нея се начумери още по-недоволено. – Опитай се да разбереш. Просто се е придържал към нравите на епохата преди разкола между Школите.

– Значи хем е изпреварвал времето си, хем е изоставал от него.

Капитана се засмя на собствената си шега, показвайки кафеникави изгнили зъби над зачервени венци.

– Да, в някакъв смисъл. Важното е, че неговият ум е осмислял самата същина на знанията, затова е разбирал учението и на Дордовер, и на Ксетеск, и на Джулаца, макар и в различна степен. Блестящ ум, но и твърде самоуверен. Живял извън Школата, рядко докладвал за работата си, водил излишно загадъчни дневници за изследванията си, като не всички от тях се съхраняват в нашата библиотека. Някои са притежание на Ксетеск, други са изчезнали от дома му... ако изобщо допуснем, че е писал за някои от нещата, на които според нас е бил способен.

– Ериан отпи съвсем малка глътка от виното. – Може ли вода?

– Както желаш. – Капитана стана и отвори вратата. Някой тракна с токове в стойка мирно. – Вода и чаша. Веднага.

– Върна се на креслото и продължи: – Интересна история. Разбира се, знам за къщата му. Няколко пъти пращах свои хора да преровят развалините. Сега ми кажи докъде напреднахте в изследването на измеренията и какво се надявате да постигнете.

Ериан отвори уста, но реши първо да обмисли отговора си. Всичко потръгна прекалено кротко. Капитана изобщо не приличаше на образа, който му градеше мълвата. Естествено щеше да го мрази винаги заради отвлечането на нейните деца, но държанието му я смущаваше. Засега не я попита нищо, което не би научил, като просто потропа на главния вход на Школата. Щеше да последва и друго, но не се знаеше как ще подходи той. Мъчеше я лошо предчувствие, че Капитана се опитва да я размекне, за да бъде ударът по-тежък. Реши да не се отпуска.

– Според онова, което ни е известно за Септерн, той е постигнал много в магията на измеренията. Създал е устойчив, самоподдържащ се портал между конкретни пространства и предполагаме, че е пътешествал надалеч... поне ако се опираме на някои от по-налудничавите му писания. В Дордовер изобщо не сме на неговото равнище в порталите. Не можем да се пренасяме, не можем и да надничаме, успяваме само да отбележим разположението на други измерения и да напипаме по-големи особености като земни масиви и морета. За да напреднем по-бързо, трябва да се сдобием с изгубените текстове на Септерн, защото подозираме, че в неговата магия са смесени знания на различните Школи.

– Докъде се надявате да стигнете в проучванията си?

– До други измерения. За да проучваме, да съставяме карти, да срещнем непознати раси. Възможностите са неизчерпаеми – въодушеви се Ериан дори пред този събеседник.

– За да завладявате, да покварявате, да властвате, да грабите – твърдо, но не и нелюбезно добави Капитана.

– Това ли те тревожи най-много? Той склони глава встрани.

– Според мен изобщо не бива да се намесваме в други измерения. Имаме си свое, в което и така е трудно да поддържаеме ред, няма защо да го свързваме с неznайни места и времена. Представям си и кошмарно бъдеще, в което други нахлуват при нас, за да отмъстят за нашите злодеяния. Никой никъде няма да се чувства в безопасност, защото няма да знае къде и кога ще се отвори портал.

– Ето още едно сериозно основание да завършим своите изследвания и да допълним знанията си – възрази тя.

– Нито ти, нито аз сме толкова наивни да вярваме, че в Дордовер и в Ксетеск се занимават с този вид магия за доброто на всички хора в Балея, нали? Вбесявам се от мисълта, че бихте могли да отворите врати, които ще сте безсилни да затворите. – Капитана се почеса по ухото. – Как мислиш, в Ксетеск по-напред ли са от вас?

Ериан го гледаше безизразно.

– Когато... или ако изгубените части от текстовете на Септерн за магията на измеренията бъдат намерени, може би ще се наложи да съставим обща група – изрече тя бавно. – Но дотогава ще се задоволяваме с почти пълната липса на общуване помежду ни.

– Разбирам.

– Глупаво е да зададеш този въпрос на магьосница от Дордовер.

– Глупостта понякога ражда същински бисери. Вратата се отвори и влезе мъж с кана вода и две чаши, остави ги на масата и излезе веднага. Ериан веднага изпи пълна чаша.

– Друго има ли?

– О, имам много въпроси. – Капитана пак пресуши чашата с вино и си сипа още. – Тепърва започваме, макар че съм ти благодарен за наученото днес. Сега ще ти позволя да се върнеш при децата си, но ще ти дам и повод за размисъл. Изглежда си съвсем наясно какво представлява магията на измеренията в момента. А аз съм притеснен от твърде бурния интерес към проучванията на Септерн напоследък. Той е овладял не само магията на измеренията, нали? Има и друго, още по-прочуто постижение. Сътворил е заклинание, ако не се лъжа. Искам да знам защо Ксетеск хвърля всичките си сили да го издири.

Лицето на Ериан стана мъртвешки бледо.

ГЛАВА 5

Гарваните и техните спътници потеглиха от замъка Таранспайк, когато слънчевите лъчи изпаряваха росата, обсипала тревата на вчерашното бойно поле. Вятърът бе издухал дъждовните облаци на запад над централните равнини към тъмните очертания на планините Черногрън. Съвсем лек полъх носеше топлина дори в този ден от ранната пролет. Барон Понтоа, неговите войници, наемници и магове се бяха изнизали през гората Гретерн натам, откъдето дойдоха. От бивака им бяха останали само смачкани буренаци и могила, оградена с колчета, където бяха погребали своите мъртъвци.

Начело на малкия конен отряд яздеха Хирад, Ричмънд и Илкар. Барон Гресе подразни охраната си, като предпочете да пътува между Талан и Незнайния. Дензър и Сирендор Ларн ги следваха, а четиримата телохранители на барона бяха последни.

Гресе явно се възползваше от шанса да разчупи оковите, в които го напъхваха грижите на прекалено старателното му домочадие. Незнайния и Талан на свой ред не можеха да устоят на навика да събират сведения от всеки попаднал им източник.

– Все още ли сте съюзници с Блекторн? – попита Талан. Гресе кимна.

– Уговорили сме взаимни облекчения в пътните такси, но не бих ги нарекъл съюз. Той пътува безплатно през този проход към Корина, аз ползвам същите права в земите му, когато пътувам към Гиернат.

Веждите на Незнайния се събраха на челото му.

– Той завзе ли земите източно от Гиернат? Чух, че...

– Преди шест месеца. Почти е присъединил Гиернат към владенията си, макар че градският съвет го притиска да не повишава пътните такси. И засега успяват.

– А какво стана с лорд Арлън? – сети се Незнайния.

– Работи за Блекторн.

– Аха...

– Богове, нямаше битки! Тоест нямаше още битки. Формално Арлън си остава владетел на земите източно от Гиернат, но истината е, че го крепи Блекторн с войските си, получава метали от южните мини и прибира дял от пътните такси по югоизточните маршрути, включително към Корина. – Гресе прихна и тупна Незнайния по крака. – На твое

място бих зачеркнал Арлън от списъка на бъдещи работодатели. Сега Блекторн върти парите около Гиернат.

– Има ли и други, които е по-добре да зачеркнем? – вметна Талан.

– Не и мен. Понтоа не се е отказал. Или вече крои следващото нападение срещу Таранспайк, или се надява да прекаля с укрепването му и да оголя земите си по на запад.

– Е, ако сме ви необходими, запишете се по-рано – подхвърли Незнайния.

– Много рано – додаде Талан.

– Чу се слух, че вие, момци, май се каните да окачите щитовете на стената – рече им на свой ред баронът, подчертано вперил поглед напред.

– Вярвайте, когато видите с очите си – отвърна Талан.

– А уж щяхме да си разменяме сведения – изсумтя Гресе, обаче в очите му се мярна весела искрица.

– Хайде да се уговорим, че вие ще научите пръв, ако се случи – предложи Незнайния.

– Ще се примиря и с това – поклати глава баронът. Скалистите склонове на прохода Таранспайк бяха целите в равномерно сиво и се извисяваха поне на стотина крачки по целия път до Корина. Усойните места приютяваха само птици и по-издръжливи растения. От двете страни на отвесните стени земята беше нацепена от чернеещи пропасти, дълбоки урви и неприветливи, безжизнени долини, където водата течеше под камъните и шумоленето ѝ напомняше за залутали се души. В самия проход стеклата се след снощния дъжд вода се събираше на локви по меката пръст и конете газеха в кал. Но през деня, щом слънцето огрее между склоновете, земята щеше да се втвърди. Пукнатините по пътя, широк на места колкото десетина каруци, а другаде – само три, показваха колко горещо може да бъде между нагретите скали през лятото.

Писукането на птиците, тропотът на копитата и мъжките гласове ехтяха между стените и многократно умножените звуци сигурно биха лишили от спокойствие самотен ездач, но отрядът можеше да не им обръща внимание.

Сирендор отново вдиша чистия въздух и се наслади на хладния поток, проникнал в дробовете му. Така пропъждаше от паметта си тежките миризми и пушеците в замъка и около него. В прохода никой нямаше да им посегне. Хората на Гресе поддържаха безопасността тук, а и доколкото му беше известно, бездруго не се навъртаха много разбойници. До Корина имаше само един ден път и настроението му, винаги ведро, с

всеки миг се подобряваше. Единствената сянка хвърляха предстоящият разговор между Гарваните и опасенията от реакцията на Хирад.

Почти през цялото време Сирендор разменяше безобидни приказки с Дензър и се хилеше на Илкар, щом срещнеше намусения поглед на елфа. Не откриваше нищо чак толкова противно у тъмния маг. Не за пръв път Сирендор се бе сражавал срещу някого и после бе яздил до него по пътя към дома на следващия ден. Такъв си беше животът на наемниците. Пролича си, че Дензър е способен маг и извън войната с нейните особени порядки се превръщаше в един от мнозината, които се чудят накъде ли ще ги отведе следващата им задача. Откриваше обаче една разлика – Дензър му се струваше далеч по-уверен от повечето магове. Предположи, че това се дължи на израстването му в Ксетеск, и си напомни, че трябва да разпита Илкар по-подробно за Тъмната школа.

Пак изви глава да погледне Дензър и се подсмихна. Лулата, стисната между зъбите, димеше спокойно както винаги, котаракът се крепеше върху рога на седлото. Магът губеше всякаква словоохотливост при въпрос за котарака и само мъкнаше, че животинчето било най-подходящата компания в неговия, общо взето, самотен живот. Самият Дензър пък за кой ли път се бе вторачил в гърба на Незнайния, сякаш се опитваше да пробие дупка в него.

– И за мен е загадка – призна Сирендор. – Открай време. Магът се отърси от вцепенението.

– Какво?...

– За Незнайния ти говоря. Познавам го от десет години, а дори още не съм научил къде е роден.

– Нито името му, нали?

– И името му не знам – потвърди Сирендор.

Мислех си, че го е казал поне на своите съратници.

– Опасявам се, че и това е само поредният слух за нас. И Томас не го знае.

– Кой е Томас?

– Съдържателят на „Гарваново гнездо“... е, съсобственици са с Незнайния. Томас го познава над двайсет години. Той го отгледал, когато Незнайния се изтърсил в Коринд едва тринайсетгодишен. – Сирендор поклати глава. – Човек бързо научава, че е по-добре да не му задава някои въпроси.

– Но защо го наричате Незнайния воин? Наемникът се разсмя.

– Този въпрос ни задават най-често. Първо ти ми кажи какво си чул досега, после аз ще те просветя за истината.

– Чувал съм само, че не искал някой да го намери – вдигна рамене Дензър. – Затова не издавал името си пред хората и приел този прякор.

– Любим слух на мнозина, но в него няма нищо вярно. Ако се е опитвал да се скрие от някого, прякор като Незнайния воин и участие в отряда на Гарваните са възможно най-глупавият начин да го постигне, не си ли съгласен? – Магът кимна. – Решихме да основем отряда преди десет години в „Гарваново гнездо“, след като се бяхме озовали всеки поотделно в една и съща армия в Гиернат. Тогава бяхме той, аз, Хирад и Илкар. Помня добре как потеглихме към Корина и той подхвърли, че притежавал странноприемница. Щял да ни подслони и нахрани безплатно, защото искал да обсъди нещо с нас. Първо ни шукна името на отряда – нали седнахме да прием в „Гарваново гнездо“? После съставихме кодекс и всички се подписахме на пергамента, който Томас пази на стената в задната стая. Когато дойде редът на Незнайния, започна да се инати и разправяше, че името му нямало значение. Чак тогава ние – останалите, се сетихме, че за цяла седмица сражения тъй и не сподели нищо за себе си. Помня, сякаш е било вчера, какво казаха Хирад и Илкар. Нашият цапнат в устата варварин изтърси: „Не ни трябват разни тайнствени типове, или подписвай, или се разкарвай.“ – Сирендор поклати глава. Какво друго да очакваш от Хирад? И Илкар се наежи: „Ти какво, да не си някакъв загадъчен незнаен воин?“ Ето как се появи името под текста на кодекса. И остана. Това е историята. Дензър се изкикоти.

– Брей, брей... ето как се зараждат легендите.

– Искрено се надявам да попаднем в тях – подсмихна се и Сирендор.

– Но не те ли гризе любопитството да научиш истинското му име и причината да го крие? – попита по-сериозно магът.

Трудно ми е да си представя защо някой ще твърди, че името му нямало значение.

Сирендор се изви към него на седлото, подчертано вдигна показалец пред устата си и сниши глас.

– Гризеше ме, може би и сега е така, когато нямам друга работа. Не си мисли, че не го подпитвахме. Напихахме го и се мъчихме да измъкнем името с хитрости, казвахме, че няма да му говорим повече, ако не каже, и още какво ли не. Но той не отстъпва, а започнеш ли да прекаляваш, накрая го ядосваш. Незнайния ни е приятел. Щом не иска да сподели нещо, пък било то и името си, зачитаме неговото желание. Той е един от Гарваните.

– Но нали крие нещо от вас! – настоя Дензър. – Не иска да ви

каже...

– Стига – спря го Сирендор. – Негово право е да реши. Няма да говорим повече за това.

Но изражението на мага подсказваше, че едва ли ще се примири лесно.

Ято едри бели чайки със сиви криле се плъзна във въздуха над тях и се издигна с кръсъци, огласящи напуканите скали горе. Други птици, по-дребни и тъмни, изхвърчаха раздразнени и резките им писъци накараха ятото да се пръсне, за да се събере отново много по-високо и да продължи полета си на запад. С шумно пляскане на крилето малките хищници се върнаха при гнездата с пиленцата, които бяха опазили от грабливите чайки.

Отметнал глава назад, Гресе проследи кратката птича свада, после се обърна Към Незнайния.

– Каж ми, моля те, Блекторн показа ли някаква загриженост заради слуховете за западняците?

– Струва ми се, че надценявате положението и ролята ни – отвърна огромният воин. – Наемниците не могат просто така да спрат за разговор барон Блекторн.

Гресе се вторачи изпитателно в него с ярките си очи.

– Слушай, Незнаен, аз съм най-старият жив барон и съм се научил да не надценявам никого и нищо. Славата и доброто име на Гарваните са всеизвестни. Случва се и да си приказвам с Блекторн, затова знам, че се радва на вашата компания.

– Ами поговорете направо с него за това.

– Само дето сега от него ни делят двеста и петдесет мили на югозапад. Ето защо питам тебе – малко по-сърдито каза Гресе.

– Усещам, че премълчаваш нещо.

Незнайния попита само с поглед Талан, който вдигна рамене. Конете напредваха в лек тръс, Дензър бе поизостанал, увлечен в разговора със Сирендор.

– Преди половин година, когато според вас Арлън се продал на Блекторн, ние бяхме пратени да разузнаем дали заплахата от западняците наистина расте.

Баронът удари с юмрук по рога на седлото.

– Знаеш си, че има какво да кажеш! Ама че лукав гадник е той, нито думичка...

– Имаше сериозни основания да се домогва до повече сведения – вметна Талан. – Нека не си затваряме очите за истината – ако

западняците нахлуят през Подкаменния проход, по-вероятно е да връхлетят Блекторн, а не Школите, поне в началото. Същото важи и за нашествие през Гиернатския залив – оттам имат пет дни път до Корина, но само два часа до замъка Блекторн.

– И какво видяхте? – попита баронът.

Яздещият отпред Хирад обяви почивка. Минаваше пладне и проходът се сгря приятно. Спряха в естествено кръгло разширение, където скалите бяха проядени от стихииите.

– Нищо, което да потвърди чутото от вас – отговори Талан, изтръска прахоляка от плосък камък с ръкавицата си и седна. Телохраниелите на Гресе събираха наръчи от сухи хрусталаци, каквито имаше навсякъде в прохода, за да накладат огън. – Отидохме на запад като охрана на кервана с вино, което Блекторн прати за продажба в Леону. След Подкаменния проход свърнахме на юг и пътувахме четири дни покрай планините. Накрая се върнахме през Гиернатския залив. Не видяхме опожарени села, бойни отряди, нямаше дори следи от набези на западници. Ако събират силите си, правят го в своите земи из югозападния полуостров. Съжалявам, ако съм ви разочаровал.

– Това е било преди шест месеца...

Гресе се настани до него, но предпочете по-меката трева.

– Така е, но ако не се Лъжа, барон Блекторн не се тревожи за възможно нашествие от запад – отбеляза Незнайния.

Порови в раницата си и извади стегната с връв кожена кесийка.

– Ей, Сирендор, дръж солта! – Съратникът му улови кесийката с една ръка. – И този път я използвай. Така поне твоята супа става горе-долу поносима.

Хирад се ухили, Сирендор промърмори ругатня.

– Би трябвало да се тревожи – възрази Гресе, без да се заслушва в шегите им. – А какво става около самия проход?

– Пазят го добре. Тесая не е глупак. Взима доста пари от пътниците и няма никакво намерение да го отстъпи на Търговския съюз или на друго западнляшко племе.

– Казармите?

– Заковани и празни. Имаше внушителни стражеви постове и в двата края на прохода, но не се готвеха за обсада.

– Благодаря и на двама ви. Извинете, че ви досадах – каза баронът.

Талан махна с ръка.

– Няма за какво. Да разбирам ли, че имате и други източници на сведения?

– Да, по-скорошни и също достоверни. Съобщиха ми, че проходът е затворен в посока изток, там гъмжи от западници и от югозапад прииждат бойни отряди. Ако е вярно, загазили сме. Нямаме организирана отбрана, а нито Блекторн, нито Школите са достатъчно силни сами по себе си. Само ви моля да сте нащрек, да се оглеждате и слушвате. – Гресе въздъхна. – И помен от надежда нямам да склоня другите барони към единство, особено без Блекторн. Дано не стане прекалено късно... Челото на Талан се сбърчи.

– Толкова ли сме зле според вас? Какво мислите за мълвата, че Върховните вещици ще се надигнат?

Баронът изсумтя.

– Да, точно толкова зле сме. Съвсем скоро може да бъдем въввлечени във война за земите си. А Върховните вещици... Ако по някакво зловещо чудо се завърнат, направо ще се простим с Балея.

Пламъците запращаха и хората потънаха в мълчание, всеки предпочете да се улиса в мислите си, докато реши поглед към огъня. Мястото подтикваше към покой, а варивото на Сирендор все пак се оказа вкусно.

Слънцето вече се спускаше зад най-високите сгради на Корина, когато Гарваните влязоха в града през източната порта. Стражата спираше някои пътници за разпит, случваше се и да ги претърси, но Гарваните както винаги бяха пуснати с приветлив жест да се влеят в гъмжилото по калдъръмените улици, където търговията още беше оживена в този час.

– Едно от предимствата да сме в отряда – подхвърли Сирендор. – И без това не са чак толкова много, колкото си въобразяват хората.

Дензър предпочете да остане безмълвен.

Скоро Гресе и придружителите му се сбогуваха с Гарваните и завиха на юг към канцелариите на Търговския съюз и строго охраняваните покои, които баронът смяташе за нужно да има в Корина.

Това беше столицата на цяла Източна Балея. Приютяваше постоянно население от четвърт милион, което набъбваше до към триста хиляди по празниците и при по-важни търговски събори. Техните дати зависеха от пристигането на товарните кораби от земите, разположени източно и южно от Северния континент. Градът бе основан в началото на широко-то устие на река Коур и отдавна имаше пристани за големи кораби, които примамваха южняците встрани от по-късия, но не толкова доходоносен маршрут до Гиернат.

Тук се строяха ниски, но здрави и просторни сгради – нагледно свидетелство за ураганите, които периодично връхлитаха устието при отминаването на зимата. На три площада, свързани с улици, по които

плътно се редяха дюкяни и работилници, странноприемници и гостилници, бардаци и комарджийски свърталища, пазарищата кипяха от живот всеки ден.

Извън този триъгълник, по-близо до пристанището големите манифактури бумтяха, трещяха, изпичаха, режеха и лееха, за да бъдат стоки за местните хора и за продажба отвъд моретата. И във всяка пролука между средищата на забавления, търговия, администрация и работа живеяха хора. Някои тънеха в мизерия, други се радваха на разкош, невидан за онези, които не можеха да изстъргват мръсотията от мазолестите си ръце, а повечето се клатушкаха нагоре-надолу между двете състояния.

Гарваните насочиха конете си ходом към западния пазар, в чийто северен край се бе наместило „Гарвановото гнездо“. Навсякъде се виждаха хора, каруци и добитък, навсякъде свежите, гадните или застоялите миризми се разнасяха с равномерния бриз откъм морето. Сергии, кошници и подноси предлагаха всичко – фини платове, изтъкани от елфи в далечните южни земи; съдове и железарски изделия от грънчарските работилници и ковачниците в Корина и Джейдън; пушени и варени меса, задушени зеленчуци и сладкиши, приготвени в кухни из целия град – някои чисти и спретнати, повечето гнусно занемарени. Навсякъде властваше езикът на парите, среброто и бронзът лъщяха под почервяващите слънчеви лъчи, докато минаваха от ръка на ръка.

За техен късмет повечето хора вече се изнизваха от пазара, но трябваше да се промъкват между сергиите. Нямаше смисъл да си викат с все сила, затова Незнайния мълчаливо поведе колоната към странноприемницата и спокойствието на задната стая, където се събираха да отдъхнат след битки.

Роб, синът на Томас, който изпитваше страхопочитание към отряда, отведе конете им в конюшните и те влязоха сковано след дългата езда.

– Здравсти, момко! – отекна викът на Томас към Незнайния.

Винаги го наричаше „момко“, защото прякорът му напомнял твърде много на думата „непознат“. По това време в „Гарваново гнездо“ имаше клиенти едва на около четвърт от масите, а те бяха общо тридесет в голямото помещение с яки дъбови подпори на ниския таван. Окръгленият тезгях бе разположен точно срещу входната врата и свършваше при вратата към кухнята, задната стая и горните етажи. Вдясно имаше място за голямо огнище. По рафтове на три стени се редяха книги с червено-сиви корици и сякаш сгрываха още повече кръчмата заедно с фенерите.

– Здравей, Томас – уморено отвърна Незнайния.

– Влизайте направо – подкани ги високият оплешивяващ мъж, който приближаваше петдесетте. – Ще ви донеса вино, пиво и кафе. Марис тъкмо е запалила фурните. Аз...

Той рязко затвори уста щом ги преброи набързо, за миг се вторачи в Дензър и се извърна. Незнайния кимна, доближи тезгяха и докосна ръката му.

– Довечера тук ще има пиршество. Имаме какво да празнуваме и да си припомним, но и ще скърбим за Рас.

Не си казаха друго. Гарваните се изнизиха покрай Томас, всеки му кимаше или се усмихваше.

В задната стая изпъкнаха три неща – символът на Гарваните и кръс-тосаните къси мечове над огнището, дългата маса със седем стола до голямата двойна врата в дъното и прекрасно изработените кресла и дивани. На тях се отпуснаха наемниците с облекчени въздишки, после тишината се върна в стаята.

Дензър се подвоуми и тръгна към по-обикновено кресло с червена тапицерна край незапаленото огнище.

– Не там! – скастри го Талан. – Това беше мястото на Рас. Ако искаш, седни на дивана на Томас. Не вярвам да се разсърди.

Дензър се настани където му бе казано.

– Тъй – обърна се Незнайния към тъмния маг, – първо неотложните неща. Кога може да получим парите?

– Ами вече обясних на Илкар, че амuletът за нас е преди всичко помощно средство в изследванията, значи няма да търсим купувач още няколко месеца. Но ще му определим цена, под която няма да го продадем, и ще ви дам в предплата пет процента от тази сума. Да речем... двеста хиляди сребърника?

Незнайния бързо погледна съратниците си един след друг. Нямахше възражения.

– Засега е приемливо. Ние държим парите си в Централната каса. Очакваме да внесеш предплатата там до една седмица.

Дензър се изправи.

– Ще ги имате в касата още утре. Сега ви моля да ме извините, но се нуждая от баня.

Понечи да излезе и Незнайния го спря с жест.

– Къде ще отседнеш?

– Още не съм избрал.

– Поискай от Томас да ти приготвят стая. За сметка на заведението.

– Много гостоприемно. Благодаря ти – отвърна магът с леко смущение, макар че се усмихваше.

– Ако си в настроение, ела и на пиршеството. В края на краищата ти го плащаш. В голямата зала на кръчмата по залез. – Дензър кимна. – И още нещо... Илкар? Направи Разгадаване, моля те.

Елфът кимна и призрак на веселие се мярна по лицето му, когато доближи Дензър.

– Какво се иска от мен? – попита тъмният маг.

– Не е много. Заклинанието е съвсем леко и има едно-единствено предназначение. Просто ще се уверя, че си искрен. Когато те докосна, отговори на въпроса ми с „да“ или „не“.

Илкар затвори очи и произнесе краткото заклинание. Дясната му ръка мина пред неговите очи, уста и сърце преди да я отпусне върху рамото на Дензър.

– Ще бъдат ли внесени по сметката на Гарваните двеста и петдесет хиляди сребърника до една седмица, броено от днес?

– Да.

Илкар отвори и очите си, и вратата.

– Ще се видим по-късно. – Тъмният маг напусна стаята, а елфът се вторачи ядно в Незнайния. – Няма ли да му направим още някоя услуга? Например да му разрешим да източва кръвта на магове от Джулаца, за да възстановява запасите си от мана?

Незнайния млчеше, но се обади Хирад:

– Не му вярвам.

– Според вас защо му предложих да отседне тук? – промърмори Незнайния.

– Не заради парите. – Варваринът не го слушаше. – С това Разгадаване потвърдихме, че ще ни плати. Но и друго се мъти около него... Защо охотно предложи да ни плати толкова пари? Да си кажем честно – щяхме да пътуваме с него и срещу две хиляди на човек.

– Според вас защо му предложих да отседне тук? – повтори Незнайния. – Ако ни е забъркал в нещо, искам да знам къде да го намеря. Затова, Илкар, искам и той да е в кръчмата тази вечер.

– Неприятности ли очакваш? – попита Талан.

– Не. – Незнайния се облегна в креслото и изопна краката си. – Но въпреки всичко ще носим къси мечове не само от уважение към Рас.

– Чак сега, нали... – процеди Илкар, който вадеше тапата от бутилка и пълнеше бокал с вино.

– Какво чак сега? – не разбра Сирендор и с жест го помоли да сипе

и на него.

Илкар напълни първо неговата чаша.

– Чак сега отделихте време да помислите. Блясъкът на среброто позбледня и започнахте да се ослушвате, а? – Елфът се върна на креслото си. – Ксетеск означава опасност.

При тях нищо не е каквото изглежда. Винаги имат прикрити подбуди и аз не вярвам на нито дума от обясненията му за амулета.

– Защо не каза по-рано?

– О, да, Хирад, ти щеше да ме изслушаш, нали? – избухна Илкар. – Аз срещу двеста и петдесет хиляди сребърника за един ден кратка езда. Как ли пък нямаше да натежи моето несъгласие...

– Не виждам нищо лошо – обади се Ричмънд. – Тук сме, пристигнахме живи и здрави, ще си получим парите. Така имаме по-богат избор.

– Ако доживеем да го направим – промърмори Илкар.

– Пресилваш нещата – упрекна го Сирендор.

– Ти не ги познаваш – изрече елфът бавно. – А аз – да. Ако ни е вълвякъл в нещо, животът ни не струва пукнатата пара. В Ксетеск не се придържат към никакъв кодекс и не зачитат никакви правила. – Той помълча. – Вижте, моля ви само да бъдете предпазливи с Дензър. Може и да ни се е разминало, но нека почакаме и да се убедим.

– Не сме длъжни да работим отново за Ксетеск – напомни Хирад спокойно.

– Да знаеш само колко си прав! – натърти Илкар.

– Не сме длъжни да работим за когото и да било от днес нататък – добави Талан и всички млъкнаха.

Хирад се надигна трмаво и отиде при масата с напитките. Сипа си вино, взе две бутилки и още чаши и се върна до огнището. Които нямаша чаша, си наляха.

– От известно време не сме длъжни да работим за никого, но е ясно какво иска да каже Талан – обади се Незнайния. – Тези двеста и петдесет хиляди означават, че можем да направим всичко, за което сме си говорили още в началото, а и всичко, за което не смеехме дори да мечтаем. Само помислете какви шансове ни се откриват.

– Май е най-добре да започнеш със снощния ви разговор. Хирад изгълта виното и си сипа още.

– Опитвахме се да те събудим, не сме искали да те държим настрана – увери го Сирендор. – Излязохме от замъка, за да отидем при Ричмънд. Не знам какво почувстваха другите, но като гледах гроба на Рас, за пръв

път ме споходи страх, че някой ден ще дойде моят ред. Или Илкар... – С плавен жест посочи всички и ръката му спря пред Хирад. – Или ти. Не искам да го допуснем. Искам бъдеше, и то докато съм още млад, за да му се порадвам.

– Вече сте решили, нали? – дрезгаво попита варваринът. Сирендор въздъхна.

– Поприказвахме си и разбрахме, че всички сме настроени така. Боговете са ми свидетели, Хирад, че от две години насам и ти подмяташ как ти е омръзнало. На всички ни се живее. Талан иска да пътешества, на Илкар все му дояват да се върне в Джулаца, а аз... знаеш какво искам аз.

– Да си съпруг и баща, а? – засмя се Хирад, въпреки че сърцето му се разтуптя, а в гърлото му заседна буца.

– Достатъчно е да се откажа от битките и кметът няма повече да се противи на сватбата ни – сви рамене Сирендор.

– Ъхъ... Сирендор Ларн под чехъла на кметската щерка.

Е, все някога трябваше да се случи. – Хирад избърса ъгълчето на лявото си око. – Другите го гледаха напрегнато. – Знаеш, че на никого няма да преча в избора му.

– Знам.

– И ти би трябвало да признаеш, че това е разумното решение – каза Незнайния, но варваринът му отвърна само с хладен поглед. – Ами че аз съм съсобственик на странноприемницата от поне десет години, но дали съм стоял зад тезгяха повече от десетина пъти?

– А ти? – вторачи се Хирад в Ричмънд.

– До вчера се колебаех. Уморих се. Омръзна ми дори да чакам кога ще се случи нещо. – Стисна устни и си разтърка челото. – А вчера направих грешка, която ще ми тежи до гроба. Сега си нямам доверие да застана в бойния строй и много ще се учудя, ако някой от вас разчита на мен.

Този път мълчанието се проточи. Хирад оглеждаше останалите Гарвани, но никой нямаше желание да подхване отново разговора.

– Не е за ярване – промълви варваринът. – Десет години... Цели десет години, а вие взехте най-важното решение в своя живот – и в моя, – докато спях.

Задушаваше го такъв гняв, че нямаше сили да изреве думите и гласът му остана равен. Признаваше пред себе си обаче, че дори не е гняв, а горчиво, покъртващо разочарование. Неизбежният завършек за Гарваните. Разпадането на отряда. Смешно, но в началото изобщо не му

хрумваше, че ще го доживее. Безсмислено беше да гадае какво ще донесе бъдещето. До днес. Изведнъж то му се стовари на главата и Хирад откри, че се плаши от него. И то много.

– Извинявай, Хирад.

– Сирендор, просто ми се искаше някой да попита и мен.

– Знам. Но не стигнахме до решението снощи. Назряваше отдавна.

– Не ме попитахте, нали? – Варваринът прекрачи към вратата. Искаше да пийне още, да чува смях. – Слушайте, бивши бойци – подхвърли през рамо, – вие платете пиршеството, пък аз може и да ви простя.

Погледът на Стилиан изгаряше, лицето му почервения. В събиращата камера под кулата му тримата магове гушеха глави в раменете си – бяха толкова изтощени, че нямаха сили да станат в знак на почит към своя господар.

– Искам отново да чуя какво точно се случи. Говореше тихо и сдържано, но гласът му сякаш запълваше малкото помещение.

– Узнахме едва преди три часа, но трябваше да проверим повторно, за да не допуснем грешка. Не искахме да тревожим никого преди доказателството да е неоспоримо – обясни стар маг, посветил целия си живот на тази задача.

– Не сте искали да тревожите никого? – В тона на Стилиан се промъкна леко ръмжене. – Най-голямото зло в историята на Балея е изчезнало някъде. Ако ме разтревожите, това ще е най-дребният ви проблем, повярвайте ми.

Тримата се спогледаха.

– Господарю, те не просто са изчезнали. Установихме, че ги няма не само в клетката, но според нас не са и в пространството между измеренията. – Старецът преглътна тежко. – Смятаме, че тяхната същност и душите им са се завърнали в Балея.

Тишината сякаш мачкаше ушите. Стилиан дишаше през зъби. Оглеждаше малката стая, скиците и картите на измеренията, стените с изписани по тях изчисления за резултатите от заклинанията. Върху единствената нащърбена маса бяха нахвърляни отворени бележници. Маговете зяпаха наплашено от столовете си към него, Найър и Ларион, които стояха от двете му страни. Нямахше нужда да се озърта, за да прецени и тяхното състояние – то достатъчно объркваше потоците от мана в помещението.

– Откога ги няма? – зададе Стилиан въпроса, от който тримата най-много се бояха.

– Не можем... не можем да отсъдим – успя да изгъгне старецът.

Погледът на Стилиан го прониза.

– Моля?!

Тримата се подканяха безмълвно и накрая заговори по-млада жена.

– Господарю, винаги е било така в Бденията. Извършваме заклинанията и изчисленията на всеки три месеца, когато взаимното разположение на пространствата ни дава по-голяма точност.

Той продължи да се взира в стария маг.

– Нима ми подсказваш, че Върховните вещици може да са в Балея от цели три месеца?

– Предишния път още бяха в клетката – напомни жената. – Сега не са там.

– Да или не?

Стори му се, че чува блъскането на сърцата в гърдите им, но осъзна, че неговият пулс кънти в ушите.

– Да...

Старецът се извърна просълзен. Стилиан кимна.

– Ясно. Разчистете тази стая, вашата работа приключи.

Нямаме избор – каза на Найър. – Свържете се с другите Школи, но не споменавайте нищо за случилото се тук или в замъка Таранспайк. Трябва да свикаме среща при Тривернското езеро. Веднага.

– Нямахте да повярвам, ако не те бях надушил със собствения си нос – каза Сирендор.

Стоеше до Хирад при тезгяха в кръчмата и разглеждаше премяната на варварина – кожен панталон, прилепнала по тялото тъмна риза, под която изпъкваха коравите му мускули, и обсипан с метал колан, на който висеше ножницата с късия меч. Илкар беше с тях, облякъл поръбена в черно жълта риза и кожен панталон. Незнайния не мърдаше иззад тезгяха, носеше най-обикновена бяла риза и панталон като на съратниците му.

– Какво дърдориш? – уж не разбра Хирад.

– Скъпи ми приятелю, през часовете, в които не бяхме заедно, ти не само си захвърлил онази гадна, просмукана с пот кожена броня, в която се перчиш пред дракони, но и очевидно си киснал във ваната, където си пуснал и ароматни соли. Това е забележително събитие. – Сирендор скочи върху най-близката маса и се развика: – Дами, господа, Талан, слушайте – смрадливият варварин се е изкъпал!

Сред общия смях се чуха и насърчаващи подвиквания. Хирад забележа, че дори Дензър се усмихна. После тъмният маг, предпочел широка черна риза и черен панталон, пак започна да гали котарака си по главата

и се заляпа в пламъците на огнището, до което се бе настанил.

– Много те бива в приказките, устатко – Хирад насочи показалец към Сирендор, – но я погледни себе си. С такива дрешки става доста интересно точно с кой пол предпочиташ да се гушкаш. Бъдещата ти невяста ще бъде съкрушена, като те зърне.

– Да не кажеш сега, че съм мека китка? – изви вежда Сирендор.

– Че какво друго казах?

Сирендор се нацупи показно и сведе поглед към дрехите си. Той пък бе избрал високи до коленете бродирани мокасини, пристегнати с връзки отпред, обточен със златен ширит кафяв панталон, в който бе пъхната огромна виолетова риза от коприна и дантели. И той носеше къс меч, а върху косматите му гърди под ризата искреше огърлица със скъпоценни камъни.

– Може и да си прав.

Сирендор скочи ловко от масата и грабна халба пиво. Кръчмата се пълнеше бързо, след като се разчу за пиршеството на Гарваните.

Дензър се надигна от табуретката, остави котарака до огъня и се запровира през навалищата към тях. Илкар веднага си взе чашата и се отдалечи.

– Тия двамата май няма да се сприятелят – подхвърли Сирендор.

– Брей, че си наблюдателен! – засмя се до ушите Хирад, който не откъсваше поглед от тъмния маг.

Незнайния кимна на Дензър, който запали лулата си и каза:

– Доста оживено стана тук.

– Ще пиеш ли червено вино? – попита го Сирендор с бутилка в ръцете.

– С удоволствие. Благодаря ти. – Дензър взе чашата и опита виното. – Не е лошо.

– Не е лошо ли? – повтори Незнайния. – Това е червеното на Блекторн, драги. Скъп специалитет на „Гарваново гнездо“.

– Не съм познавач.

– Явно е така. Значи ще се задоволиш и с евтиното.

Незнайния се обърна и огледа преценяващо рафтовете отляво, взе бутилка, опря я на тезгяха и бръкна в джоба си за тирбушона.

Спря за миг и позяпа препълнената кръчма. Ето че се озова зад тезгяха и се почувства добре. Много добре. Но зад удоволствието се спотайваше черна бездна, в която засега не си позволяваше да надникне.

– Това е животът... – промърмори под носа си и измъкна тапата от бутилката, докато се взираше в гъмжилото от лица, чаши, цветове и

дим. Взе нова чаша. – Дензър, този бълвоч от лозята на барон Корин е за теб. Внимавай да не се задавиш.

– Имам предложение към вас – неочаквано изтърси тъмният маг.

– Гледай ти... Ще ни дадеш нов шанс да бъдем изгорени живи?

Дензър остро се вторачи в Хирад.

– Не е точно така. Ще ме изслушате ли?

– Щом желаш. Но си губиш времето – отвърна Незнайния.

– Защо?

– Защото от два-три часа не сме в наемническия занаят. Аз си имам нова работа – кръчмар.

Хирад и Сирендор прихнаха. Лицето на тъмния маг за миг издаде и паниката, и недоумението му. Опитваше се да познае дали не го вземат на подбив.

– Въпреки това... – започна той.

– Продължавай – поощри го Сирендор, облегна се на тезгяха и опря лакти на плота.

И Хирад последва примера му, Незнайния се промуши между тях, наведен напред. Подмяташе тирбушона между пръстите си.

– Амuletът, който взехме, не е единствен – заяви Дензър.

– Ама че изненада! – изви глава Сирендор към приятелите си.

– Ще бъда откровен с вас – разработваме ново нападателно заклинание, искаме да сме подготвени в случай на западно нашествие. Още три предмета са ни необходими, за да довършим проучванията. Аз... тоест Ксетеск иска Гарваните да ми помогнат в издирването им.

Никой не отвори уста веднага. Дензър се мъчеше да прецени израженията им. Накрая Незнайния се изправи зад тезгяха.

– А ние се питахме защо се изрѣси толкова пари само за да те придружим до града. И се споразумяхме, че повече няма да работим за Ксетеск. Вземи за охрана Закрилници.

Тъмният маг завъртя глава.

– Не, те са само груба сила. За тона издирване се нуждая от остри умове до себе си.

– А Гарваните са... да де, бяха... боен отряд. Нито знаем как да издирваме изгубени предмети, нито се каним да започваме тепърва – твърдо изрече Сирендор.

– Но задачата дори няма да се проточи дълго. А заплащането ще бъде като днешното.

Незнайния пак се подпря на лакти.

– Същите пет процента, така ли?

– Но не мога да обещаю, че ще бъде толкова лесно. Дензър се усмихна сковано на Хирад.

– Проклет да съм, щом онова и замъка беше лесно, ще ми се да знам какво е трудно според тебе.

– Извинявай, не се изразих правилно. Лесно беше да ме охранявате по пътя.

Сирендор се усмихна сияйно на някого и пригладни дрехите си.

– Дензър, допреди две години щяхме да си строшим краката от бързане да ти вземем парите. Но в момента поне аз не се интересувам от тях. Как ще похарчим дори това, което сме натрупали? Съжалявам, мой човек, но отказът от битки си има и несъмнени предимства. Той се обърна и тупна с юрук рамото на Хирад. – Ще се видим по-късно.

Устреми се към главния вход, през който преди минута бе влязла смайващо красива жена, придружена от двама мъже. Тя носеше лъскава синя наметка и отметна качулката назад, за да освободи пищната си рижка коса.

Зърна първо Хирад и му махна е ръка. Варваринът и Незнайния отвърнаха на поздрава. После жената доближи Сирендор, двамата се прегърнаха и целунаха. Той я поведе към маса близо до задната стая.

Незнайния сложи на поднос бутилка вино и две кристални чаши.

– Време е да се проявя като кръчмар.

– Тъх.

Хирад изви глава към Дензър, чието лице оставаше безстрастно, но очите му подсказваха колко е разочарован и угрижен.

– Ако зависеше само от мен, щях да ти взема парите. Гадни типове като тебе трябва да бъдат скубани до шушка.

– Поласкан съм от мнението ти. Според теб това ли е окончателното им решение?

Хирад изпуктя.

– Е, на Незнайния не му беше все едно, проличи си, сигурен съм, че и двамата досадници Талан и Ричмънд ще се помъкнат с нас, ако той се съгласи. Препъникамък за тебе са Сирендор, който е влюбен, но не може да се ожени, докато не се откаже от битките, и Илкар – той пък мрази всичко, с което вие в Ксетеск се занимавате.

– Да, лесна работа, няма що...

– Слушай, опитай се да склониш Сирендор, наблюдавай на краткото пътуване и купищата пари, които ще може да харчи за жена си. Аз ще си опитам късмета с Илкар. Може пък да дойде, щом научи, че разработвате ново заклинание. Мъчно ще го убедя, да знаеш.

– А ако не можеш?

– Тогава няма да стане. Гарваните не се делят.

– Ясно.

– Радвам се. Къде се дяна той?

Дензър посочи средата на залата – елфът приказваше с търговеца на платове Барак и две доста привлекателни жени.

– Поне ще се мярна пред очите на хубавиците, ако нищо друго не излезе от това. – Хирад се провикна: – Ей, Илк, искаш ли още пиене?

Елфът кимна, варваринът грабна пълна кана и се промъкна към него.

– Хирад, приятно ми е да те видя.

– Барак, не си добър лъжец. Да ти наля ли? Търговецът подложи чашата си, Хирад сипа и на Илкар.

– Дами, ще ви отнема Илкар за малко, но ви обещавам, че ще се върнем скоро.

Елфът го изгледа недоволено, обаче се остави да бъде издърпан към тезгяха. Хирад видя, че Дензър е застанал до масата на Сирендор, и се учуди, че приятелят му скоро стана от стола си, за да последва тъмния маг към огнището. Явно Дензър умееше да убеждава, щом му провървя толкова скоро, след като двамата влюбени се усамотиха на своята маса.

– Какво се опита да ви пробута Дензър?

– Седемстотин и петдесет хиляди, Илкар. Три задачи. Кратки.

Елфът тръсна глава.

– Слушай, Хирад, изненадваш ме. Разочарован съм, че за десет години не си ме опознал достатъчно, щом се опитваш да ме убедиш.

– Но...

– Вече чу каквото имах да кажа. Няма да работя нито заедно с Ксетеск, нито за да вземам пари от тях. Не ме засяга колко предлага, защото не стигат да размисля.

Хирад си прехапа устните.

– Защо не го приемеш като възможност да им отнемеш повече пари? Ако това не ти е по нрава, дай всичко на Джулаца, но аз очаквах, че ще искаш да знаеш с какво са се захванали в Ксетеск.

Илкар се начумери.

– И какво по-точно иска от нас Дензър? Хирад се наведе и зашепна на ухото му.

Незнайния се облягаше на тезгяха и с удоволствие наблюдаваше как потръгна вечерта, докато отпиваше от превъзходното червено вино на Блекторн.

Талан и Ричмънд – „дватама досадници“, както често ги наричаше Хирад, – седяха един до друг, не разменяха нито дума и разсеяно плъзгаха пръст по ръбовете на чашите си. Хирад и Илкар стояха на няколко крачки от тях, разговаряха тихо и напрегнато. Усмихна се и вдигна чашата към устните си.

Погледът му се премести към седящите до огнището и усмивката му помръкна. Дензър... Високата облегалка на креслото почти скриваше главата му, затова пък се виждаше ръката, галеща главата на котарак. Дано тъмният маг се махнеше по-скоро. Незнайния мразеше да го лъжат.

Сирендор изглеждаше в чудесно настроение. Очите му отразяваха ярко пламъците и само пъстрите му дрехи привличаха погледа на немалко жени в залата. Незнайния дори забеляза след миг една, която направо се бе вторачила в него. Стоеше до входа. Късметлия. Изобщо не му се налагаше да ги ухажда – с удоволствие падаха в прегръдката, а после и в леглото му. Той се почуди дали Сана съзнава колко ѝ завиждат. В момента обаче тя по-скоро се бореше с раздражението, оставена от Сирендор в компанията на телохраниелите си.

Влязлата току-що жена се насочи към огнището. Дългата ѝ кестенява коса беше хваната с голяма фиба на тила, за да не пада пред очите, и се люлееше около шията, на която имаше черен белег. Платненият панталон, тъмната блуза и кожената куртка прилягаха на високата стройна фигура. На шията ѝ бе закопчан червен плащ. Обаянието на Сирендор като че беше неустойимо, щом му налитаха и в присъствието на неговата годеница. Незнайния си призна, че малко му завижда. Не, много.

Жената заобиколи групичка дребни търговци от пазара, които ревяха наздравица с халби в ръце, кръстоса поглед с Незнайния и той се смръзна. На бледото лице с пълни устни и изящно очертан нос тези тъмни очи бяха някак плоски и натежали от злоба. Той веднага се възря в ръцете ѝ и забеляза проблисък на стомана. Край огнището седяха двама и разсъдъкът му прецени трезво, че жената изобщо не се е интересувала от Сирендор Ларн.

– О, милосърдни богове... – ахна той, стисна дръжката на късия си меч, шумгна се под подвижния капак на тезгяха и се връза в навалищата.

– Сирендор, пази се! – изгърмя гласът му. За миг проследи жената, която също си пробиваше път припряно. – Сирендор, вляво от тебе! По дяволите, вляво от тебе!

Сирендор се намръщи озадачен, но някой се изпречи и го скри от очите на Незнайния.

– Дръпни се бе! Сирендор, жената с червен плащ и кестенява коса вляво от тебе!

Сърцето на Незнайния заби лудешки. Долови промяна в залата и видя, че жената държи кинжал и ловко доближава набеязаната жертва. Оставаха ѝ твърде малко крачки, а Сирендор, макар че и неговата ръка се плъзна към дръжката на меча, още не можеше да я различи в тълпата.

Незнайния знаеше, че няма да се добере до тях навреме. Убийцата го изпреварваше.

– Спри я, Сирендор! Пуснете ме да мина!

В последния миг приятелят му, застанал точно пред Дензър, видя кой напада. Тя замахна и Сирендор пресрещна удара с ръка. Острието разпори ръкава и поряза плътта. Още един миг и мечът на Незнайния се стовари върху рамото ѝ. Тя беше мъртва, когато тупна на пода, а пръсналата от огромната рана кръв засъска в огнището.

Всичко замря в залата. Хората се отдръпваха уплашено, за да направят път на Хирад, Илкар, Талан и Ричмънд. А Сирендор седна на стола, запретна ръкава и вдигна ръката си, за да огледа раната, която беше дълбока и кървеше обилно.

– Благодаря ти – обърна се към Незнайния. – Не я видях навреме и... Какво има?

Незнайния бе коленичил до трупа на жената, за да хване кинжала за дръжката. Доближи острието до очите си.

– Не! Не и това... що за гнусотия... Притисна другата ръка към челото си.

– Ей, Незнаен... – промърмори Хирад.

Огромният мъж вдигна глава и го погледна за миг. Очите му блестяха от сълзи. Бавно изви глава към Сирендор.

– Толкова съжалявам. Забавих се... Съжалявам...

– Ама какво толкова, да му се не види? – засмя се Сирендор и внезапно се задави. – Богове, не съм... – Извъртя се и повърна в огнището. – Студено ми е... – смънка немощно. Очите му кръвяха пред погледа на Хирад, който избута Незнайния и приклепна до стола. – Помогни ми.

– Какво става?! – Сърцето на варварина сякаш щеше да изскочи от гърдите. – Какво ти е?

Усети ръка на рамото си и чу отговора на Незнайния:

– Хирад, това е отрова, която поразява нервите.

– Повикайте лечител, какво се тукател! Бягайте да доведете някого!

Пръстите се впиха в мускулите му.

– Късно е. Той умира.

– Не! – изчегърта гласът на Хирад.

Сирендор обърна лъсналото си от пот лице към него и се усмихна, но цялото му тяло се гърчеше и по бузите се стичаха сълзи.

– Хирад, не ме оставяй да умра. Всички ще живеем, нали?

– Не се плаши, дишай спокойно. Ще се оправяш. Сирендор кимна.

– Много е студено. Аз само...

Млъкна и очите му се затвориха. Хирад притисна длани към лицето му, горещо и хлъзгаво от потта.

– Не се предавай, Ларн. Не ме зарязвай така! Клепачите на Сирендор се надигнаха леко и той хвана ръцете на Хирад, Неговите бяха толкова изстинали, че варваринът трепна.

– Извинявай, Хирад, не мога. Прости ми... Ръцете се отпуснаха на пода и той умря.

ГЛАВА 6

– Коя беше тази?

Сана се взираше в очите на Хирад, умоляваше го да ѝ помогне, за да проумее случилото се. Стояха в залата до вратата на задната стая. Кметът и двамата телохранители седяха при входа на „Гарваново гнездо“.

Сега Сана се владееше, но зачервените очи и бялото лице още напомняха за бурята в душата ѝ. Гарваните отнесоха Сирендор в задната стая, положиха тялото му на масата и го покриха с чаршаф. Тя нахълта вътре, смъкна чаршафа, закрещя на мъртвия да се събуди, да отвори очи, да диша. Натискаше с длани гърдния му кош, отмяташе косата от лицето му, целуваше го по устните и се вкопчаваше в ръцете му.

И през цялото време Хирад до стоеше до нея. Хем му се искаше да я извлече от стаята, хем копнееше да ѝ се притече на помощ. За да вдъхнат незнайно как живот на Сирендор, да видят усмивката му. Но само гледаше, съдържаше сълзите и трепереше.

Накрая Сана се извърна към него, опря чело в рамото му и захлипа тихо. Хирад долавяше в мълчанието на Гарваните, че досегашният им живот е отминал безвъзвратно.

Изведе момичето от стаята и когато тя започна да се опомня, зададе въпроса. Той се почувства безсилен. И безполезен.

– Наемна убийца. От Ловците на вещири.

– Но защо...

– Тя не дойде да погуби Сирендор. Той обаче ѝ се изпречи на пътя. – Варваринът сви рамене, макар да знаеше колко глупав е жестът. – Умря, защото спаси живота на друг човек.

– И какво? Това няма да го съживи. Хирад хвана ръцете ѝ.

– Той живееше с този риск всеки ден.

– Но не и днес. Вече бе решил да не се бие.

– Да... Така беше – смъкна Хирад след малко. – Ще видя сметката на онзи, който стои зад всичко това.

– Друго не можеш да измислиш, нали?

– Не мога.

Той отново вдигна рамене.

– Хирад, виждам само мрак наоколо. Всичко свърши... Тя стисна ръката му за миг, обърна се и отиде при баща си. Хирад я изпроводи с

поглед, отвори вратата и се върна в задната стая.

Никой не говореше. Запалените дърва припукваха върху решетката в огнището, всички седяха с чаши в ръка и не продумваха. Той пристъпи към трупа на Сирендор. Чаршафът отново го покриваше, но варваринът се загледа в очертанията на лицето и докосна пръстите на едната му ръка, после се обърна.

– Дензър, защо онези искат смъртта ти?

– И ние току-що го попитахме – промълви Илкар.

– А той какво каза?

– Каза, че искал и ти да чуеш.

– Ето ме, може да говори.

– Ела да седнеш – помоли го Незнайния. – Напълнихме чаша и за тебе. Няма да ти олекне от пиенето, но ти сипахме.

Хирад кимна, върна се при тях и седна в своето кресло. Незнайния тикна бокал в лявата му ръка, докато дясната се пресегна и пипна облегалката на креслото на Сирендор. Не би могъл да погледне натам.

– Слушаме те, Дензър – подкани варваринът с глас, който трудно овладя.

– Искам веднага да ви уверя, че само за ваше добро пазих в тайна онова, което ще чуете.

– Копаеш си дълбока яма... – проточи Незнайния. – Ние решаваме кое е добро за нас. Ти ни попречи и последствието сега лежи под савана пред очите ни. Искаме да знаем точно в какво си ни забъркал. До последната подробност. После ти ще излезеш, а ние ще го обсъдим.

Дензър си пое дъх.

– Първо, няма да се оправдавам за това, че съм от Ксетеск.

Всичко опира до нравствени принципи, а повечето приказки за нас са чиста измислица. Все пак миналото ни не беше безупречно.

– От мен да знаеш – прекъсна го Илкар, – имаш чудна дарба да замаваш нещата.

– Ех, в какви интересни спорове можем да затънем с теб...

– Съмнявам се.

– И така – продължи Дензър след миг-два, – вие чухте какво знае Гресе. Уви, сведенията му са точни. Племената на западниците се надигат и се обединяват, шаманите са начело, съветите на старейшините се допитват един до друг и ставаме свидетели как западниците покоряват обитателите на земите чак до подножието на планините Чернотрън.

Незнайния напрегнато се изправи в креслото си.

– Докъде са стигнали на изток?

– Имаме съобщение от очевидец в село на име Теренеца, само на три дни от Подкаменния проход.

– Богове, близо са! – ахна Талан. – Сега разбирам защо Гресе искаше да предупреди Блекторн.

– Ама аз още не виждам какво общо има това със смъртта на моя приятел – процеди Хирад.

– Моля те – настоя Дензър. – Има връзка, повярвай ми. От няколко месеца сме изпратили магове съгледвачи на запад и положението е твърде мрачно. Предполагаме, че западниците имат към шейсетина хиляди въоръжени бойци, които се подготвят за война. Скорошното им нашествие на изток е неминуемо, а ние не можем да се защитим. Между Школите няма съюз, а Търговският съюз разполага с една десета от войските, които е имал преди три столетия.

– Но няма те имат шанс? – пренебрежително възрази Илкар. – Съберат ли се към две хиляди магове, ще ги възпрат без ничия помощ. Този път нямат на своя страна Върховните вещици, които да ги крепят с магията си.

– Най-големият ми страх е, че ги имат – натърти Дензър. Изведнъж пращането на огъня остана единственият звук в стаята. Ръката на Талан се скова преди да поднесе чашата към устните му. Илкар отвори уста, но загуби дар слово. А Ричмънд клатеше глава.

– Стига де, нали уж са унищожени?

– Не можеш да ги унищожис – поправи го Илкар. – Никога не сме знаели как да го направим, така е и до ден-днешен. В Ксетеск само успели да ги затворят така, че да не се измъкнат повече. – Обърна се към тъмния маг. – Какво се случи?

Дензър изтръска пепелта от лулата си в огнището и я напълни, докато говореше. Котаракът спеше в скута му.

– Когато сме разрушили Парве, целта е била да заличим дори остатъците от опората, която Върховните вещици са имали за налагане на властта си в Балея. Никой не си е въобразявал, че така ще се отървем завинаги от самите тях. Когато телата им били изгорени, душите им се изтръгнали на свобода, но били уловени в клетка от мана, която сме заправили в пространството между измеренията. – Котаракът се размърда. – Оттогава сме я наблюдавали непрекъснато.

– Какво сте наблюдавали? – не разбра Ричмънд.

– Клетката. Ние... само ние бяхме неуморно над затвора на Върховните вещици цели триста години. Останалите не ни приемат като равни, ние пък не приемаме заблудите им за окончателна победа.

– Очевидно вие сте били прави – призна Илкар. Дензър кимна.

– Забелязвахме от известно време засилен пренос на мана между измеренията, вероятно заради намеса на Драконани. При една от тези намеси клетката бе засегната. Надявахме се, че може да се възстанови. – Тъмният маг се почеса по темето и запали лулата си с пламъче от върха на палеца. – Сгрешихме. Явно в клетката е проникнала мана, защото Върховните вещици вече не са в нея. Според нас те пак са в Балея. Почточно в Парве.

Илкар подръпна устните си и присви очи.

– И откога са там?

– На кого му пука? – сопна се Хирад. – Още чакам да чуя...

– Укроти се, Хирад.

– Не, Илкар, няма да се укротя – повиши глас варваринът и се извъртя към Дензър. – Нищо не разбрах, все едно ми дърдориш на някое западняшко наречие. Пухтиш си с тъпата лула и пускаш тежки приказки за измерения, Драконани и някаква праствара заплаха, която я няма от векове, сякаш това е най-важното. Не мога да схвана за какво говориш и все чакам да науча защо мръсните Ловци на вещици погубиха приятеля ми.

– Разбирам твоя стремеж да го проумееш... – благо изрече Дензър.

– Разбирал той... Как не! – грубо натърти Хирад. Опразни чашата си и я подаде на Незнайния за да му сипе още. – Няма да разбереш колко ми е празно в душата, а ти само се усукваш около отговора на единствения въпрос, който ще ми помогне поне да скърбя. Защо онази убийца искаше да те затрие на всяка цена?!

Тъмният маг не отговори веднага.

– Опитвам се да подреда всичко така, че да е свързано. Може ли да обясня още някои неща преди това?

– Не, можеш да ми обясниш едно-единствено нещо. Защо искаше да те убие?

Дензър въздъхна.

– Заради предмета, който нося.

– Кой предмет? – непреклонно продължи Хирад.

– Този. – Дензър извади изпод ризата си амулета, откраднат от Ша-Каан. – Това е ключът към работилницата на Септерн.

– Не беше ли по-лесно да избиеш вратата с ритник? – с безмерно презрение подхвърли варваринът. – Това ли било? Сирендор умря заради тази дрънкулка?! – Забеляза изражението на елфа и преглътна следващите думи. – Илкар, какво е това?

Елфът сякаш го гледаше отдалеч.

– Крадеца на зората... – изхриптя преbledнял като смъртник. – Той иска Крадеца на зората!

Ериан слагаше Арън и Том да спят, когато Исман влезе в стаята, без да почука. Похитителите я оставиха при децата целия следобед и вечерта, а тя реши да им разказва истории за старата магия. Близнаците неохотно се отделяха от прегръдката ѝ.

По нейно искане в огнището имаше запалени дърва и единственият прозорец остана отворен през целия ден, но ѝ отказаха момчетата да погряят във вътрешния двор.

Първо трябваше да укроти страховете им, за да се заслушат в думите ѝ. Както винаги, тя запълни времето с онова, към което се стремеше – да ги запознае най-подробно с магията на Дордовер. Говореше им за древността, когато имало само една Школа, а първият град на магове бил построен при Тривернското езеро. Не премълча и по-нерадостните години, през които настъпил разколът между Школите и всяка решила да издигне своя твърдина. Стигна до знанията и принципите, които насочват живота на всички магове и очертават различията между Школиите, както и до маната, необходима за оформяне на заклинания.

Светлината гаснеше, а момчетата постепенно се уморяваха. Тя сложи още дърва в огнището. След вечерята от гореща супа, варени картофи и зелена салата, свършила в мълчание, изми лицата им и ги среса. Капитана бе наредил в стаята да има четка и кърпи, защото човек с достойнство винаги трябвало да изглежда спретнат. Жалко че самият той не даваше пример.

Исман ги стресна, когато Ериан им тананикаше приспивна песничка и те задрямваха. Близнаците се ококориха плашливо.

– Не можа ли да потропаш? – заяде се тя, без да го поглежда.

Стигаше ѝ да чуе тежките звуци от ботушите му по студения каменен под.

– Капитана желае да разговаря с теб незабавно.

– Щом заспят моите момчета – отвърна тя тихо. Галеше ги по главите, за да се успокоят, но очите им шареха по нейното лице и гневът ѝ пламна отново.

– Според Капитана времето с тях ти стига засега.

– аз решавам дали е така – не се стърпя тя.

– Не.

Обърна се към вратата. Исман бе влязъл с още трима войници.

Ериан се наведе, целуна момчетата по челата и им прошепна:

– Трябва да изляза. Бъдете добри и заспивайте. Ще се върна при вас скоро.

Щом се изправи срещу Исман и неговите бандити, всяка клетка в тялото ѝ се изпълни с желанието да ги разкъса. Можеше да се справи с четиримата наведнъж. Но децата ѝ щяха да умрат. Не би успяла да ги измъкне от замъка, а Капитана имаше прекалено много войници тук. Тя спря почти оформеното заклинание и потокът от мана пресекна.

– Не беше нужно да си водиш биячите – ухапа поне с думи Исман.
– Няма да ви създавам главоболия.

– Ти и другите като теб отдавна сте ни трън в петата – троснато отвърна той.

Капитана седеше зад бюрото и четеше книга, осветена от мекото сияние на два фенера. До лявата му ръка се виждаха опразнена до половината бутилка и пълна чаша. Не вдигна глава, когато тя пристъпи на мекия килим по заповед на Исман, който излезе и затвори вратата.

– Седни. – Капитана посочи стола с твърда облегалка от другата страна на бюрото. – Кажи ми – продължи, без да откъсва поглед от книгата, – за какво им е на Ксетеск да се сдобият с Крадеца на зората?

– Би трябвало да е очевидно – каза тя.

Той се вторачи в нея сурово и гласът му се вледени.

– Да предположим, че не е толкова очевидно.

– Който притежава Крадеца на зората, ще господства. Иначе за какво им е, как мислиш?

Тя запази привидно хладнокръвие, но мислите бушуваха в ума ѝ, сърцето ѝ се разтуптя трескаво. Опитваше да не си спомня, докато се занимаваше с Арън и Том, но сега отново се уплаши от страшната новина, която Капитана сподели с нея по-рано.

– Знаеш, че за това заклинание не е написано почти нищо. Е, какви основания имам да се безпокоя? Може ли Ксетеск да го открие?

– О, Богове! Да, всички имаме основания за безпокойство!

– Попитах те могат ли да го намерят?

– Не знам.

Ериан си прехапа устните.

– Отговор, който изобщо не ме улеснява – малко по-натъртено каза Капитана и по лицето му плъзна червенина.

– Зависи дали ще проникнат в работилницата на Септерн.

Ако са събрали нужните знания, могат да продължат към възстановяването на цялото заклинание. Но това са само догадки.

– Все още не си ми помогнала с нищо.

– Най-добре ще ти помогна, ако известя Дордовер за твоите сведения и тревоги. Това е най-бързият път да им попречим или поне да ги контролираме.

Капитана надигна чашата и я напълни. Усмихна се на Ериан.

– Не пропускаш да си опиташ късмета, но за нищо на света не бих те пусал да споделиш всичко с наставниците си само за да видя как две Школи се надпреварват за една и съща плячка. И нека ти напомня, че всеки твой опит за мисловна връзка ще бъде проява на неблагоприятие. Осигурих си възможности да засека подобно заклинание, а то може да се окаже гибелно за твоите момчета.

Очите ѝ се изцъклиха. Имаше само едно обяснение за неговата увереност.

– Значи за теб работят и магове?... – смотолеви изумена.

– Не всички магове ме смятат за заплаха – самодоволно потвърди той. – Според мнозина аз съм единственият, който може да контролира магията. – Отново ѝ се ухили. – Сега и ти работиш за мен... в известен смисъл.

– Като робиня – озъби му се Ериан.

Колкото и да беше потресена, виждаше как всичко си идва на мястото. Нима иначе би успял да събере сведенията си толкова бързо? Вероятно бяха от Листерн, може би и от Джулаца.

На никого в Ксетеск или Дордовер не би хрумвало да му слугува. Но тя не се отказваше лесно.

– Ти не разбираш – Крадеца на зората е прекалено страшен, за да си позволявате игрички с него. Ако Ксетеск го владее, ще има власт над всичко и всички, значи и над теб. Оповестиш ли пред хората какво си научил, другите три Школи ще ги възпрат. Убедена съм, че твоите дресирани магове са ти казали същото.

– Сбърка – скастри я Капитана и по изопнатото му лице не остана и сянка от добро настроение. – Те ми казаха, че тази неограничена сила не бива да бъде на разположение на койк маг или Школа, а средствата за извършване на заклинанието трябва или да бъдат унищожени, или да ги пази човек, който не е способен да си послужи с тази магия. Ако заклинанието бъде възстановено изцяло, аз ще стана неговият пазител.

Ериан се слиса повторно преди да се е опомнила. Само че сега с изненадата ѝ се преплиташе нов, по-силен страх. Ако Капитана вярваше искрено, че му е по силите да бъде пазител на Крадеца на зората, беше още по-смахнат и опасен, отколкото тя си мислеше. Несъмнено дори не си представяше каква мощ се крие в заклинанието, нито го бяха

осведомили, че някои магове няма да се спрат пред нищо, за да се домогнат до Крадеца на зората.

– Нима си позволяваш заблудата, че Ксетеск или дори Дордовер ще се примирят ти да държиш ключа към такава сила? – изрече колкото можа по-безстрастно.

– Не биха имали друг избор, щом аз започна да дърпам конците на участниците в тази игра – заяви Капитана.

Тя сви вежди и се опита да седне по-удобно, но все ѝ пречеха студените тръпки по гърба. Какво още бе научил този човек?

– Съжалявам, но това не го разбрах...

– Стига, Ериан, още ли мислиш, че си избрана случайно? Надяваш се да съм невеж, така ли? Ти си най-способната познавачка на магическите традиции в Дордовер, известна си и със задълбочените си проучвания на многостранните знания, вложени в Крадеца на зората. А аз вече имам власт над теб. – Той нехайно размърда рамене. – Остава само да хвана мъжа, който е най-способен да извърши заклинанието.

– Никога няма да се добереш до него – възрази тя пренебрежително. – Сигурно го охраняват твърде добре.

– Поредната ти грешка. За малко не успях да го премахна наскоро. Сега разбирам, че провалът е бил за добро. Особено за твое добро.

– Но защо? – смънка тя, макар да знаеше отговора.

– Защото до вчера исках да унищожа средствата за извършване на заклинанието. А ти знаеш прекалено много. Когато държа и двама ви в ръцете си, ще си осигурия заслуженото уважение, за да довърша започнатата работа.

– Ти пък знаеш прекалено малко – задраха думите в гърлото ѝ. – Няма да ти помагаме и няма да хванеш мага от Ксетеск.

– Тъй ли? Съветвам те да бъдеш по-предпазлива, вместо да си позволяваш такива приказки.

– И двамата ще предпочетем смъртта, но няма да улесняваме нелепите ти кроежи. Ако осъществиш замислите си, стените на този замък ще светнат от ударите на такава разрушителна магия, че ще се виждат чак в Корина! Нямах силата да удържиш подобна мощ.

Капитана повъртя остатъка от течност в чашата си, преглътна го и в същия миг протегна ръка към бутилката.

– Разбира се, нищо не ти пречи да избереш смъртта – промърмори той и подръпна ухото си. – Но май не е редно да избираш смъртта и от името на децата си, нали? – добави засмян. – Нуждаеш се от време за сериозни размишления. Съдбата на твоето семейство зависи от правилния

ти избор. Исман ще те отведе в стаята ти.

Той извика помощника си.

– Искам да се върна при децата си – промълви Ериан.

Със стряскаща пъргавина Капитана се пресегна над бюрото, стисна долната ѝ челюст и бузите и я придърпа към себе си.

– Тук зависиш от моята воля. Може би като останеш сама, ще си припомниш този факт? – Пусна я и подхвърли: – Щом стигнеш до вярното решение, ела да поговорим, моля те. Дотогава се наслаждавай на тишината и спокойствието. Исман, не желая повече да говоря с нея.

– Мръсник! – прошепна Ериан. – Мръсник...

– Длъжен съм да защита невинните жители на Балея от надвисващата тъмна магия. И очаквам от теб да ми помагаш.

– Искам да видя синовете си! – извика тя.

– Тогава се постарай да ми бъдеш полезна и престани да ме залъгваш с онова, за което и децата се досещат! – Изражението му се смекчи. – Дотогава не смятам да угаждам на желанията ти.

Той отвори книгата и я отпъди с жест.

Всички се включиха във врявата. Илкар се разкрещя на Дензър, който вдигна ръце с дланите напред в напразен опит да го успокои. И Незнайния се мъчеше да привлече вниманието на мага от Ксетеск, а Ричмънд и Талан гръмогласно обсъждаха недоумението си.

Хирад стърчеше над бъркотията, отново вторачен в трупа на Сирендор Ларн под покрова. Шумът стигаше до него като далечно плискане на вълни. Десет години... Години, през които бяха основали най-непобедимия наеман отряд, създаван някога. Сражаваха се заедно в битки, които би трябвало да загубят, но побеждаваха. Оставаха невредими, когато кръвта опръскваше цялото бойно поле, превърнато в касапница. Спасяваха си взаимно живота толкова пъти, че стигаше и само да си кимнат благодарно.

А сега Сирендор лежеше мъртъв на тази маса. В същата вечер, когато реши да прибере меча, защото любовта беше по-важна, го повали ръката на наемна убийца, която не се добра до посочената ѝ жертва. И заради какво умря? Заради човека, безмилостно нахълтал в живота на Гарваните, откраднал ключа за работилницата на отдавна мъртъв маг, но Ловците на вещици не искали да го притежава.

Побесня и гласът му заглуши гълчавата.

– Значи той умря заради ключа, който ти открадна. – Другите мълкнаха. – Това ли било? Доволен ли си от завършека на деня? – Гласът му вече трепереше. – След всичко, което преживяхме, той умря заради

някаква си плочка. За твоё добро ще е тя да се окаже най-важното нещо на света.

Тръшна се на креслото, забравил законите, и захапа юмука си.

– Важно е, Хирад, няма спор – обади се Илкар, чиито очи пак бяха заприличали на цепки. – Ако този тип възстанови Крадеца на зората, смъртта на Сирендор може и да се окаже милост в сравнение с общата заплаха.

– Що за адска гадост е този амулет?! – възкликна Талан.

– Крадеца на зората е заклинание. Честта да го създаде се паднала на Септерн – намеси се Незнайния и изви очи към Дензър.

– Вярно – кимна тъмният маг. – Самото заклинание е добре известно на всички Школи по магия; Всеки, който прибягна до магия, съзнава мощта му... и скритата в него гибел. За щастие, макар думите да са всеизвестни, Крадеца на зората не може да започне без три различни катализатора, а никой не е узнал какви са те или поне къде да ги потърси. Досега. Този амулет ще ни отвори вратата към работилницата на Септерн и очакваме там да намерим информацията.

– Знаел си какво търсиш, когато се натъкнахме на теб, нали? – пита Талан.

– Да. Няма да се впускам в подробности за последните проучвания на Ксетеск, но стигнахме до извода, че Септерн е бил Драконан...

– И какво е...

– После, Талан – пак се намеси Незнайния. – Продължавай, Дензър.

– Много следи водеха все към същата догадка, но важното е, че те обърнаха търсенето на Крадеца на зората в съвсем друга посока... поточно към други измерения. Както споделих с Илкар, разработихме заклинание, с което засичаме движението и формата на маната, необходима за отварянето на портал. Минахме през много портали, докато издирвахме Крадеца на зората, и всички те бяха отворени от Драконани. Но този път намерихме амулета.

– А моите приятели вече умират заради него – наежи се Хирад.

– Не можеш да знаеш колко ми тежи това – съвсем тихо отвърна Дензър.

– Не ти търся съчувствието, искам да знам защо Ловците па вещици се опитаха да те убият.

– Не е ли очевидно?

– Не е! Попитах те защо моят приятел умря вместо теб, а ти отбягваш отговора.

– Добре, щом искаш, ще го кажа просто и ясно. Предпочитат да съм

мъртъв, защото знаят какъв съм и откъде идвам.

– И защо ги интересува какъв си? – изгледа го Илкар.

– Аз съм най-добрият познавач на Крадеца на зората в цялата Школа Ксетеск – невъзмутимо отговори Дензър.

Очите на елфа зейнаха.

– Е, само това ни липсваше...

– Какво... – упорито вметна Талан.

– Чакай де! – спря го Илкар. – Наистина ли се каниш да извършиш заклинанието?

– То е единственият възможен начин да унищожим Върховните вещици. И двамата го знаем.

– Да, но...

– Те се завръщат и ако не намерим Крадеца на зората и не го използваме срещу тях колкото може по-скоро, накрая ще станем негови жертви. Няма да постигнем нищо и ако го намерим, но само ги заплашим със заклинанието. Или ще бъдат унищожени, или с Балея е свършено. Предстои нашествие и този път нямаме силата да отблъскваме западниците, докато се изтощят. Защото ще имат Върховните вещици зад гърба си.

– Гасителя на светлината...

Думите на Илкар натежаха още повече, защото всички виждаха позата му – той като че всеки миг щеше да скочи от креслото.

– Илкар, защо се втресе така? – попита го Талан.

– Не можете да разберете докрай какво ви говори, но аз знам. Изучавал съм Крадеца на зората – текстът е задължителен за маговете. Без да навлизаме в сложни обяснения, това заклинание в зависимост от качеството и продължителността на подготовката би могло да заличи всичко. Тоест целия свят. Сега осъзнахте ли смисъла на наименованието му? Наричат го и „гасител на светлината“, защото може да премахне слънцето от небето.

– Щом е толкова важно заклинанието да бъде намерено и извършено, не могат ли и Ловците на вещици да го проумеят?

– Ха, очакваш да ни повярват? – разпери ръце Дензър. – Ричмънд, не бъди такъв наивник. Интересува ги само, че съм тръгнал да търся, но те не желаят Крадеца на зората да бъде намерен, значи е най-лесно да ме убият.

– Аха... – изсумтя Незнайния. Допълни чашата си и подаде бутилката на другите. – Щом вече си изяснихме, че си издирван и опасен човек, не е ли най-добре да обясниш отново за каква задача се опитваше да ни наемеш?

Даже въздухът в стаята сякаш изстина. Дензър огледа гневните лица наоколо.

– Трябва да съберем катализаторите и искам вие да ми помогнете.

– Защо тъкмо ние?

– Защо хората искат да наемат Гарваните?

– Не е излишно да научим още някоя и друга дреболия. Тъмният маг вдиша дълбоко. Придирчивите въпроси на Гарваните започнаха да го притесняват. Пак им показа амулета.

– Да речем, че това ни свърши работа и намерим сведения за катализаторите. Тогава ще се наложи да търсим и тях. Нуждая се от охрана, от способни да нападат воини и от сериозна бойна магия. И искам да разчитам безрезервно на помощниците си. За Ксетеск няма друг избор, освен Гарваните.

Мълчанието беше нарушено от Хирад.

– Не знам дали схващам правилно... Защо не пратите вашата сбирщина от магове и Закрилници? Нали и на тях имаш доверие?

– Уви, не е толкова просто. Има някои политически тънкости, а щом се разчуе, че Ксетеск подготвя каквато и да било кампания, около нас ще загъмжи от слуги на Върховните вешери. Искаме задачата да бъде запазена в тайна по-дълго.

– Да не говорим какъв смут ще настане в другите Школи – подкрепи го Илкар.

– И как ще настръхнат Ловците на вешери – не пропусна да добави Незнайния.

– О, дайте ми ги насам! – изръмжа Хирад.

– Ще се разправим и с тях, не се съмнявай – увери го Дензър.

– Още по-добре.

– Сериозно ти говоря. Трябва най-сетне да ги спрем. Онова, което знаят или дори си въобразяват, че знаят, може да стовари беда върху цяла Балея, ако стигне до неподходящи уши.

– Глупаво ли ще е да подсказва, че е най-добре четирите Школи да сключат съюз, щом ни заплашва изстребление? – вметна и Ричмънд.

– Никак не е глупаво – натърти тъмният маг. – Вече е свикана среща на Школите, макар че на нея ще се занимават с опасността от нашествие на западниците, не с търсенето на Крадеца на зората. Засега не бихме си позволили другите Школи да научат за нашето издирване. И Илкар ще ви предскаже как те веднага ще се набъркат в търсенето, ще обвържат с неизпълними условия извършването на заклинанието. Трябва да си мълчим... Илкар, вярваш ли ми?

Елфът се взря неприветливо в него.

– Не съм готов да отговоря на въпроса ти. Тази история може да съсипе отношенията ми с Джулаца. Честта ме задължава да им разкрия всичко. Впрочем това ти е известно.

Другите чакаха. Ричмънд пъхна още една дебела цепеница в огнището.

– Да, знам – отвърна накрая Дензър. – Не те моля за друго освен за малко време, за да докажа почтеността на намеренията си. Но искам да получа отговор.

– На кой от въпросите? – изсумтя Хирад.

– Ще ни помогнете ли?

– Колко давате? – отвърна с въпрос Талан.

– Пет процента от уговорената цена на всеки предмет, а тя ще бъде същата.

– Не е за вярване, че го попита! – възмути се Хирад. – Защо да ни пука колко ще дадат? В момента имаме да изпълняваме друг дълг – посочи той покрития труп.

– Винаги има значение – укори го Талан. – Няма да решим, преди да разпитаме за всяко условие. Така сме постъпвали винаги.

– Талан, не помниш ли, че се отказахме от занаята на наемника?

– Балея не може да приеме вашия отказ – промърмори Дензър.

– Млъкни, човече от Ксетеск! Това не те засяга – сопна му се Хирад, без да се озърне.

– Хирад, украти се – помоли Незнайния. – И без това сме в голямо затруднение.

– Хайде бе! Намираме Ловците на вещири и ги изколваме. Защо да умуваме?

Незнайния се престори, че не го чува.

– Дензър, имам още един въпрос към теб. Да предположим, че намерим катализаторите. А после?

– Помагате ми да ги пренеса в Раздраната пустош и да използвам Крадеца на зората в Парве срещу Върховните вещири. Е... ако пожелаете.

– Няма само да гледаме как падат в ръчичките на Ксетеск! – намуси се Илкар.

– Не съм очаквал да стоите бездейно – намръщи се и Дензър.

– Е, чухте ли достатъчно? – попита Незнайния.

– Много отдавна – кимна Хирад.

– Добре тогава. – Незнайния стана и отвори вратата. – Дензър,

време е да ни оставиш сами. Трябва да си поговорим и да се заемем с нашия Помен.

– Нуждая се от отговор – не отстъпи тъмният маг.

– Още утре по зазоряване – обеща Незнайния. – Моля те... – посочи той изхода.

Дензър се забави на прага.

– Не бива да отказвате. От това зависи всичко... за всички.

Незнайния затвори вратата и напълни всички чаши преди да се върне на креслото си.

– Кой иска да е пръв?

– Това е кошмар – заяви Илкар. – Чудя се какво да кажа.

– Сирендор е мъртъв заради него, лъсна истината и че смъртта на Рас няма нищо общо с договора, по който се бихме, а ние ще си бъбрим дали да работим за него! – изрева Хирад. – Защо сме седнали да обсъждаме? – Надигна се и пристъпи към огнището. – Работата е ясна. Отиваме да изтребим Ловците на вещири. Дензър да си пхне заклинанието в задника, а с това... – изтръгна кодекса от рамката му на стената и го скъса – ...се свърши.

Всички се облешиха към него... или към двете половинки от пергамента в ръцете му. И той усети собственото си пришпорено дишане и ускорения пулс, чу приглушения шум на огъня зад гърба си. Изглежда останалите наежено, готов да се опълчи на несъгласието им.

– Седни, Хирад – тихо изрече Незнайния.

– Защо? За да ми разправяш...

– Казах да седнеш! – прогърмя гласът на огромния мъж.

Варваринът се подчини, стиснал двете парчета от скъсания кодекс.

– Всички знаем колко те боли – укроти се гласът на Незнайния, – и ще си разчистим сметките с убийците на Сирендор, довери ми се. Но това, което чуваме току-що – ти явно си го пуснал покрай ушите си – променя всичко.

– Така ли... – въздъхна Хирад.

– Да, така. И си мисля, че Илкар ще обясни по-добре от мен.

Елфът се навъси.

– Казано направо, едновременно са се случили двете най-лоши неща, които мога да си представя. Поне ако се вярва на Дензър. Върховните вещири са на свобода, а в Ксетеск са напипали нишката към Крадеца на зората.

– И какво?

– Боговете са ми свидетели, Хирад, че преди малко не се шегувах.

Крадеца на Зората може да унищожи всичко. В най-буквалния смисъл. Тоест ако Дензър успее да унищожи Върховните вещици – нека всички се молим горещо да се справи с това, – най-страшното оръжие остава под властта на Тъмната школа. Според теб какво ще последва за останалите жители на Балея?

– Ами ще го убием и ще вземем заклинанието, след като си изпълни задачата.

– Е, значи трябва да стоим зад гърба му, докато го извършва.

– Нищо не пречи да го убием още сега и да приберем амулета – безизразно подхвърли варваринът.

Във внезапната тишина Ричмънд кимна.

– Поне ще спестим време.

– Но ако казва истината за Върховните вещици? – напомни Илкар.

– Ще намерим друг да извърши заклинанието – сонна се Хирад.

Елфът прихна.

– Да бе! Ей сега ще отскоча да попитам Томас ще може ли да отдели малко време за това.

– Не извъртай думите ми.

– Не става ей така, Хирад. Дензър през целия си живот е изучавал Крадеца на зората. И ако е най-добрият познавач на заклинанието в Ксетеск, а не виждам защо да се съмняваме в думите му, значи е човекът с най-голям и може би единствен шанс да успее.

– Илкар, все пак вярваш ли му? – попита Талан.

– Защо ще ни лъже? Рисува аз да съобщя в Джулаца за Крадеца на зората и е прав за всичко, което ще последва, ако постъпя така. Богове, каква противна бъркотия...

Елфът стисна устни и пак се прегърби в креслото.

– Какъв избор имаме? – обърна се Талан към останалите.

– Никакъв – отговори му пак Илкар. – Поне ако се замислим. Е, да, можем да му откажем и да се заемем с Ловците на вещици, но какво ще стане, ако казва истината? Ще стоим настрана от битката за съдбата на цяла Балея.

Има и по-лошо – така ще оставим Ксетеск и Върховните вещици да се борят кой да овладее Крадеца на зората. А заклинанието означава абсолютно господство. Повярвайте ми, наистина е толкова могъщо. И не се заблуждавайте – ако Върховните вещици се завърнат, ще навлекат гилбел на всички ни.

– Чак толкова ли са зли? – усъмни се Ричмънд.

– Да. О, богове, да! И ти ще си сигурен, ако знаеш историята им.

Някога принадлежали към единствената Школа, но били прогонени отвъд Черноотрън заради нравите си. Векове наред подклаждали омразата си и усъвършенствали похватите за постигане на собственото си безсмъртие. И успели. Върнали се да вземат онова, което според тях им се полагало по право. Тогава сме ги победили. Този път няма да сполучим без Крадеца на зората. – Елфът млъкна, защото долови, че другите не вникват докрай в думите му. – От мен да знаете, Върховните вещири няма да завладяват, те ще разрушават, ще пометат всички на изток от планините. Зарекли се да го направят, когато били натикани в клетката от мана. Според мен трябва да тръгнем с Дензър... Ще го кажа направо – аз ще тръгна, дори да не съм с всички Гарвани до себе си. Но искам и вие да стигнете до същото решение. Може би ще загинем всички до един, но поне ще сме се опитали да направим нещо голямо.

– Мъченичеството в името на родината досега не беше сред мечтите ми – промърмори Талан.

– Но пък ще е нещо ново за Гарваните – натякна Ричмънд. – Няма да го правим само заради парите.

– Решението да се оттеглим от битките ни дава нов поглед върху избора – сви рамене Илкар, но усмивката му беше нерадостна.

– Само дето Сирендор нямаше шанс да избира – прошепна Хирад едва чуто.

– Вярно. Нито за миг не бива да забравяме всичко, довело до решението ни да се нагърбим със задачата. Стига да решим. Е? – подкани ги Незнайния.

– Аз държа в договора да бъде вписано, че участвам, за да се погрижа Крадеца на зората да бъде използван само и единствено срещу Върховните вещири. Правя го за Балея, не за Ксетеск – непреклонно изрече Илкар.

– А аз искам Дензър да поеме задължение да ударим Ловците на вещири при първа възможност – каза Хирад, загледал в трупа на Сирендор.

– Запомни ли, Талан? – попита Незнайния, щом се увери, че никой няма да добави други условия. – Дензър ще иска да подпише договора призори, затова започни да го съставяш веднага. Някой има ли да казва още нещо?

– Един въпрос – обади се Ричмънд. – Не е ли по-добре да охраняваме Дензър? По-точно амулета, който е у него.

– Не се безпокой, котаракът му ще го опази жив и здрав – отвърна Илкар.

Хирад изгледа косо елфа. Представяше си как животинчето би се справило с неколцина въоръжени мъжаги.

– Казваш, че котакът бил майстор на меча, а? Илкар се засмя, колкото и да бе посърнал.

– Хирад, това е Следник. Той споделя частица от съзнанието на Дензър... в известен смисъл. Готов съм да се обзаложа, че може да се превъплъти и в друга форма.

– Ааа, ясно – проточи варваринът, макар че нищо не разбра.

– Друг път ще ти обясня. Засега трябва да ми повярваш.

– Добре, господа – надигна се Незнайния. – Искам ви тук след един час за Помена. Дотогава нека оставим Хирад насаме със скръбта му.

Варваринът се усмихна с благодарност, а сълзите напиреха в очите му. И когато всички излязоха, той си позволи да заплаче.

ГЛАВА 7

На Селин ѝ провървя донякъде при измъкването от Теренеца, но предпочиташе да си внушава, че не е имало никаква опасност. Е, да, беше много досадно, че шаманът успя да я съзре толкова лесно въпреки прикриващото заклинание. Тя се сниши веднага щом стрелите литнаха към нея.

Западниците се втурнаха след облака от стрели, но тя се съсредоточи и отново направи Було, преди да се метне през незакрит с капак отвор в стената на колибата, където се криеше и наблюдаваше.

Претърколи се на препечената от слънцето пръст и пилците на двора се пръснаха в глупаво объркване – уж усещаха нещо, а очите им не го виждаха. Тя се изправи пъргаво и хукна към гората, но пред първите дървета свърна рязко. Докато се провираше навътре в дебрите, чуваше заглъхващия шум на потерята.

След няколко часа се свечери и тя достигна с мисловната връзка съзнанието на Стилиан. После заспа дълбоко под гъстите ниски храсти, където лесно намери място за стройното си тяло.

Събуди се сутринта от играещи по лицето ѝ петънца слънчева светлина. В гората се чуваха самото тихите природни звуци, неподвижният въздух се стопляше бързо. Тя си запали огън, преди да извади заека от заложения снощи капан. Одра го сръчно и го наниза на клон, за да го опече. След по-малко от час продължи по пътя си.

Земите на северозапад, където отиваше, гъмжаха от тръгнали на набези западняшки отряди – племената търсеха още местни жители, които да подчинят, и удобни места за нови стражеви постове. Тя се промъкваше незабележимо покрай биваците и гледаше как западниците строят спокойно и старателно. Учудваше се, че не бързат. Те като че чакаха нещо и Селин се боеше, че ѝ предстои да открие какво е то.

Първият следобед от пътешествието ѝ през Раздраната пустош вече избледняваше към здрач, когато внезапно я споходи уплахата. Каквото и да завареше в Парве, то несъмнено предвещаваше хаос в цяла Балея и война с размах, невидан от триста години след предишното нашествие на западниците. Надяваше се единствено да събере и да съобщи на Стилиан достатъчно сведения преди да бъде разкрита и премахната. Защото ако той беше прав в догадките си, не би могла да се измъкне от града на Върховните вещици.

Страхът угасна бързо, но го смени чувството за тежка загуба и тя дълго се бореше с копнежите си. Знаеше, че е най-добре да прогони всякакви мисли за завръщане в Ксетеск – биха могли да попречат на трезвата ѝ преценка, да я направят твърде предпазлива. Решително ги изтласка с хладнокръвното желание да докаже неоспоримо на всички, че е най-великата магьосница съгледвачка в историята на Школата. Поначали вярваше в себе си, но други си позволяваха съмнения само защото тя беше жена в Ксетеск, където по традиция господстваха мъжете.

Можеше не само да прослави името си сред своите, но и да извърши висша саможертва за величието на Ксетеск. И дори да промени хода на войната, чието начало приближаваше неотклонно. Отърси се от колебанията и насочи цялата си воля към натрупване на психическа сила.

Беше обута с меки, но извънредно здрави ботуши, стигащи под коленете ѝ. Мътнокафявият им цвят ги сливаше привидно с горските сенки. Всеки ботуш побираше кинжал в скрита ножница. Панталон и куртка на светли и тъмни зелени петна допълваха маскировката ѝ.

Носеше и тънки черни ръкавици с пришити на дланите и пръстите кукички за по-добър захват. Под ръкавите на куртката и кафявата вълнена риза имаше механизми с пружини, закопчани за китките ѝ. Всеки бе зареден с къса назъбена стрела – смъртоносна от упор, но летяща на прекалено късо разстояние. На колана ѝ висяха още три кинжала заедно с връзка шперцове. Ножницата с късия меч бе окачена на гърба ѝ под куртката.

Дългият шал можеше да се увие около главата ѝ така, че да остави открити само големите кафяви очи. Селин подстригваше почти до кожа черната си коса, поддържаше ноктите си къси, но остри, грижеше се ходилата ѝ винаги да са в отлично състояние. Атлетичната ѝ фигура с дълги крака и малки гърди притежаваше гъвкавост и пъргавина, от които тя се възползваше до краен предел.

Беше бърза и смъртно опасна, защото разбираше, че умението да прониква незабележимо е само половината от онова, което ѝ е потребно. В способността да се измъква невредима, въпреки че е изчерпала запасите от мана, беше разковничето за оцеляването. Стилиан си позволи веднъж шегичката, че тя би могла да стане превъзходна наемна убийца, Селин обаче се гнусеше от самата мисъл да убива срещу заплащане. Но иначе зад гърба ѝ често бяха оставали трупове на онези, които се опитваха да я възпрат.

Усмихна се. Може би щеше да види отново Ксетеск въпреки всичко. С повече внимание и вяра в собствените сили можеше да постигне

какво ли не. Сега беше наложително да се добере до Парве по-скоро. Знаеше само едно заклинание, което би й свършило работа, и го използва. Насочи се на северозапад между все по-редките дървета. Пред нея се откриваше неравна гола местност, където имаше предостатъчно кътчета да се скрие, макар че не предлагаша уют. Земите на запад изобилстваха на долини със стръмни склонове и бяха осеяни с планински хребети, над които изневиделица се разразяваха свирепи бури. Но засега слънцето сгръвяваше пръстта под краката ѝ, а от студените скали сякаш я делеше цял свят.

Минаваше пладне, когато Гарваните излязоха през северната порта на Корина и потеглиха към порутения дом на мага Септерн. Предстоеше им да яздят три дни на северозапад. Утрото отмина, докато погребат Сирендор – ритуал, на който Дензър не бе поканен.

Тъмният маг, навъсен и с хлътнали очи, пътуваше отпред с Талан и Ричмънд. Незнайния воин и Хирад Хладнокръвния яздеха заедно двайсетина крачки зад тях, а Илкар бе изостанал и не продумваше, откакто оседлаха конете.

Корина остана на един час път зад тях, а Хирад все очакваше нападение, най-вече от Ловците на вещици. Но догадката, че може да са изпратили само една убийца да се разправи с Дензър, го подтикваше да се пита що за организация са те. Дори беше леко разочарован. Разчиташе на тяхната решимост да погубят Дензър и когато погледът му се спря на гърба на тъмния маг, Хирад се усмихна неволно. Ама че нелепо положение...

– Защо Илкар е толкова зле настроен към Ксетеск? – подхвърли той, все така вторачен в Дензър.

– А защо не попиташ него? – отвърна Незнайния. – Време е да престане да се влачи най-отзад.

Изви се над седлото и махна призивно с ръка на елфа, но чак когато и Хирад се озърна, Илкар смуши коня си да побърза.

Щом го видя отблизо, варваринът се намръщи. Потресаващите вестии, които Дензър сподели предишната вечер, се бяха врязали като рана в лицето му. Илкар напразно опита да се усмихне, когато настигна приятелите си.

– Добре ли си? – попита Хирад.

– Що за тъп въпрос – с досада отвърна елфът. – Какво мога да направя за вас двамата? – додаде вяло.

– Хирад се чудеше кое ти е толкова неприятно в Ксетеск – подхвана Незнайния.

– Всичко – отсече Илкар. – Най-просто казано, Джулаца и Ксетеск се разминават напълно за всяка страна от магията – предназначението ѝ, проучванията, натрупването на запаси от мана... Във всичко. Ако ние кажем за нещо „спри дотук“, те казват „продължавай напред“. В Джулаца се смята за престъпление да служиш на Магистрите от Ксетеск. Разбрахте ли?

– Не – призна си варваринът. Елфът въздъхна.

– Ами... прекъсни ме, ако повтарям неща, които са ти известни... но причината за разкола между Школите е предимно в различните им нравствени принципи, засягащи направленията, които да изследваме, и начините магията да бъде прилагана, открити при тези изследвания. Имало е разногласия и относно похватите за натрупване на мана. Няма да увъртам – отцепниците, основали Ксетеск, намерили бърз начин да възстановяват запасите от мана, като принасяли в жертва хора. Много простъпки съм склонен да им простя, но не и тази.

– И сега ли прибегват до жертвоприношения? – попита Незнайния.

– Ако вярваме на тях – не, по не може да се отрече, че този метод върши работа и до днес, макар че те са открили и други, не по-достойни средства. Както и да е... Същината на цялата тази история е, че от две хилядолетия насам нашите знания, тоест разбирането ни за физиката в основата на магията, твърде много са се отдалечили от тези на Ксетеск и почти не схващаме как те изграждат и използват заклинанията си.

– Добре де, ти можеш ли да използваш Крадеца на зората? – попита Хирад. – Все пак не е заклинание на Ксетеск, нали?

– Не е, но аз не мога. Е, па теория би трябвало да ми е по силите... И словата, и необходимите знания са ми известни, защото Септерн се е погрижил да ги разпространи във всички Школи. Но на практика... Не съм се занимавал изобщо с оформянето на маната, нито съм изучавал тънкостите в изричането на заклинанието, значи е неизбежно да се проваля.

– Както излиза, най-добре ще е да опазим Дензър жив – отсъди Хирад и сви устни.

– Поне докато не установим дали казва истината.

– Ъхъ, поне дотогава промърмори Незнайния.

Хирад се мъчеше да проумее казаното от Илкар и съжаляваше, че не е задълбал повече в заниманията на маговете. Но сега беше по-важно да разбере с какво се занимават Ловците на вещиери. Рече си, че връзката между едното и другото е очевидна.

– Незнаен, какво ти е известно за онези Ловци на вещиери?

– Като те слушам, снощи те е налегнало безсъние, а? Устните на Незнайния се извиха едва забележимо.

– Да, но не само защото се напъвах да мисля, грамаданчо. Е, ще ми отговориш ли?

– Не знам много. Предвожда ги някой си Травърс. Той командвал гарнизона, конто накрая бил разгромен и отстъпил контрола над Подкаменния проход, докато ние се сражавахме за владетелите на Рахе на север в първите години на нашия отряд. Носила му се слава на опасен човек, но сега е доста по-стар... – Незнайния се запъна. – За тези неща питай Илкар.

Най-сетне Илкар се позасмя, ушите му шавнаха и той се почеса по челото.

– Не съм човек, а елф, ако си забравил. Уви, историята не е от най-приятните. За едни Травърс е безупречен герой, започнал дълга война срещу злините на магията, за други – някогашен чудесен боец, сляп за истината днес.

– Ти от кои си?

Хирад се наведе напред, опрял ръце в рога на седлото, за да опъне малко мускулите на гърба си.

– И според мен е слепец. Не споря, че отначало замисълът му изглеждала прекрасно, мнозина искаха да успее, включително и аз. След поражението при Подкаменния проход той събра около себе си група, решена да наложи такъв нравствен кодекс, който преди всичко да усмири разрушителните магии на Ксетеск и отчасти на Дордовер. Не си мислете, че искаше да ги обяви извън закона. Поне тогава не смяташе, че трябва да бъдат спрени веднъж завинаги, а само държани под око и заставени да се задоволят с безобидни проучвания. Тъй... По онова време се наричаха „Крилатата роза“ и татуираха на шиите си цвят на червена роза между две бели криле. – Елфът очерта с показалец кръг отляво на шията си. – Май трябвало да бъде символ на страст и свобода.

– И ти виждаше смисъл в това? – учуди се Незнайния.

– Е, донякъде. Отначало стремежите им бяха чисти. Искане да премахнат от нашите земи сянката на онова, в което виждаха само тъмна магия. Твърдяха, че ще постигат целите си, без да прибегват до насилие.

– Как пък не! – изсумтя Хирад.

– Знам какво си мислиш – увери го Илкар. – Както и вие се досещате, идеалите им се позацапаха с времето и техните планове за... дали да го нарека регулиране на магията?... паднаха до лов на глави. Набелязваха си последователи на която и да било Школа, ако Травърс е решил, че

са опасни. Разбира се, сега и аз съм в списъците им, особено след нежеланото ми обвързване с онзи там отпред.

– Още ли имат татуировки? – посочи шията си и Хирад.

– Не са същите – завъртя глава Незнайния. – Сега са целите в черно, макар да са запазили символа.

– Така е – потвърди Илкар. – Наричат се Черните криле. Може пък да се срамуват вече от розата, знам ли ги.

– Значи това ме е подсетило, че жената не е дошла за добро... – смотолеви Незнайния и Хирад не се сети веднага, че не говори на тях. – По дяволите!

– Какви ги приказваш? – попита варваринът.

– Познах татуировката. Ако се бях размърдал по-скоро, нищо чудно да бях спасил Сирендор. Може би... Лошото е, че още в първия миг разбрах на кого ще посегне – на Дензър, и нямах никакво желание да й попреча. Изобщо не ми пукаше дали ще остане жив. В известен смисъл и сега е същото.

– Само да не беше Крадеца на зората – напомни Илкар.

– Ако вярваме на Дензър – натърти Незнайния.

– Още си недоверчив, Незнаен, нали?

– А ти още си елф, Илкар, нали?

Сградите на Търговския съюз на Корина запазваха величавия облик на вече отминала епоха.

Залите, канцелариите, кухните и покоите на някогашната горда организация бяха разположени сред парк, за който и досега се грижеха усърдно градинарите на Корина. Получаваха заплащането си благодарение на завещана сума от третия граф Арлън в знак на почит към жертвите, направени от Търговския съюз през първите войни със западниците. Колко се бе променил късметът на рода Арлън оттогава – растящата сила на барон Блекторн от търговията с минерали ги погълна в сянката си.

Търговският съюз все още се опитваше да поддържа престижа си в очите на хората. Портата от ковано желязо водеше към виеща се алея, по която се стигаше до фасادا с колони, двукрилата врата от абанос бе обрамчена в мрамор.

Главното здание беше на три етажа, изградено от бял камък, добит някога в каменоломните на канарите Денебре, седемдесет мили северо-западно от Корина.

Но щом някой влезеше вътре, маската на благополучие се пропукваше. Навсякъде из фойето бяха наредени брони, потъмнели и прашни. Вече нямаше излишни пари за лъскането им. Боята се лющеше, по

ъглите се бяха настанили влажни петна и мухъл, застоялият въздух дразнеше носа.

Масата в банкетната зала беше нащърбена, одраскана и тук-там издълбана, тапицерията на креслата – протрита. А покоите... достатъчно е да се каже, че никой лорд или барон не би влязъл в своите, без да го придружава доверен телохранител.

Обстановката потискаше барон Гресе. Плахият му оптимизъм, че срещата изобщо е била свикана, бързо повяхна от привичните заяждания и разпри между дванайсетимата членове, които все пак си направиха труда да дойдат.

Лорд Денебре, който бе поискал срещата, след като един от търговските му кеврани бил нападнат от западници насред Подкаменния проход, формално председателстваше Търговския съюз на Корина и мнозина бяха убедени, че той ще е последният на този пост. Денебре заяви, че Тесая, вождът на племето, което се бе обвързало с договори за прохода, е нарушил правото на безопасно преминаване, затова е наложително да поддържат търговския път с военна сила.

Но около масата – като се започне с белокосия, твърде стар, но все още як лорд Рахе и чернобрадия, безобразно разплут лорд Еймът, до младия, необичайно висок Понтоа с хищното му изражение на граблива птица – всички се прикриваха зад цинизма си като зад броня.

За три часа безплодните спорове и речи разделиха присъстващите на две противопоставящи се групи. Гресе, Денебре и най-големият син на лорд Джейдън, чиито земи бяха разположени северно от градовете на Школите, се озоваха във все по-безнадеждно положение. С подстрекателството на Понтоа, Рахе и Хавърн останалите отново и отново отхвърляха исканията на Денебре, подмятаха обвинения, че той е предизвикал с нещо нападателите, и настояваха думите му да бъдат заличени от протокола на заседанието. Стигна се дори дотам мнозинството да разисква как Търговският съюз да се възползва с най-голяма облага от обединяването на племената, а тримата пренебрегнати седяха в недоумение, под което се разгаряше ярост.

Гресе, който не бе отварял уста често, накрая отговори на отправеното му от Понтоа предизвикателство.

– Странно мълчалив си, Гресе – подхвърли неговият враг. – Чудиш се как да покриеш разходите за поправянето на крепостната стена, или предпочиташ да не споделяш мислите си с нас?

– Драги ми Понтоа – отвърна Гресе, – аз клоня към мнението, че ти загуби дребното спрекване, което сам започна, и ще си ближеш раните

доста по-дълго от мен. Но в момента просто се опасявам, че моите мисли са в пълно несъгласие с решенията, които сте се накатали да вземете. Особено с твоето предложение отново да продаваме оръжия на племената.

– Ох... – отегчи се Понтоа. – Да разбирам ли, че разполагаш с достоверни факти от почитаемите лордове Рахе и Хавърн?

– Да, разполагам – натърти Гресе и от уважение към него другите се усмириха поне за малко. – Западниците – както Денебре се опитваше да ви просвети – биха могли да нахлуят в Балея по всяко време, ако се съобразяваме със сведенията за броя им в техните изконни земи, които получих. Те са добре организирани, силни и задружни, а аз се отправям с войските си да подкрепя Блекторн още утре призори.

– Нима? – Понтоа не си позволи да се усмихне. – Скъпичко начинание.

– Парите са нищо, ако се бориш за живота си – подхвърли Гресе и някои от седящите около масата принаха.

– Твоите страхове далеч не са оправдани, ако ги сравним с фактите – възрази лорд Рахе. – Дали разсъдъкът ти не е смутен от твоята напредваща възраст?

– Вече много поколения – затътна гласът на Гресе, – ние, включително и моят род, си живеем охолно от изобилието в Балея, от трудолюбието на жителите ѝ и богатството на богатата ѝ. Наслаждавахме се на красотата ѝ и се радвахме на безопасността ѝ. Нашите раздори са като плява, която вятърът отнася, в сравнение с кървавите сблъсъци, които толкова често раздираха на парчета Запада. Но сега не е така. Те се обединяват и погледите им са обърнати към нас. Стоим пред прага на битка за оцеляване и тя ще засегне всички ни, а врагът е по-силен, по-боепособен, по-многоброен и по-подготвен от нас. Не виждате ли? Не чувате ли какво ви говори Денебре? – Гресе посочи Понтоа. – Ще се разплача от радост, ако отново видя твоите хора в набеж за превземането на Таранспайк, казвам ти го от сърце. Но ако не осъзнаем още сега каква опасност е надвиснала, скоро над Таранспайк ще се вее знамето на някое западняшко племе.

– Бих предпочел да почакам западниците, докато пия вино от избите ти – проточи Понтоа. – Времето в Балея е толкова променливо през този сезон.

Другите около масата харесаха опита му за остроумие и се иззикотиха.

– Смейте се, докато можете – посъветва ги Гресе. – Съжалявам ви

за слепотата, но ми е жал и за Балея. Обичам тази страна. Харесва ми да стоя на крепостните стени в замъка си и да съзирам в далечината планините Чернотрън, искрящи под утринното слънце, когато росата се изпарява по пасищата под мен, а въздухът е наситен със свежест.

– С удоволствие ще запазя място за твоя инвалиден стол на моята крепостна стена – ухапа го Понтоа.

– Искрено се надявам да си отдавна умрял по времето, когато ще имам нужда от инвалиден стол – изхрачи думите Гресе. – И всеки ден ще проклинам принудата да пазя и твоята жалка кожа, докато аз и другите, които наистина са предани на страната, ще даваме всичко от себе си да я браним. – Извъртя се на пети и закрачи към вратата, изпроводен от хихикане. Хвана дръжката и се озърна. – Помислете за истинските причини Блекторн да не е тук. Помислете и защо четирите Школи се срещат при Тривернското езеро в момента. И помислете защо Гарваните работят сега за Ксетеск, макар че се бяха зарекли да не го правят никога. Всички те искат да спасят нашата страна от западняците и нашите жени от раждане на техните копелета. Всеки от вас, който откаже да потегли на бой към Блекторн, Подкаменния проход или градовете на Школите, за да даде живота си пред очите на нашите богове, ще бъде низвергнат, когато дойде часът на разплатата. А той ще дойде, помнете ми думата.

Банкетната зала бе притихнала, когато Гресе излезе за последен път от средището на Търговския съюз.

Денят се изнизваше към здрач и Дензър поведе отряда от главния път към гъсто обрасла с дървета местност. Спря едва когато се увери, че никой не може да ги види от пътя. Всички слязоха от конете и Ричмънд запали малък огън.

Дензър пристъпи към своята кафява кобила, доближи устни към ухото ѝ и изпъна ръка към по-гъстите дебри. Кобилата тръгна в лек тръс натат, следвана от другите коне.

– Хитър номер – одобри Ричмънд.

– Това е нищо – сви рамене тъмният маг.

Седна и опря гръб на дърво, преди да запали лулата си. Котаракът надникна от робата му, скочи на земята и изчезна в треволяците.

– И какъв ни е планът, Дензър? – попита Талан, който още чистеше праха от раздразнените си очи.

– Съвсем прост. Смятаме, че амулетът съдържа разположението на пространствен портал, през който ще влезем в работилницата на Септерн. Предполагаме, че тя е в пространството между измеренията. Според особеностите на знанията, отбелязани на амулета, ще се наложи

Илкар да извърши заклинанието за отваряне на портала.

– Никакви проблеми – промърмори елфът. – По цял ден само с пространствени заклинания си служа.

– Тъй... – намеси се Хирад. – Твърде дълго ви слушам да си дърдорите за измерения и портали, а още не ми просветва в главата какви са тези приказки. Имам ли някакъв шанс да обясните така, че да разбере?

Илкар и Дензър се спогледаха. Магът от Ксетеск кимна на мага от Джулаца.

– Всъщност идеята не е толкова сложна – започна Илкар, – но трябва да прескочиш особен праг в ума си, за да се примириш с нея. Истината е, че все още незнаен брой измерения... или ги наричай светове, ако искаш... съществуват едновременно с нашето. Ние, тоест маговете, сме открили две досега, но е очевидно, че те са много повече.

– О, да, очевидно – сви устни Хирад.

– Какво те затруднява? Ушите на елфа настръхнаха.

– Че какво да го притеснява? – подсмихна се Талан. – Казвате, че сте видели дракон в друго измерение, а сега ти ни разправяш как било претъпкано със светове. Нека ти го кажа иначе. Излизаш навън и виждаш небето, земята и морето. Ти обаче искаш от нас да повярваме, че има и още измерения. И макар ние да не ги виждаме, убеждаваш ни весело, че знаете какви са две от тях!

– Извинявай, Илкар – подкрепи ги и Ричмънд, – но всичко това си е стъписващо за нас.

– Ами да – закима Талан. – Как, по дяволите, някому е хрумнало отначало, че тези неща са възможни?

– Дензър? – изви глава подканящо елфът. Котаракът се измъкна от шубраците, сви се в скута на господаря си и вперил поглед в лицето му.

– Според нас Септерн се е досетил отрано, но едва ли някога ще установим как го е осенила идеята. Тъкмо той е магът, който пръв подсказал, че има и други измерения освен онова, което ни е известно от прастари времена заради изследването на маната. Да, сега казваме, че е очевидно, но тогава почти всички останали магове му обърнали гръб. Днес пък го наричаме гений... Това била причината да напусне Дордовер и да изгради свой дом.

– И пак нищичко не проумях – безизразно сподели Хирад.

– Доколкото можем да се досетим, нещо в съзнанието на Септерн му е дало способността да долавя тънкостите в потоците и енергиите на маната, които насочват към събития извън нашето измерение. Той е можел да вижда и да усеща недостъпното за всеки друг маг. Септерн си

остава уникален. Съжалявам, ако говоря неясно – каза Дензър, – но липсват много от ранните му писания. Поне знаем, че е вниквал в тази страна от магията и е стигнал до знания, чрез които да извършва заклинания за създаване на собствени пространствени портали... ако сме прави в предположенията си.

– Добре, значи приемаме – подхвана Незнайния, – че драконите имат свой, отделен свят, но се свързват с нашия, за да избягат, без да ги е еня дали това ни харесва и дали ние го проумяваме. Какво пречи на драконите от която ще да е враждуваща група да се настанят тук и да властват над нас? И какво има в другите измерения?

Той стана да добави още съчки в огъня.

– Дензър, този отговор също се пада на теб – не особено приветливо настоя Илкар.

– Знаем твърде малко за измерението на драконите. Никой не се е прехвърлял там... може би с изключение на Септерн. Драконът, на когото ти се натъкна – кимна тъмният маг към Хирад, – би трябвало да е от голямо Люпило... тоест някой от техните родове, и единствено то може да се възползва от прохода между нашите две измерения. Този коридор има много връзки с нашия свят – по една за всеки техен дракон и неговия маг от Драконаните. Това Люпило брани коридора от нападения на други... и казаното от Ша-Каан май потвърждава догадката ни. – Дензър си подъвка устните, обмисли внимателно следващите си думи и заговори бавно: – Никой не е успявал да повтори извършеното от Септерн. Затова няма пътешествия между измеренията. Щом намерихме ключа за неговата работилница, нищо чудно да напреднем много и положението да се промени напълно. Като се опирахме на трудовете на Септерн, в Ксетеск научихме много за пространството между измеренията – точно там сме запратили клетката с Върховните вещици. Освен това открихме признаци, че съществуват много измерения, но досега проникнахме само в едно.

– Но точно то ви беше необходимо, а? – с явна погнуса процеди Илкар.

– Да, несъмнено се научихме да извличаме полза от него – сопна се и Дензър.

– Моля те, сподели с нас нещо и за това измерение.

По гласа на Незнайния пролича, че това изобщо не е молба.

– Казано накратко, измерението е обитавано от твари, които вие бихте нарекли демони, но недейте да настръхвате. Не могат да живеят в нашето измерение без много сериозни... промени в същността им, а и

без непрекъсваща помощ от някой маг. – Ръката на Дензър се протегна разсеяно и погали котарака, който замърка и се протегна.

– А защо не могат? – попита Ричмънд.

– Защото животът им зависи от маната, за тях тя е като въздуха. А гъстотата на маната тук изобщо не им е достатъчна. Впрочем и ние не бихме могли да живеем там. Нямам нищо против да призная, че в Ксетеск извличаме мана от тяхното измерение.

– Илкар, толкова ли е лошо това? – обърна се Ричмънд към елфа.

– Същината не е в този източник на мана, а в похватите за достигане до измерението. Няма смисъл да задълбавам в тях точно сега, но е въпрос на морал.

Смълчаха се, всеки се опитваше да вникне в чутото. Хирад възприе всичко като наперени дрънканици. Тъкмо той зададе първия въпрос, но едва разбра думите в отговора, а и не го засягаше много. Трудно се съсредоточаваше, умът му все се отплесваше във видения за случки, които бе преживял заедно със Сирендор.

– Това стига ли ви? – заяде се Дензър.

– Имам още един въпрос – смръщи се Ричмънд. – Къде са всички останали измерения спрямо нашето? Звездите мога да ги видя, за тях ли говориш?

– Не – позасмя се тъмният маг. – Но не е зле като сравнение. В обичайния живот няма да намериш пътеводна нишка къде са разположени другите измерения. Ето най-лесния начин да ти ги опиша – представи си по-безкрайна пустота, отколкото побира въображението ти, а после я напълни с мехурчета, вероятно безчет. Всяко от тях е отделно измерение. Стигнахме и до мъчната част. Представи си, че мехурчетата са хем навсякъде, хем никъде. Все едно е колко са на брой и колко безмерна е пустотата – между мехурчетата няма никакво разстояние и на теория прехвърлянето от едно в друго е мигновено, стига да са изпълнени някои условия за съвпадението им... Илкар, така добре ли ти звучи?

– Съответства на моите представи, доколкото изобщо ги имам – промърмори елфът, но лицето му издаде, че е научил нещо ново.

– А как драконът се е добил с амулета? – сети се Талан.

– Уместен въпрос. Скоро след като открил текста на Крадеца на зората Септерн изчезнал. Допускаме, че е минал през портала си на Драконан, или през друг, който е създал сам. Разчитахме на това, че е искал някой ден и ние да научим какво е открил. Логично е като Драконан да повери ключа към всичко, тоест амулета, на драконите, за да решат те кога сме готови. Само че ние малко ги изпреварихме. Друго има ли? –

Отговори му тишината. – Добре. Тръгваме призори.

Хирад впи свиреп поглед в тъмния маг, който ровеше в джобовете си.

– Дензър, нека се разберем веднъж завинаги – започна варваринът, извади кинжала от канията на колана си и подчертано опипа късото острие, – че ти не си ни предводител. Ако ние от Гарваните сме съгласни, ще се отправим към работилницата на онзи ваш маг. Иначе няма да стане.

Дензър се усмихна.

– Щом предпочиташ да си го мислиш...

– Така ще бъде – прекъсна го Хирад. – Случи ли се пак да забравиш, от този миг нататък ще се оправяш сам. Или ще си мъртъв.

– Ас мен ще загине и Балея – напомни тъмният маг.

– Хъм... ако вярваме на думите ти – изгледа го Незнайния.

Дензър се смути.

– Но нали аз единствен знам какво трябва да бъде направено.

– Засега – подчерта Незнайния. – Не се тревожи, щом започнем да разбираме по-добре, ще ти кажем как трябва да подхванем работата според нас. Не се съмнявай в това.

Пак млъкнаха, съчките прасяха в огъня, ветрецът люлееше тънките клони по върховете на дърветата. Скоро щеше да притъмнее. Дензър изтръска лулата си в корен на дървото и изрече бавно:

– Ако позволите, предлагам да обсъдим дали не е време да поспим.

ГЛАВА 8

Разцепление. Недоверие. Подозрителност. Мана. Въздухът сякаш прашеше, наситен с тях.

Тривернското езеро се простираше в подножието на Чернотрън, където огромната планинска верига започваше постепенното си снижаване към морските води на Тривернския залив, врязан дълбоко в сушата сто и шейсет километра по на север. Укротено от магията, езерото създаваше идеални условия за пищната зеленина на дърветата, обкръжили го от три страни. Само източният бряг беше открит. Гъста трева, изпъстрена с ярки цветя, покриваше като прекрасен килим земята между дървесните стволове и този избуял живот се катереше нависоко по предпланините, където хладният вятър от билото допускаше само по-устойчиви храсти и мъхове. По бреговете се събираха всевъзможни птичи ята, техните пера във всеки оттенък на дъгата бяха гледка, разведряваща и най-загрубялата душа.

Честите порои, които се изливаха върху Чернотрън и пълнеха великолепни водопади по цялата дължина на хребетите му, изглежда не успяваха да смутят покоя на езерото. Подземни потоци го поддържаха независимо от сезона, а водопадът при по-продължителни дъждове разпенваше дълбок прекрасен вир, който полека преливаше в езерото.

И в деня на срещата повърхността на Тривернското езеро беше гладка, лек повей плъзгаше ситни вълнички във всяка посока. Тихото плискане на водата по брега би трябвало само да обогатява картината на покой заедно със светилото, което сгряваше през разпокъсаните облаци.

Но Павилионът нарушаваше тази идилия. Издигнал се гордо само на петдесетина крачки от водата, той фокусираше в себе си такова задушавачо напрежение, че то сякаш лепнеше по дрехите и караше косата да провисва, а кожата да бледнее.

Павилионът беше образец за геометрично съвършенство – всяка страна напълно равна на другите, четири еднакви входа на едно и също разстояние от центъра.

Навеси с цветовете на Школите засенчваха входовете и пред всеки бе строен отряд от съответната стража. Друг отряд стоеше вътре при входа.

А до входовете на еднакви квадратни маси се бяха настанили Магистрите и придружителите им. Херист – Върховен старейшина на

Листерн, Барас – Главен посредник на Джулаца и неин пълномощник в Ксетеск, Вулдарок – Господар на кулата в Дордовер, Стилиан, Господар на хълма в Ксетеск.

От двете страни на всеки седяха още двама представители. В своето покрито с хермелин кресло Стилиан се опитваше да прецени как са настроени неговите... съвременници ли да ги нарече?... Или противници?

Барас от Джулаца. Познаваше добре този прастар елф. Нетърпелив, избухлив, умен. Ясните сини очи се открояваха на набръчканото лице, пищната грива от бяла коса бе вързана на тила и праметната през едното рамо. Както винаги пръстите на дясната му ръка си намираха повърхност, по която да потропват – този път страничната облегалка на креслото.

Херист, спокойният мъчкаливец от Листерн. Облягаше се в дълбокото извито кресло и лицето му оставаше в сянка. Седеше със събрани под брадичката пръсти, иначе позата му показваше само невъзмутимост, доколкото беше възможно в такава компания. Стилиан го уважаваше за грижливо обмислените мнения, а и заради факта, че само на четиридесет и пет години той бе станал най-младият избран Върховен старейшина в историята на своята Школа. Сравняваше го със себе си, макар че бе постигнал своето издигане чрез далеч не толкова демократични методи.

Въздъхна. Вулдарок... Глъстини и празен шум. Успееше ли някой да го ядоса, бълваше думите със скоростта на стрела от елфически лък и улучваше с точността на камък, запратен от катапулт. Господарят на кулата от Дордовер вече се зачервяваше, опрял лакти върху масата и прегърбен, очите му примижаваха, а туловището му едва се побираше в кресло, което скоро трябваше да бъде заменено с по-широко. Боговете да са им на помощ, защото Стилиан знаеше какво би означавало това – среща на определени от Школите дърводелци, които да изработят нови кресла за всички представители. Проклети да са всички от Дордовер и дребнащото им инатене всичко да е еднакво. И ушиване на нечие ново наметало стигаше да проточи споровете с дни.

Този път обаче не можеше да има протакане и разпри, иначе щяха да си навлекат всеобща гибел. А Стилиан бе твърдо решен, че поне Ксетеск ще оцелее.

Погледите на присъстващите се приковаха в него. Той се увери, че съветниците са настанени удобно, отпи вода от стъклената чаша пред себе си и стана.

– Приветствам всички, които принадлежат към четирите, възникнали от една. Господа, задължен съм ви за готовността да пристигнете

толкова бързо. – С това изречение само отдаваше дължимото на любезността. При свикване на среща до Тривернското езеро останалите грижи на Школите отстъпваха на второ място. – Не вярвам някой от вас да не е обърнал внимание на нарастващото оживление западно от планините Чернотрън. – Някои се размърдаха неловко на креслата си и Стилиан се усмихна. – Е, хайде сега, нека не си играем на оскърбена невинност.

– Дори ако това те изненадва, стремежът на останалите Школи да събират сведения не може да се мери с вашия – съдържано възрази Барас и пръстите му за миг спряха упоритото потропване.

– Не се съмнявам. Но и по един свестен съгледвач от всяка Школа би събрал достатъчно сведения, за да се лишим от спокойствие.

Вулдарок попи лицето си с кърпа и каза:

– Стилиан, всичко това е твърде интересно, но ако си дошъл само за да потвърдиш сведенията на нашите шпиони, значи бих могъл да си запълня времето с по-смислени занимания.

– Драги ми Вулдарок – отвърна Стилиан с цялата снизходителност, която допускаше спазването на нормите за приличие, – не съм тук да губя времето на когото и да било, особено своето. И все пак съм много любопитен да науча колко са се разшетали западниците според вашите съгледвачи. – Засмя се кратко и разпери ръце в примирителен жест. – Ако имате желание да споделите каквото знаете, разбира се.

– С удоволствие – обади се Херист. – От няколко седмици нямаме свой човек западно от планините, но разполагаме с доказателства, че е постигнато неустойчиво обединение на племената. Откровено казано обаче, ако няма издигнал се над всички вожд, който да го крепи, не виждаме нито нараснала, нито трайна опасност.

– Принуден съм да не се съглася – каза Вулдарок. – В момента имаме шпиони в изконните племенни земи и в средния запад. Според нас са събрани войски, наброяващи трийсетина хиляди, но най-вероятен е сблъсък между самите племена. Не е забелязано придвижване на големи сили към Чернотрън.

– Барас? – изрече въпросително Стилиан, докато се мъчеше да укроти пулса си.

Никой не съзираше истината. Дано поне старият елф...

– Най-важното е, че всъщност няма заплаха от запад, колкото и да са многобройни войските на племената. Без магическа подкрепа, на каквато са се радвали по времето на Върховните вещири... ако „радвали“ не е твърде нелепа дума в случая... за нищо на света не биха успели да ни надвият. Дори се съмнявам, че биха стигнали по-далеч от

Подкаменния проход.

– В края на краищата Повелителите на мрака не могат да им заместят Върховните вещици – прихна Херист.

– О, могат да позасилят вятъра с празните си приказки – избълва презрително Вулдарок.

Всички в залата се развеселиха, но не и представителите на Ксетеск. Щом моментът отмина, заговори Барас:

– Стилиан, явно разполагаш с други сведения и искаш да ги чуем, или сме на светска сбирка тук?

Усмивката му обаче замръзна, когато осъзна колко начумерен е Господарят на хълма.

– Имаше проблем в пространството между измеренията. Тонът на Стилиан наложи пълна тишина в Павилиона.

Слушателите му затаиха дъх, зениците им се разширяваха. Той огледа залата. Червендалестото лице на Вулдарок се скова гневно, Херист сякаш буквално не проумяваше думите му, а Барас потропваше още по-нервно по облегалката на креслото. Точно той проговори:

– Да разбирам ли, че Върховните вещици вече не са под ваша власт?

– Да, не са. – Стилиан си позволи да сведе поглед към книгата на масата. – Затова свиках срещата. Според Ксетеск положението ни е много тежко. Ще бъде кратък. Най-малко шестдесет хиляди западници са въоръжени, единни и готови за нашествие. Засега са в изконните племенни земи, значи на горе-долу десет дни път от Подкаменния проход, но и селца само на три дни от прохода се превръщат в биваци и наблюдателни пунктове. Клетката от мана е била засегната, когато някой от Драконаните е отварял портал, и в нея е проникнала достатъчно мана, за да натрупат мощ Върховните вещици и да се изтръгнат на свобода. Смятаме, че са се върнали в Балея и се подготвя възраждането им в Парве. В момента мой съгледвач се е насочил към Парве, за да види какво става там. Това са неподправените факти, които са ми известни. Изправени сме пред разгром.

Поредното мълчание, наситено с размишления. Представителите си предаваха бележки, надраскани припряно.

– Великолепен провал за Ксетеск и сегашния Господар на хълма – изсумтя Вулдарок. – Ясно е, че клетката от мана беше най-значимият ви успех през вековете. А сега я няма.

Стилиан въздъхна и поклати глава.

– Само това ли успя да измъдриш? Надвиснала е толкова страшна

заплаха, че се съмнявам в шансовете ни да оцелеем, камо ли да победим. А ти реши да се подиграеш на усилия, които не спираха три столетия – само ние бяхме за доброто на Балея. Уви, и за твоето също.

– Да не забравяме – изрече Барас, – че единствено в Ксетеск са имали средствата и знанията да впримчат Върховните вещици в затвора им. И никой от нас в другите Школи не ги е подкрепял. Лично аз искам да изразя своята признателност на Ксетеск за техния неуморен труд, а и за незабавната покана да се съберем тук.

Лицето на Вулдарок направо поалена и той се облегна, за да избърше пак челото си. Беснееше, че е сбъркал в очакванията си за реакцията на Джулаца, а както се оказа – и на Листерн.

– Добавям и своите благодарности – каза Херист и стана. – Имаме въпроси, чиито отговори са жизненоважни. Ще ги изброя, както аз бих ги подредил. Възможно ли е Върховните вещици да си възвърнат предишната мощ и колко ще продължи телесното им възраждане? Западняците разчитат ли на него за нашествието си или ще го изпреварят? И, разбира се, какво да направим ние и каква помощ да очакваме от други сили в Балея?

Стилиан се прокашля.

– Малко ми е неудобно да призная, че пропуснах един факт.

Вулдарок изръмжа нещо и сви устни.

– Естествено, предположихме, че клетката от мана е била отворена наскоро, и може би е точно така. Налага се обаче да изтъкна, че поради същността и честотата на изчисленията за нашите заклинания е възможно в най-лошия случай те да са в Парве от три месеца.

Този път в мълчанието се долавяше гняв.

– И колко остава, докато бъдат възродени? – попита Херист.

– Нямам представа. Не съм вещ в техните дела.

– Значи може и да са се надигнали от гроба... – Херист се задави от ужас.

– Овладей се. Струва ми се, че ако отново имаха тела, вече щеше да се е разчуло. – Барас възпря с жест следващите думи на мага от Листерн. – Спомни си, че доскоро са били само купчинки от овъглени кости. Не ми се вярва възраждането им да е много бързо, а на вас? – подсмихна се елфът.

– И преди сме подценявали Върховните вещици – смънка Херист.

– Но няма да се случи втори път – подчерта Стилиан. – Затова се срещнахме.

– Тези приказки са безсмислени – неприятеливно отбеляза Вулдарок,

– защото можем само да гадаем кога ще се случи. Разбрахме, че трябва да направим нещо незабавно, хайде сега да се заемем с обсъждането на нашите действия.

Стилиан кимна.

– И все пак сме длъжни да събираме още сведения. Щом науча какво е заварил в Парве моят съгледвач, ще ви известя. Съветвам всеки от вас, който има готови за акция съгледвачи, да ги прати тутакси към изконните племенни земи и Раздраната пустош. Не бива да допускаме да ни изненадат.

Другите замърмориха одобрително, някои започнаха да пишат.

– Да се върнем към въпросите на Херист – предложи Вулдарок. – И аз съм убеден, че отговорът на втория е жизненоважен, но засега няма как да го научим.

Затлъстелият маг от Дордовер си подръпна носа умислено.

– Но защо? – попита Стилиан.

– Защото отговорът ще стане очевиден едва когато войските на западниците потеглят в поход.

– Не съм съгласен – обади се Барас. – Сведенията ни показват и сега, че западниците се подчиняват на своите шамани, което пък е белег за намеса на Върховните вещици. Не знаем доколко Вещерите са способни да повлияят преди да са възвърнали телесната си форма. Подозирам, че властта им е голяма. И не се съмнявам, че съгледвачът на Стилиан ще потвърди това. Мисля си, че трябва да очакваме нашествие преди възраждането на Върховните вещици да е завършило.

– Не забравяйте, че западниците явно са започнали подготовката преди време, щом имат толкова многобройна армия – допълни Херист.

– Така е. И засега не виждаме признаци, че ще се бият помежду си. Това също е белег за външно влияние над тях. Но както и Вулдарок би напомнил отново, не знаем кога ще тръгнат срещу нас. Можем само да препречим достъпа им до източните земи, да чакаме и да се готвим с всичко, което имаме.

– Господа, стигнахме до ключовата цел на тази среща – обобщил Стилиан. – Нуждаем се от армия. И то веднага.

– Да благодарим на боговете, че толкова се мразим – подхвърли Барас, – иначе отдавна да сме орязали броя на стражниците във всяка Школа. – Преди смехът да стихне, той попита: – Каква войска можем да съберем? – Всички млъкнаха. – В Джулаца имаме около шест хиляди редовни войници, половината от които ще бранят града. След месец, ако свикаме запасниците, май ще съберем още осем хиляди.

– Не знам колко са нашите войски – призна си Вулдарок.

– Градската стража наброява около две хиляди души, а стражата в Школата може и да е тройно повече. Ще уточня след мисловна връзка с някого в Школата.

– Херист? – изви глава Стилиан.

– Хиляда и сто редовни войници, двеста конници и не повече от две хиляди запасняци, част от които всъщност са градската стража. Напоследък нямаме пари за издръжка на по-голяма постоянна войска.

– Но пък имате най-добрия пълководец в Балея – напомни Стилиан.

Херист прие похвалата със сдържано кимане.

– Вярно.

– Ами вие, Стилиан? – попита на свой ред Вулдарок. – Вашата войска и демоничните ви изчадия сигурно са повече, отколкото нашите сили, събрани накуп.

– Не са – завъртя глава Господарят на хълма, – защото построихме стени, вместо да поддържаме голяма армия. Градската стража наброява седемстотин души, стражата на Школата – пет хиляди, в момента разполагаме с почти четиристотин Закрилници.

Барас пресметна набързо.

– Значи армията на племената ни превъзхожда тройно, дори ако съберем всичките си запасняци. Какво да очакваме от Търговския съюз на Корина?

Вулдарок въздъхна, после изпръхтя.

– Ех, ако можех да кажа – промърмори Стилиан, – че събират войски, но истината е, че техните междуособици опразват кесиите им и заемат изцяло вниманието им. Предадох на барон Гресе онези сведения, които според мен е редно да научи. Поне той се отнася сериозно към опасността. И членовете на Търговския съюз са се събрали, но нямам никаква надежда да решат нещо смислено. Пред техните вражди нашата взаимна подозрителност прилича на детски закачки.

– Нищо ли да не очакваме от тях? – посърна Херист.

– Гресе и Блекторн ще ни помогнат в земите при Гиернатския залив, но друго...

Стилиан тръсна глава.

– Безполезни паразити – изсумтя Вулдарок.

– Такива са наистина – подкрепи го Барас. – Какво трябва да правим сега?

– Споразумяваме се колко войници можем да отделим от отбраната на Школите, назначаваме им командир, разотиваме се по домовете си и

се заемаме с опресняване на уменията си в нападателната магия – отсече Вулдарок.

– Тук ли е Дарик? – сети се Барас. Херист се засмя.

– Реших, че е най-благоразумно да дойде с мен.

– Е, тогава ще си спестим главоблъсканицата кого да изберем за командир. Не виждам кой, освен генерал Дарик, е достатъчно уважаван и способен да се справи с тази задача. Предлагам да го извикаме и да попитаме от какво ще се нуждае.

В залата се възцари дух на сговорчивост, каквато пратениците на четирите Школи постигаха твърде рядко. Но Херист вгорчи настроението им.

– А докато го чакаме, дали не можем да си отговорим на въпроса, който май отбягнахме досега. Как, всички богове да са ни помощ, ще възпрем Върховните вещици този път?

Спречкването назряваше заедно с безпокойството още откакто напуснаха Дордовер, но макар да го предчувстваха, не им стана по-приятно накрая.

До Замъка им оставаха не повече от два дни път на кон и Троун поведе спътниците си встрани от отъпканите пътеки. Навлязоха в типични за Балея диви местности – зъбери със свлачища, гъсти гори, покрили малки плата, стръмни склонове, под които се криеха потоци и мочурища.

Напредваха бавно и се уморяваха. Доста често ездачите слизаха по неволя от седлата, за да преведат конете си по коварния терен, където и една стъпка накриво можеше да им навлече беда.

Мудното влачене изчопляше увереността на Алун, която бездруго си беше оскъдна. Троун се досещаше какво го тормози. Колкото и да го ободряваше, колкото и да го увещава, че по-безопасен път към целта няма, нетърпението на Алун заплашваше да прекипи в открита разпра.

Слънцето се скри зад високите дървета и събралите се следобедна облаци и Троун реши да спрат на поляна до поток, обрасла с мека трева и оградена от начупени склонове, в които несигурно се бяха вкопчили дръвчета и храсти.

Той скочи на земята и потупа коня си по хълбока. Животното прекрачи към водата и започна да пие жадно. Дневната жега отстъпваше пред вечерния хлад и във въздуха се долавяше влага като предвестие за дъжд.

– Още е светло – недоволно каза Алун. – Можехме да продължим.

– В тези долини се смрачава бързо – обясни Троун. – А това място е

закътано. – Отпусна длан върху рамото на своя приятел. – Ще стигнем там навреме, довери ми се.

– Откъде знаеш?

Алун се измъкна изпод ръката му и се отдалечи, погледът му шареше безцелно по малкия им бивак.

– Тук ще сме добре, ако не завали – каза Уил и се озърна смръщен към Алун. – Той да не е...

– А, не – успокои го Троун. – Май нервите му са се изпокъсали. Опитай се да го изтърпиш. Нуждае се от всичко, с което можем да го насърчаваме. – Той подуши въздуха. Слабият вятър едва полюшваше листата. – Няма да завали.

– Гледай да го укротяваш – предупреди Уил. – Не можем да рискуваме да вземе да буйства.

Троун кимна.

– Ти разпали печката, а аз ще му обясня това-онова.

Тръгна към приятеля си, като стъпваше съвсем безшумно. Алун седеше на купчина скални трошки, където потокът завиваше надясно. Подмяташе камъчета на дланта си, от време на време хвърляше някое в бавното течение. Троун седна до него и го сепна.

– Ох, богове...

– Извинявай.

– Как успяваш да не вдигаш шум? – с пресилено шеговит тон попита Алун.

– Научих се с годините. Хайде, сподели какво те мъчи, а аз ще ти кажа защо няма причини да се тревожиш.

Лицето на Алун се наля с кръв и той се вторачи в Троун с овлажнените си очи.

– Не се ли подразбира какво ми е? – Гласът му прогони покоя от поляната. – Пътуваме твърде мудро. Докато стигнем там, те ще са мъртви.

– Знам какво правя. Забрави ли, че тъкмо заради това дойде при мен? – Троун внимаваше неговият глас да остане невъзмутим и тих, макар че не можеше да потисне присъщата му грубоватост. – Знаем, че не са ги отвлекли, за да ги убият. Знаем и че Ериан ще се постарее да спечели време и ще им угажда, доколкото може, за да дочака да я спасим или да я пуснат. Разбирам колко се измъчваш, на мен също не ми е леко, но трябва само да потърпиш.

– Да потърпя... – озъби се Алун. – Ще си седим тук, ще си хапнем и ще се насипем на воля, а моето семейство е на косъм от смъртта. Как

смееш да си правиш разни сметки?! Играеш си с живота им!

– Я по-тихо! – изшътка Троун и жълтото в очите му проблесна. – С тия твои крясъци ще привлечеш онези, от които се крием. Сега ме чуй. Разбирам колко ти е мъчно и защо искаш да вървим неспирно, но те моля да ми вярваш, че не си играя с ничий живот. Не бива да останем без сили, докато припираме да отидем по-скоро в Замъка, иначе просто ще позволим да ни изколят. Щом сме тръгнали да спасяваме семейството ти, длъжни сме да бъдем бодри и силни. Ела и се нахрани, моля те.

– Не съм гладен.

– Храната ти е необходима. Така не си помагаш, а и не мислиш трезво.

– Е, съжалявам, но не мога само да седя бездейно!

Птиците се разхвърчаха надалеч от поляната. Уил изникна ненадейно зад гърба на Алун и му запуши устата с длан. Очите на нисичкия мъж пламтяха трескаво, гневът и презрението бяха изписани по лицето му.

– О, ти не седиш бездейно, а рискуваш моя живот с това твоє блее-не. Престани, иначе ще ти прережа гърлото, а ние и сами ще свършим работата, за която ни нае.

– Уил, пусни го! – изръмжа Троун.

Понечи да се надигне, но погледът на Уил го разубеди. Омръзналият се Алун молеше безмълвно, Троун обаче не пожела или не можа да му се притече на помощ.

– Ще измъкнем жена ти и децата, както ние си знаем – зашепна Уил в ухото му. – Ще пипаме полека, защото така всички ще си опазим живота. Все ми е тая дали ще продължиш с нас, или ще те зарежа с глава в потока, защото си получих парите. Но семейството ти ще иска да си жив, та аз ти предлагам да затвориш тая голяма уста. – Той отблъсна Алун и мина покрай Троун с думите: – Повече не се съгласявай клиентът да идва с нас.

Джандир седеше от другата страна на печката, върху която вече се грееше котле с вода, следеше спречкването до потока, а на душата му беше тежко. За него не беше трудно да проумее защо няма да стигнат далеч в спасяването, макар че уж притежаваха всички необходими качества.

Имаха в групата си изкусен крадец, безшумен съгледвач и ловец – всичките пъргави, умели и умни бойци. Само дето не подхождаха по нрав. Троун въпреки огромната си сила и застрашителна външност беше прекалено кротък и отстъпчив. Алун дойде с тях, вместо да поддържа

дома си и да чака. А Уил беше вечно наежен, твърде много държеше на тишината и безопасността, защото му липсваше вътрешен покой, толкова необходим в неговия занаят.

Джандир се замисли и за себе си – тази работа не го влечеше. Не се виждаше като наемник, а просто като елф, който можеше да изкарва пари, защото стреляше майсторски с лък, докато не открие истинското си призвание. Надяваше се да го намери преди да е станало късно.

Долавяше потиснатия гняв наоколо, виждаше седналите далеч един от друг мъже и си казваше, че може вече да е късно.

Генерал Рай Дарик приглади картата върху масата. Старшите магове от четирите Школи се събраха около него, помощниците им се задоволяваха да надничат откъдето могат. Само Вулдарок остана в креслото си.

Дарик се извисяваше с цяла педя над всички, а буйната му кестенява коса беше подкастрирана над челото, около ушите и на тила. Непокорната туфа стърчащи кичури му придаваше момчешки вид, а заради закръгленото и гладко лице трудно му даваха неговите тридесет и три години.

Малцина обаче се подвеждаха повече от веднъж, че щом е толкова младолък, сигурно е и наивен. Когато се наведе над картата, маговете ловяха нетърпеливо всяка негова дума.

Той заслужи славата си на майстор в тактиката през годините преди западняците под предводителството на Тесая да завоюват Подкаменния проход. Дарик бе командвал набези дълбоко в територията на врага, с които пречеше на струпването на войски и провизии. Вероятно бе успял да отсрочи загубата на прохода с три-четири години.

Оттогава бароните, които можеха да платят на него и на Листерн, а още не бяха наели Гарваните, търсеха съветите му при по-сериозни стълкновения. Никой не се усъмни и за миг, че сборната армия на четирите Школи ще му се подчинява безпрекословно.

– Добрата новина е, че при толкова редовни войници можем да се защитаваме, но зависи дали вашите предположения за броя на западняците са точни. И щеше да ми олекне неимоверно, ако знаех, че те ще ни нападнат без подкрепата на Върховните вещици. Защото пробият ли отбраната ни, опасявам се, че няма с какво да ги пресрещнем в устрема им към Корина, Гиернат и Школите.

Дарик се огледа наляво и надясно.

– Всички ли виждат добре?

Той плъзна ръка над картата на Балея, Северния континент, на

която доминираха планините Чернотрън, проточили се като неравен белег от север на юг, от бряг до бряг. Разделяха сушата на две не съвсем равни части.

Източната, незначително по-малка от западната, беше цивилизованата, както предпочитаха да мислят нейните обитатели. Плодородни земи, гъсти гори, изобилие от вода и подходящи за пристанища заливи създаваха превъзходните условия населението да благоденства, а търговията да процъфтява.

На запад местностите ставаха по-сурови и каменисти, вятърът издухваше тънкия почвен слой и преобладаваха жилави шубраци. Рядко се срещаха места с добри условия за заселване. На югозапад бяха пренаселените изконни земи на племената, на северозапад – Раздраната пустош.

Според широко разпространен мит източната и западната половини някога не били едно цяло, а се местели незабележимо из огромния океан, докато не се сблъскали в проточил се катаклизъм.

– Не е задължително да сте пълководци, за да знаете, че има три пътя за навлизане в източните земи. На юг – Гиернатския залив, на север – Тривернския. Разбира се, и Подкаменният проход. Можем да не се безпокоим за трите всеизвестни планински превала тук, тук и тук, защото пътят криволичи и е дълъг, опасен и напълно негоден за проникване на голяма войска. Но това не означава, че ще ги оставя без наблюдение.

– Следователно не очакваш да проникнат с кораби по-нататък по северния и южния бряг? – попита Барас.

Дарик завъртя глава.

– Не могат да стоварят там големи отряди. Вероятно ще изпратят саботьори и разузнавачи чак до Гиернат, но нямат кораби, с които да превозят войските си. По-лесно и бързо е да прекосят залива, там и лодки ще им свършат работа.

– И какво ще направят? – попита Вулдарок, а погледът му се плъзгаше по неравната брегова линия на Балея.

– Над две неща трябва да се замислим и едното зависи от другото – отговори Дарик. – Западняците отдавна са се зарекли да заличат Школитите. И Върховните вешери искат същото, но само като част от плана си да владеят целия континент. Затова е най-вероятно нашествениците да насочат главните си сили през Подкаменния проход и Тривернския залив. Да ги разгледаме поред.

Повечето войски ще минат през прохода. Пътят е къс, прекарването на тежки механизми е сравнително лесно, а западняците вече го

контролират и в двата му края. За наш късмет не е толкова широк, че да нахлуят през него твърде бързо със смазващо превъзходство. Все пак е задължително да се противопоставим на всяка тяхна армия точно при източния край на прохода, значи възможностите ни за избор са ограничени. Колкото може по-скоро ще разгърна там петстотин конници и пет хиляди пешаци. В предния пост на Търговския съюз там са разположени по-малко от сто войници, неопитни и зле обучени. Ще поискам от вас по-силна подкрепа в магията, когато преценя на място какво ми е нужно за отбраната. Възпирането на противника още при прохода е неопенимо важно. Той е само на четири дни езда от Ксетеск и на пет от мястото, където се намираме в момента, а оттам дотук няма какво да им попречи.

Дарик млъкна, искаше да види как маговете посрещат думите му. Барас гризеше ноктите на едната си ръка, без да забележи, устните на Вулдарок бяха изтънели в линия, Херист кимаше, вторачен в картата.

Стилиан се мръщеше.

– Искате ли да кажете нещо, ваше превъзходителство?

– Не можем ли да превземем прохода? – предложи Господарят на хълма.

– Планът ми за отбрана не включва това като тактическа задача, а лично аз съм убеден, че ще бъде непростима глупост да се опитаме. Няма съмнение, че те и в момента укрепват позициите си в прохода. Казармите вътре могат да поберат шест хиляди души.

– Но с мощна нападателна магия... – подсказва Стилиан.

– В ръкопашните схватки при атаката ще губим по трима войници срещу един техен, а нямаме нито един излишен. Ако с магията си можете да подобрите съотношението над едно към едно, ще помисля сериозно над този вариант. – Дарик вдигна рамене. – Не съм осведомен за съществуването на магии, които биха подействали толкова опустошително.

Господарят на хълма се усмихна.

– Така е. Но ако превземането на прохода се превърне в стратегическа необходимост... да речем, за да се опълчим срещу Върховните вещици, защото те едва ли ще ни дойдат на крака... възможно ли е?

– Всичко е възможно, господарю Стилиан – хладно отвърна Дарик.

– Идея ли те споходи? Сподели я с нас – намеси се Вулдарок.

– Засега нямам идеи – увери го Стилиан. – Но не искам да обръщам гръб на какъвто и да е шанс за постигане на превъзходство.

– Това няма да се случи, ако разчитате на мен – обеща Дарик и му се поклони едва забележимо. – Стигнахме до Тривернския залив –

открита, трудна за отбрана местност, само на четири дни път от Джулаца...

Стилиан не го слушаше. Ако не превземеха прохода, можеше да се лишат от крайната победа. Но сега не биваше да настоява, за да не издаде истинските си намерения. Нещо трябваше да се промени. Взря се в Дарик. Не би могъл да разубеди пълководеца сам. Дали не беше време другите Школи да научат за последните експерименти на Ксетеск? Щеше да промени коренно смисъла, който влагаха в израза „мощна нападателна магия“. Засмя се наум и пак се съсредоточи върху военните планове, но изведнъж му се прииска по-скоро да поговори с най-добрия си изследовател на измеренията, маг на име Дистран.

ГЛАВА 9

Гарваните пътуваха три дни през земи, където гористите местности постепенно отстъпваха на треволяци и бурени и накрая стигнаха и до голи хълмове и долини. Ту беше слънчево, ту се мяркаха за малко облаци, разпилени от случаен бурен порив на вятъра, но си оставаше топло дори нощем и ездата не им дотягаше.

Наоколо не се мяркаше никой.

Доближаваха къщата на Септерн по едно високо бърдо и земята под копитата се промени от осеяна с ниски храсти твърда почва в безжизнен прахоляк. В далечината въздухът трепкаше и светлината се процеждаше през тънък слой, наподобяващ прашни вихрушки. Конете стъпваха с лекота по равната опора, а докъдето стигаха погледите, нямаше нищо, на което да се спрат, освен недорасло криво дръвче или плосък камък, щръкнал накриво от напуканата мъртва земя.

– Какво се е случило тук? – обади се Хирад.

Озърна се през рамо към последната ивица зеленина, която свършваше внезапно, сякаш някой бе престанал да я засажда по-нататък.

Тъмният маг изпухтя озадачено.

– Де да знам. Прилича ми на последствия от битка с магии. Донякъде наподобява Раздраната пустош, но пораженията не са чак толкова тежки.

– Дали не е свързано някак с работилницата на Септерн? – предположи Илкар, който се взираше упорито в запрашената далечина.

– Възможно е – вдигна рамене Дензър. – Кому е известно що за въздействие може да окаже неподдържано пространствено разкъсване върху местността?

– И що за адско чудо е „пространственото разкъсване“? – чу се гласът на Незнайния.

– Ами... общо взето, то е дупка в структурата на нашето измерение, която води към друго или свършва в пространството между измеренията. Естествено може да се говори още дълго за това явление.

– Естествено... – процеди Хирад.

Незнайния го стрелна с недоволен поглед и попита:

– Толкова близо ли сме до това пространствено нещо, че да пострадаме от въздействието му?

– Трудно ми е да предположа. Не съм вещ в теорията на

измеренията – призна Дензър. – Как да се досетим какви ги е вършил Септерн? Хем е бил гений, хем не сме наследили всички негови записки.

– Гений, и още как! – промърмори Илкар.

Отново се вторачи в посоката, накъдето пътуваха. Присви очи и смуши коня си да продължи ходом. Хирад принуди кобилата си да върви по-бавно и се изравни с него.

– Виждаш ли нещо?

– За жалост онова трептене пречи много на зоркостта ми. Мога само да доловя някакви големи тъмни очертания малко по-наляво. Не мога и да пресметна разстоянието дотам.

– Очертания ли? – повтори Талан.

– Ако не се лъжа, това са сгради. Не приличат чак толкова на скали.

– Тогава да отидем там – предложи Хирад. – И без това няма нищо друго за гледане наоколо.

Когато скъсиха разстоянието, Илкар започна да добавя подробности. Яздеха към развалините на голяма къща, имаше и пристройка, вероятно нисък хамбар.

– Развалини? Сигурен ли си? – възкликна Дензър.

– Уви, да.

– Това лошо ли е? – веднага попита Хирад.

– Не се знае, но може и да съм налучкал с догадката, че е имало разрушителни заклинания. Не е толкова лесно да разнебитиш дома на един маг.

– Ако с това не се заеме друг маг – вметна Илкар. – Или Върховните вещири.

Веждите на Дензър подскочиха на челото му.

– Именно.

Под наметалото му котаракът изсъска, надникна за миг и побърза да се скрие.

– О, не... – скръцна със зъби тъмният маг.

– Какво става? – изви се на седлото Незнайния.

– Мисля, че... – Смразяващ вой прекъсна Дензър. – Ще си имаме компания.

– Кой са те, по дяволите?

Хирад въртеше глава, но не забелязваше нищо, макар че още гърла подхващаха воя.

– Вълци – промълви Илкар. – И то големи.

– Не, дестрани – поправи го Незнайния и стисна устни.

– Дестрани ли? Значи и западняци.

Талан побърза да разхлаби меча си в ножницата.

– Така е – кимна Незнайния. – Трябва да се скрием някъде. Откъде се чува този вой?

– Откъм пристройката – посочи Илкар.

Сега всички видяха през променливата мараня, че пред смаления в далечината тъмен хамбар щъкат едри туловища.

– Загазахме – изтъкна очевидното Ричмънд.

– Досетлив си – изхъмка Хирад.

Не можеше да измисли как да се измъкнат.

– Добре, слушайте – каза на останалите Незнайния. – Да свърнем на север, после на запад и да доближим отдругаде руините. Така може и да ги заблудим. – Долови погледа на Хирад и добави доста по-тихо: – Маркар че е доста спорно ще има ли някаква полза.

Пришпори коня си в галоп и другите не го догониха веднага.

Отначало изглеждаше, че хитростта е помогнала. Хирад виждаше, че кучетата продължават настрани, а господарите им ги следват по-спокойно на коне. Смуши отново кобилата си, след малко се озърна и изведнъж страшните твари се бяха озовали много по-наблизо и ги настигаха със стряскаща бързина. Огромните кучета бяха високи четири стъпки, виеха и лаеха с такава сила, че ушите на хората звъняха.

– Незнаен! – извика Хирад. – Не можем да ги надбягаме. Погледни!

Огромният му съратник се обърна, незабавно завъртя коня си и спря.

– Всички на земята! Илкар, Дензър, хванете поводите на конете. Искам да ги натирите надалеч, ако кучетата се хвърлят към тях.

– Няма да се нахвърлят на конете – увери го Дензър. – Щом тук има западняци, изпаднахме в голяма беда. Ще се опитам да направя нещо. Не ме разсейвайте, ако не е крайно наложително.

– Какво... – понечи да попита Илкар.

– Не ми губи времето с въпроси – отсече тъмният маг, изви очи нагоре и разпери ръце.

– Трябва да го пазим – веднага се досети Хирад.

Четиримата бойци застанаха в широк полукръг около Дензър. Ритмичното почукване на меча в ръцете на Незнайния все едно отброяваше ударите на сърцето на варварина. Зад тях елфът плесна кон по хълбока и всичките им ездитни животни побягнаха. Илкар спря зад гърба на Дензър с меч в ръката. Първият от около дузината дестрани налетя върху отряда, а четиримата западняци се носеха в галоп към Гарваните.

С оголени зъби в запенената уста огромно куче скочи към главата на Хирад. Изненадан от силата и пъргавината на звяра, варваринът се отклони по инстинкт и прикри лицето си с ръка. Животното се блъсна в слепоочието му и двамата се търкулнаха на земята.

Незнайния насочи напред меча и зачака да му налети огромен черен дестран с провиснал език. В последния миг могъщият боец се навезде напред, предвидил скока, завъртя острието нагоре, заби го в долната челюст на звяра и прониза мозъка му. Извъртя се настрани и тръсна оръжието, за да се отърве от тежкия труп.

На Хирад му провървя, защото падна върху кучето. Незабавно стисна с лявата си предмишница гърлото му, докато то се мъчеше да намери опора. Варваринът пусна меча, измъкна кинжал от колана си и го заби няколко пъти в незащитения гръден кош на дестрана. Кръв опръска бронята му, а следващата твар се метна на гърба му.

Талан и Ричмънд се бранеха заедно от три звяра, които забавиха крачка преди да ги нападнат. Изглеждаше, че нито хората, нито кучетата са наясно как да нападнат и да се защитават. И тогава заклинанието на Дензър достигна своя страховит завършек.

Тъмният маг рязко събра ръцете си и ги кръстоса със свити юмруци. Очите му се ококориха и видяха шест кучета, които дебнеха и кръжаха. Той изпъна левия си показалец към тях и невъзмутимо изрече: – Адски огън...

Илкар изпсува и се просна по лице на земята.

Огнени стълбове пронизаха с пищене въздуха и всеки се заби в главата на едно от шестте кучета. Вой на див животински ужас и болка проглуши всички, докато пламъците обгръщаха жертвите. Дестраните умираха още преди да рухнат на земята. Трите кучета пред Ричмънд и Талан забиха лапи в пръстта и побягнаха, но едно не се стресна, издебна Хирад в гръб и го повали в прахоляка.

Ножът изхвърча от ръката му и той остана беззащитен. Претърколи се по гръб и кресна, когато разръфаната рана на кръста му се отърка в земята. Кучето го цапардоса с лапа през гърдите, сцепи бронята и одра кожата. Хирад запълзя назад, но нямаше къде да избяга. Дестранът надвисваше и пръскаше слюнки в лицето му.

Варваринът сграбчи шепа пръст и я метна в очите на кучето, което за миг загуби интерес към него и разтръска глава. Тогава мечът на Незнайния изсвири, мина през шията му и върхът се заби в земята на дватри пръста от тялото на Хирад.

Отново настъпи тишина. Вятърът разнасяше прах и превиваше

редките бурени. Дензър се бе свлякъл на колене пред Илкар и дишаше тежко, пот заливаше лицето му и ръцете му се тресяха. Талан и Ричмънд се втурнаха към Хирад, който не помръдваше. Незнайния изтри меча си, преди да прибере пръснатите оръжия на варварина.

Илкар се надигна, изтупа дрехите си и огледа горящите трупове на животните, поразени от магията на Дензър. Не знаеше дали да поздрави тъмния маг или да го укори. Адски огън... О, богове в небесата! Не беше за чудене, че Дензър не можеше да се изправи. Илкар си замълча и изтича при Хирад. Виждаше, че оцелелите кучета и западняците все още бяха по-надалеч от Гарваните и хамбара.

Хирад седна с помощта на Ричмънд, беше пребледнял и зашеметен.

– Как е той? – обърна се елфът към Талан.

– Той е бил и по-добре – отговори му самият Хирад. – Някой ще ми помогне ли да смъкна ризата?

– Ще почакаш – възрази Незнайния. – Трябва да си намерим убежище. Имаш ли сили да яздиш?

Хирад кимна, протегна ръка и Ричмънд го издърпа да стане. Отидоха при Дензър, който тъй и не понечи да се изправи. Зад него върналите се коне пристъпяха от крак на крак.

– Ей, Дензър, добре ли си? – разтревожи се Ричмънд. Тъмният маг вдигна глава с кисела усмивка.

– Трябва да спрем онези западняци – изхриптя той. – Не бива да ги оставим да се свържат с Върховните вещири.

– Точно сега ще ни е трудничко да им попречим – натърти Ричмънд. – Хирад е ранен и всички трябва да се скрием в хамбара по-скоро.

– Откъде се взеха тези типове? – почуди се Талан.

– Сигурно са чакали наблизко. Явно са наблюдавали къщата по волята на Върховните вещири.

– Ти се изложи на голям риск – промълви Илкар, застанал до Дензър.

– Но беше оправдан, струва ми се. – Дензър махна с ръка към тлеещите трупове. – Скоро ще се науча да го контролирам напълно.

– Личи си. И все пак е опасно.

Нещо привлече погледа на Илкар и той се извърна.

– Освен това е изтощително – сподели Дензър. – Не знам дали ще мога да ходя.

– Опитай се – настоя елфът. – И то веднага. – Долови как всички се обърнаха към него, докато се взираше в далечината. – Кучетата се връщат.

– Ричмънд, конете! – заповяда Незнайния. – Илкар, погрижи се за Дензър. Хирад, дай ръка да те крепи.

Елфът вдигна тъмния маг, който се вкопчи в наметалото му, за да не падне. Всички се качиха на конете и ги пришпориха в галоп към хамбара.

За Хирад всичко се сля в мъглата на болката. Усещаше как се стича кръв от раната на кръста му, ризата и кожената броня подгизваха. С всяка крачка на коня силите му се изчерпваха, защото се друсаше на седлото, неспособен да поддържа нормалния ритъм на езда. Зрението му се размъти и не виждаше добре накъде се носи. Едва осъзна, че Незнайния е до него, за да го задържи на седлото. Дори не можеше да кимне, за да му благодари, успяваше само да задържа юздите.

Незнайния изстреля заповедите си – дестраните ги настигаха бързо. Вероятно щяха да се доберат до хамбара преди зверовете да им се навърлят, но не се знаеше. Ричмънд и Талан неистово пришпориха конете си към ниската продълговата пристройка. Хирад с мъка изви глава – Дензър се бе захлупил върху коня си, воден от Илкар. Не можа да познае веднага дали тъмният маг е още жив.

Събра остатъците от волята си и заби пети в хълбоците на кобилата, която се устреми бясно напред. Ричмънд и Талан скочиха в движение, отвориха широката врата и с юмуци принудиха конете си да влязат. След миг нахълтаха Хирад и Незнайния, който скочи и пое свличащия се варварин.

– Наглеждайте го! – изръмжа на първите двама и изтича към вратата.

На Дензър и Илкар им оставаха броени крачки, кучетата ги гонеха отблизо. Двамата профучаха на конете си покрай него, а Незнайния изскочи навън, бутна припряно вратата и я залости с дебелия дървен резе.

– Какво правиш, по дяволите?! – изрева Илкар отвътре и задърпа вратата, но резето не поддаде.

– В Корина за последен път не успях да помогна на приятел.

Дестраните щяха да му налетят след няколко удара на сърцето.

– Няма нужда да го правиш! – изкрещя и Талан. – Няма да останат тук цяла вечност.

И другите дърпаха и блъскаха вратата.

– Ще останат – чу се глухо отмалелият глас на Дензър. – Не разбирате що за гадина са дестраните. И вратата няма да им попречи.

– Ама той ще умре там бе, копеле тпо! – чу Незнайния вика на

Хирад, докато заемаше позицията срещу кучетата.

– Ще видим, Хирад. Ще видим.

Огромните песове връхлитаха. Единият, сребристосив, изпреварваше останалите – черен и мътносивкав. Незнайния вдиша дълбоко. Знаеше, че от първия удар ще зависи всичко. Когато на първото животно му оставаха две крачки, той пристъпи встрани и замахна диагонално нагоре от кръста си, насочил острието право в устата на дестрана.

Мечът разсече главата между челюстите, шията изпращя, но инерцията стовари трупа върху рамото на Незнайния. Двата се удариха тежко във вратата, дъските изскърцаха, отвътре някой ритна яростно сред поток от свирепи ругатни.

Останал без дъх, огромният воин избута мъртвия товар от краката си, за да стане, но другите два дестрана бяха прекалено пъргави. Сивият впи зъби в нараменника на бронята му, другият го зашлеви по шлема с тежката си лапа.

Незнайния заръмжа, мушна напред с една ръка и срязва десния заден крак на сивия звяр. Кракът се подгъна, но устата стискаше здраво и зъбите мачкаха метала.

Невредимото куче отново го удари по главата и Незнайния се замая. Ремъкът се впи под брадичката му преди да се скъса и шлемът да отлети. Задушен за миг, той завъртя острието слепешком, но само држката и ръкавицата му се блъснаха в кучето. А нараменникът хлътваше все повече – осакатеният дестран мятеше глава наляво-надясно. Болката прониза Незнайния и черният дестран нададе вой, предусетил победата над своята жертва. От оглушителния звук на война за миг му просветна и той намущка звяра дълбоко в гърлото, удавяйки тържествуващите звуци в кървав фонтан.

Металът се разкъса и огромните челюсти смазаха мускули и кости. Незнайния изрева, причерня му пред очите. Изгърва меча, когато кучето го повали на гръб. Забиваше със сетни сили юмрук в муцуната му, но зъбите не пускаха, а кръвта на война попиваше в прахта.

Дестранът отметна глава назад и удари с лапа. Незнайния тупна на земята с разпрано гърло. Изпращя насилено дърво, вратата хлътна навътре и едно острие блесна пред гаснещия взор на Незнайния. До него се стовари нещо тежко.

Това му стигаше.

– Как смееш! – нахвърли се Ериан срещу Капитана още с влизането му в стаята. – Как смееш!

Той с лекота хвана ръцете ѝ и я тласна назад към стола до бюрото.

– Овладей се.

– Три дни! – изхриптя тя, очите ѝ святкаха безумно под оплетената коса. – Откъсна ме от тях за три дни. Как можа да им причиниш това?

Капитана изпълни заканата си. Тя не бе говорила с никого, освен с войника, който ѝ носеше храна и вода. Отначало я поддържаше гневът заради увереността на мръсника, че тя ще рухне скоро. Улисваше се в преповтаряне на магическите знания, опресняваше в паметта си рядко използвани заклинания (с каква радост би насочила някои от тях към стените на замъка!) и се опитваше да открие слаби места в този затвор, за да си върне свободата.

Капитана бе заплашил да погуби децата ѝ, ако тя си послужи с магия, значи трябваше да е до тях, за да се развихри, иначе би застрашила живота им. Нямаше как да не се замисли и за бъдещето – как щеше да постъпи нейният враг, след като стане безполезна за целите му? Някаква частица от съзнанието ѝ се утешаваше, че не е хладнокръвен касапин, обаче беше наясно, че той няма никакво намерение да ги пусне. Очевидно бе научил какви заложби се крият в синовете ѝ и това го плашеше. Тя беше длъжна да се бори за живота им с всички възможни средства и да се надява, че неговата бдителност ще отслабне за миг, за да ѝ даде шанс.

С всеки час гневът избледняваше под напора на ужасяващ копнеж, над който Ериан нямаше никаква власт. Губеше способността си да се съсредоточава и забрави за желанието да поддържа знанията в паметта си. Сърцето ѝ биеше болезнено в гърдите, сълзите се лееха често и дълго, а щастливите ѝ спомени за дните с нейните момчета отстъпваха пред кошмари наяве как се свиват сами и премръзнали в прашната стая, без никой да ги закриля.

А колко бързо можеше да намери избавление... За да ги види, достатъчно беше да повика стража пред вратата и да обещае, че ще помага на Капитана. Но това щеше да е гавра с всичко, в което тя вярваше. Имаше и друго – Ериан беше убедена, че той тъне в опасна заблуда. Подкрепата за него означаваше да застраши още повече цяла Балея.

Два дни по-късно тя не спеше, не докосваше храната, не се миеше. Имаше сили само да се тътри прегърбена из стаята и да се моли децата ѝ отново да бъдат при нея невредими.

Поиска да говори с Капитана на третия ден, когато започна да се бои, че разсъдъкът ѝ гасне, а и си внуши окончателно, че нейните момчета ще загубят желание за живот без майка си.

– Ти сама се лиши от тях – заяви Капитана. – Можеше да сложиш край на страданията си по всяко време.

От изтощение се въздържа да разменя хапливи реплики с него и се свлече на стола.

– Позволи ми да ги видя...

Той пусна молбата ѝ покрай ушите си.

– Да смятам ли, че ще ми кажеш нещо ново?

– Какво искаш от мен? – едва изгъгна Ериан.

– Добре. Много добре. Знаех си, че ще се вразумиш. Ще ти кажа какво ще направим. Първо искам от теб да събереш сили и ще те улесня в това – обещавам ти, че ще отидеш при синовете си съвсем скоро. Както знаеш, аз никога не се отмятам от дадената дума. След това ще обсъдим твоята роля в спасяването на Балея от онова гнусно творение – Крадеца на зората.

– Трябва да ги видя сега...

Капитана приклепна до нея и побутна главата ѝ нагоре. Усмивката смекчаваше чертите му в изражение на бащинска загриженост.

– Ериан, я се погледни. Ще се уплашат, ако те зърнат такава. Трябва да се наспиш и да се измиеш. Ела. – Подкрепи я да стане и я заведе до леглото. Когато тя легна покорно, той я зави. – Спи спокойно, ще видиш Арън и Том и ще се увериш, че са добре.

Умората мигновено я потопи в тежък унес. Капитана се обърна към Исман и се ухили до ушите.

– Видя ли? Отнемеш ли нещо скъпоценно, постигаш и онова, което насилието няма да ти донесе. Сега да обмислим следващата стъпка – да обсъдим как да се домогнем до най-важната плячка...

Илкар гледаше изцъклено и се опитваше да възвърне самообладанието си. Тишината звънеше в ушите му. Талан бе коленичил, за да склопи очите на Незнайния, и сега той, Ричмънд и елфът стояха около трупата. Вятърът рошеше окървавената му коса.

След като обезглави последния дестран, Хирад направи две крачки и се килна. Дензър се опитваше да му помогне.

Объркани мисли се гонеха из главата на Илкар, но една все изскачаше пред другите. Никога не му бе хрумвало, че ще види Незнайния мъртъв. Още му се струваше немислимо, че техният могъщ съратник няма да е наблизко, за да изрече най-нужните думи и да подсказе най-верния ход.

– Защо му беше да го прави?... Ричмънд поклати глава просълзен.

– Не знам. Можехме да го подкрепим в схватката. Ако не беше залостил вратата... Защо постъпи така?

На този въпрос Илкар нямаше отговор. Застави се да погледне към

Хирад и видя колко мрачно е лицето на Дензър.

– Зле ли е? Тъмният маг кимна.

– Владееш ли Горещия лек?

– Чак толкова ли е зле?!

– Да. Загубил е много кръв. Е, познаваш ли заклинанието?

– Никога не съм го прилагал.

– Не искам това от теб. Нужно е само да насочваш потока мана към мен... не ми стигат силите.

– Искаш аз да те захранвам с мана?! – бавно процеди елфът. – Що за наглост?

Дензър се почеса по темето.

– Сега ли е моментът да обсъждаме нравствени проблеми и отношенията между Школите?

– А не е ли?

– Не! – озъби се тъмният маг и посочи проснатия на земята Хирад. – Ти май не искаш да разбереш. Ако не направим нещо веднага, той ще умре. Или ще опиташ сам, ще изчерпиш енергията си и вероятно ще се оплескаш, или ще оформиш маната, за да успея аз. Работя умело с това заклинание. – Дензър застана пред Илкар, който усети шаването на котарака под наметалото му. – Какво избираш?

Елфът се извърна, но срещна непреклонните погледи на Ричмънд и Талан. Той разпери ръце.

– И вие не разбирате...

– О, разбираме – възрази Ричмънд. – Ако стоиш бездейно, Хирад ще умре. Току-що загубихме един от нас, стига си дрънкар за морал, ами се захващай за работа.

Илкар пак се обърна към Дензър и склони глава.

– Да го направим.

Дензър свали кожената броня и ризата на Хирад – оголи се огромната рана на кръста, грозна, пълна със съсиреци. Тъмният маг опипа плътта около нея и изпадналият в несвят варварин изохка.

– Замърсена е. Дестраните не си чистят зъбите. Готов ли си?

Елфът кимна, коленичи и сложи длани на раменете му, като опря показалците си в основата на шията му. Отвори съзнанието си и усети прилива на мана преди да започне оформянето на Горещия лек, за да го насочи през ръцете си. Целият се разтресе, когато Дензър пое потока. По тялото му плъзна подобие на болка от сблъсъка и веднага след това от сливането на различните начини, по които в Ксетеск и Джулаца използваша заклинанието. Илкар се старееше да чувства само ръцете на

тъмния маг, без да забелязва хамбара и растящия неприятен натиск в главата си. Наблюдаваше премерените движения на пръстите му, чуваше тихото редене на словата и следеше как маната все по-мощно се изжежда от собственото му тяло към края на подготовката.

Обземаше го слабост. Дензър буквално изсмукваше жизнеността му, докато неумолимо черпеше магическа енергия. И когато заклинанието бе извършено, потокът секна, връзката прекъсна, а около пръстите и дланите на Дензър грейна златисто сияние със слаб червеникав оттенък. Около ръцете на Илкар то щеше да бъде чисто зелено, меко и пулсиращо, но той не намираше особени разлики в усещането. Неспособен да помръдне, елфът гледеше как ръцете на Дензър се движат над раната, събират кожата и докосват разкъсаната плът. За миг прокапа кръв, тъмният маг вдъхна протяжно, а щом издиша, светлината замъждука и угасна.

Съзнанието на Илкар полека възприемаше околния свят. Сърцето му туптеше ускорено, а ръцете му трепереха, когато ги смъкна от раменете на Дензър. Тъмният маг огледа раната и се отпусна на пети. Изви глава усмихнат.

– Много интересно преживяване. Трябва да го проучим пообстойно.

Елфът изтри запотеното си чело.

– Не се увличай. Направих го, за да спасим Хирад.

– И го спасихме, няма съмнение. Жалко че си настроен така. По-добре е да се учим един от друг, вместо да се джафкаме.

Илкар се изсмя.

– Какво чувам от човека, който охотно би присвоил Крадеца на зората само за себе си и своята Школа!

Двамата станаха едновременно и изтръскаха мръсотията от коленете си.

– Значи ти не би го сторил? – Дензър бръкна в джоба си и извади лулата. – Вие в Джулаца се поставяте на висок пиедестал и си просите някой да го изрита изпод краката ви.

Нямате никакъв шанс да извършите заклинанието успешно, обаче отблъсквате протегнатата ръка на приятелството и благоразумието.

Илкар дори спря да диша за миг. Ушите му се сгорещиха, лицето му също се наля с кръв.

– Благоразумие у Ксетеск?! Последния път, когато видях магъосница от Ксетеск, тя се сражаваше на страната на едрите търговци от Ерскан и поразяваше противниците със Заличителя на умове.

Дензър невъзмутимо натъпка тютюн в лулата си и го запали с искра от нокътя на палеца си.

– Разбира си, ти никога не си убивал през годините, откакто си с Гарваните.

– Това е друго.

– Тъй ли? Значи ти отнемаш живот по най-праведния начин и всичко е наред. – Тъмният маг го изгледа присмехулно. – И ти си маг наемник. Твоят морал опира до пари и спазваш единствено кодекса на Гарваните. Ако не ми натякваш на коя Школа съм верен, ще се окаже, че моите дела с нищо не са по-долни от твоите. В Джулаца се смятате за безупречните рицари на магията, но поне поотделно не сте по-извисени от хората в другите Школи.

– Чуй се какво говориш, макар че се захранвате с кръв и с хаоса в пространството между измерения. Твоята Школа открай време си прави оглушки за призивите към умереност и тъкмо затова Черните криле ви подгониха. А сега и мен покрай вас...

– Дано боговете те накарат да млъкнеш. Опитвам се да си почина.

От този глас гневът на Илкар се изпари и той се засмя. Дензър също.

– Ааа, Хирад... Да знаеш само с какви тежки угризения бе свързано твоето избавление – подхвърли тъмният маг.

Илкар не можа да се сдържи и прихна, но щом погледна надолу, забрави доброто си настроение. Около хлътнолите очи на варварина имаше тъмни кръгове, а лицето му носеше отпечатъка от току-що преживяната загуба.

– Чух какво си приказвахте – промърмори Хирад. – Трябва да погребем Незнайния. Доколкото знам, приливът на сили след Горещ лек не трае дълго.

Той се напъна и стана.

– След около час ще заспиш за дълго – потвърди Дензър. Талан извади къса лопата от раницата си.

– Аз ще изкопая гроба, Ричмънд нека приготви тялото за погребение. Ще проведем Помена сутринта.

Илкар му кимна признателно. Не му се искаше да признае колко е изцеден. Претоварването от Горещия лек тежеше и на съзнанието му, не само на тялото. За да спаси Хирад, бе извършил престъпление спрямо принципите на Джулаца, за което неговите събратя биха му обърнали гръб. Потръпна. Поне си позволяваше утехата, че те няма да научат никога.

Хирад коленичи пред хамбара до купчинката пръст, затрупала Незнайния. Пръстите му бяха сплетени около дръжката на меча, опрян в земята. Омаломощеното тяло не му позволяваше да вникне докрай в мрачното чувство, че отново е бил безполезен. Очите му залютяха и той обърна лице към тъмнеещото небе.

Всички други спяха. Ричмънд и Талан бяха бодърствали първи, а сега хъркаха на два гласа, изтегли се по гръб до стените на хамбара. Илкар, останал без сили, лежеше върху разровена пръст, забил дълбоко пръстите си в нея, за да възстановява бавно запасите от мана, докато спи. Дензър се подсмихна. Ако елфът знаеше колко е лесно – имаш нужда от спокойствие и от жертва, или от молитва и сгоден случай...

Накрая погледът му се спря на Хирад, потънал в толкова дълбок сън, че дишането му трудно се забелязваше. Ама че късметлия! Колкото и самонадеян да се показва, Дензър отначало нямаше представа дали оформената по метода на Джулаца мана за Горещия лек ще му бъде достъпна и дали нежеланието на Илкар няма да намали потока. Гризеше го любопитството – ако не броеше някоя и друга чудата дреболия, двете Школи извършваха това заклинание еднакво. Пак започна да се подхилва. Питаше се дали очите на елфа ще се отворят някога за истината, която неговите Магистри се стараеха упорито да скрият.

Магията е една. Маговете са еднакви.

Дензър седеше до вратата и се заслушваше как проскубаните бурени се отъркват в стената, брулени от вятъра. Напълни лулата си и изкриви уста недоволно – кесията с тютюн се изпразваше.

Неговият Следник се размърда под наметалото. Навън в шума на вятъра се промъкна шепот. И Дензър, и Следникът познаваха добре звука. Котаракът подаде глава и го погледна в очите, мустаците му шръкнаха.

Шумоленето се засилваше и завърши с глухо плющене на криле и кратко драскане на нокти по земята. Крилето изплющяха отново, свистенето се отдалечи и заглъхна.

Дензър и котаракът се гледаха.

– Брей, брей – промълви тъмният маг. – Затова го е направил. Знаел е, че те идват. – Той поклати глава. – А аз изобщо не подозирах.

ГЛАВА 10

Хирад се събуди от шетане наблизко. Отвори очи и чу Илкар да настоява, че конете трябва да са готови за потегляне, а по пукота на съчки и дима позна, че Ричмънд е разпалил огъня и готви. През отворената врата нахлуваше светлина, а сенките бяха нашарени от лъчи, проникващи в пролуките между дъските. Хирад помръдна и усети тъпа болка в кръста, но изобщо не можеше да се сравнява с вчерашната.

– Добро ти утро!

Изви глава на другата страна и се подпря на лакти.

– Проклет да съм, Талан, направо ми е жал за женицата, дето ще се буди и първо ще вижда твоята зурла.

Протегна ръка и Талан го изправи. Огледа се и го застигна неприятната истина.

Те просто бяха твърде малко. Нямаше начин да се справят. Дупката, зейнала в отряда със загубата на Незнайния, беше огромна. Нищо нямаше да я запълни. Хирад преглътна, за да спре буцата в гърлото си, и очите му пак зашариха из хамбара, сякаш незнайно как бяха пропуснали грамадния мъж, може би седнал на сеното зад конете. Замижа и излезе, за да се увери.

Гробът си беше на мястото. Завари там Дензър и котарака му. Магът гледеше купчинката отъпкана пръст с мрачно и някак странно учудване и клатеше глава.

– Знам как се чувстваш – изтърси варваринът. Магът се усмихна със свити устни.

– Може и да не знаеш.

– Как е станало това? – посочи Хирад напред. Въздухът беше не прозрачен от предишния ден.

Слънцето се издигаше в безоблачно небе, но някогашният дом на Септерн трептеше сред рехавя мъглица и ничие зрение не би различило подробности на повече от десет метра. Този път поне нямаше тъмни силиуети на хоризонта. Засега.

– Или е трайно последствие от многото извършвани заклинания тук, или пробивът между измеренията завихря атмосферата. Не познаваме точно взаимодействието между измеренията. Може би не се съчетават добре. – Дензър пак се вторачи в гроба на Незнайния. – Дали не е време да поговорим?

– Крайно време е, защото изпаднахме в голяма беда. Дензър помоли с жест да се отдалечат от хамбара и двамата закрачиха към развалините.

– Трябва да помислим сериозно – натърти Хирад. – Ние, Гарваните, не сме свикнали нашите хора да умират. Не се бе случвало от години.

– Разбирам – отвърна Дензър. – Знам, че това начинание потръгна лошо...

Хирад изсумтя презрително.

– Меко казано. – Говореше с тиха неприязън. – Първо едва не ме затри с гнусната си потайност за белите, в които ни ввлече, а най-добрият ми приятел беше убит заради теб. Ти ни довлече в тези прокълнати земи и тук умря втори мой приятел. За да спаси и теб заедно с нас. – Дензър отвори уста, но погледът на Хирад го разколеба. – Животът ти не струва пукната пара и искам да знаеш единствената причина да не си труп – Илкар си е наумил, че ти си единственото спасение за Балея.

Главата на котарака се показва под шията на мага, завъртя се и изчезна. Дензър бръкна в джоба си, но не посмя да извади лулата.

– И с това ще се задоволя – промърмори той. – Ще ми се точно ти сред Гарваните да ми вярваш, дори да ме мразиш за всичко, което се случи.

– Не съм казал, че ти вярвам. Илкар ти вярва, друго не искам. – Варваринът прозря, че Дензър още не проумява. – Не схващаш, а? Все едно е дали аз ти вярвам. Илкар казва, че тази задача е важна. И Незнайния го мислеше, значи Гарваните са с теб. Затова сме толкова страшни. Нарича се доверие.

– И сега имаме проблем...

– Ти си бил голям досетливец. Ами да, имаме. Заради твоите лъжи и припряност сърцето на Гарваните беше изтръгнато. – Варваринът пристъпи заплашително напред, но Дензър не трепна. – Ядрото на Гарваните бяхме аз, Илкар, Сирендор и нашият грамаден мъжага. Сражавахме се заедно повече от десет години. Срещаме те и какво става – след няма и седмица двама от нас са мъртви.

– Ще се опитаме да свършим работата без тях – настоя тъмният маг. – Длъжни сме.

– Сериозно ли говориш? Още ли не ти е увярля тиквата какво стана тук вчера? Незнайния сам закла пет от ония кучета. И кой ще го направи следващия път според теб?

– Ти си пред очите ми, в хамбара има още двама майстори на меча. Надявахме се да се сдобием с Крадеца на зората само ако Гарваните ни

помагат.

– А ти вече затри двама от нас! – изръмжа Хирад. – Богове... Не сме достатъчно, Дензър. И никой от нас не може да се мери с Незайния. А и със Сирендор.

– Но това не е...

– Чуй какво ти казвам! – Варваринът спря и си пое дъх. – Не можем да издържим на още едно нападение като вчерашното.

Дензър кимна. Най-сетне напълни лулата си, смънка една дума и около показалеца му се появи пламък.

– Мислих за това, повярвай, ми. Трябва да решим какво ще правим. Зависи къде ще се наложи да търсим съставките на заклинанието. Засега ви моля само да отидем в къщата, да намерим каквото дойдохме да издирим... ако изобщо е там... после всички ще седнем да си поговорим. – Тъмният маг поумува. – Онези западняци се измъкнаха и ще съобщят за нас в Парве. Само боговете знаят какво ще последва.

– Но защо бяха тук?

– Защото Върховните вещици открай време са очаквали тук да е ключът към Крадеца на зората. Хирад, трябва да останеш с мен, колкото и да съм ти омразен. Това е най-важното издирване за Балея.

– Все същото слушам от теб. Но първо имаме Помен. После ще претършуваме къщата и ще видим докъде сме стигнали.

Варваринът се обърна и закричи към хамбара, Дензър изостана на няколко крачки след него.

Поканиха го да остане вътре за по-краткия от обичайното Помен. Спазиха традицията, стара като наемническите отряди, но въпреки желанието да отдадат почит на загиналия не забравяха в какво тежко положение са.

Поведоха и конете към къщата. Ако западняците се върнеха, допълнителните крачки до хамбара можеха да им навлекат гибел.

Някогашната величествена постройка беше напълно съсипана. Почернели каменни отломки и овъглени парчета дърво бяха пръснати около срутени стени, само тук-там пъстрееше незнайно как съхранил се остатък от обзавеждането.

По дългата си страна къщата се бе проточвала на двеста стъпки и още можеше да се различи къде е бил главният вход. Част от свод стърчеше килната над раздробена стълба.

Дензър отведе конете при паднало дърво и застана до Илкар. Дватамата се взираха в разрухата и не криеха тревогата си.

– Какво пък толкова? – укори ги Хирад. – Някой опожарил къщата.

Е, и?

– Тъкмо това е стряскащо. Не можеш просто така да изгориш дома на маг – увери го Илкар. – Прекалено добре са защитени. Някой е вложил огромна мощ в унищожението.

– Виж ти... – Варваринът се обърна към Дензър. – Още ли вярваш, че ще се справим? – Тъмният маг само изви вежди. – И кой го е направил? Върховните вещири ли?

– Почти няма съмнение – потвърди Дензър. – И те като нас са знаели докъде е напреднал Септерн в създаването на Крадеца на зората. Явно е изчезнал преди да се разправят с него.

– Като гледам, не са се зарадвали много. Талан подритна парче от зидарията.

– И ти нямаше да се радваш на тяхно място. Ако имаха заклинанието, всичко щеше да е свършило отдавна. – Дензър на свой ред се вторачи в Хирад. – Ето защо е толкова важно да успеем. Трябва да сме убедени в това.

– Не ме поучавай. Хайде да... влизаме – посочи варваринът остатъка от свода.

– А какво търсим? – сети се Ричмънд.

– Ако сме разчели правилно амулета, в работилницата се влиза през пода и на Илкар се пада да открие входа.

– Защо на Илкар? – смръщи се Талан.

– Тази част е записана на амулета с код, какъвто използват в Джулаца. Личи си, че Септерн е искал да затрудни колкото може повече маговете, пожелали да намерят работилницата му.

– Имал е и друга подбуда – възрази Илкар. – Искал е това да сторят не само магове от Ксетеск.

– Съжалявам, но тази история ми е малко мътна – завъртя глава Талан. – От коя Школа е бил Септерн?

– От Дордовер – отговори Дензър. – Повечето записи по амулета са на тази Школа, но и в Ксетеск можем да ги прочетем без затруднения. Не разгадахме текста за отварянето на входа към работилницата, защото Септерн е използвал знания, присъщи само на Джулаца. – Той вдигна рамене. – Няма да ги разберем, дори ако някой маг от Джулаца ни ги обясни.

– А той защо е могъл да си послужи с написаното?

– Много уместен въпрос, Ричмънд, но не знам отговора. Може да му е помагал някой от Джулаца. Илкар обаче ще подчертае, че това е немислимо.

– Не бих казал. Само е твърде невероятно. Да започваме ли?

Елфът навлезе пръв сред рушащите се останки, като прескочи стъпалата към по-устойчивата площадка под свода. Там се обърна учуден.

– Талан, ти няма ли да дойдеш?

– Засега не. Някой трябва да стои на стража, забрави ли?

– Добре че ти си спомни.

Илкар пристъпяше предпазливо по пода, осеян с разпилени ръбести камъни. Само стената при камината още се подаваше три стъпки над останалото и под белезите от огъня се виждаха сини петна. Имаше парчета дърво и желязо, парчалчета избеляла зелена тапицерия и нацепен овален плот от маса.

Дензър се зае да избута с ботушите си прахоляка и каменните трошки от пода и помоли другите да помогнат. И самият под беше напукал, особено покрай стените. В средата обаче беше невредим въпреки дълбоките драскотини и саждите.

Тъмният маг извади амулета, а котаракът му се спусна полека по наметалото. Тръгна да обикаля, душеше отблизо, наострил уши. Дензър цъкна с език, свали амулета от верижката и застана по средата на различената част.

– Колкото и да е очевидно, ще ви кажа, че входът към работилницата е тук, в центъра на помещението. – Той приклепна и доизбърса с длан повърхността. – Илкар, сега е твой ред.

Подаде амулета на елфа, който го взе с благоговение и го гледа дълго, после го обърна и се взря в обратната страна.

– Трябваше да чета по-внимателно първия път, нали?

– Тогава се надявах да не си толкова прозорлив – призна Дензър.

– Какво прочете? – попита Хирад иззад рамото на Илкар.

– Само малка част. Но това... – кутрето му се плъзна над извити в дъга символи по вътрешната окръжност около централната издатина – ...е достъпно за маговете от Джулаца, макар че знаците са много стари.

– То се подразбираше – промърмори Хирад. Елфът се засмя и го тупна по рамото.

– Извинявай. Дали не е време за урок, но съвсем кратичък?

Знанията се предават от поколение на поколение в Школата. Не може просто да ги наизустиш като словата на заклинание. Трябва да ги... знам ли какво да кажа... да ги попиеш с годините. Затова и маговете от Ксетеск не биха се справили с разгадаването на тези писмена. Кодът се основава на знанията в Джулаца...

– Продължавай – подкани го варваринът. – Дотук като че разбирам.

И какво се прави с тези знания?

– Не се прави нищо особено в смисъла, който ти влагаш в думата. Това е начинът, по който съхраняваме паметта на Школата. Обяснено просто, тези знания определят как ще оформя маната при заклинание. Е, доста по-оплетено е, но и това стига засега. Ако разчета кода на този амулет, ще отгатна как действа входът към работилницата на Септерн. Поне такава е идеята.

Хирад се вгледа в сериозното лице на елфа, чиито вежди рязко се спускаха към носа и почти се срещаха над него. Усмихна се.

– Благодаря ти, Илкар. Най-добре е да се заемеш с твоята работа.

Елфът кимна и седна на мястото, където се намираше входът според Дензър. Хирад се премести към купчина камъни, откъдето можеше да следи изражението му. Пак си рече, че се познаваха от много години, а досега не бе пожелал да научи нищо за магията му. Нищо. Отсъди, че това не е чак толкова учудващо. Илкар се занимаваше с магия, но тя не бе по силите на Хирад, затова не се и опита да вникне в нея.

Седнал със скръстени крака, елфът държеше амулета на събраните си длани и го гледаше напрегнато. Понякога шепнеше беззвучно. Дишаше бавно и дълбоко.

И Дензър не откъсваше поглед от Илкар. Дясната му ръка нехайно чешеше котарака под брадичката, зъбите му стискаха незапалената лула. На устните му блуждаеше усмивка, а очите му святкаха от изострения интерес.

Личеше, че Илкар търси нещо. Очите му се въртяха под стиснатите клепачи. Хирад се размърда, едната му буза трепна. Настръхваше от гледката.

Илкар облиза устни и остави амулета в скута си, пръстите му се плзнаха по пода. Изведнъж затворените му очи се извиха надясно към Дензър, който се сепна. Илкар се вторачи застинал за поне половин минута.

И отвори очи.

– Напилах го.

– Прекрасно! – засмя се от сърце Дензър.

Илкар се изправи и отиде при него, като се поклащаше от умора. Хирад пък се премести там, където елфът бе търсил слепешком. Но за него подът си оставаше твърд и студен.

– Контролиращо заклинание – обяви Илкар. – Както изглежда, използвал е магия от Дордовер. Ще си опитам силите, според мен е простишко. – Той отново се взря в амулета, обърна го от другата страна и

промърмори няколко думи. – Хирад, съветвам те да отстъпиш две крачки назад.

Варваринът сви рамене и се подчини. Елфът хвана амулета в шепите си и напевно поизнесе словата. За миг изсъска нахлул въздух и цяла каменна плоча изчезна там, където Хирад стоеше преди малко. Варваринът подхвърли:

– Признавам си, Илкар – стъписа ме.

– Благодаря.

– И мен – добави Дензър, пристъпил към отвора. – Пространствено прехвърляне. Затова Върховните вещици не са проникнали вътре.

Хирад приближи, клатеше глава.

– Вратите от едно време не са като сегашните, а?

– Хирад, никоя врата в света не е като тази. Само Септерн е знаел как да я направи.

Не виждаха нищо. Първите стъпала се спускаха в пълен мрак и всички някак долавяха, че долу е просторно, но друго не различаваха. Хирад извика на Талан да донесе два фенера и тръгна пръв по стъпалата с меч в едната ръка и запален фенер в другата.

Въздухът лъхаше на прастара плесен и Хирад откри, че слиза в помещение с горе-долу същите размери като горната зала. Точно срещу него шаваща тъма запълваше почти цялата стена. Тъмносиви въртопи с редки кафяви, зелени и съвсем малко бели петънца се преливаха един в друг, без да се движат наникъде. Тъмната се люшкаше в рамката си, чужда и още по-заплашителна заради пълната тишина. Долу тегнеше дух на неспирно очакване и Хирад не можеше да се отърси от усещането, че въртопите ей сега ще го засмучат и ще го завлекат в пустотата. По гърба му полазиха тръпки. Спря и нечия ръка докосна рамото му.

– Това е пространственото разкъсване, не се безпокой – каза му Дензър.

– А няма ли нещо да се промъкне от... другата страна?

– Няма. Септерн го е закрепил с магията си. Трябва първо да минеш оттук, за да се върнеш оттам.

Хирад кимна и продължи по стъпалата, макар че не се успокои напълно. Разкъсването приковаваше погледа. Пораждаше впечатление за неизмерима дълбочина, но Хирад виждаше ръба му, сякаш на стената висеше картина, не по-дебела от една педя.

Навсякъде се виждаха следи от прекъснат живот. Масата отляво бе покрита с книжа, друга до нея – отрупана с прибори, съдове и кутии с прахове. До дясната стена бе опрян сандък. Натрупаният прах

смекчаваше очертанятията, а в подножието на стълбата намериха отговора на древна загадка.

– Септерн... – промълви Хирад.

– Няма спор по това. – Дензър мина покрай него и се наведе да огледа трупа. – Три столетия, а сякаш е умрял вчера!

Тялото се бе свлякло покрай стената с увиснала напред глава и затворени очи. Оредяващата коса бе остригана късо. Ръцете отчасти закриваха окървавена дупка в иначе бялата риза. Светлината на фенерите прогони сенките и на пода изпъкна голямо тъмно петно.

Тъмният маг вдигна поглед към варварина.

– Представяш ли си колко малко им е оставало да победят веднъж завинаги. Септерн им е избягал тук, долу, и така е спасил всички ни. Питам се дали е знаел още тогава?...

Дензър седна на стола пред масата с книгата и се зае да ги прерови. Хирад се отмести от стълбата, за да слязат Илкар, Ричмънд и Талан. Елфът повтори заклинанието и дупката над главите им се затвори.

– Илкар...

– Кажу, Хирад.

– Щом амулетът е у теб и имаш нужда от него, за да отваряш и затваряш работилницата, той как е влязъл?

Елфът спря като закован.

– Добър въпрос... Дензър, хрумва ли ти някакво обяснение?

Тъмният маг се откъсна от току-що отворената книга.

– Не. Ти как го направи?

– Подобно е на Огнена длан, но държиш амулета, за да насочиш пламъка право в него.

– Значи катализатор е неизвестният материал, от който е изработен. Проверихте ли какво носи на шията си?

– На шията ли? – Илкар зяпна. – О, да...

Наведе се към Септерн и пхна ръка под ризата му. Хирад забеляза как потрепери.

– Ха, толкова ли е приятно?

– Не, Хирад, той е лепкав и студен. И съвсем мъртъв. Адски е неприятно. Но има верижка на шията.

Елфът свали верижката през главата на Септерн и кимна, вторачен в изцапаното със съсиреци копие на амулета.

– И двете страни са оставени празни, но покрай ръбовете е същият.

– Добре – отдъхна си Дензър. – Нямахте да се зарадвам, ако бе напразил няколко ключа за проникване тук.

Той пак се зачете в книгата.

Талан и Ричмънд зяпаха стъклените съдове по другата маса, накрая сандъкът привлече вниманието им. Илкар се върна при Хирад, като гнусливо триеше длани в кожената си броня.

– Какво ще кажеш? – посочи разкъсването, чието мудно движение бе станало по-равномерно.

– Смразява ми кръвчицата. Чудя се какво ли е откъд.

– Ами... Имам ясното предчувствие, че ще го видиш.

– То се знае – обади се Дензър. – Тук има невероятни неща – тупна по корицата на книгата. – Ще наваксаме стотици години в изследването на измеренията. Намирам и отговори на още някои въпроси. – Той връчи книгата на Илкар и посочи страница. – Ще прочетеш ли това на глас? Аз реших да направя един опит. Талан, имаш ли въже?

– Навън имам. – Талан се взираше в разкъсването. След малко се огледа. – Въже ли искаш?

– Не, попитах, колкото да минава времето.

– Да му се не види, Дензър, не мога да ти чета мислите.

– Че как ще можеш, иска се мозък за тази работа – намръщи се тъмният маг. – Хайде донеси въжето, ако обичаш.

Талан му се изпречи.

– Ти командваш, тъй ли? Що не отидеш да си го вземеш сам? Или ти омекнаха краченцата?

– Просто исках парче въже – въздъхна Дензър. – Не те моля да ми отвориш портите на ада.

– То е намотано и окачено на седлото на моя кон – упъти го Талан и пак се обърна към разкъсването.

– О, богове... Илкар, значи Огнена длан? Елфът кимна и му подхвърли истинския амулет.

– Не изричай заповедното слово, а го замести с онова, чрез което насочваш маната.

Тъмният маг го послуша и скоро отгоре огря мъждив квадрат.

– Няма да се бавя – обеща Дензър и изтича по стъпалата.

– Ей, ще ни я четеш ли тази книга? – напомни Хирад.

– Извинявай. А вие двамата искате ли да чуете? Ричмънд сви рамене и приближи, Талан сърдито се вторачи в Илкар, но също дойде да слуша.

– Това е нещо като личен и работен дневник.

Изминаха само четири дни, откакто оповестих, че съм сътворил Крадеца на зората, а Върховните вещици вече ме търсят. Дори тук

долявам сътресенията в маната. Не мога да напусна къщата и ми остава единствено надеждата, че четирите Школи ще смажат злото от Раздраната пустош, защото не бих се осмелил да стоваря върху Балея заклинанието, с което възнамерявах сам да направя това. Постъпих глупаво, като съобщих на Школите за своето откритие. Оттогава прозрях, че Крадеца на зората е несравнимо по-могъщ, отколкото си въобразявах. Трудно ще е да се работи с такова неустойчиво заклинание, но ако бъде извършено с правилна подготовка, концентрация и – разбира се! – необходимите катализатори, възможно е да потопи Балея в нескончаема нощ. То би донесло края на всичко.

Но сърце не ми дава и да залича знанието, до което стигнах. Страшен ли е моят избор, щом това знание би могло да унищожи всички ни? Не ми се вярва – стореното веднъж не може да се върне в небитието. Затова пренесох знанието за катализаторите отвъд разкъсването. Онези, които вардят мястото, ми се заклеха, че ще опазят тази тайна, ако ще смъртта да изтръгне дъха от телата им и да съдере плътта от костите им.

Амулетът ключ е поверен на драконите от Каан, а те най-добре от всички същества съзнават каква цена ще платят, ако Крадеца на зората попадне в неподходящи ръце.

Не се знае дали някой ден няма да върнат ключа, тогава дневникът ще бъде намерен и хората ще разберат подбудите ми. След като скрих онова, което не бива да бъде намерено, длъжен съм да премахна разкъсването и да затворя завинаги този портал. За да съм сигурен, ще остана от тази му страна и сам ще отнема живота си. Никой не бива да намери Крадеца на зората. Никой!

Следващата страница бе останала празна.

Илкар вдигна глава и видя, че другите трима не откъсват погледи от него. Дензър се спусна по стъпалата и върна плочата на мястото ѝ.

– И какво го е сполетяло? – махна с ръка Хирад към трупа на Септерн. – Вижда се, че не е било самоубийство. А и не е затворил разкъсването.

– Ако не греша, Върховните вещици са му налетели по-рано, отколкото е очаквал. Дензър е прав – Септерн е съхранил бъдещето на цяла Балея, като е слязъл тук преди да умре.

– А ние ще направим онова, от което толкова се е страхувал – добави Дензър. – Ще научим какво е скрил. Първо да проверим...

Тъмният маг отвори сандъка. Намери вътре дрехи, ботуши и фенер.

– Какво си намислил? – попита Хирад.

– Бързичко ще научим какво ще заварим точно зад разкъсването.

Дензър затвори сандъка, размота донесеното въже, върза сръчно единия му край и останаха свободни двайсетина стъпки от въжето.

– Имаш ли нещо против? – озърна се към Хирад и кимна към сандъка.

Варваринът се начумери.

– Как да ти помогна?

– Вземи сандъка и го метни през разкъсването, ако това не те затруднява.

– Ааа... Добро хрумване. – Хирад вдигна сандъка пред гърдите си и отстъпи две крачки. – Къде да го хвърля?

– Горедолу в средата.

Хирад подметна товара, за да прецени тежестта му, после го тласна с все сила към разкъсването. Сандъкът изчезна, сякаш потъна в гъста кал.

Всички впериха погледи във въжето, което Дензър отпускаше постепенно. След десетина секунди то се плъзна по-бързо напред, падна в долния край на разкъсването и спря.

– Разбрах – кимна Дензър.

– Ще ми се и аз да разбера – промърмори Хирад.

– Не е трудно. Самото разкъсване е дълбоко около два метра и през него се минава бавно. Зад него опората хлътва малко и трябва да сме готови за това... Е, кой гори от желание да се хвърли в пълната неизвестност?

Настъпи особено мълчание. Хирад си мислеше, че отдавна знаеха за неизбежното проникване през тъмните въртопи, но щом мигът наближи, започнаха да умуват какво ще заварят там. Едва ли ги чакаше нещо, за което щяха да са готови.

– Няма нужда да оставяме никого на стража, нали? – промълви Ричмънд.

– Няма – увери го Илкар. – Хирад, ще се впуснем ли в най-странното пътешествие на Гарваните?

Варваринът прихна.

– И още как. Да потегляме. – Потри ръце и извади меча си от ножницата. – О, да... Фенери.

– Непременно – съгласи се елфът и взе онзи, който Дензър бе оставил на масата.

Подредиха се пред разкъсването, вторачени в неспирното разбъркване на шарките му. Застанал в средата, Хирад огледа съратниците си. Дишаше с пълни гърди.

– Всички ли са готови?

Закимаха и промърмориха думи на съгласие.

– Хирад, май на теб се пада честта да водиш.

– Благодаря, Талан.

– Какво става? – озадачи се Дензър.

– Ей сега ще чуеш – отвърна Илкар.

Хирад напълни дробовете си с въздух и изрева:

– Гарвани, след мен!

Хвърлиха се в разкъсването.

ГЛАВА 11

Стилиан си топлеше краката пред огнището и отпиваше от чашата чай, оставена на масата. Някой почука на вратата.

– Влез.

Покани с жест Найър и Дистран да се настанят на другите кресла и им наля чай. Найър се отпусна в креслото нехайно като човек, свикнал с такава компания. А Дистран, сравнително неотдавна навършил четиридесет, не прикриваше добре смущението си и остана наведен напред, силно стиснал чашата.

– Ларион ще дойде ли скоро?

– Не, за жалост – отвърна Найър. – Има затруднения с някои от подчинените си.

– Разбирам... – Очите на Стилиан се присвиха. Никой не биваше с лека ръка да пренебрегва поканата му. Напомни си, че трябва да поприказва за това с отсъстващия Магистър. – И така, Дистран, предполагам, че има напредък в изследването на връзките между измеренията?

По-младият Магистър се озърна към Найър, който безмълвно го насърчи да отговори.

– Да, господарю. Провеждаме изпитания в катакомбите. Не можа да съдържа усмивката си.

– Какво те развеселява?

– Моля да ми простите, господарю. – Бузите на Дистран поаленяха в миг. – Само че се наложи да оправяме спешно канализацията след първото напълно успешно изпитание.

Стилиан присви вежди.

– По-делово, моля – намеси се Найър.

– Три пъти постигнахме успех със заклинанието за свързване на измеренията. Потвърди се точността на нашите изчисления и ние можахме да насочим потока вода между двете измерения. Уви, наводнихме една от изпитателните камери.

– Великолепно! – одобри Стилиан. – Кога ще бъдем готови за реално изпитание?

– Когато решите – увери го Дистран. – Не сме изяснили само един въпрос, но предполагаме, че колкото повече магове се свържат, толкова по-широк портал ще поддържат. Има и някои рискове... – Дистран се запъна. – Накрая трябва да напомня, че измеренията не винаги са

разположени подходящо. Макар че можем да изчислим кога ще стане това, не е в наша власт да избираме само момента за извършване на заклинанието.

Стилиан се намръщи.

– А колко дълго остават разположени добре за нас?

– От няколко часа до няколко дни. Все още търсим закономерността.

Господарят на хълма кимна.

– И толкова ни стига. Дистран, искам да подготвиш по-скоро своите магове за истинско изпитание с пълна мощ. Колко са те?

– Тридесет.

– А твоето мнение, стари друже? – обърна се Стилиан към Найър.

– Това е най-доброто нападателно оръжие, което можем да използваме в прохода.

– Естествено.

Стилиан се усмихна. За пореден път бе отворил широко вратата към победата.

По-късно установи мисловна връзка с Ларион и наученото изтри усмивката от лицето му. Колко е тъжно старите приятели да подхванат борба за надмощие с теб... Гневът му се събуди.

Плътта се отлепяше от костите. Кръвта напираше в кожата на лицето. Усещаше как бузите му се сгорещяват до болка, а после се издуват още повече. Пръстите му се свиха конвулсивно, дясната ръка сякаш щеше да смаже дръжката на меча. Не можеше да затвори очи, но виждаше само чернилка, осеяна със сиви точки. Дори да обърнеше глава, не очакваше да открие останалите наблизко. Дали изобщо бяха до него?

Не чуваше друг звук, освен мъчителното бушуване на кръвта си във вените. Мозъкът му се бореше неистово да открие някакъв смисъл. Ходеше ли в момента? Не му се вярваше, но знаеше, че се движи. Все едно беше в коя посока отива. Просто искаше това да свърши, преди тялото му да бъде разкъсано, а кръвта му да се разпръсне из пустотата. Някакво туптене започна от средата на корема му и светкавично го обхвана. И то беше горещо. Твърде горещо. Още малко и кръвта му щеше да кипне.

Светлина.

Краят на вечността.

Падане. Твърда земя. Помътняване на светлината.

Хирад седеше на открито и му се струваше, че е на доста високо място. Незнайно защо. Озърна се наляво и надясно, за да преброи

Гарваните. Всички седяха и се споглеждаха. Зад тях разкъсването висеше няколко стъпки над земята. Част от въжето провисваше през него, а сандъкът се бе търкулнал настрани недалеч от Илкар. Зад разкъсването земята свършваше и нататък нямаше нищо.

Хирад стъпи на своите тресящи се крака и вече по-спокойно огледа за пръв път другото измерение. Кръвта течеше нормално във вените му, но щом вдиша, всяко косъмче по тялото му настръхна. Не знаеше какво да очаква, но в никакъв случай не беше това. Въздухът беше различен, сух и с метален привкус, малко дразнеше кожата и очите.

Виждаше над себе си тъмно небе, запълнено с неспокойни облаци, макар да усещаше само слаб повей по лицето си. Не забелязваше никаква пролука в тях, обаче бледа светлина се пръскаше откъм хоризонта, където чернилката на облаците се сливаше с чернилката на земята.

И наистина стояха нависоко – увери се, като погледна назад и вдясно. Разкъсването висеше над ръба на плато, което пропадеше отвесно. Червени назъбени мълнии проблясваха и се раздвояваха, без да осветят нищо, по-скоро подчертаваха непрогледната тъма. Без да продумат, Гарваните се отдалечиха от края на бездната. Всеки от тях веднага прецени, че не бива да допускат никаква грешка при завръщането в собственото си измерение.

Сети се какво липсва. Звуци. Освен пресекивите въздишки на вятра не чуваше нищо друго. До ушите му не стигаха шумове от хора, животни, птици. Никакъв признак на живот. Дори светкавиците зад тях бяха безшумни. Хирад се наежи. Май бе попаднал в мъртъв свят.

Погледът му се спря на нещо като постройка отляво. После се взря напред над равната земя – наистина беше земя с пръст и растения, поклащани от вятъра – и видя порутени сгради. Нацепени греди, раздробени зидове и спукани плочи от покривите бяха разпилени около тях. Опустошението се простираше около петстотин крачки нататък и свършваше изведнъж, може би при отсрещния ръб на платото.

А зад него във въздуха имаше още едно пространствено разкъсване. Очите му свикваха с оскъдната светлина и Хирад откриваше навсякъде пръснати в далечината груби скални стълбове, разширяващи се горе в още плата с формата на дискове или овали. Той се смути за миг, щом осъзна, че очевидно са попаднали на подобна стърчаща скала. Привиждаха му се още постройки върху другите дискове, някои се извисяваха като дворци. И там нищо не светеше. Нищо не помръдваше, освен трънаците.

– Ама че приятно местенце! – промърмори Талан и гласът му

прозвуча твърде силно.

Хирад се сепна.

– Земни богове, какво е това?!

Отчаяно му се прииска Незнайния да е с тях, щеше да се чувства поне малко по-уверен.

– И за мен е пълна безсмислица – призна си Дензър. – Как е било възможно да живеят върху скалите, как са се прехвърляли от една площадка на друга, как са построили всичко?...

Махна безпомощно с ръка към останките от къщи, ако наистина представляваха това.

– И кои са били те? – зададе още по-важния въпрос Илкар.

– Говорите сякаш никой не е останал наоколо – вметна Талан.

– Всички си мислите, че са измрели, нали? – допълни Хирад. – Мен ако питате, направо си скачам обратно в нашия свят. Тази шуротия тук ме плаши.

Усещаше как ударите на сърцето му се ускоряват отново.

– Не ви ли е интересно? – укори ги Дензър. – Сега сме в друго измерение. Помислете какво означава това.

– Какво ли... – проточи варваринът. – Всичко е различно, не ми допада и започвам да вярвам, че не ни е мястото тук.

– Различно, но в същото време подобно – възрази Илкар. Наведе се и загреба шепа пръст. – Погледни. Почва, трева, сгради... въздух.

– И нито звук. Как мислите, дали всички са мъртви, каквито и да са били?

Дензър тръгна към развалините на селището. Хирад го последва неохотно заедно с останалите Гарвани. Дъвчеше си устните и никак не го утешаваше фактът, че държи меч. Колкото и разреден да беше въздухът, все му се струваше, че отвсякъде го притиска тежест. Заради тишината неволно човъркаше с показалец ушите си.

– Дензър, какво търсим? – попита Ричмънд.

На всяка стъпка бучките суха пръст се разпадаха под подметките им.

– Честно казано, нямам представа. Нуждаем се от информация, значи няма да е парченце от това или онова, ако схващаш накъде бия.

– Тогава няма ли да е някакъв пергамент? – опита се да подсказе Ричмънд.

– Може би – сви рамене тъмният маг. – Или друг амулет. Или дори накит с гравирани надпис. Каквото и да е, би трябвало да се набива на очи сред тези боклуци. Сигурно ще личи, че е направено в Балея.

Той пак посочи селището. Въпреки че беше разрушено, къщите почти по нищо не приличаха на която и да е постройка в тяхното измерение. Тук-там имаше останали отвори, вероятно използвани като входи, но бяха овални и вдигнати над земята. И в запазените покриви се виждаше същият отвор близо до най-горната част от купола.

Според Хирад приличаха на пещи, но бяха съградени от дърво и неодялани камъни. Пресметна, че са били високи поне двайсетина стъпки – много за едноетажни къщи. Но може и да бъркаше.

– Не ми харесва това...

– Чухме го вече, но съм съгласен с теб – обади се Илкар. – Нищо не е наред. Всеки миг се чуда дали няма да падна.

– Най-добре ще е да не се размотаваме тук. – Варваринът разкърши раменете си, за да ги освободи от внезапното напрежение. – Що за адска приумица е подтикнала Септерн да дойде насам?

Разклонена мълния озари нощта в бледомораво, сенките се откروиха още по-рязко, а пред погледа на Хирад още няколко мига останаха ярки криви линии. Чак след това долови движението. Гарваните едновременно стиснаха оръжията си, готови за бой.

От постройките и около тях се събираха обитателите на селището, като влачеха крака. Съвсем скоро запълниха площадката и се затътриха сковано към Гарваните. Хирад опита да ги преброи, но като стигна до петдесет, очите започнаха да го подвеждат. Знаеше, че са много пъти по толкова.

Отдалеч изглеждаха хилави и бледи, но след още няколко крачки нямаше съмнение какво представляват.

– Земни богове, това не е за вярване! – прошепна варваринът.

Гарваните спряха – отново в един и същи миг.

– „Ако ще смъртта да изтръгне дъха от телата им и да съдере плътта от костите им“ – смънка тревожно Дензър.

Имаше нещо объркано в начина, по който запазваха равновесие... или по-скоро в това, че не се и опитваха. Но какъв ли може да е най-подобаващият начин да ходи една мъртва твар, зачуди се Хирад. Не беше уверен, но с мъчително бавното настъпление на местните жители като че виждаше гърбовете им да се гърчат на всяка крачка.

Един от първите се спъна в камък и по инстинкт разпери криле, за да не падне. Само че от тях бяха останали кости с малко разкъсана ципа и той тупна на земята. Другите продължиха, оставаха им към седемдесет крачки.

Умът отказваше да се примири с гледката. Орда от мъртви крилати

хора, по чиито кости висяха парцали, овални глави с огромни очни кухини в средата. Мъкнеха се с непреклонна мудност. Редицата се разтегляше и щеше да запълни платото от единия ръб до другия.

– Някакви идеи? – рече варваринът, а хладната ръка на паниката се свиваше около сърцето му.

Мъртвите щяха да ги тласнат назад след две-три минути.

– Нямаат оръжия. Какво ще ни направят? – ободри го Талан.

– Ами ще продължат напред, какво друго – сопна се Дензър. – Ние пък няма накъде да отстъпим, освен обратно през разкъсването. Безнадеждно е да се съпротивяваме на такова сборище. Ще напират и накрая няма да ви остане свободно място да размахвате мечовете си. Ако не внимаваме, ще ни избутат през ръба.

– Но защо се движат?! – избухна Хирад. – Те са купчинки кости. Мъртви са!

– Да не е някакво заклинание? – усъмни се Ричмънд.

– Нещо, което ги е обвързало и в живота, и в смъртта с обещанието, дадено пред Септерн – предположи Илкар.

– Я да умуваме по-късно – опомни се Хирад. – Трябва да се промъкнем зад тях. Онова което ние търсим, а те пазят, непременно е в селото им.

– Сетих се! – възкликна Дензър. – Искате ли да чуете? – Хирад кимна и той продължи: – Илкар ще прати срещу тях Силов конус и ще пробие тълпата. Аз и ти ще се втурнем през пролуката, за да претърсим селото. Другите ще ги залъгват, докато могат, после ще скочат през разкъсването, преди да бъдат бутнати в пропастта.

– Защо не минем всички през тях? – предложи Ричмънд.

– Защото ще се обърнат и пак ще тръгнат към нас. Най-вероятно. Надявам се, че ако някой остане пред тях, ще продължат да настъпват и това ще ги забави, а ние ще имаме време. Поне можем да опитаме, нали?

В няколкото мига тишина се чу съвсем сухото шумолене на мъртвешката орда, която се събираше все по-плътнo към стесняващия се край на платото.

– Ще има полза – отсъди Илкар.

– Направи го добре – прошепна му Дензър.

– Само така ги правя – студено отвърна елфът. Хирад се промуши между тях.

– Талан, Ричмънд – щом Илкар направи заклинанието, застанете точно пред разкъсването. Когато ви избутат, поне ще имате най-добрия

шанс да паднете в Балея, а не долу...

– Ами вие?

Варваринът сви рамене.

– Де да знам. Просто ми стискайте палци.

– То се знае.

– Още нещо – каза Илкар и Хирад се обърна към него. – Ще вложа и цвят в Конуса, за да го виждате. Щом извърша заклинанието, изтичайте там, където съм го забил. Видя ли, че сте пред мъртвците, ще го премахна. После всичко ще зависи от вас.

Елфът затвори очи и започна да оформя маната. В първия миг се уплаши, че не усеща нищо, но веднага му олекна – приливът раздруса тялото му, когато основата на всяка магия в Балея нахлу през портала между измеренията, привлечена от устойчивата сила, която го поддържаше.

Илкар се олюля, но остана прав и създаде Силовия конус. Добави ускорение и – както се надяваше – зелени вихри в него. Произнесе напечно думите, отвори очи и избра място недалеч от левия край на скалната площадка.

Каза заповедното слово, протегна ръце напред и Конусът се заби в напирашите крилати трупове. Ударът разпръсна костите на трима, а в тълпата се вряза клин и разбута мъртвците. Скелети падаха отляво и отдясно, окъсани криле пляскаха безполезно, а при ръба неколцина се катурнаха в пустотата.

Конусът издържа, макар че тълпата се събра и пак настъпи. Хирад се обърна към Талан и Ричмънд.

– Не рискувайте и не му позволявайте да върши глупости – посочи към Илкар.

Те само кимнаха, стиснали устни. Варваринът тупна Дензър по рамото.

– Да вървим. Стой зад мен.

Вдигна меча си и се затича през Конуса, който личеше ясно от двете му страни. По-отблизо някогашните обитатели на селището бяха смразяваща гледка. Едва крепящи се кости продължаваха неумолимото си настъпление, на някои липсваха китките, други бяха със счупени ребра или рамене. Черни ивици изпъкваха по белотата на костите. Но Хирад трепваше най-силно при всеки поглед към чернеещите очни кухини на безжизнените глави, които не помръдваха.

В тях нямаше нищо. Никаква следа от живот. Но мъртвците продължаваха напред неотклонно. И един да бе издал звук, варваринът

щеше да си плюе на петите.

Щом се озоваха на пет крачки от предната редица, Илкар премахна Силовия конус, за да има пролука, през която да пробягат. Хирад вдигна меча пред лицето си и се втурна лудешки. Чуваше, че Дензър не изостава. Котаракът се шумгна между краката на Хирад, промуши се край скелетите и изчезна някъде в селото. Отначало мъртъвците не се разместиха, сякаш Конусът си беше на мястото, но скоро пролуката се стесни. Варваринът настръхна и кресна – костеливи пръсти се закачиха в кожата му броня. Замахна, щом му се изпречи череп, и го видя да отхвърква от раменете. Скелетът се свлече.

Трудно щеше да е промъкването. Шумното дишане на Дензър отекваше в ушите му. Хирад замърмори ругатни и отново развъртя меча с две ръце пред гърдите си. Пукаха кости, разкъсваха се ципи, прасяха глави и рамене. И нито веднъж мъртъвците не посегнаха да ги ударят.

Изтръгнаха се от гъмжилото, притичаха още десетина крачки и се озърнаха назад. Вече нямаше пролука. Скелетите се тътреха към пространственото разкъсване, без да се обръщат. Другите трима стояха с оръжия в ръце пред неспокойната тъма, свързваща измеренията. Илкар успя да им махне, Хирад отговори на поздрава и извърна препотеното си лице към Дензър.

– Да побързаме – каза тъмният маг. – Щом принудят останалите да избягат в Балея, ще се върнат при нас, но ние няма къде да се денем, освен да паднем или да се хвърлим през другото разкъсване.

Хирад кимна изнервен!

Навлязоха в селото и спряха да огледат разпадащите се следи от погубена цивилизация. Обгорени до черно постройки продължаваха да се ронят, по земята бяха разхвърляни големи грънци, кани и котли. В развалините имаше парчета от маси, столове и поставки. Изгнили парцали, счупени съдове, овъглени трески – навсякъде хаос.

– Как са живели на тази канара? – промълви Хирад и се наведе да вземе дръжка на стомна. – Каква теснотия...

Загледа се повторно в късчето земя, което прекосиха. Откъм селото личаха квадрати черна пръст, разделени с по-светли ивици. Ниви и пътеки. „О, богове, наистина са били селяни! Крилати селяни...“ – Какво ли има долу?

– Нищо, доколкото се досещам – отвърна Дензър. – Затова са живели горе.

– Това не го проумявам – поклати глава варваринът. – Защо пък долу да няма нищо?

– Не сравнявай с Балея, безсмислено е. Както и да е, просто се опитвам да налучкам истината. Знаем само какъв край ги е сполетял. Ти разгадавай тайната, ако ти е по силите.

– Но защо са измрели?

Дензър сви рамене и се обърна да огледа другата половина от селото.

– Не ми е ясно и нямаме време да си блъскаме главите над това. Тръгвай да търсиш.

Хирад надникна в една къща, където завари миниатюрно отражение на станалото в селото. По пода се въргаляха кости, от голямата овална дупка в покрива висеше череп. Черни сажди покриваха всяка повърхност.

– Но какво търсим?

– Колко пъти да повтарям? – Дензър се запъти нанякъде. – Не знам. Хайде да се разделим и да се оглеждаме за очевидното. Очаквам да е напълно различно от тази гнусна бъркотия. Трябва да е донесено, а не изработено тук.

Хирад погледна назад. Мъртъвците все така се влачеха, а Гарваните още стояха пред разкъсването. Чакаха. Почувства горещата вълна на гордостта. Онези мъже, негови съратници и спътници, никога нямаше да го изоставят в беда.

Подтичваше край развалините, но навсякъде виждаше все същото. Разрушени постройки, изгнили първобитни мебели, разбити съдове. Всичко беше обгорено – някакъв чудовищен пожар бе помел селото, както ураган разпилява прах. Ориентираше се по далечния край на платото и увисналото второ пространствено разкъсване. Тъкмо си позволи да се зачуди какво ли има отвъд и да прецени, че никак не му се иска да узнае, и чу вика на Дензър, който се бе устремил към къща в предния край на селото.

Варваринът също хукна натам и нахълта през разнебитения вход сред поредните полусъборени стени само на няколко крачки зад мага от Ксетеск. Котаракът бавно кръжеше около малко дете – средоточие на ярка пъстрота и живот сред разрухата.

Момиченцето носеше синя рокличка, дългата му руса коса бе вързана с панделка в същия цвят. Имаше големи сини очи, а устата под носето бе изтъняла неприветливо. Следеше неотлъчно обиколките на котарака и стискаше сандъче в ръцете си, голи до раменете.

– Убий това, Хирад – изсъска Дензър. – Веднага.

– Какво?! Няма да го бъде. Да вземем ковчежето и да се махаме.

Понечи да доближи детето, но тъмният маг го хвана за ръката.

– Не е каквото изглежда. Отвори си очите! Нима се заблуждаваш, че би могло да оцелее тук?

Детето откъсна поглед от котарака и най-сетне забеляза двамата мъже.

– Бъди готов да си послужиш с меча – предупреди Дензър и също извади оръжието си.

Пристъпи встрани, а Хирад се взря в лицето му – изопнато и уплашено. Варваринът стисна дръжката на меча.

– Не може ли да направиш някое заклинание? Дензър тръсна глава.

– Няма да ме чака толкова дълго.

– Коя е тя?

– Не мога да определя, но е нещо твърде необичайно. Убеден съм, че е творение на Септерн. Дръж под око сандъчето. Не бива нито да го изгубим, нито да го повредим.

– Щом казваш...

Момичето се усмихна, но разтеглените устни не изразяваха чувство, а очите останаха ледени. Хирад потръпна. И макар че тя заговори с гласа на деветгодишна, от тегнещата в него сила сякаш буболечки плъзнаха по главата на варварина.

– Вие сте първите. Ще бъдете единствените и последните.

– А ти какво си? – сопна се Дензър.

– Вашият кошмар. Вашата смърт.

Детето се хвърли напред с недоловима за човешкото око пъргавина. И в същия миг се преобрази. Хирад кресна.

Някогашните обитатели на селото се скупчваха към Илкар, Талан и Ричмънд, които бяха отстъпили на пет-шест крачки от разкъсването. Двата края на тълпата се събираха към тях и скелетите се блъскаха още по-плътено на броени стъпки от бойците.

Зад първите редици бяха останали разпарчетосаните кости на поне четирийсетина ходещи мъртъвци, посечени и начупени от мечовете на Гарваните. С лъснали от пот лица и парене в дробовете тримата осъзнаваха неизбежното си поражение.

– Дори не ги забавихме – изграчи Талан, събори скелет с ритник през краката и му раздробил черепа с дръжката на меча.

– Никаква полза нямаше – потвърди Илкар.

Пред тях имаше стена от кости на ръце, крака и криле. Чуваха само кухо стъргане на стъпала без плът по земята и тракане.

– Колко се събраха? – смънка Ричмънд и се отдръпна след замах, с

който разсече три гръбнака наведнъж.

– Стотици – пресметна Талан. – Знам ли ги откъде изпълзяха тези гадини.

Отстъпиха още веднъж и краката им почти опряха в края на разкъсането. Отново размахаха оръжията, разпръснаха отломки от кости и избутаха скелети, които събориха други. А мъртвците се притискаха в напора си към тях. Никой не вдигаше ръка да удари, но и нямаше нужда. Настъпваха от всички страни и огромното им числено надмощие предопределяше края.

– Ще се видим от другата страна – изрече Илкар.

След миг беше избутан гърбом в разкъсането, но докато пропадаше, последван веднага от Ричмънд и Талан, видя как скелетите се обръщат и тръгват към селото.

Краката, внезапно станали кафяви и покрити с козина над набъбналите мускули, мигновено изправиха съществото. Ноктите се забиха в пръстта, от кръста се проточи кожата опашка с шипове, рокличката се стопи и гръдният кош се изду като бъчва над стегнатия гол корем. Ръцете с възлести мускули завършваха с удължени лапи, чиито нокти бяха остри като бръснач.

Но главата... Тъкмо главата накара Хирад да изкрещи. Лицето на момичето потъна навътре като вода, хлътнала в дупка, а очите останаха сини до последния миг, когато ги замениха плоски черни процеци. А от дупката се подадоха кучешки зъби в широка муцуна, пръскаща слюнка. Русата коса не се промени над ниското чело, челюстите щракнаха и брадичката изпъкна. Тънък език се стрелна от устата на съществото и то изсъска, докато се опитваше да удари.

Хирад вдигна острието пред себе си, ноктите се плъзнаха по него и лапата се поряза. Съществото нададе вой от болка и отскочи, сграбчило ковчето с другата си лапа.

– Мамка му! – изръмжа тресящият се варварин и скочи встрани, за да прикрие Дензър.

– Внимавай – помоли тъмният маг.

– Че как иначе!

Съществото повторно се хвърли към тях, размахало ръце, опашката му също изплющя напред. Хирад се извъртя и замахна надолу да пресрещне атаката, молеше се да улучи, преди някой от тези нокти да го е изкормил или промушил. Мечът се стовари върху дърво и дъгата му завърши в плът. Разнесоха се жален вой и тежък трясък. Парченца дърво литнаха във всички посоки.

Хирад се изправи, опитваше се да види всичко наведнъж. Дензър се бе проснал неподвижно на прага на развалината. Съществото се отдръпна в дъното на стаята, стиснало с дясната ръка чуканчето на лявата, и напразно се мъчеше да спре кръвта, бликаща на тласъци от раната. Отсечената китка бе паднала пред краката на варварина, а сред останките на ковчезето имаше един-единствен сгънат лист пергамент, кафяв и оръфан.

Преди да се е вгледал в него, скимтенето спря. Хирад се взря в свирепите, вече пожълтели очи на звяра, който се надигаше, а нова лапа израстваше от оздравялата за няколко секунди ръка.

– Милосърдни богове... – прошепна варваринът. Съществото залитна и се подпря на счупен рафт. Хирад побърза да измъкне кинжала от канията и го метна, преди да се нахвърли. Лъскавото острие профуча във въздуха и отклони погледа на творението, чиито присвити очи почти се скриха под челото.

Хирад скочи към него и замахна към шията, но то вече се обръщаше. Забравеният и от двамата кинжал се заби в стената. Съществото отбягна удара, а опашката му подкоси варварина. Хирад се търкулна, но пъргаво се изправи. Двамата пак започнаха да се дебнат.

Чудовището зарева и горещото му смрадно дихание стигна до ноздрите на варварина, който се отдръпна при дълбокия гърлен звук, изтръгнал се от толкова малко тяло. Три пъти прехвърли меча от едната си ръка в другата. Задържа го с лявата, обви я с пръстите на дясната, метна се напред и удари диагонално отляво надясно. Съществото още беше неуверено и ръцете му закъсняха. Мечът разкъса острата брадичка, а Хирад с диво ръмжене довърши движението и върхът на оръжието мина през лявото око. От сцепената муцуна шурна кръв. Творението изпищя и се катурна по гръб, стиснало с лапи раната.

Хирад се надвеси, потрепери и заби меча в сърцето му. Още един писък, тялото на съществото се сгърчи и то замря.

– Изгори го.

Варваринът се извъртя – Дензър се облягаше на входа и разтриваше хълбока си, а качилият се на рамото му котарак го ближеше по лицето.

– Да го изгоря ли?

– Туккси. Иначе ще се възстанови.

Хирад погледна съществото и долови, че то диша отново.

– Как да вярвам на очите си...

Прибра меча в ножницата и трескаво измъкна от чантата на колана си шишенцето с масло, огнивото и праханта.

– Дръж.

Дензър му хвърли доста по-голямо шише.

– Няма да гори добре. Това е масло за лампи, нали?

– Ще гори, довери ми се.

Хирад сви рамене и изтича до творението. Разля маслото по козината му, поръси прахан по гърдите около раната, която вече се затваряше, и изчатка огнивото над нея. Цялото тяло се обви в пламъци. Хирад отскочи и избърса лицето си.

Клепачите на звяра трепнаха, очите зейнаха. Едната ръка зашава.

– Твърде късно – поклати глава варваринът.

Извади меча си и пак прободете сърцето. Съществуването не мърдаше. Хирад отстъпи заднешком и под ботуша му изчегърта дърво – беше стъпил върху голямо парче от Ковчезето, а до подметката се виждаше пергаментът. Наведе се и го взе.

– Повреден ли е? – попита Дензър зад гърба му.

– Не личи. А ти как си?

– Всичко е наред, то само ми изкара въздуха. – Тъмният маг пак разтри ребрата си. – Провървя ни, че е пергамент, а не кристал или някакъв съд. С този удар можеше набързо да приключиш задачата ни.

Хирад само го изгледа скептично, отиде при него и му даде пергамента, после му помогна да стане. Дензър се огледа и кимна доволен.

– И какво беше онова нещо? – попита Хирад.

– Разумно творение – отвърна тъмният маг. – Заклинанието трае толкова дълго, че никога не съм помислял да го извърша. Очевидно Септерн е имал достатъчно време.

И той разгъна пергамента.

– Но защо отначало беше момиченце?

– Ами разумното творение се създава с определена цел. Това тук трябваше да опази пергамента. Те не са надарени с истински живот, но са донякъде способни да разсъждават, тоест да преценяват и да действат смислено. Ако не се лъжа, първо видяхме образ на някоя от родствениците на Септерн – когато спомените на мага се отчетливи, създаването и поддържането на образа поглъща по-малко мана.

– Но защо...

– Знам какво ще ме питаш. Момичето беше видимото проявление „в дълг покой“, а звярът, вероятно извлечен от някой кошмар на Септерн, би изчерпвал прекалено много мана, не разбираш ли?

– Май се досещам, но дори да е бил пестелив, цели триста години...

– Прав си. Не мога да повярвам, че разумно творение дори на

Септерн с цялата му мощ може да се запази повече от четирийсетина години. Допускам, че статичната мана от двете разкъсвания му е стигнала да се съхрани.

Тъмният маг се загледа в пергаментата, а Хирад пристъпи по посока на първото разкъсване. Тишина и спокойствие. Намръщи се и изтича понататък.

– Илкар? Илкар!

Не чу отговор, не видя и тътрещи се скелети. Щом стигна до края на селото, откри причината. Всички се бяха свлекли в чудат килим от кости на около осемдесет крачки от първите развалини. Хирад се смръзна. Ако Гарваните бяха успели да повалят всички, къде бяха сега? Ако пък не беше тяхно дело, защо мъртвите бяха изпадали на земята?

Припряно огледа всичко наоколо, почувствал се съвсем сам. Над него тъмните облаци се кълбяха, гонени от могъщ, но недостъпен за сетивата му вятър. Под платото мълния след мълния се кривяха в пропастта, а другите скални колони стърчаха смътно като свидетели на древно проклетие и подяждаха самообладанието му. Къде бяха останалите трима? Молеше се да са скочили в Балея през разкъсването. Не му се мислеше какво друго може да ги е сполетяло.

– Дензър?

Почти на бегом се върна към развалините на къщата, но не го завари там. Пристъп на паника спря дишането му за миг, после видя тъмния маг да върви към второто разкъсване.

– Дензър!

Мъжът от Ксетеск се озърна, лулата димеше полека пред лицето му. Котаракът надничаше изпод наметалото и Дензър го галеше по главата. Пергаментът явно бе прибран някъде.

– Прочете ли го? Дензър кимна.

– И какво?

– Не разбрах всичко. Илкар също трябва да помогне. Хирад го настигна и откри, че нещо не е наред. Тъмният маг зяпаше разсеяно и все поглеждаше към второто разкъсване във въздуха.

– Ей, добре ли си? Не намерих Гарваните, скелетите са се натръшкали. А, ти сигурен ли си, че онази твар не те е цапардосала по главата?

– Убеден съм, че другите са невредими – промърмори Дензър. – Хирад... Случвало ти се е любопитството да те обземе непреодолимо?

– Не помня. На теб какво ти шукна?

Тъмният маг му обърна гръб и продължи към разкъсването. Хирад се слиса, но само за миг.

– Що за майтапи си правиш?!

– Просто трябва да знам... Дензър крачеше все по-забързано.

– Ама какво те прихвана? – Хирад се завтече след него. – Не бива да го правиш, не си угаждай на...

Хвана рамото му и котаракът замахна с шръкнали нокти. Варваринът успя да си дръпне ръката, Дензър се обърна начумерен. Гледаше заवेяно, погълнат от смутилата разума му мисъл.

– Не ни докосвай, Хирад. И не се опитвай да ни спреш. Прекрачи към разкъсването и скочи в него. Котаракът се появи след броени мигове. Преметна се във въздуха, тупна на земята и хукна да се скрие зад Хирад, а изпод лапите му се пръскаха камъчета и бучки пръст.

Варваринът се облещи към разрошената прашна козина и телцето, напъващо да си поеме дъх. Опашката се свиваше между задните крака, а очите му следяха в очакване разкъсването. Животинчето трепереше неудържимо.

– О, не... – изохка Хирад.

Тръгна към шаващата кафеникава мътилка, но се закова на място, когато повърхността ѝ се разлюля. Дензър изскочи презглава и се просна в прахоляка. Лицето му белееше като чаршаф.

– Слава на боговете! – промърмори варваринът, но устните му се изопнаха от гняв.

Помогна на мага да седне и усети колко силно трепери.

– Сега доволен ли си?

– Черно... – посочи зад себе си Дензър, без да вдигне глава. – Всичко беше черно...

– Говори разбрано, недей да ломотиш.

– Изпепелено, а още гори. Пълна съсипия, всичко напукано и черно. Тук кипи от живот в сравнение с онова място. Цялата земя почерняла, а небето пълно с дракони.

Все едно описваше някой от сънищата на Хирад, който неволно отстъпи, преглътна на сухо и се ококори към разкъсването. Отвъд бяха неговите кошмари.

Внезапно осъзна с потрес какво бе сторил Дензър. Впи поглед в изправилия се маг.

– По-добре ли си?

Дензър кимна, готов да се усмихне. Юмрукът на варварина го халоса по долната челюст и го просна по гръб.

– Ама какво...

Хирад го награби за яката и доближи лицето си към неговото.

– Как можа да направиш тая глупост?! – изръмжа дрезгаво от ярост.
– За малко да провалиш всичко.

– Но аз... – облещи се Дензър. Хирад го раздруса.

– Млъкни! Мълчи и ме слушай. Отнесе и пергаментата там. Ами ако не се беше върнал? Край на уж толкова важната ти задача, а моите приятели... – спря да си поеме въздух – ...щяха да са умрели напразно. – Пусна го и притисна ботуш в гърдите му. – Опиташ ли нещо такова втори път, ще те бяхтя, докато ти вкарам носа в мозъка. Ясно ли ти е?

Хирад долови шептящо съскане зад гърба си. Дензър погледна на-там, зениците му се разшириха и той завъртя глава настойчиво. Варваринът си дръпна крака и се извъртя. Котаракът го дебнеше с нескрита злоба. Хирад трепна, но изсумтя:

– Твойто коте се канеше да ме очисти, а?

– Не знаеш какъв късметлия си... Варваринът отново се извъртя.

– Не, Дензър, ти си късметлията. Ще ми се да те убия, но пък взех да ти вярвам.

Закрачи през селото към първото разкъсване и – както се надяваше – към приятелите си. Ако още имаше живи Гарвани, освен него.

ГЛАВА 12

Щом стъпи на пода в подземието на Септерн, Хирад срещна погледа на Илкар. Елфът се усмихваше. Вляво Талан застина, както наместваеше раницата на гърба си. Хирад се опита да мисли трезво, докато пулсът му се връщаше към обичайното.

– Казах ви да не припарвате повече там. Талан вдигна рамене.

– Ти си един от нас.

Варваринът си подъвка долната устна и кимна благодарно.

– Намерихте ли нещо? – попита Илкар. Хирад пак кимна.

– А къде е Дензър? – намръщи се Ричмънд.

– Размишлява усилено, надявам се.

– За какво?

– За задълженията си. И за отношението си към Гарваните... и живите, и мъртвите.

– Това пък що за приказки са?

Хирад не отговори, а изтупа праха от дрехите си и погледна към разкъсането. По повърхността му плъзнаха вълнички.

– Най-добре да питаш великия пътешественик. Дензър се появи през разкъсането, незабавно последван от котарака си. Подчертано отбягваше суровия поглед на Хирад, докато стъпи по-уверено на пода. Щом се изправи, котаракът се шумгуна под плаща му. Дензър си разтърка брадичката, извади пергамента от джоба си и го подаде на Илкар. Елфът се взря в червеното петно на челюстта му, стисна устни и се озърна към Хирад, който свиваше и изпъваше пръстите на дясната си ръка.

– Това ли търсехме? – пожела да се увери Илкар.

– Част от писмената са с кода на Джулаца, както на амулета. Трябва да ми помогнеш, за да го разберем.

– Аха...

Двамата се отделиха при бюрото на Септерн, където фенерът пръскаше достатъчно светлина.

Хирад седна, а Талан и Ричмънд приклегнаха срещу него, нетърпеливи да зададат въпросите си. описа им набързо премеждията в селото, без да изпуска от поглед двамата магове. Позите и напрегнатите гласове предвещаваха нови затруднения. Хирад също имаше въпроси, но му стигаше да види колко са изморени Талан и Ричмънд и колко са затыпни остриетата на мечовете им.

Скоро Дензър и Илкар се върнаха при тях. Елфът угрижено стискаше пергаментата. Тъмният маг се вторачи безстрастно във варварина, който не му обърна внимание, а попита Илкар:

– Какви са плановете ни, друже?

– Ами... има една добра новина и една толкова лоша, че направо е страшна. Добре е, че знаем какво трябва да направим. Лошото е, че шансът да го направим е нищожен.

– Открай време знае как да ни насърчи, нали? – вметна Талан.

– Майстор е в това – суховата потвърди Ричмънд.

– Хайде, изплуй камъчето – настоя Хирад.

– Тъй, значи... – Илкар се запъна и Дензър го подкани с жест. – Неведнъж повтаряхме, че Септерн е бил твърде хитроумен. Когато създаде заклинанието и се убедил в мощта му, вписал три катализатора в кода му, без които то няма да действа. Магът може да подбере каквито поиска и колкото поиска катализатори за ново заклинание. Септерн би могъл да се спре и на халба бира, ако го е споходил такъв каприз. Важното е, че щом кодът бъде написан, става невъзможно да го промениш. Септерн е избрал три катализатора, които според него никой не би успял да събере на едно място. Този пергамент съдържа цялото заклинание и макар че няма обяснение как катализаторите отключват Крадеца на зората, те са посочени заедно с местонахождението им по онова време.

– Илкар млъкна и никой не пожела да се обади. – Готови ли сте?

– Съмнявам се – процеди Ричмънд.

– И аз – призна елфът. – Първият катализатор е Пръстен на силата от Дордовер. Има ги във всяка Школа. Носят ги Магистрите, овладели знанието, като символ на своето старшинство. Всеки Пръстен на силата се изработва поотделно, за да го носи един-единствен Магистър. След смъртта му погребват покойника с неговия пръстен. Избраният от Септерн пръстен е принадлежал на Магистъра Артече, следователно сега е в гробниците на Дордовер.

Талан се размърда.

– Значи трябва да проникнем в града на една от Школите, да се прокраднем в мавзолея на мъртвите им Магистри и да приберем пръстена?

– Горедолу това е задачата. – Илкар не скри колко е гузен.

– Защо не ги помолим да ни го дадат? – възрази Ричмънд.

– Помисли малко де! – скара му се Дензър. – Ще помолим Школата да оскверни гробниците, без да им разкриваме причината, за да не поискат да се разпореждат със заклинанието. Налага се да го откраднем и не

бива да научат още дълго след това.

– Но по-късно ще им върнеш пръстена, тъй ли? – засмя се Талан недоверчиво.

– Да, Талан, май ще бъда принуден да го направя.

– Ще бъдеш, и още как! – обеща Хирад през зъби.

– Нека обсъждаме връщането на пръстена по-късно, ако не сте против. – Илкар размаха пергаментата пред лицата им.

– По-нататък не става по-приятно.

– Тръпна от нетърпение – подхвърли Талан и си протегна краката.

– Вторият катализатор е Окото на смъртта.

– Ха, чувал съм за този камък... – колебливо промълви Ричмънд и погледна Дензър.

– Би трябвало – потвърди тъмният маг. – Той е най-съкровената реликва за Повелителите на мрака.

– Ами да! Те се кланят на смъртта, нали? – Ричмънд сбърчи чело. – Не владеят ли и някакви магии?

– Ха, разбира се, „петата Школа“. – Дензър бегло погледна Илкар, чието лице също се изкриви гнусливо. – Няма нито знания, нито история, безсилни са да работят с маната. Наглостта им да се оприличават на четирите Школи е възмутителна, а и опетнява самата магия.

– Но иначе си прав – обърна се Илкар към Ричмънд. – Прекланят се пред смъртта, защото вярват, че тя ги избавя от вечно проклятие или нещо подобно. Все пак владеят своеобразна магия, която обаче едва ли разбират. Затова са опасни.

– От мен да знаете, ще се влюбят в нас – троснато каза Хирад, – като им откраднем най-ценната реликва.

Елфът сви рамене.

– Дензър не е казвал, че ще си купим тези гадории от градския пазар, нали?

– Не е казвал, да – още по-натъртено изрече варваринът. – Защото си мълчеше за всичко. Не съм си мечтал да ме забърка и да ми обърне живота надолу с главата. Тъй че ако реша да мрънкам, че трябва да върша неща, дето не знам дали са ми по силите, или че ей тоя... – посочи той нелюбезно към тъмния маг – ...е виновен за гибелта на моите приятели, ще си мрънкам колкото ми душа иска.

Дензър въздъхна и Хирад се наежи, но не помръдна от мястото си.

– Нещо против ли имаш, човече от Ксетеск?

– Няма – припряно се намеси Илкар. – Стигнахме и до третия катализатор... – Огледа останалите, сякаш ги предизвикваше да си отворят

устите. – С този пък ще се измъчим, докато го намерим, защото е Значката на командващия стражата в Подкаменния проход.

– Но нали Търговският съюз на Корина загуби власт над прохода преди девет години? Там вече няма тяхна стража, значи няма и командир – промърмори накрая Талан.

– Именно! – отсече елфът. – И къде ли може да е тази значка?

Докато другите мълчаха, Хирад се мъчеше да сдържи усмивката си, но не се стърпя. Изкикоти се и стана.

– И вие, скапанияци, ще ми разправяте, че не познавам историята!

Илкар го изгледа недоволно.

– Обясни де.

– Когато прокарали прохода, Значката била дадена на Баранк, първия командир. Връчил му я Съветът на бароните. Всеизвестно е, дори за такива като вас, че този съвет е предшественик на Търговския съюз. Оттогава сигурно са минали над пет века, било е още преди Върховните вешери да ни застрашат първия път. Та тая значка не била нищо повече от церемониална дрънкулка, но според устава на стражата не бивало да я изнасят от прохода, докато оттам не ги изгласка враг. Загубилият сражението командир бил длъжен да я вземе и да я пази, за да тръгнат с нея към победа войските, които ще превземат наново прохода. – Хирад се взря поред в недоумяващите им очи. – Е, всичко ли аз да ви казвам?

– Да, така ще е по-добре – смънка Илкар.

– О, богове в небесата! Илкар, говорихме си онзи ден за същия човек.

– Нима?

– Да. И като гледам, желанието ми ще се сбъдне по-скоро, отколкото се надявах. – Зъбите на Хирад лъснаха. – Последният командир на стражата в прохода е капитан Травърс.

Обикновено загубата на дестрани се наказваше много строго, понякога и със смърт, но тези западняци си купиха живота със сведенията, които донесоха. Само на един ден езда от схватката с Гарваните пред хамбара съгледвачите стояха на поляна в гъста гора и разказваха всичко на своя шаман. Той седеше под платнен навес и укрепваше духа си с прозрачно, лъхашо на спирт питие.

– Случи се както предвидиха Владетелите – завърши предводителят на отряда. – Хората от изток дойдоха да ровят в старата къща.

Шаманът кимна и остави чашата на земята.

– Трябва да предам веднага тази вест. Подгответе се за тръгване. Мисля, че войната може да започне съвсем скоро.

Нямаше спорове. Не защото замъкът на Черните криле беше най-близкото от трите места, където щяха да търсят катализаторите. Дори не обсъждаха това. Хирад не искаше и да чуе да потеглят в друга посока, преди Травърс и останалите Ловци на вечери да бъдат избити.

Малко след пладне Гарваните хапнаха спокойно сред развалините, преди да отведат конете в хамбара. Хирад склони да тръгнат сутринта на другия ден. Илкар упорстваше, че трябва да пътуват цял ден, за да се отдалечат до вечерта от земите, където влияеше пространственото разкъсване. А и варваринът не отричаше, че ще се наслади на една нощ в напълно недостъпната за врагове работилница на Септерн, където никой нямаше да бди, да поддържа огъня и да се ослушва за всеки нежелан шум.

Димът се виеше в мързелива спирала към небето, докато следобедът отминаваше. Ричмънд строши още един сух клон на три и го добави, за да подкладе слабия огън. Дензър, който загуби при хвърлянето на монета малко по-рано, уж беше на пост, но се облягаше на остатък от стена, увлечен в дневника на Септерн, след като Илкар го прочете. Както винаги лулата стърчеше между устните му, той избобщо не поглеждаше встрани, погълнат от всичко ново, което научаваше.

По приглушените звуци отдолу личеше, че Следникът на тъмния маг още тършува в другите книжа и принадлежности на Септерн. Дензър ги бе предупредил да не слизат, докато той не привърши. Талан обикаляше местността, за да избере по-удобен път за сутринта. Само Илкар и Хирад седяха бездейно под бледото светило.

– Тоя Следник... – подхвана варваринът – какъв е, когато не е коте, дете обича да се гушка?

Елфът го изгледа присмехулно.

– Не е чак такъв любител на гушкането. Добре че не си му опитал ноктите в селото. Слушай, исках да си поприказваме за вашето спречкване...

– Ох, богове, пак се почва! – Хирад остави чашата си на близкия камък и скръсти ръце. – Добре, да не увъртаме повече. Не исках да се дърлям с него, защото е прекалено силен за мен, нали?

Илкар се огледа към Дензър, който четеше съсредоточено. Елфът обаче сниши гласа си почти до шепот.

– Общо взето, позна. Чуй и останалото... и не ми въздишай, важно е. Не само е твърде силен, макар че си го надвил последния път, но и ролята му е особено важна, затова престани да търсиш поводи за караници.

– Не съм си търсил повод! – сонна се Хирад.

– Остави ме да довърша! – Ушите на елфа зашаваха раздразнено. – След като се сдобихме с всички знания... – сещаш се, цялото заклинание, описанието на катализаторите и къде да ги търсим, бихме могли да зарежем Дензър и да опитаме сами. Но вече ви обяснявах, че единствен той се е обучавал да използва Крадеца на зората и има поне някакъв шанс. Втълпи ли си го най-последно?

– Ти как мислиш?

Сега и Илкар въздъхна. За миг прикри очите си с длан.

– Добре... Когато се упражняваш с меча сам, повтаряш движенията срещу някое чучело, нали?

– Може да окача чувал със слама или да застана пред огледало – вдигна рамене Хирад.

– Но не знаеш дали тези похвати ще ти послужат в боя, докато не опиташ?

– Естествено.

– А ако не си се упражнявал, изобщо няма да владееш тези похвати, нали?

– Ти да не проверяваш колко съм тъп?

– Отговори на въпроса, моля те. Искам да ти стане ясно.

– Щом е тъй... – Хирад се намести на камъните и отпи от виното. – Прав си, Илкар, изобщо няма да ги владее и за нищо на света няма да ги използвам в истински бой. Доволен ли си?

– Да. Същото е при извършването на заклинания. – Илкар се премести, за да гледа Хирад в очите. – Опитам ли се да извърша заклинание, с което не съм се занимавал преди, твърде вероятно е да се проваля, може и да постигна неочакван резултат, а той най-често е гибелен. Дензър цял живот се е подготвял да използва Крадеца на зората, затова поне на теория знае как да изрече словата, да оформи маната и така нататък. Не е предрешено, че ще успее, но също като при теб и упражненията ти с меча той ще е уверен, че знае какво върши, а накрая ще си проличи имало ли е полза от обучението му. Този път разбра ли?

– Да, знам, няма да го убия. – Хирад се наклони към Илкар. – Но няма и да търпя той да си рискува живота като тъпанар, щом е адски важен. И няма да му позволя да се гаври с паметта на приятелите ми!

Гласът му се разнесе навсякъде из развалините. Шумът в работилницата секна, Дензър вдигна глава, а Ричмънд поспря, преди да окачи котлето с вода над отново разпаления огън.

Дензър стрелна Илкар с поглед и се подсмихна не особено весело,

после пак наведе глава над книгата.

– Та какво щеше да ми разправяш за неговия Следник? – напомни варваринът.

– Ами трябва да е някакъв вид полуразумен крилат демон, доколкото знам. Не се сещам за друга причина Дензър толкова упорито да крие от нас другия му облик. – Хирад продължи да гледа питащо. – Слушай, ти може и да си добре осведомен за Травърс, но за толкова години не си направи труда да чуеш и думичка от всичко, което съм ти казвал, нали?

– Че ти дърдореше през повечето време за магии и други подобни глупости – ухили му се варваринът.

– Защо ли сега взе да разпитваш с такова желание? – промърмори елфът.

– Защото сега стана важно.

– И преди си беше важно! – не се стърпя Илкар.

– Няма ли да оставите препирните за по-късно? – укроти ги Ричмънд и се приближи. – И аз искам да науча повече за онази твар на Дензър.

– Е, добре... – Илкар метна поглед към тъмния маг, който привидно не се заслушваше в разговора. – Най-просто казано, неговият Следник е магическо творение също като момичето, на което сте се натъкнали отвъд разкъсването. Разликата е в способностите му и в начина, по който поддържа живота си. Щом бъде сътворен, трябва да се влее в съзнанието на своя господар.

– Какво да направи?!

Хирад си сипа още вино и предложи кожения мях на Илкар и Ричмънд.

– За подробностите питай Дензър, макар че се съмнявам дали ще бъде откровен с теб. Следниците са присъщи на Ксетеск заради тяхното бърникане в измерението на демоните. Както и да е... Съзнанията на господаря и Следника частично се сливат. Тази връзка може да бъде разкъсана само при смърт на единия или другия. Следникът разсъждава и действа самостоятелно, но винаги е готов да изпълни заповедите на своя господар и нищо не би го накарало да му се опълчи. Това всеотдайно покорство е единствено по рода си.

– И какъв е смисълът да си завъждат такова другарче? – подхвърли Ричмънд.

Илкар изсумтя.

– Зависи от мага, който го сътвори. Спътникът на Дензър явно е негов телохранител, съгледвач, вестonosец и – ако не се лъжа – доста

мощно оръжие при нужда. – Елфът махна с ръка към входа на работилницата. – А в момента търси всичко, което може да послужи, и несъмнено ще осведоми подробно господаря си за всяка находка.

– Те приказват ли си? – намръщи се Ричмънд.

– Не, ако съм разбрал правилно. Могат да общуват с нещо като зачатъчно четене на мисли. Успяват да се свържат и на по-голямо разстояние, но с цената на тежка преумора.

– И какъв е истинският му вид все пак?

Хирад врътна глава към дупката в пода, от която в момента не долиташе нито звук.

– Няма как да отгатна, тези твари обаче имат излъчване, от което човек може да се вцепени... почти в буквалния смисъл. Представи си демон, какъвто ти го рисува твоето въображение – грозен, крилат, опашат, – и едва ли ще си много далеч от истината.

– Какво ще стане с него, ако Дензър умре? – сети се Ричмънд и поsegна към меха с виното.

– Следникът също ще умре. Не може да живее без господаря си.

– Но защо?

– Някак зависи от поддържането на неговото съществуване и от обвързването на съзнанията им, но не знам подробности.

– А Дензър какво го чака, ако Следникът умре? – попита и Хирад.

– Чака го болка – намеси се Дензър, който се изправяше, оставил книгата до себе си. – Все едно някой ми е бръкнал в главата и мачка мозъка ми. – Дойде при тях и за по-нагледно сви пръсти. – За щастие никак не е лесно да убиеш Следник.

В този миг котаракът излезе от работилницата.

– Дали знае, че говорихме за него? – загледа се натам Ричмънд.

– О, да – потвърди тъмният маг сериозно, дори намусено. – Знаеше през цялото време.

Котаракът побърза да се пхне под наметалото му. Котлето над огъня бълваше пара.

– Някой иска ли топла напитка? – попита Ричмънд.

– Да, благодаря – отвърна Илкар. – Дензър, имам въпрос към теб. Какво мислиш за онова измерение? Не те питам какво движеше скелетите, интересно ми е какво ги е погубило преди време.

– Аз ще ти кажа – намеси се Хирад. – Сам видя как е обгорено всичко там. Драконите са се промъкнали в онова измерение и са го овладели.

– Ако си прав – промълви Дензър, – представете си какво ни чака,

ако се промъкнат и при нас.

– Предупредих те още тогава – тихо натърти Хирад, – но ти не поиска да ме чуеш.

– Няма да се стигне дотам – успокои го Дензър.

– Когато приключим с тази работа, амулетът се връща при Ша-Каан – заяви варваринът. – Все някак трябва да го намерим.

– Твърде късно е – възрази Илкар. – Вече разполагаме със знанието, което носи амулетът. Но поне можем да докажем, че ще се възползваме мъдро от това знание. – Той опари с поглед Дензър. – Ако пък злоупотребим или го дадем комуто не бива, какво друго да очакваме, освен Ша-Каан да ни лиши от закрилата си.

– Дано този път слушаш, човече от Ксетеск – тежко изрече Хирад.

– Да, чух добре. И съм съгласен с всяка негова дума. А сега може ли да пийна нещо? Прежаднях.

ГЛАВА 13

Троун спря спътниците си встрани от пътя към портата на замъка. Разположиха бивака си на стотина крачки встрани, където ги прикриваха храсти и дървета. Вместо да си търсят белята с огън, Уил извади и сглоби своята походна бездимна печка. Макар че вършеше чудесна работа за готвене, тя не изпускате издайническа светлина, но и не сгръваше седящите около нея. Мръзнеха, когато се спусна безоблачната ветровита нощ.

Стигнаха дотук от речната долина, почти без да нарушат сърдитото мълчание. На Троун неведнъж му се наложи да утешава стигналия до сълзи Алун, а тихото зъбене на Уил винаги таеше опасността да избухне. Джандир наблюдаваше всичко това отстрани и си блъскаше главата над загадката как ще се сплотят достатъчно, за да имат поне мъничък шанс да измъкнат Ериан и момчетата.

Когато сложиха на печката котле с вода и друго с овесена каша, Троун заговори:

– Остава ни само един час път пеша до замъка. Никой да не си отпуска гласа, нито пък да се запилее нанякъде, без да знам. Щом се заситим, аз и Уил ще обиколим замъка, ще се опитаме да намерим място за проникване, а и да видим горе-долу с колко противници ще се разправяме. През това време ти, Джандир, ще бъдеш на пост, а ти, Алун, се опитай да отдъхнеш, защото май си останал без сили. Някой да пита нещо?

– Кога ще се опитаме да ги спасим? – избълва Алун.

От тревога едва запазваше разсъдка си, не можеше да мигне нощем.

– Не тази вечер. – Троун вдигна ръка да възпре очаквания изблик на възмущение. – Цял ден пътувахме, уморени сме, а след огледа не би останало време да обмислим плана и да го изпълним през нощта. Ако всичко потръгне добре, ще се вмъкнем вътре в ранното утро, когато стражите вече са задрямали. Съгласни ли сте? – Другите кимнаха. – Добре, сега да ядем.

Чак след пладне на другия ден Хирад сподели на глас опасенията, които го тормозеха, откакто Илкар прочете пергамента. Напредваха без произшествия, Талан бе открил доста удобна пътека и още преди слънцето да се издигне много в небето стигнаха до по-обичайна местност.

Щом влиянието на пространственото разкъсване остана далеч зад

тях, Гарваните и Дензър се отпуснаха поне малко и спряха в подножието на хълма, по който слязоха. Ричмънд запали огън, вятърът подхващаше струйките дим и ги разпиляваше из небето, закрито наполовина от променящи очертанията си облаци. Когато се покажеше, светилото стопляше гърбовете им, но не разведряваше настроението – сега имаха време да умуват над загубите си и над немислимото, което им предстоеше.

– Нуждаем се от още хора – въздъхна Хирад.

Отново се смълчаха около пукащите съчки. Останалите се взираха в него и нямаха желание да продумат. Най-сетне Илкар се престаши.

– Радвам се, че чувам тези думи от теб. Другите промърмориха, че си мислят същото.

– Само че... – запъна се Талан.

– Знам – натърти Хирад. – Къде да намерим хора, дето хем ги бива, хем можем да им вярваме? Трябва да опазим тайната, значи ще си опичаме акъла, когато сме в град.

– Позволявам си да напомня – вметна Дензър, – че дори не бива да припарваме до по-голямо струпване на хора от някое селце. Има твърде много приказливи езици и алчни създания.

– Дори да е тъй, не рискуваме ли, доникъде няма да стигнем – възрази Талан. Прибра точилния камък, с който остреше меча си, и придирчиво огледа оръжието. Накрая вдигна поглед към тъмния маг. – Няма да намериш в затънтено селце подходящи за нас хора да чакат кога самонадеяни спасители на Балея ще минат да им направят примамливо предложение.

Илкар се подсмихна.

– Добре го каза.

– И смешно – добави Хирад. – Кой пък ще помисли тъкмо теб за спасител на Балея?

Елфът тутакси му показа среден пръст и варваринът пак се настрои сериозно.

– Е, какъв е отговорът на гатанката? Не сме достатъчно на брой. Дори Сирендор и Незнайния да бяха с нас, пак щяхме да си насилваме късмета.

– Ами не е ли по-добре да се питаме сега ли ще търсим хора, или след като минем през замъка на Черните криле?

– След това – мигновено отсече Хирад. – Няма да забъркваме новаци, докато не очистим онези гадини.

Илкар го изгледа с присвити очи.

– Аз пък си въобразих, че се каниш да проявиш малко здрав разум. Значи ние петимата ще нападнем замък, а?

– Ако няма друг начин, ще го направя и сам – невъзмутимо го увери варваринът.

– Според мен е по-разумно първо да си свършим работата в замъка – намеси се Ричмънд.

– И ти влагаш чудноват смисъл в думата „разумно“ – изсумтя елфът.

– Просто си мисля, че и така можем да се справим. Доколкото знам, Травърс рядко напуска замъка, но повечето Черни криле пътуват насамнатам да вършат гнусотиите си. Не вярвам да заварим повече от двайсетина, колкото да поддържат замъка и да пазят. Не забравяйте, че никога не са били многолюдна шайка, прочуха се повече с настървението си.

– Ами ако бъркаш?

– Илкар, ако той бърка, всички ще измрем в една страховтна касапница.

Дензър въздъхна.

– Слушай, Хирад, ако сме така настроени, сполуката едва ли ще е с нас.

– Брей... Да ме поразии слепота, ако започна да ти слушам приказките. Бях забравил, че най-правилно е да се мяткаш между измеренията, докато в джоба ти е пергаментът, дето тръгнахме да го търсим.

– Стига, Хирад – сгълча го Илкар. – Колкото и да спорим, остава си твърде голямата опасността да влизаме в замъка само петима.

– Ех, богове... – процеди варваринът и се изправи. – И ти подхвана същата песен. Откога сме толкова предпазливи? Явно затыпях и пропуснах мига да разбера. Особено когато ей тоя – махна с ръка към тъмния маг – скочи направо в проклетия свят на драконите!

Обърна им гръб и тръгна към конете, които пасяха безгрижно.

Дензър понечи да се надигне, но Талан го хвана за глезена и притисна крака му към земята.

– Остави го на мира.

– Талан е прав – съгласи се Илкар и топна чашата си в котлето с кафе, – няма да го разубедиш точно сега.

– Значи това решихте? Малцина сме, но се напъхваме в замъка при огромен риск, защото го гризе дребнавата жажда за мът?

Още преди да довърши изречението, долови внезапната вълна от неприязън, а котаракът се размърда неспокойно под наметалото му. Погледите на Илкар, Талан и Ричмънд го увериха след миг, че е

прекрасил далеч отвъд границата на търпимото. Изведнъж проумя отчасти какво означава някой да принадлежи към Гарваните. Думите на Илкар потвърдиха прозрението му.

– Ти си чужд в отряда, не разбираш – съдържано започна елфът. – Не можеш да вникнеш в това, което ни свързва. То не изчезва и в смъртта. Тъкмо заради неистовото желание на Хирад да източи кръвта на Травърс можем да му се доверим напълно. – Илкар спря да предъвче зальк хляб, а Дензър следеше смяната на израженията му, докато обмисляше думите си. – За всички ни е така – каза накрая Илкар и посочи себе си и другите двама. – Не сме толкова словоохотливи, но не си позволявай повече да обвиняваш Гарваните в „дребнава жажда за мъст“, особено ако е свързано със смъртта на Сирендор. Дали вече си забравил, че той загина вместо теб, а Хирад загуби най-добрия си приятел? Добре че не те чу...

– Съжалявам – смънка Дензър.

– И като почнахме тази размисълка – соннато, но не враждебно подхвана Ричмънд, – я да изясним още две неща. Първо, ако някому се пада да решава последен, щом вече го няма Незнайния, това е Хирад. Не си ти, Дензър. Второ, всички знаем какво се опитваме да направим, но по-важно е, че ние сме Гарваните, а не че ти си ни наел. И ако Хирад си е наумил да отидем в замъка, а другото да оставим за по-късно, така ще постъпим.

Дензър се смути тежко от противоречието, от което не намираше изход и му се искаше изобщо да не е възниквало. Унищожаването на Върховните вещири беше единствената, върховната цел, но тези мъже не желяеха да го признаят. Оpoznал живота на Гарваните, той започваше да дозири, че не си представят каква беда ще се стовари върху Балея, ако се провалят и Върховните вещири надделаят. Ксетеск щеше да бъде заличен, всякаква надежда щеше да си отиде заедно с Школата, а самите Гарвани щяха да бъдат пометени от света като плява от ураган.

Пое дъх и отвори уста, но беше безполезно, а Талан го изпревари.

– Всички искаме да успеем. Но те съветвам да помниш, че преди да те срещнем само трима от Гарваните намериха смъртта си за цели десет години. – Талан неволно се озърна към Ричмънд, който бе навел глава. – Разчитаме на усета си, защото рядко ни подвежда. Известно ти е, че нямаше да се заемем със задачата, ако от самото начало бе откровен с нас. Ти ни забърка и двама от нас умряха само за седмица. Опитай се да видиш това през нашите очи и не говори за неща, които не разбираш. Засега сме живи, защото умеем да оцеляваме, и ако престанеш да се намесваш, може да поживеем още.

– Според мен все ще се спогодим някак – увери го съдържано Дензър, макар че едва сега осъзнаваше какво си е навлякъл.

Погледът на Талан се смекчи, той се усмихна и тупна тъмния маг по рамото.

– Голямо конско ти дръпнахме, а? Може би и ти ще ни обясниш това-онова, когато решиш. Сега е време да си продължим по пътя. Хирад? – Той тръгна в посоката, накъдето отиде варваринът. – Хирад? Доведи конете, моля те, тръгваме!

Ериан сякаш се бе събудила след безкраен кошмар. Нейните момчета бяха уплашени и малко мърляви, но ги завари сити и на топло. От вниманието ѝ не се изплъзна сприятеляването им с един от стражите. Този път не я посрещнаха със съмнение в очите. Стражът им бе пробутал някакво обяснение защо тя не можела да идва при тях и тя му беше благодарна.

Капитана ѝ разреши да остане един час при синовете си, после дойде лично и най-учтиво я покани да вечеря с него. Пак седнаха до огнището и този път Ериан си позволи чаша вино.

Виждаше леката усмивка на Травърс, който обикновено се държеше делово, и още по-остро съзнаваше какво ѝ предстои да стори. Надяваше се боговете... или по-скоро Магистрите на Дордовер да ѝ простят. Но надеждата беше слабичка.

– Е, държа ли на думата си? – разпери ръце Капитана.

– Не очаквай да се хвърля в прегръдката ти само защото си ми позволил да видя собствените си деца.

– Стига, Ериан, не разваляй и този хубав момент.

– Много съм щастлива, защото те са живи и здрави, но крайно недоволна, че ни държиш тук против волята ни. Не виждам какво му е хубавото на момента – изрече студено тя. – Сега ми кажи точно по какъв начин искаш от мен да погазя принципите си.

– Жалко че се чувстваш така. Това, което аз...

– Запази историйките си за лековерните. Просто ми кажи какво искаш и ме остави да се върна при децата си.

Капитана я изгледа и бузите му хлътнаха за миг, след това кимна.

– Така да бъде. Просто е – искам да потвърдиш или да отхвърлиш истинността и значението на предмети или сведения, свързани с Крадеца на зората, с които аз бих се добил. Щом съм се зарекъл да бдя над това заклинание за доброто на Балея, трябва да имам само твърда опора под краката си.

– Дори не подозираш с какво си се захванал – предупреди го Ериан.

– Умът ти не побира към каква мощ посягаш. Ако имаш злощастие да успееш дори в откриването на ключови сведения, ти и твоите послушни маймуни ще бъдете изтребени от онези, които няма да се спрат пред нищо, за да си присвоят заклинанието.

– Ериан, не си затварям очите за опасностите, но на мен се пада да се справя с тях. Някой е длъжен да го направи.

– Именно! – Тя толкова рязко се наведе към него, че за малко не разля чашата. – На Школите се пада да опазят това откритие... ако то наистина съществува, но само четирите заедно, а не една. Това е най-сигурният начин то никога да не бъде използвано.

Капитана се разся.

– Невероятно... Искаш да дам заклинанието точно на хората, които са способни да го употребят. Ако е в моите ръце, всички ще се отървем от тази заплаха.

– Ако всеки от трите катализатора бъде под контрола на отделна Школа, става още по-безопасно.

– Искаш от мен да разчитам, че вашето любопитство няма да ви подтикне към експерименти? – Травърс сви устни с пренебрежение. – Познавам маговете. И двамата знаем по какви отъпкани пътечки се движат мислите им. Само чужд на магията човек заслужава да му бъде поверено опазването на заклинанието. Този човек ще бъде аз и с твоята помощ, и без нея. Готова ли си да направиш каквото искам?

Тя кимна, загубила воля за съпротива. Поне можеше да се опита да му повлияе мъничко. Сведе глава. Какво ти влияние, помагаше му с една-единствена подбуда. Никакви принципи на маговете не можеха да се мерят с живота на нейните деца...

Пътят не отнемаше много сили. Стараеха се да заобикалят отдалеч селцата, пръснати нарядко из полята и горите. Гарваните почти не излизаха извън прикриващите ги гъсталаци, където напредваха по пътечки, прокарани от дивите животни и ловците. Понякога се промъкваха край горите, за да се ориентира Талан по слънцето, а Ричмънд да огледа местността.

Хирад откри, че умът му се стреми да остави зад себе си преживяното около разкъсването, а чистият въздух помагаше да се отърси от тежките спомени. Чак когато вдиша странния въздух на друг свят, оцени цялата свежест на въздуха в Балея. На Гарваните им олекваше под топлите лъчи на светилото и сред гъстата зеленина, разговорите около огъня в биваците все се въртяха около малко преувеличени хвалби с битки и победи. Но липсата на Незнайния често вгорчаваше историите и

всички млъкваха за дълго.

Дори да не бързаха, на коне щяха да стигнат за три дни до замъка на Черните криле по ниските гористи хълмове във владенията на барон Понтоа. Гарваните познаваха добре тези земи и когато пред тях започнаха да се издигат ръбести канари и обкръжени от свлачища голи зъбери, където вирееха само жилави храсти, трънаци и мъхове, те се увериха, че са близо до целта.

В следобедна на третия ден познаха навреме, че ще завали, и решиха да спрат под голям скален навес в десния склон на долина, по която напредваха на север. За няма и час слънцето се скри зад тъмни буреносни облаци, а вятърът откъм северните морета носеше хапещ студ. Пътниците побързаха да се увият в плащовете си, а щом пороят заплуоща се приютиха под каменната издатина.

– Това да не е за „добре дошли“ от Травърс? – подхвърли Талан.

– Да, не се съмнявам, че Хирад тайно ще го вини и за бурята – отвърна Илкар.

– Че защо не?

Заваля още по-силно, капките се пръскаха по камъните наоколо, дълбаеха спечената земя и притискаха бурените, които все се изправяха непокорно.

Талан се подаде навън и погледна на север.

– Още дълго ще е така, личи си.

– Само че не можем да киснем тук и да зяпаме дъжда – възрази Дензър.

– Прав си. – Ричмънд свали раницата от гърба си. – Ще премръзнем. Ей сега ще разпаля огън.

Взе кутия с огниво и прахан, после откачи от седлото голям вързоп, увит в намазана с восък кожа. Започна да вади от него нацепени дърва.

– Можеш да научиш нещо полезно – обърна се към тъмния маг. – Видиш ли облаците да тъмнеят, събери си сухи съчки.

Отпъди го с ръка от средата на площадката под навеса и се зае да накладе огън.

– Значи ще чакаме, докато отмине бурята? – намръщи се Дензър.

– Ами да, как иначе?

– Но замъкът...

Ричмънд сви рамене. Довърши малката пирамида от съчки и пяхна в основата малко прахан.

– Ако не се лъжа, дотам има половин ден. Ти как мислиш? – Талан кимна и Ричмънд продължи: – Тъй, да речем, че се извали към

здрачаване. Ние ще сме отдъхнали, значи стигаме до замъка в късната вечер и нападаме през нощта. Поначало го бяхме намислили така, нали?

Дензър присви очи, но предпочете да си мълчи. Отвърза навитите си одеяла, свали седлото от коня си и сложи всичко до неравната стена на вдлъбнатината...

– Тесничко ще ни бъде тук...

– Аз не съм предлагал всички да захъркаме дружно. – Ричмънд изчатка искри с огнивото и полека раздуха тлеещата прахан. – Ей, Хирад, не бъди толкова безполезен, ами налей вода от потока и донеси още дърва да изсъхнат под навеса. За всеки случай.

– Добре, мамо – изтъни гласа си варваринът. – Може ли да взема това? – посочи непромокаемата кожа.

Откачи два мяха за вода от седлото на най-близкия кон и метна кожата на главата и раменете си, като я събра под брадичката с едната си ръка. Илкар прихна пръв, другите се разсмяха миг след него.

– Ако ти дам и бастунче, съвсем ще заприличаш на баба ми – изгъгна елфът и си избърса очите.

– Толкова ли е грозна баба ти? – опечали се Талан. Хирад не измисли остроумен отговор, не му хрумна и подходяща псувня, затова само се усмихна и излезе на открито.

Тръгна срещу течението на ручея, за да огледа какво има наблизко, но скоро проумя, че няма смисъл да се отдалечава много. Дъждът ставаше по-умерен, но се смесваше с лепкава мъгла – облаците се спускаха по склоновете и закриваха всичко. Поне в пътеката имаше достатъчно камъчета, за да не се разкаля веднага.

Оглеждаше се и накрая намери разклонен изсъхнал храст. Понакълца го с ножа и събра дърва за огъня. Връщаше се спокойно към навеса и по едно време кривна надясно да напълни меховете в потока, който набъбваше от дъжда. Приклезна на плосък камък и пхна гърлото на първия мях под водата. Слушаше бълбукането на потока и трополенето на капките по кожата, с която се бе наметнал.

Не чуваше нищо друго, но когато се обърна да вземе другия мях, дръжка на меч се стовари под лявото му ухо.

Хирад се просна на камъка. Опитваше се да събере мислите си, но мъглата, реката, дъждът и бученето в главата му го понесоха към забравата. Надвисна някакъв силует – мъж с шлем на лицето и с ризница. Наведе се към него.

– Върви си у дома, Хирад. С Гарваните е свършено. Прибери се къщи.

Дръжката на меча се стовари още веднъж. В очите на Хирад блеснаха искри и всичко притихна.

В погледа на Алун накупяваше ярост. Чувстваше се предаден.

– Нали ми каза, че ще влезем тази нощ?

– Положението се промени – увещаваше го Троун. – Нещо се случи в замъка. И ти видя ездачите, които минаха неотдавна. Там започна голяма шетня. Няма как, ще почакаме.

Уил се бе промъкнал към замъка след групата конници. Върна се в късния следобед и съобщи, че вътре било твърде оживено. Май домъкнали пленници, и то важни. Троун реши само да наблюдават през нощта и чак сутринта да решат какво ще правят. Както и очакваше, това никак не допадна на Алун.

– С всеки миг протакане моето семейство е по-близо до смъртта, но ние ще си седим около печката и ще си пеем да минава времето, тъй ли?

Троун потърка носа си с палец и показалец.

– Не са го направили нарочно, за да ни забавят. – Постара се да укроти ръмженето в гласа си. – И аз горя от нетърпение да видя жена ти и синовете ти на свобода, но не бива всички да рискуваме напразно живота си, защото така на никого няма да помогнем.

– Трябва да направим нещо! – отчая се Алун. Уил изпухтя и Троун го спря с отсечен жест.

– Правим нещо! – напомни той. – Ето ни тук, чакаме сгоден случай. Длъжен си да разбереш, че не е това моментът. Ще държим замъка под око, докато там се успокоят малко. Знаем колко ти е трудно, но те моля да се овладееш.

Алун се отдръпна, когато Троун понечи да го хване за рамото, но все пак кимна и се отдалечи по пътеката.

– Той ще се опомни – увери Троун озъбения Уил. – Не го закачай.

– Ще ни докара беля – предупреди го niskият мъж. Чува тихо подсвирване откъм пътеката и Джандир при – тича в бивака.

– Някой идва насам. Троун се изправи пъргаво.

– Е, писна ми. Тук сякаш е пазарен ден в Дордовер. Хайде да спипае поне тези.

– Да бе, имаме ли какво да губим? – озъби се несговорчиво Уил.

– Нямаме, честно казано – отвърна Троун и се озърна може ли да го чуе Алун. – Не отидем ли скоро в замъка, ще намерим там трупове.

Вода... Плискаше се и блъбукаше по камъни. Вятър, дъжд, вода, студ. И болка. Туптеше мощно в слепоочието му, надаваше вой в ухото му.

Хирад зашава и целият се сгърчи от пристъп на гадене. Стомахът му се сви на топка.

– Ох...

Отвори очи. Гъстата мъгла му пречеше да осъзнае къде е. Още ръмеше.

Седна предпазливо и опипа подутината под лявото си ухо. Бавно отвори уста и въпреки тъпата болка се успокои, че поне челюстта му не е счупена.

Имаше странен вкус в устата. Напомняше му за миризма, която не можеше да...

– Проклетници!

Бяха го упоили. Сви крака под себе си и стана, забравил за меховете и дървата. Олюля се, докато мозъкът и коремът му се укротят след раздвижването. Вдигна ръка към слепоочието си. И там се издуваше голяма цицина. Още беше като махмурлия, но без приятни спомени. Помнеше само надвисналият от мъглата шлем и силата на ударите. И гласа. Познат глас. В това нямаше съмнение.

Пътеката беше хлъзгава. Падна три пъти и накрая повърна след удар на главата в камъните.

Пред скалния навес имаше тела. Огънят едва мъждукаше.

– Не! – изстена Хирад през зъби.

Подметките му се пързалияха и спряха в купчината снаряжение. Отдъхна си, та чак му примая. Двата трупа с мокрени от дъжда лица бяха чужди. Ричмънд и Талан се бяха облегли на скалата зад огъня. Талан се кокореше, а макар че клепачите на Ричмънд бяха спуснати, той дишаше.

Талан успя да се усмихне вяло.

– Слава на боговете... Жив си. Мислех, че са те убили.

– Къде?... – започна Хирад, изпънал ръка към празните места край жаравата.

Талан вдигна ръка.

– Нападнаха ни Черните криле. Ей така изскочиха от мъглата. Дензър май се усети навреме, успя да опече ония двамата.

Помълча, защото се задъха. Кожата около очите му потъмняваше, струйка кръв засъхваше под носа му.

– Отведоха ги. И него, и Илкар.

– Живи ли бяха?

– Да, доколкото видях. О, богове, този брофан е силна помия... Уф, гадно ми е!

Талан отвори широко очи и раздвижи челюстите си. Тръсна глава и се оплака:

– Не помага. Сега какво да правим?

– Събуждаме и него, после тръгваме. Какво друго? Можеш ли да яздиш?

Талан се изсмя.

– Не пропусна ли нещо? Раменете на варварина се превиха.

– Отвели са и конете. Мамка му! Не беше ли по-просто да ни затрият, та да се свърши?

– Тяхната вражда не е с нас – изломоти Ричмънд, – а с Школите.

– Да, ама бъркат – настръхна Хирад.

– Голяма грешка направиха – потвърди Талан и се изправи.

– Колко път ни остава до замъка?

– Пеша е към шест часа. Нека са седем, защото притъмнява, а ние не преливаме от сили.

В здрача лицето на Талан белееше болнаво.

– Доста време ще се влачим – промърмори варваринът. – Сега ме чуйте. Имате десет минути да се стегнете и да се пригответе за тръгване. Разбрахме ли се?

– Какво ще правим? – смънка Ричмънд, който още беше зашеметен.

Подпираше се тежко на стената, за да стане.

– Измъкваме нашите, после изгаряме оная бърлога и всички вътре. – Умът на Хирад се проясняваше с всеки изминал миг, макар че мускулите му още бяха омекнали от опиата. – Щом не са ги убили, значи се нуждаят от тях. За сведения, няма за какво друго. А нали знаете маговете колко мразят да издават тайните си.

Ричмънд и Талан се вгледаха в него. Веднага разбраха какво означават думите му.

Слабо движение привлече вниманието на Хирад. Плащът на Ричмънд бе захвърлен до пепелта на огъня. Отдолу се подаде черна глава и подуши въздуха. Котаракът на Дензър се взря във варварина и с един скок се озова върху раменете му и надникна в очите му.

– Нов приятел ли си намери? – успя да се усмихне Талан.

– Не ми се вярва... – Котаракът измяука протяжно. – Добре де, добре, и без това отиваме там. Ще го намерим.

Котаракът се вторачи в долината. Мъглата се разнасяше полека, но заради дъждеца и сумрака не се виждаше надалеч.

– Дали те разбра? – усъмни се Ричмънд.

– Може и да е разбрал. Хайде да се махаме оттук.

ГЛАВА 14

– Гадничко заклинание. Подготвяхте малка изненада за някого, нали?

Травърс се наклони към порязаното кървящо лице на Дензър и разлюля амулета, който се блъсна в лявото му ухо. Лъхаше на алкохол.

Дензър се надяваше, че току-що преживеният потрес не се е изписал на лицето му. Тъкмо си въобразяваше, че не може да стане по-зле, и ето че се оказа предаден от друг маг. И то маг, който работеше за Травърс – Ловеца на вещици.

Откакто го плениха при скалния навес, Дензър се чудеше защо му запазиха живота – Травърс обикновено не постъпваше така, а пращаше наемни убийци. Не проумяваше защо след като онази жена бе опитала да го убие в „Гарваново гнездо“, нещо се бе променило. Чак толкова ли се нуждаеше Травърс от отговори на въпросите си?

В края на краищата нямаше значение. Поне докато още дишаше, имаше своя нищожен шанс. Можеше да се надява единствено, че ще се опитат да го спасят. Ако Хирад бе оцелял, той би направил и невъзможното, за да измъкне Илкар.

Засега Дензър си оставаше безпомощен, а веднага пролича, че Черните криле умеят да държат изкъсо заловени магове. От мига, в който спипаха Дензър и Илкар, ръцете им бяха вързани, а докато се доберат до замъка, четирима следяха зорко всяко тяхно движение. Вкараха ги направо в голямо помещение, където имаше само няколко стола, две ниски маси и отдавна изстинало огнище.

После се захванаха да ги бият – майсторски, но без никаква свирепост. Целта беше ясна. Ударите се сипеха по главата, гърдите, корема, ръцете и краката. Накрая изцедиха от тялото на Дензър и малкото жизненост, която бе запазил. Ако сега отвържеха ръцете му, не би смогнал да извърши заклинание дори за да спаси живота си и това им беше известно.

– Нищичко ли няма да кажеш? – Травърс се отдръпна. – Имаме време. И разбира се, ти не знаеш какво ние знаем.

В залата стояха още осмина. Тук беше и Илкар. Не продума нито веднъж, откакто го хванаха. Пребиха го по-невъздържано, а Травърс го поглеждаше разочарован и отвратен. Може би защото се бе опетнил с помощта си за Ксетеск?

Дензър неволно се питаше кой е разгадал амулета и го е предал. Издайникът принадлежеше или към Ксетеск, или към Дордовер. Мястото на пространственото разкъсване и намека за света отвъд него бяха изписани с кода на Дордовер.

Още не му се вярваше, но усети непреодолима погнуса към отстъпника, предпочел да работи за Черните криле. Явно беше някой от Дордовер. Маг от Ксетеск би избрал самоубийството.

Мислите му кривнаха към Следника. Сигурно бе останал в бивака, но ако не намереше господаря си скоро, щеше да линее, докато не умре. А Дензър не беше сигурен, че мозъкът му би издържал на това страдание.

Силна плесница го върна към нерадостното настояще. Вдигна поглед към лицето на Травърс.

– Ще ти кажа малко от онова, което знам – заяви Капитана. – Моля те да внимаваш. Ще ми бъде неприятно, ако разсъдъкът започне да ти изменя.

Придърпа си стол и седна срещу него. Един от подчинените му донесе масичка, бутилка и чаша. Капитана си сипа щедро и наоколо се размириша на спирт. Облегна се и изпружи крака.

– Моите източници ме осведомиха, че е започнало нещо голямо и тревожно.

– Не оспорвам това.

След думите на Дензър се възцари пълна тишина. Злобният поглед на Травърс го прониза.

– Не ме прекъсвай втори път, иначе ще ти отреже езика и ще ти го закова на челото, за да запомниш.

– Капитане, май така ще е най-добре – обади се висок жилав воин с неприятно изражение. – Няма да е никакъв маг, ако не говори, нали?

И Дензър, и Травърс извиха глави към него, но тъмният маг едва съдържа усмивката си. Що за смотаняк...

– Исман, я иди да сгрееш вода, че нашето приятелче може да е зажадняло за горещо питие. Тук е доста студено. – Когато Исман излезе, Капитана промърмори: – Идиот... Трудно му увира чутурата. Та докъде бяхме стигнали?

Опразни чашата, напълни я пак и завъртя питието в нея. Дензър го наблюдаваше, стиснал устни. На Травърс му личаха годините. Несъмнено би изпълнил заплахата си. Вярно, нямаше славата на любител на жестокостта, затова пък бе доказал, че спазва обещанията си.

– Да, голямо и тревожно. Доколкото знам, Крадеца на зората е най-

могъщото заклинание, създадено досега, и това... – отново размаха амулета – ...е първата стъпка към овладяването му. Знам и че имате нужда от три катализатора, за да го използвате. Оказа се, че те не са изброени в амулета. Сега искам ти да ми кажеш някои неща. Разрешавам ти да говориш. Всъщност настоявам да се възползваш от тази привилегия.

Исман се върна с голямо медно котле и няколко чаши.

– Има бульон.

– Чудесно – отвърна Капитана. – Сипи за Дензър и за неговия мълчалив приятел елф. Отвържете им по една ръка и се погрижете да държат чашите здраво, с всички пръсти. – Травърс пак се обърна към тъмния маг. – Да не се отклоняваме от работата си. Ще говориш ли?

– Не разчитай на това.

– Е, може и да не ти се развърже езикът веднага. Дензър се смръзна от усмивката му. Исман донесе две чаши, от които се вдигаше пара. Кимна и някой зад двамата пленници разхлаби въжетата, за да имат свободна ръка.

– Благодаря – каза Дензър и взе чашата.

Бульонът миришеше на лук и домати. Илкар не отвори уста, но също прие чашата.

– Добре, сега ще се чувстваме по-уютно – подхвърли Травърс. – Дали не би пожелал да ми обясниш какво се канеше да прави Ксетеск с Крадеца на зората?

– Няма да повярваш.

– Опитай де.

Дензър сви рамене. И да кажеше истината, трудно би загазил повече.

– Върховните вещири са се завърнали. И в момента по границите ни се трупат войски на западните, а ако шаманите ги подкрепят с магия, Балея ще бъде прегазена. Значи Върховните вещири трябва да бъдат унищожени. И Крадеца на зората е единственото средство.

Травърс се разсмя толкова гръмогласно, че Илкар трепна. Погледна Дензър и пак наведе глава към чашата си.

– Превъзходно! Опасявам се обаче, че познавам историята твърде добре. Върховните вещири са погубени отдавна и никога няма да се завърнат.

– Нали ти казах, че няма да повярваш.

Дензър пак размърда рамене и Травърс прихна повторно.

– Да, как забравих, че вие в Ксетеск вярвате безогледно на своите Магистри. – Той продължаваше да се подхилва. – Лесно ми е да си

представя, че точно това са ти втъппили. Подмамили са с величава цел човек, готов на всичко, за да им угоди.

Тъмният маг не отговори, само се взираше в Травърс над ръба на чашата. Знаеше, че се е намръщил.

– Дензър, имам въпрос към теб – наистина ли вярваш, че Върховните вещи не са били унищожени от мощта на собствената ти Школа?

– Травърс, явно не сме изучавали една и съща история.

Тогава не сме имали силата да унищожим окончателно Върховните вещи. А те избягаха от своя затвор.

– О, да... как беше... Някакъв затвор между измеренията или нещо подобно? – Капитана поклати глава. – Добре скалъпено. Признавам, че върши работа, за да държите юздите на другите Школи. Ти също вярваш в това, а?

Дензър мълчеше.

– Вярваш, как иначе. Но защо ли да очаквам, че ще загърбиш догмите, които са ти набивали в главата толкова години?

– Тълкуваш превратно подбудите на Ксетеск – увери го тъмният маг. – Макар обликът ни в чуждите очи да се променя бавно, нашите идеали и нрави вече не са същите.

Травърс запляска с ръце бавно и гневът на Дензър се отприщи. Овладя се с големи усилия.

– Откровено казано, боя се, че тънеш в печална заблуда. Сведенията ми за вашите проучвания рисуват коренно различна картина, а вероятно и ти би се съгласил, че Крадеца на зората не е особено „морално“ заклинание.

Дензър мълчаливо допи бульона и пак вързаха ръката му за другата.

– Открихте ли кои са катализаторите? – небрежно попита Травърс.

– Не.

– Аха. Така да бъде. Все тая. – Капитана се обърна към Исман. – Защо не заведеш Дензър в стаята му?

Исман кимна, отвърза ръцете на тъмния маг и го изправи. В дългустотото тяло на воина се криеше смайваща сила.

– Дензър, след малко ще усетиш – продължи Травърс, след като си наля още от бутилката, – че в твоя бульон имаше малко сънотворна отвара. За твое съжаление, Илкар от Гарваните, ти не си упоен.

Дъждът постепенно спря и мъглата се вдигна от хълмовете, над които останаха само тъмни облаци. Хирад не знаеше дали някога ще изсъхне, а и дали най-сетне главата му ще се избистри. Вървяха неспирно

от три часа и влага – та се просмукваше във всяка пора на тялото му. А главоболието от брофана го мъчеше и се усилваше в туптяща тежест, обхванала целия му череп. Стигаше да погледне наляво и надясно, за да се увери, че Талан и Ричмънд не изглеждаха по-добре.

Преди да угасне последната светлина и разговорът да замре в мрачното, но непреклонно жвакане в калта, другите двама се съгласиха, че ще стигнат до замъка на Черните криле чак два часа преди зазоряване. Съчетанието от тяхната слабост, трудния терен и мрака, сгъстен от плътните облаци, ги принуждаваше да се мъкнат бавно. От двете им страни се издигаха стръмни канари, по тези унили места само недорасли дървета, обрулени храсталаци и жилава трева успяваха да се вкопчат в земята. Оселяните с камънаци планини се проточваха на изток и на запад, а полегатите ниски възвишения във владенията на барон Понтоа бяха само далечен спомен.

Хирад се тътреше с наведена глава няколко крачки зад съратниците си, обзет от безнадеждност и гняв. Преди броени дни Гарваните бяха седмина, привидно несломими, и стояха на крепостната стена, за да допринесат за поредната победа. А той преливаше от гордост и енергия, насърчаван всеки миг от всичко, което бяха постигнали през изминалите десет години.

Сега трима уморени бойци се влачеха посърнали към свърталище на врагове, където не очакваха нищо друго, освен смъртта си. Това ги сполетя заради един-единствен човек – Дензър. Кроежите на мага от Ксетеск вече отнеха Сирендор и Незнайния. По всичко личеше, че им отнеха и Илкар. За някакви си дни... Трудно му беше да приеме бедата.

Разтърси глава и се застави да мисли съсредоточено. Нищо друго нямаше значение, освен опита им да спасят Илкар. Дензър да пропада в ада, а в битката за спасението на Балея нека се намерят други пътища към победата. Не знаеха обаче какво ще правят и два часа по-късно спряха в закътана горичка да обсъдят нападението.

– Някой от вас виждал ли е замъка?

Откакто престанаха да се движат, Хирад трепереше. И Талан, и Ричмънд кимнаха.

– Там е било седалището на барон, преди да се разгорят междуособиците – обясни Ричмънд. – Не е точно замък, а имение с крепостни стени. Сигурен съм, че Травърс се е погрижил да бъде по-добре защитено, но едва ли ще е толкова трудно да се вмъкнем.

– Сещате ли се за някакъв начин? – попита Хирад, който нищо не бе измислил.

Колкото и да напрягаше ума си, спохождаха го само разнообразни видения как приятелите му и той загиват.

– Не знам кой ти е заръчал да си вървиш у дома, но подозирам, че Травърс ще очаква да направим нещо – каза Талан. – Той ще предвиди и колко дълго би трябвало да се тързим дотук. Ние ще бъдем уморени, а неговите хора – не. Изобщо не знаем колко души са в замъка, къде държат Дензър и Илкар, а и колко са зле.

– Добри новини няма ли?

– Поне не ни заплашва атака или защита с магия – изкриви устни Талан.

Хирад се оживи от тази искрица надежда.

– Значи можем да се разбеснеем.

– Точно така – подкрепи го Ричмънд.

– За друго сещате ли се? Ричмънд сви рамене.

– Зависи дали ще проникнем незабелязано и в къщата, не само зад стените. Ако влезем с изненада, ще има полза да се развихрим. И двамата с Талан сме виждали замъка само отдалеч, а околността е открита. Но ако тези облаци не се разнесат, май ще се прокраднем до стените. Има... поне преди време отзад имаше голяма конюшня и зеленчукова градина.

– Ще го направим – натърти Талан и се разкърши. – Или поне ще затрием колкото може повече от онези мръсници.

Хирад закима.

– Така си е.

И той се изправи в прилив на неочаквана бодрост. Котаракът се размърда под наметалото му и го сепна. Съвсем бе забравил за животинчето. Почеса го зад ушите и се учуди, че то трепери и е студено на пипане. В очите му я нямаше предишната сила, започваше да го изтощава откъсването от неговия господар.

– Това създание не е добре – сподели варваринът. – Трябва по-скоро да го занесем при Дензър. Да не губим повече време.

През следващия час вървяха бързо. Тук мнозина, тръгнаха по работа или търговия, откъкваша пътища, а Ричмънд потвърди, че напредват горе-долу по права линия към прага на Травърс.

– Колко ни остава? – попита Хирад, когато позабавиха крачка, за да не се преуморят.

– Ако налучквам вярно – час и половина, най-много два – отвърна Талан. – До зазоряване има четири часа.

– Прекрасно.

Земята под краката им ставаше по-равна и твърда. Свикналите с

нощния мрак очи им позволяваха да различават ниски хълмове, отделни горички и храсти, разделени от поляни с висока трева.

Котаракът не шаваше и макар че според Хирад още беше жив, отпадале с всяка минута. Имаха още около час до замъка по широк път, който не се отклоняваше от целта им, когато Талан се закова на място. Облаците изтъняха малко и по-ярко петно в тях бележеше къде се крие луната.

– Какво става?

Хирад се огледа втренчено и разхлаби меча си в ножницата. И вътрът утихваше, неравномерния му напор охлаждаше още повече мокрите дрехи и броня.

– Нещо не е наред. Минете отстрани. На пътя има странни следи.

Хирад посочи на Ричмънд да застане вдясно, самият той зае позиция вляво от Талан, който приклезна, опипа земята и подуши ръката си.

– Май има...

– По-добре не приказвай излишно – обади се нов глас на поне двадесетина крачки вляво от тях.

Нисък, грубоват мъжки глас, като че свикнал да шепне през повечето време. Гарваните се смръзнаха, но котаракът изведнъж се наежи, скочи на земята и хукна нанякъде в тъмата.

– Моля ви да не мърдате – продължи гласът. – Имам един приятел до мен, който лесно се стряска и може да пусне стрелата, дето е на лъка му.

Да опитват с насилие беше безсмислено. Ако сред непознатите наистина имаше стрелец с лък, щеше да повали двама от тримата още преди да му налетят. Нямаха друг избор, освен спокойствието и опитите да се спогодят.

– Какво искате?

– Нещо наше е у вас и искаме да ни го върнете.

– Съмнявам се – отговори Хирад. – Ако си мислите, че ще вземете от нас пари, не сте...

– Не ви искаме парите – с отвращение изръмжа мъжът. – Отвлекли сте жената на мой добър приятел и ще я върнете. Веднага.

– Грешите... – започна Талан.

– Няма начин – прекъсна го онзи. – Вашият гнусник Травърс я разпитва, а може и нещо по-лошо да я е сполетяло. Тръгнете насам, но по-бавно.

Гарваните не се подчиниха.

– Хирад, тези ни помислиха за... – поклати глава Ричмънд.

– Не сме от Черните криле! – сопна се варваринът. Гърлен смях, сплел се с по-тънък кикот, потвърдиха, че пред тях има поне двама противници.

– Да бе, не сте! Всякакви хора бродят по този път преди да се е съмнало. Застанете един до друг и приберете мечовете.

Този път тримата го послушаха.

– Не сме от Черните криле – повтори Хирад.

– Чух вече...

– Ние сме Гарваните.

Краткото мълчание беше последвано от припрян шепот... някой се засмя.

– Брей, малцина сте останали.

– Вярно.

Хирад не си позволи да се ядоса.

– Елате по-наблизо. Тук има един, който ви е виждал. Гарваните се спогледаха и закрачиха напред.

– Спрете! – заповяда вторият глас, не толкова заядлив. Мигът се проточи. – Минаха немалко години, но явно виждам Хирад Хладнокръвния.

– Щом ме позна, стига сме се...

– Къде е Илкар?

– Познаваш ли го? – недружелюбно попита Талан.

– И аз съм от Джулаца. Къде е той?

– Травърс го спипа – отговори Хирад. – Илкар е в замъка на Черните криле, затова вървим натам. Пилеете ни времето и ми дойде до гуша!

Първият мъж се засмя с облекчение.

– Елате при нас. Имаме печка, а на вас не ви е излишно да пийнете нещо, за да се стоплите.

– Има ли друга причина да идваме? – запъна се Талан.

– Май ще си помогнем чудесно взаимно, като гледам. Няма да ви навреди, ако поприказваме за това.

Ериан още се тресе цялата. Нямахше никакво съмнение, че предметът, който Капитана й показа, е амулетът на Септерн. С кодирани знания от три Школи. А кодът на Дордовер посочваше къде е работилница-та на Септерн.

Страхът я скова – сега Капитана владееше амулета, а тя не направи нищо, освен да потвърди онова, което той вече знаеше. Наистина бе започнало търсене на Крадеца на зората, и то успешно досега, а той най-вероятно е заловил онзи маг от Ксетеск – Дензър.

Кожата ѝ настръхна и тя за пръв път повярва, че Капитана не е просто човек, чиито фантазии могат да се мерят единствено с нейните кошмари. Според нея той имаше немалък шанс да събере трите катализатора и да се разпорежда със съдбата на заклинанието. Това означаваше, че Школите ще се съсият взаимно в домогванията си до Крадеца на зората.

Предстоеше нова война и у нея нарастваше опасението, че победител от нея ще излезе Ксетекс.

– Виж, твърдо съм решен да науча всичко, което ти е известно за Крадеца на зората. Ако се наложи, ще пострадаш.

Илкар пак обърна наскоро окървавеното си лице към Травърс, но не каза нищо. След като изведоха Дензър, мъчителите на елфа го Оковаха за стената и започнаха да го налагат с плоската страна на лопата. Изниза се цял час, преди да го оставят увиснал на стената. Последва нов, макар и по-кратък побой и при несръчен замах му сцепиха носа и устните. Можеше да издържи дори тази силна болка. Боеше се от вътрешните разкъсвания в тялото си. Така го омаломощиха, че не вярваше да се справи с подобни рани. Особено ако го упояваха. Знаеше, че няма да спечели още време, като си мълчи.

– Стига, Илкар, това е безсмислено – увещаваше го Травърс завалено. – Името ти е Илкар, нали?

– Щом казваш – процеди елфът.

– Я, той говори! – плесна с ръце Травърс. – Браво на теб! Впрочем бяхме уверени кого сме хванали. В отряда на Гарваните елфите от Джулаца не са мнозина, нали?

– Не са – съгласи се Илкар. Травърс стисна рамото му.

– Искат ли се да поседнеш, а?

– Досетлив си.

Свалиха оковите от китките му и пак го сложиха на стола с вързани отзад ръце. Тази поза беше невероятно удобна след висенето на стената. Магът не се засмя на мисълта, че му е толкова добре, след като са го пребили и го държат вързан на стол. Не биваше да се заплесва.

Капитана също седна, напълни голямата чаша и отпи с наслада. Не можеше да не е пиан след толкова чаши, но това като че не се отразяваше на ума му. Единствените признаци бяха зачервеното му лице и лекото фъфлене.

– Най-после стигнахме донякъде, Илкар... Поздравявам те за твоята неотстъпчивост, но времето за инатене свърши. Моля те да отговориш на въпросите ми, след това ще си починеш. Ще ми бъде много

неприятно да те накажа отново, но за твое добро е да повярваш, че не бих се поколебал.

Травърс се усмихна неприветливо. Илкар не отговори.

– Ще допусна, че вече се разбираме – продължи Капитана. Изгълта питието до дъно и изтръска последните капки от бутилката в чашата си.

Размаха празната бутилка към един войник, който веднага я отнесе.

– Мислиш си, че ей сега ще плюсна на пода, а? – Този път усмивката беше непресторена. – Уви, ще те разочаровам. Исман, какъв ми е рекордът?

– Четири бутилки, Капитане.

– Четири – повтори Травърс. – Бутилки.

Илкар не му направи удоволствието да реагира. Травърс зяпаше празната чаша, но тутакси се ухили, щом до нея бе поставена нова бутилка, която той отпуса на мига.

– Преди да се върнем към прелестното заклинанийце на Дензър, ще ти бъда адски благодарен, ако ми обясниш защо ти, маг от Джулаца, пътуваше заедно с маг от Ксетеск.

Илкар се вторачи в него изпитателно.

– Наистина ли не знаеш?

– Обясни ми де.

– Ти изпрати една от убийците си да погуби Дензър, нали? Травърс кимна.

– Да. Провалила се е. За мой късмет, като си помисля какво съм длъжен да направя.

– Но тя не се провали напълно...

– Нима?

Капитана не поднесе чашата към устата си, а изви глава към Исман, който вдигна рамене.

– Тя уби Сирендор Ларн.

– Охоо...

– Да, Исман, „охоо“! – озъби се елфът. – И затова Хирад иска да избие всички Черни криле. А каквото иска Хирад, искат го всички Гарвани.

– Благодаря, че ме предупреди. Ще трябва да се пазим денем и нощем, а?

Травърс потупа Илкар по коляното. Елфът се подсмихна криво.

– На ваше място щях да направя точно това – промълви спокойно.

– Хм... – Капитана си засмука горната устна и се облегна на стола.

– Е... и за това ще си поговорим по-късно. Но макар че злощастният

край на вашия приятел обяснява защо Гарваните пътуваха насам, изобщо не става ясно какво правеше Дензър с вас.

Илкар си позволи кисела усмивка.

– Капитан Травърс, за твърде малко неща мненията ни съвпадат, но поне в недоверието към Ксетеск сме единодушни.

– Хъм... – Травърс кимна. – Колко жалко, че си на негова страна. Склонен съм да търпя магове като теб, но... Продължавай.

– Той дължи пари на Гарваните – изтърси направо Илкар. Капитана го гледаше питащо. – Въпреки изричното ми несъгласие охранявахме Дензър по пътя до Корина. Имахме намерение да не го изпускате от поглед, докато парите не бъдат внесени в нашата сметка. А когато вие убихте Сирендор, решихме, че трябва да водим Дензър с нас.

Травърс помълча. Жабуреше си устата с поредната глътка.

– Разочароваш ме. Имаше толкова време, но не измисли нищо по-свястно. Наистина ли ще ми разправяш, че не си знаел какво притежава Дензър?

– Не знаех – съдържано потвърди елфът. – Подозирах колко е ценно, защото Дензър ни предложи огромна сума да го пазим. Но нямах представа какъв е онзи амулет. Не мога да прочета надписите.

Травърс стисна гърлото на бутилката и я запрати към слепоочието му. Илкар нямаше как да избегне удара, освен да падне заедно със стола. Стовари се тежко на пода върху десния си хълбок и извитата назад ръка пламна от болка.

Виждаше пред себе си парчетата от бутилката, а по главата му плъзна нова топла струйка кръв. Подът вонеше на спирт.

– Не си позволявай да ме правиш на глупак! – изкрещя Травърс. – Сега аз ще ти кажа с какво сте се занимавали. – Той закричи напред-назад, под ботушите му хрущеше стъкло. – Тръгнали сте да се сдобие с катализаторите за Крадеца на зората, защото са ви известни. Писмената по амулета са с кодирани знания и на Джулаца, не само на Ксетеск и Дордовер. Двамата с Дензър сте си необходими, а вашият зловещ сговор застрашава цяла Балея.

Илкар мълчеше. Вече се бе уверил колко добре разбираше Капитана теорията на заклинанията, а сега чу потвърждението на онова, което подозираше. За Травърс работеше поне един маг.

Когато го вдигнаха от пода, той изпъшка от новото състояние на ръката си. Сега се радваше, че не може да я движи – натърти я зле при падането, а може би я счупи.

– Исман, донеси друга бутилка, моля те – отегчено нареди Травърс.

Седна и не продума, докато високият воин не му напълни наново чашата.

– Не можеш да ме лъжеш вечно – ухили се срещу елфа. „Вечно – не, но достатъчно дълго“ – рече си Илкар.

– Няма кой да те спаси – увери го Капитана. – Никой не знае, че си тук.

– Те знаят й ще дойдат.

– Кой бе? Гарваните ли? – ухили се Исман. Илкар го изгледа косо.

– Колко жалко, Исман... Навремето Хирад си мислеше дали не подхождаш за отряда. Не те поканихме само защото не те бяхме виждали с очите си как се биеш.

– Щях да откажа.

– Никой никога не ни е отказвал.

– Но аз съм още жив – подигра му се Исман.

– Да, как забравих да спомена – поклати глава Травърс. – Исман е бил принуден да убие твоите приятели. Не би допуснал да ни се изгърсят на главите и тук.

Илкар обаче го слушаше разсеяно. Капитана се бе навел и под разгърдената му риза висеше Значката на командващия стражата в Подкамения проход. Травърс бе окачил на шията си един от трите ключа към невероятно могъщество, а дори не подозираше. Елфът се усмихна.

– Какво смешно намираш в думите ми?

– Травърс, във всичко можеш да откриеш смешна страна – отвърна Илкар. – Казваш ми нещо, на което не вярвам, за да измъкнеш от устата ми онова, което не знам. И понеже няма как да ти го кажа, ще се опитваш да го изтръгнеш насила.

Капитана също се засмя и напълни чашата.

– Пак стигнахме до пълното разминаване в целите. За мен твоите приятели са мъртви, а и ти наистина знаеш отговора на моя лесен въпрос. Ще ти го задам отново. Знаеш ли кои са катализаторите за Крадеца на зората?

– Не.

Травърс стана.

– Явно е време пак да ти напомним къде си попаднал. Исман, върни го на стената. Не го удряйте по главата. Ще се върна скоро.

Той излезе уверено от залата, походката му не издаваше колко е изпил през последните часове.

– Гадост... – процеди Илкар.

– Вярно – потвърди ухилен Исман. – Не се боричкай, ще стане по-

зле за теб.

Илкар се остави да оковат. Подготвяше се да посрещне новите изтезания и си напомняше, че не бе доловил хаос в маната, предизвикан от шок у Дензър. Значи неговият Следник беше жив. Някой идваше на помощ.

Но когато първият удар с лопатата ниско в ребрата му изкара въздуха, той си спомни и че котаракът няма да издържи дълго, без да е до своя господар. Ако до изгрев никой не дойде да ги спаси, нямаше да дочакат помощ.

– И откога е пленница на Травърс? – недоверчиво попита Хирад.

Не виждаше смисъл в историята, която му разказаха. С удоволствие обаче топлиеше дланите си около чашата кафе. Поне да има някаква полза от тази ненадейна среща.

– Само от няколко дни – отговори му Алун, който бе обяснявал досега.

Каза, че е съпруг на магьосницата от Дордовер – Ериан, която Травърс бе отвлякъл. Изглеждаше кротък човечец и макар да носеше дълъг меч, Хирад бе обзет от съмнения дали изобщо знае как да си служи с него. Този мъж нямаше лице на боец.

– И за какво му е?

– За какво му бяха и предишните? За да ги разпитва – приглушено, с лишен от надежда глас промълви Алун.

– Школите защо не се разправят най-после с този тип?! – вбеси се Талан.

– Защото твърде много от старшите магове признават, макар и неохотно, че може и да бъде донякъде полезен в усмиряването на тъмната магия – напомни огромният Троун.

– Но това е отвличане! – възрази Хирад. – Няма спор, че...

– Не е толкова просто – прекъсна го Алун. – Ериан е много своенравна. Не се подчинява на правилата, наложени от Школата, хората там пък са толкова опърничави, че ще позволят тя да си плати за непослушанието. Може би дори да умре заради това. – Вече говореше с омраза. – Но по-лошото е, че отвлякоха и нашите момчета.

Хирад се вгледа в очите му и го прониза съжаление към човека. Същото бе открил в погледа на Сана – още не искаше да повярва в загубата.

– Момчета ли? – не разбра Талан.

– Близнаците им са на четири години – обади се Джандир, стрелецът с лък от Джулаца.

Този елф твърдеше, че познава Илкар, поне бегло. Илкар обаче не бе споменавал нито веднъж името му.

– Значи вие тримата сте наети да ги спасите? – уточни Талан.

– Да не мислиш, че го правим от чиста обич?

– Ние пък отиваме заради приятеля си – озъби се Хирад на дребния грубиян Уил.

Виждаше, че макар и дребничък, жилавите му мускули изпъкваха, а очите му таяха лукавство. Носеше два къси меча в кръстосани на гърба ножници, брадичката и шията му бяха обрасли с твърди косми. Хирад се настрои неприязнено към него.

– Няма какво да се оправдавам пред вас – сопна се и Уил. – Всички тук сме наемници. Вие сте си избрали да се биете в свадите между барони, ние пък връщаме отнети вещи. Или хора.

Смълчаха се, печката съскаше и изпускаше рехав дим, само мъжду-кането на жаравата вътре напомняше, че седят около запален огън. Хирад незабелязано огледа Троун – такъв великан, че и Незнайния би се замислил преди да го предизвика. Двуръчният му меч лежеше на тревата до него, той се почесваше унесено по русата брада, зареял поглед в нощта.

Шумолене привлече вниманието на Хирад. Озърна се през рамо – котаракът се примъкваше към тях. Никак не беше добре. Залиташе като пияница, докато се дотътри при него. И козината му беше помътняла като очите.

– Богове... – промърмори Ричмънд. – Хирад, виж го само! Варваринът кимна, взе окаяното животинче и го пхна под кожената си куртка. Трепна от студеното телце.

– Твой ли е? – попита Уил.

– На Дензър е и умира.

– Личи си.

Хирад опари с поглед Уил.

– Не бива да го позволим. Трябва веднага да се доберем до Дензър. – Обърна се към Талан и Ричмънд. – Време е да се разберем какво ще правим.

– Вие какво бяхте намислили? – попита Ричмънд новите, им познайници.

– Да влезем тихомълком – обясни Джандир. – Измислихме как да се промъкнем отзад и чакахме средата на нощта, но мина отрядът, заловил вашите приятели. Решихме да се, позабавим малко, а после се появихте вие.

– Хъм... Не знам дали има смисъл да сме тихи – завъртя глава Хирад. – Ще очакват ние да ги нападнем по един или друг начин.

– Чакат вас тримата – напомни Троун. – Няма как да знаят, че сме седмина.

– Интересно... – промърмори Талан и попита по-силно: – Какво е обучението на жена ти?

– Нали ви казах, че е от Дордовер... – учуди се Алун.

– Извинявай, исках да знам дали е майсторка на нападателната магия, или на защитната?

Алун се посмути.

– Нито едното, нито другото, честно казано. Тя се занимава с изследвания и е от книжниците на Школата... тоест предстоеше да стане.

– Не извършва ли заклинания? – настояваше за отговор Талан.

– Не и във вреда на околните – убедено заяви Алун.

– Прекрасно – отдъхна си Талан. – Значи дори да изпълнява заповедите на Травърс, ще имаме шанс за успех, ако се разбеснеем.

– Как тъй? – намръщи се Уил. Хирад се засмя.

– Дано ви хареса тактиката на бъркотията, която обичаме ние – Гарваните.

Счупиха му три ребра, най-долното се подви навътре и застрашаваше белия дроб. Ударите ставаха все по-безмилостни – от корема към гърдите и накрая по краката.

После го оставиха провиснал да кърви от десетина рани отвън и поне две вътрешни. Щом ги усети по-добре, прецени едната на черния дроб като твърде опасна. Опита се да намери опора, жестоко насинените му крака заливаха с болка гърба, отпуснеше ли се, ръката и счупените ребра го измъчваха.

Вече долавяше първите признаци на загоряване през пролуките между завесите. Потъна в униние и съмнения дали има смисъл да поддържа живота си с последните остатъци от сила. По-добре да се откаже и да го отнесе смъртта.

Тогава му се прииска да намрази Дензър за безполезния обречен поход, в който подмами Гарваните. И за смъртта на приятелите. И за това, че е от Ксетеск, че още е безчувствен от опиата, без да знае какви изтезания е изтърпял Илкар.

Но не можеше. Колкото и да беше нагъл и самонадеян, Дензър казваше истината. Нямахше как да си затвори очите за доказателствата. Откриха пергаментата с указания за Крадеца на зората, сражаваха се с дестрани, знаеха и от Гресе, че западниците събират войски. Всичко

предвещаваше, че Върховните вещици ще се завърнат, а Ксетеск се стремеше да овладее единственото заклинание, което би могло да ги възпре.

Трепна. Поне в смъртта щеше да се отърве от битката за Балея. Не му се вярваше да има победители в нея. Видиша насила и изкашля кръв. Вцепени се от болка – белият му дроб се притисна към счупената кост. Изпъна крака внимателно, за да облекчи малко изтръпналите си ръце.

Мъчителите му ги нямаше от няколко минути. Дали биха губили време пак да му задават въпроси? Богове, как се надяваше на това! Поне биха го върнали на стола. Къде ли се дянаха? Илкар се зачуди дали не тормозят Дензър, но нали той беше упоен. Може би закусваха или безделничеха...

Двукрилата врата отсреща се отвори широко и влезе Травърс с двама от подчинените си. Капитана най-сетне залиташе, стиснал бутилка и чаша.

– Четвъртата! – развика се и размаха бутилката към Илкар. – Може пък днес да надмина сам себе си.

– Или да пукнеш, ако сме късметлии – смънка елфът.

– Извинявай, каза ли нещо? Говори по-силно.

Травърс се заклатушка към своя стол, но Илкар не го гледаше. Исман и още един войник носеха Дензър – гол до кръста, бит зверски, с повесена глава. Краката му се влачеха по пода и по нищо не се познаваше дали е жив.

Стовариха го на стол и хванаха раменете му, за да не се свлече. Травърс се засмя и елфът изви глава – Капитана го зяпаше.

– Това му е лошото на нашия опият. Прекалиш ли, човекът не ще да се буди. А ние искахме да питаме Дензър за много неща. Голямо убеждаване падна, за да отвори очи и да си говори с нас. Жалко че толкова дълго се противеше.

Илкар лесно си представи болките, които изпитваше Дензър. Виждаше на колко места е натъртен, тук-там имаше червени ивици от бич или кожен колан. Надяваше се, че все още е упоен и не страда чак толкова.

Травърс отпи от бутилката и се олюля, когато стана. Щеше да се спъне в стола, но вторият войник ловко го издърпа встрани. Лицето на Капитана беше алено, а колкото и да тежаха клепачите му, гледаше изпод тях безумно.

– Две възможности да избирате...

Говореше твърде завалено и скоро нищо нямаше да му се разбира. Застана между Илкар и Дензър и се престори, че не ги поглежда.

– Първата – изпъна пръст към тавана. – Ще отговаряте ли откровено на въпросите ми или пак да ви втълпявам по моя си начин, че няма какво друго да сторите? Накрая ще се покорите на волята ми.

Илкар не забеляза никаква реакция у Дензър. Все пак гърдният му кош се вдигаше и спускаше, но пресекливо заради болката.

– Упорит си, Травърс – изрече елфът. – Май се налага да продължиш по старому.

– Втората, значи! – излая Капитана и разгъна втори пръст. – Е, кой от вас иска да гледа как другият ще умре?

Илкар почувства сянка на облекчение. Край на мъките. Съжали, че повече няма да види Хирад, но най-сетне беше готов да повярва, че и варваринът е мъртъв. Сам би предложил да изберат него, знаеше обаче, че са домъкнали Дензър с една-единствена цел. Илкар се съмняваше, че би успял да прегради съзнанието си, за да не преживее страданията на тъмния маг накрая.

За пръв път го погледна с искрено съчувствие.

– Сбогом, Дензър...

Тялото на Дензър подскочи и той притисна лявата си длан към ребрата отдясно. Вдигна глава и Илкар се присви от гледката – тъмният маг беше неузнаваем. Навсякъде съсирена кръв, носът изкривен надясно, устните подути и счепени, очите – цепки сред подпухналата плът. Вторачи се в елфа и устата му смайващо се изпъна в усмивка.

– Те са тук – изхърка Дензър.

А отвън някой кресна тревожно, разнесе се и по-кръвожаден звук. В замъка на Черните криле се възцари хаос.

ГЛАВА 15

Хирад беше склонен да признае пред себе си, че от Уил има полза. И то такава, че не беше зле да остане с Гарваните, след като си разчислят сметките с Черните криле. Ама че чудати шеги пробутваше съдбата! Още не се бе замислял сериозно кого иска да привлече в отряда, а се натъкна на цели трима. Е, ако всичките оцелеят след нападението. И ако ги убеди да се присъединят към Гарваните. Нямахше да е лесно, както бе доскоро.

Сега не можеше да им предложи сигурно наемане на служба срещу добро заплащане, нито страховита слава, която да ги изпреварва навсякъде. Този път съгласието би означавало почти сигурна смърт в името на цел, в която май само половината им сънародници вярваха, а другата половина се опитваше да ги провали. Или да избие онези, които се стреляха към тази цел.

Алун нямаше място в отряда, а и Хирад не очакваше, че би поискал да пътува с тях. Но Троун, напращял от мускули, и елфът стрелец Джандир бяха желани допълнения към силата на Гарваните. Той неволно си представяше как щеше да изглежда отрядът с тях преди – в подобрите времена.

Тялото на Дензър подскочи и той притисна лявата си длан към ребрата отдясно. Вдигна глава и Илкар се присви от гледката – тъмният маг беше неузнаваем. Навсякъде съсирена кръв, носът изкривен надясно, устните подути и сцепени, очите – цепки сред подпухналата плът. Вторачи се в елфа и устата му смайващо се изпъна в усмивка.

– Те са тук – изхърка Дензър.

А отвън някой кресна тревожно, разнесе се и по-крвожаден звук. В замъка на Черните криле се възцари хаос.

Уил беше киснат заядливец, но не можеше да му отрече дарбите. Хирад хареса не само бързия и точен оглед около замъка, но и катеренето му по стената, все едно се качи по стълба. Единият край на въжето, което жилавият дребосък носеше, падна в краката на варварина. Троун се усмихна.

– Бива си го, нали?

Хирад опъна въжето и се покатери. След по-малко от две минути всички преодоляха крепостната стена.

– Слушайте – зашепна Уил, – единствените стражи са при портата.

Не видях да обикаля патрул, но не бъдете нехайни. Голямата сграда е на трийсетина крачки, както виждате. Тук сме в плътна сянка и не ни виждат отвътре. По дължина замъкът е поне сто и петдесет стъпки, а отстрани – към деветдесет. – Той се взря в Хирад. – Сега ти кажи какво ще правим.

– Не е сложно – отвърна варваринът. – Ще реша накъде да тръгнем, когато влезем... през най-близкия прозорец.

Той се промъкна към ъгъла на зданието и надникна към късата страна преди да долепи нос до тъмния прозорец. Сви рамене и отвори уста, но Джандир застана до него. Елфът също се наведе към стъклото и кимна.

– Празно е – прошепна на варварина. – Кабинет или нещо подобно, но е малка стая.

– Колко хубаво – промърмори Хирад и замахна.

– Какво правиш бе?! – изсъска в ухото му Уил.

– Влизам.

– Аз знам по-добър начин.

Уил откачи тънко парче метал от колана си и го пхна между двете крила на прозореца. Намери резето, бутна го нагоре и отвори.

– След теб – посочи на Хирад.

Варваринът го изгледа сърдито, преди да се покатери през перваза и да пристъпи към единствената врата. Ослуша се, докато и останалите влизаха, но не чу нищо. Обърна се към тях.

– Тъй... Талан, Ричмънд, шом намерите откъде да се качите на втория етаж, отивате горе с Уил и Алун. Аз и останалите ще шетаме долу.

Открехна вратата – зад нея също беше тъмно. Махна на Джандир да доближи. Елфът се взря през пролуката и затвори вратата.

– И това е малка стая. Пред нас и малко вдясно има проход с перде, а в лявата стена – врата.

Хирад свали наметалото си, котаракът се смъкна на пода и огледа помещението, ушите му стърчаха.

– Добре – каза варваринът. – Оттук се разделяме. Талан, тръгнете наляво. Който не знае накъде да върви, да следва някого от Гарваните. Готови ли сте? – Другите потвърдиха тихо и той извади меча си от ножницата. Ухили се на Ричмънд и Талан. – Гарваните! – изрева с все сила. – Гарваните идват!

Устреми се към прохода и съдра пердето. Нададе вой и другите двама от отряда подхванаха същия звук. Удряше с дръжката на меча по каменната стена, а Уил и спътниците му подхванаха дивашките вопли.

Около него отекваха крясъци, дрънчене на метал по камък, тежък тропот на ботуши. Усещаше как кръвта му се забърза във вените, силата изпълваше мускулите му, а очите му се ококориха. Втурна се към мъждукаща светлинка и едва забеляза, че котаракът тича пред него.

Завари двамина. Хирад се разкикоти озъбен и ги връхлетя. Първият се вцепени и варваринът почти не забави устрема си, когато го съсече, отби вдигнатото оръжие на втория и го повали. Изрева гърлено и се огледа.

Намираше се в кухня до двукрила врата. Напред имаше още врати. Джандир и Троун стояха пред третата.

– Видяхте ли как става? Оттук се разделяме – по един във всяка पो-сока. Крещете и не спирайте, иначе ще избият всички ни.

Хирад се завъртя, изби с ритник най-близката врата и влетя в стаята, от гърлото му напираше вой. Котаракът не изоставаше.

Талан изби вратата, видя следваща врата пред себе си и остъклена стена отдясно. Посочи натам, без да спира, и извика на Уил да го следва. Нахълтаха в голямо помещение с огнища, прозорците бяха на отсрещната стена. Втурна се към двукрилата врата в десния ъгъл, разхвърляше с ритници кресла и масички. Уил забрави смущението си от крясъците и му подражаваше разпалено.

Ричмънд скочи надясно и разпиля парчета стъкло и дърво във вътрешен двор. Газеше декоративни храстчета и цветя, погледна само за миг тъмното небе, докато тичаше към вратата вляво, която откри. Алун не изоставаше. Преди да доближат вратата се отвори и изскочи мъж с меч в ръка. Ричмънд извика дрезгаво и му налетя. Противникът само се усмихна, без да трепне. Остриетата им се сблъскаха с оглушителен звън и пръснаха искри.

Джандир и Троун се спогледаха смаяни, когато Хирад мина през двойната врата, все едно я нямаше. Елфът сви рамене, вдиша мощно и от него изригна звук, сякаш започващ още в корема. Троун кимна, въртна се на пети и хукна към далечната врата, а неговият рев, неразличим от животински, ехтеше между стените.

Джандир сложи стрела на тетивата, отвори с крак и погледна стълбата, водеща надолу. Инстинктите му на ловец надделяха и той заслиза безшумно. Острото му зрение различаваше всичко в сумрака, а ноздрите му се разшириха от миризмата на спарена пот, примесена с дъх на пикня и кръв.

Изпод закрыта със завеса ниша проникваше слаба светлина. Елфът слизаше, без да се чуе дори шумолене. Зад плата имаше поне един човек

– издаде го приглушената кашлица. Джандир се долепи до стената вдясно от нишата. Увери се, че човекът не е до самата завеса, и отметна плата с лакът, готов да пусне стрелата. Едва не прихна от гледката.

Троун блъсна вратата с длан и се плъзна нататък с пъргавината на звяр. Вдясно пред широка двукрила врата стоеше само един страж. Когато окървавеният му труп се строполи на пода, Троун се огледа. Наляво имаше още врати, до тях стълба към горния етаж. За миг се озърна надясно, откъдето се чуваше шумът на схватка, после препусна през три стъпала нагоре.

Викове на Хирад секнаха. Озова се в просторна студена зала, чиито прозорци бяха закрити. Китките на Илкар бяха оковани за отсрещната стена. Елфът вдигна немощно глава.

– Хирад... Слава на боговете...

Варваринът пхна меча в ножницата и изтича при него.

– Поне си жив.

Припряно бутна встрани желязото, притиснало дясната ръка на елфа, който изохка.

– Внимавай. Ребрата ми са зле.

– Още къде си пострадал?

Илкар успя да помръдне ъгълчетата на устните си.

– Краката, корема, ръцете...

– Облегни се на мен – помоли Хирад.

Обърна се с гръб и усети как елфът опря глава на дясното му рамо. Освободи и лявата му ръка, с която Илкар се вкопчи в него, за да не падне.

– Така добре ли е?

– Не. Ще се държа за теб с лявата ръка, а ти ми помогни да стигна до някой стол.

Хирад изви глава към Дензър. Лежеше по гръб пред столовете, катаракът се бе сврял под мишницата му. Тъмният маг дишаше на пресекулки. Варваринът и елфът бавно се добраха до стола, Хирад много грижливо сложи Илкар да седне и прекрачи към Дензър.

Ричмънд отстъпи задъхан и за миг докосна раната на ръката, с която държеше меча. После отпъди с жест Алун и той се дръпна назад.

– Нещо не ти върви, а, Гарванче? Ричмънд не отговори.

– Да се беше прибрал вкъщи. Тук само ще си намериш края.

Ричмънд прехвърли меча в другата си ръка и зае позиция. Противникът му изви вежди с неволно уважение.

Ричмънд пристъпи надясно и чу зад себе си съскането на изваден

от ножницата меч.

– Стой настрана, Алун, това не е твоя работа.

– Как да не е? Отвлякоха моето семейство, забрави ли?

– О, любящият баща! Ти пък защо си се домъкнал? – ухили се войникът от Черните криле. – Дойде да откараш трупове ли?

– Мръсник! – изграчи Алун.

Хвърли се напред от лявата страна на Ричмънд, който реагира мигновено, за да го предпази. Само че противникът лесно предвиди как ще постъпи, извъртя се в обратната посока и заби меча си в гърдите му.

Ричмънд изхърка и се свлече на колене, металът между ребрата му беше като нажежен. Врагът измъкна рязко меча си и Ричмънд тупна по лице, кръвта тутакси напои дрехите и косата му. Чу кратък тържествуващ смях, глух тропот на бягащи крака, после светът притихна.

Талан нахлу в коридора, Уил на крачка зад него. Срещу тях пред двукрила врата лежеше труп, отдясно имаше стълба нагоре. Талан се ослуша – Троун явно се бе качил. Намръщи се. Шумотевицата не беше каквато очакваше, не чуваше нито Ричмънд, нито Хирад.

– Да вървим! – кресна той и се устреми нагоре по стъпалата.

Уил тичаше подире му.

Алун видя Ричмънд да пада, обърна се и избяга натам, откъдето бяха дошли. Сърцето му се свиваше в гърдите, по цялото му тяло изби пот. Остана сам в замък, пълен със стомана и смърт. Но преди да изтича в тъмата навън, се опомни. Върна се навътре в огромната къща – непременно трябваше да намери Уил.

Травърс се клатушкаше из горния етаж, блъскаше с юмрук по вратите и крещеше всички да се събудят. Олелията, вдигната от Гарваните, кънтеше навсякъде, а той ускоряваше крачка, гонен от пиански страх. Нямахше време да проверява отзовал ли се е някой на виковете му. Ако враговете го изпревареха, щяха да измъкнат момчетата и да донесат опустошение в Балея. Близнаци, родени от магьосница – трудно би измислил по-голяма заплаха от тази. Щом се погрижеше за смъртта им, щеше да се отърве и от тяхната майка.

Дензър лежеше неподвижно, докато котаракът връше муцуна в него. Усещаше как собствените му сили се изцеждат още повече, докато Следникът се възстановява. Но както винаги не само единият даваше и не само единият вземаше. Едва долавяше гласове наоколо, някой му говореше, но той не беше в състояние да отвърне. Засега. Дясната му ръка погали главата, която смучеше от кръвта му. Щеше да вземе Значката. Травърс беше обречен. Дензър се усмихна.

Котаракът престана да черпи енергия от него и отново го погледна със светнали очи. Умовете им се докоснаха и тъмният маг извика образа на Капитана в общото им съзнание. „Потърси го и се върни при мен. Доведи ми го. Знаеш какво да правиш.“ Котаракът примигна бавно.

„Ще остана жив, докато те няма. Върви.“ Животното като че се успокои, а мъркането му повече приличаше на ръмжене. Отдръпна се и огледа откъде да излезе, но всички врати бяха затворени.

– Какво става тук?! – смути се Хирад. – Тази твар си похапваше от него, видях с очите си!

– Хирад, зарежи това... – задавено помоли Илкар.

Не му беше леко да остане буден. Болката в гърдите и краката се изостри, отново имаше вътрешен кръвоизлив и се нуждаеше от покой, за да се изцери.

– Има неща, които не знаеш, но ще ги отложим за друг път. Не ми е добре.

– Каж ми какво да направя, за да ти помогна.

– Охранявай ни, запази спокойствие и почакай с въпросите. Къде са останалите?

– Срегнахме други, които дойдоха тук да спасят някаква жена. Разбесняхме се и скоро замъкът ще бъде наш. Илкар се смъкна мъчително на пода и легна до Дензър.

– Ами добре...

Затваряше очи, но вратата отсреща се отвори отново. Котаракът се възползва от шанса и изчезна навън. Хирад се напрегна и отстъпи встрани, където Илкар не го виждаше.

– Исман...

– Оо, Хирад.

Джандир би се разсмял, но гледката беше твърде противна. Човекът се бе проснал с отворена уста наред изцапания с кръв под и не шаваше. Стискаше оръжие в едната си замряла ръка, а виното, което бе дошъл да пие, се разтичаше в локвичка от съборената чаша.

– Мъж, който няма смелост да се изправи лице в лице със смъртта, е нищожество – изрече Джандир. Онзи не мърдаше. – Мъртъвците не кашлят, драги. Забрави тези жалки преструвки. Поне ме погледни. – Никакво движение. – Нямам време...

Елфът опъна тетивата.

– Моля те! – Мъжът седна като ужилен. – Аз не съм...

– Казах ти, нямам време.

Джандир пусна стрелата, сложи друга на тетивата и се върна нагоре

по стълбата.

Травърс се подпираше на стената в тесния коридор към кулата и се чумереше. Гарваните още върлуваха из неговия замък. От време на време отекваха викове. Безпокоеше се, че несъмнено ги бяха нападнали повече от трима бойци. Вдигна рамене и продължи към стаята на стражата. Двата мъже вътре изопнаха рамене, държаха оръжията си готови за бой.

– Браво – изломоти той. – Не бива да разчитаме на случайността. Тези проклетци изчадия няма да напуснат живи замъка. Убийте ги.

Двата се спогледаха нерешително.

– Те не са обикновени момчета. Ако онази кучка си ги върне, ще станат толкова могъщи, че никога няма да ги усмирим. Изпълнете заповедта.

Единият страж кимна и се качи тичешком по спиралната стълба в ъгъла на стаята. За миг се чуха детски гласове, после се захлопна врата.

Троун тичаше лудешки по коридор на последния етаж. През прозорците отдясно виждаше вътрешен двор, в който вече проникваше мъждива светлина. До ушите му стигаше шум от схватка в отсрещната част на сградата. Подмина малка ниша и свърна под прав ъгъл надясно. Озова се срещу поредната двукрила врата. Сигурно зад нея имаше нещо, което си струваше да нападне. Изрева, ритна яростно и нахълта.

Талан и Уил се разделиха на площадката над стъпалата. Вдясно имаше проход, по-нататък – две врати. Уил се шумгна в прохода, Талан изби първата врата и попадна в голямо помещение с колони, препълнено с нарове. Повечето бяха заети. Май щеше да си има предостатъчно работа тук.

Зае позиция и кресна озъбен:

– Я да видим кой тук се мисли за голям майстор, та да ми се опълчи?

Уил го чу, докато влизаше, и измъкна късите си мечове от ножниците. Ококори се, сърцето му пропусна един удар – привидя му се, че тук е пълно с войници. Знаеше само, че никой от тях не поглежда към него. Всички пристъпваха към Талан.

– Жалко – промълви Хирад. – По-добре да бе дошъл при Гарваните.

Исман изпръхта.

– Млад воин сред неколцина старци. По-добре да съм онзи, който ще ви види сметката.

– Тъй ли? – Кръвта на Хирад кипна отново. Мускулите на ръцете му се издуха. – Ти умря в един и същ миг със Сирендор Ларн, а

Гарваните ще превърнат този замък в пепелище.

Скочи напред, вдигнал меча пред себе си – искаше да промуши Исман в корема. Дългучът отби удара, рязко се отмести вдясно и пак зае защитна стойка. Хирад потърси страх в очите му, но не намери. Двамата кръжаха, Хирад се мъчеше да открие слабост в позицията на противника, но стъписан се убеди, че няма никакви пролуки. И двамата си служеха с дълги тежки мечове, но само единият бе натрупал огромен боен опит и умения в безброй двубои. Тъкмо по-опитният пръв нападна свирепо.

Замахна нагоре, възползва се от инерцията, която му даде очакваното защитно движение на Исман и завъртя острието мощно от рамото към хълбока. Противникът за нищо на света не би успял да се подготви за повторната атака, но го спаси мълниеносната пъргавина, с която отскочи назад. Върхът на меча избръмча на един пръст от кожената му броня.

Варваринът възстанови равновесието си навреме, за да посрещне контраатаката на Исман, и опита разсичащ удар успоредно на пода. Този път по-младият боец избягна удара му с лекота.

Хирад се върна в начална позиция, неочаквано скован от умора. Наложил си да не се поддаде. Исман се нахвърли усмихнат с четири диагонални удара в недоловима за окото последователност и изтласка Хирад към двамата магове, които наблюдаваха безпомощно. Варваринът изпуктя тежко и мушна с меча толкова силно, че въпреки пресрещналото го острие разпори бронята.

Исман присви очи и отново застана в защита, настроен по-предпазливо. Хирад два пъти прехвърли меча от едната ръка в другата. При следващото нападение усещаше оловна тежест в краката си и едва не пое с гърди отбиващия удар на Исман. Нещо се объркваше зле. Силите го напускаха с всеки миг, а не можеше да си позволи немощ в схватка с Исман.

По-младият умело прикри посоката на своя замах и мечът му разкъса левия нараменик на Хирад, който трудно спря до шията си обратния удар. Варваринът се обля в пот, стомахът му се сви от гадене.

Ухилен до ушите, Исман дебнеше зорко. Стовари удар над глава и направо събори Хирад, макар че той отклони острието. Варваринът успя да приклекне, отби втория опит на Исман да му разцепи главата и дори се изправи, но не му стигна секунда да поеме удара отдолу, който изтръгна меча от пръстите му. Оръжието издрънча на каменните плочи, а Хирад, разтреперан от изтощение, вдигна поглед към лицето на Исман.

– Казах ти да си вървиш у дома, а ти не ме послуша – укори го дългучът и заби меча си в корема му.

Краката на Хирад се подгънаха и той падна, не разбра кога Исман е издърпал меча. Нито усещаше, нито виждаше нещо, само пропадеше нанякъде.

Троун влетя в широка, по-разкошно обзаведена стая, едва различима с жаравата в огнището и два пращящи факела. Нямаше нужда от повече светлина. Пред вратата в дъното пазеха двама войници с мечове. Нападна ги с такъв разтърсващ рев, че единият се присви видимо. Троун мина над маса и диван с дълъг скок, стъпи, прекрачи и отсече дясната ръка на първия войник.

Фонтанът от кръв опръска всичко наоколо. Прекалено зашеметен дори да извика, раненият се облещи към раната с очи, в които избиха сълзи на неопикуемо страдание. Другият се втрещи за миг и Троун разпори гръдния му кош, като отблъсна с почти презрителна лекота опита му да се отбранява. Останалият с една ръка мъж скимтеше на пода. Троун измъкна кинжала от колана си и му преряза гърлото.

Изрита труповете, за да отвори вратата, и тръгна нагоре по стълбата. На площадката имаше втора врата, залостена отвън. Той дръпна резетата, но се подвоуми преди да натисне дръжката.

– Ериан? – Чу как някой пристъпи отвътре. – Ериан? Аз съм – Троун. Чуваш ли ме? Не прави заклинание. Дойдох да ти помогна.

Пое си дъх и чак тогава бутна вратата.

Талан пак се плъзна ловко по залетия с кръв под, за да се отдалечи от трите трупа в краката си. Още трима го доближаваха, но не толкова настървено, защото видяха колко бързо се разправи със съратниците им.

Но и Талан бе пострадал. Порязаният десен крак кървеше обилно, болката се засилваше, а дълбоката дракотина по ребрата го принуждаваше да усеща всяко вдишване и издишване. Повече го притесняваше тежестта в ръцете и краката като след продължила цял ден битка. Не знаеше дали ще устои на общата атака. Имаше обаче и скрито предимство. Все още никой от тримата не бе забелязал Уил, който пристъпяше зад гърбовете им. Талан не вярваше, че дребосъкът би ги помолил да се обърнат към него преди да ги очисти.

Тримата настъпваха. Талан тръсна глава; направи лъжливо движение надясно и удари наляво. Набелязаната жертва отблъсна атаката, но залитна назад. Нямаше да се справи с втори удар, Талан обаче не посмя да се оголи отдясно. Завъртя се на пета, наведе се да избегне непохватен замах отгоре и прониза шията на нападателя. Един по-малко.

Отстъпи сковано, за да посрещне нападението, което щеше да последва неминуемо. Мускулите на гърба му се схващаха, не можеше да поеме достатъчно въздух. За миг зрението му се размъти и се подхлъзна при следващата крачка. Щом видяха, че губи равновесие, двамата срещу него му налетяха. Талан намери опора, напрегна очи и извика гърлено, за да се опомни.

Замахна диагонално надясно и спря мушкащия удар отляво. Но макар че острието на мечта му мина отдясно пред лицето, не блокира напълно удара на втория войник, чийто юмрук в корава ръкавица се връза в челюстта му. Талан се спъна, залитна настрани и тилът му срещна с пукот грапавия камък на колона...

Уил заби късия си меч в бъбрека на по-близкия противник. Дори да не го бе убил, нямаше да се пречка повече. Видя само как Талан се стовари отпуснат на пода, несъмнено мъртъв. Убиецът му обаче сбърка, като се наведе да провери свършената работа. Фатално пропиляната секунда, от която Уил се възползва.

Уил изтри остриетата в дрехите на втория и се послуша. Май долавяше гласове, но не ги разпозна. Реши поне за малко да не си търси белята, докато не разбере какво става. Нямаше смисъл всички да измрат тук.

Редно беше да се увери, че Талан е мъртъв, макар че той не мърдаше. Уил го доближи, но зад него се отвори врата. Обърна се рязко, вдигнал късите мечове, и зениците му се разшириха. Отстъпи заднешком, докато трескаво измисляше оправдание.

Алун се дотътри в тъмна и студена зала, видя на средата строшен стол. Отсрещнатата врата зееше, чуваше шум от сражение и кръсъци. Звучите долитаха отвсякъде. Мечът висеше в ръката му. Изобщо не знаеше какво да прави. Сега поне разбра погледа на Хирад, когато воинът от Гарваните говореше как ще се разбеснеят – не пренебрежение, а тревога. Не му се доверяваше. Алун се тръшна на меко кресло и се разтrese.

Травърс не остана да чака, а се заклатушка обратно по тесния проход и отвори вратата към централния коридор на горния етаж. Успя да я затвори преди да бъде нападнат. Блъсна го със силата на стрела, но плющяха покрити с кожа криле. В него се забиха опашка с шипове и остри зъби. Ноктите се оплетоха в косата му, опашката се стегна около лявата му ръка, а муцуната се появи обърната пред очите му. Тази твар не беше по-едра от маймунка на панаир.

Травърс залитна назад, но муцуната не се отдалечи. Готов беше да се закъдне, че тя му се усмихва, макар да нямаше нищо общо с човешко лице. От вонящия дъх гръбнакът му се вледени, а не можеше да откъсне

поглед от страшилището.

По него нямаше нито косъмче, изопнатата кожа на главата лъщеше, а мозъкът пулсираше в черепа и раздвижваше вените по муцуната. То поизви глава и наистина се засмя, остри зъби блеснаха и отгоре, и отдолу, а после се събраха, но не и преди дългият език да близне Капитана по устата.

Щеше да повърне, но тези очи изсмукваха волята му – черни и хлътнали в овали от кост. И дълбоки. Толкова бездънни, че Травърс можеше да падне в тях и да се удави в бездната на собствения си ужас. Той усещаше бесните удари на сърцето си, докато зяпаше съществуването, чиито плоски тесни ноздри съскаха, а ушичките настръхваха и при най-лекия шум.

После лапите впиха ноктите си в бузите му, избиха капки кръв. Главата се доближи още малко и лъхна смрад в очите на Травърс, който само мигаше.

– Да вървим – подкани страшилището с чегъртащ глас, тих като на старец, но преливащ от злоба. Капитана потръпна и малко оставаше да напълни гащите. – Ела с мен.

– Накъде? – успя да попита Травърс.

То пак му се ухили грозно. Травърс затвори очи, образът обаче беше запечатан в съзнанието му.

– Моят господар желае да се явиш пред него. Не е далеч оттук. Тръгвай.

Муцуната се вдигна, ноктите обаче сграбчиха косата му. Опашката се усуква здраво около дясната му ръка, вдигаше я по-далеч от меча в ножницата.

Травърс се подчини с абсолютна увереност, че прави последните крачки в живота си.

Алун изплува от унеса толкова неочаквано, че всичко се завъртя пред очите му. Някъде над него се сражаваха мъже и умираха. Някои от тях се биеха заради него. Неговите синове бяха тук. И жена му.

Скочи, обзет от нов, неизпитан до тази минута гняв. Искаше някой да плати за скръбта и терзанията му. За дните, проточили се като месеци. Днес щеше да настъпи краят на това, а мечът му щеше да пролее кръв за пръв път.

Знаеше, че са ги затворили някъде горе. Устреми се към отворената врата и изкачи стъпалата тичешком, после спря – някой вървеше по коридора към него, а на главата му стърчеше незнайна твар. Алун се втурна натам, мъжът обаче не го погледна. Вдигна меча да удари, но срещна

погледа на неузнаваемо преобразования котарак, който Хирад бе носил. Нещо в тези очи го възпря и го накара да се взре във вратата, с която свършваше коридорът.

Алун кимна и затича отново. Не обръщаше внимание на схватката отдалеч и на пляскащите криле зад гърба си. Наградата за смелостта му беше близо. Усещаше, че са тук. Щеше да спаси своите момчета.

Пробяга вихрено тесния проход и нахълта толкова стремително в стаята на стражата, че едва не събори от стола единствения войник, останал там. Преди онзи да се надигне Алун му срязва гърлото с яростен удар. Не смееше да помисли какво стори току-що, докато трополеше нагоре по спиралната стълба.

Тя се втурна към него с разпиляна руса коса, в орфана и прокъсана тъмна нощница. Протегнатите й ръце сграбчиха болезнено раменете му.

– Момчетата ми?! – кресна, а погледът ѝ шареше питащо. – Измъкнахте ли момчетата ми?

Троун завъртя глава.

– Не...

Тя вече го подминаваше с писък.

– Глупаци! Ще ги убият. Казаха, че ще ги убият!

Спусна се със скокове по стълбата, мигновено прекоси стаята и побягна по коридора. Троун не изоставаше. Ериан се метна наляво и затича по тесен коридор. Пред тях някой извика, сблъскаха се остриета. Тя се устреми лудешки натам.

– Стига де, Селик, каква полза ще имаш да ме убиеш? Още съм ти дължник.

Уил отстъпваше, защото знаеше, че няколко крачки зад него има врата. Молеше се да не е заключена.

– Прав си. Преди ми дължеше пари, но сега ще ти взема живота.

Уил преглъщаше тежко, докато плъзгаше подметките си назад. Селик беше най-голямата грешка в живота му. Сметна го за селянче, което ще оскубе безнаказано, но се заблуди. И оттогава беше дължник на един твърде способен боец.

– Селик, скоро ще взема цял куп пари. Дай ми мъничко време.

– И тогава не можа да ме излъжеш, просяче, няма да успееш и сега, защото не ти остана никакво време. – Селик го доближаваше, хванал уверено меч. – Поне опитай да се биеш, а?

– Няма да стане – промърмори Уил.

Обърна се, скочи към вратата, отметна я към стената и хукна към стълбата, но се закова слисан, когато Селик му се изпречи – мина през

вратата, откъдето бе влязъл Талан преди малко. Клатеше глава. Уил препусна в обратната посока и се шмугна в първата врата, която зърна. Тук беше тясно, отпред се разнасяха гласове, единият женски. Той тичаше бясно. Късно беше да се върне, а и единствената му надежда беше някой да му помогне.

Алун се хвърли през вратата над спиралната стълба, за да сбъдне мечтата си, но се озова в кошмар наяве.

Един мъж се навеждаше с гръб към него над широко легло, където лежаха две деца. Кръвта и мъртвешката им неподвижност бяха достатъчни. Гърлото на Алун се сви, краката му омекнаха и върхът на мечта застърга в пода.

Не си бе представял друго, освен синовете му да се хвърлят в неговата прегръдка с грейнали лица, като бърборят милите си шуротии. Но те бяха замлъкнали завинаги. Нямахте сили да шавне, докато мъжът не се обърна.

– Само проверих още веднъж дали са мърт...

Алун изръмжа и го нападна с мечта, краката, ръцете, зъбите си в необузdana свирепост. Стражът отстъпваше и поемаше удар след удар с почервенялото острие на кинжала си и ръкава на ризницата си, но цялото му тяло се покриваше с рани и синини. Озверелият Алун обаче не съзнаваше какво върши и несръчно движение откри безнадеждно тялото му. Стражът просто се наведе напред и го прободe в сърцето.

В гаснещото съзнание на Алун настана покой, децата му го зовяха, а мъжът над него май казваше, че съжалява.

Лицето на Исман надвисна и на Илкар отново му се прииска всичко да свърши по-скоро. Далечните звуци на схватки дразнеха ушите му, копнееше да се отърве от тях.

– Твой ред е, Илкар от Гарваните.

Елфът го изгледа, но не дочака удара. Исман изпъшка смаяно, рухна на колене и се просна по гръб с шръкнала от дясното му око стрела.

Нечии стъпки доближиха Илкар, обиколиха го и спряха. Илкар видя ново, непознато лице. Друг елф.

– Кой си ти?

– Джандир. Няма време за празни приказки. Хирад се нуждае от помощ. Ти си маг, нали?

– Хирад е мъртъв – промълви Илкар и студените пръсти на ужаса стиснаха сърцето му, щом произнесе думите.

– Не, още е жив.

Надигна се стремително, но непоносимата болка му напомни, че

счупените ребра са пробили белия дроб. Не се знаеше кой от двамата ще умре пръв.

Троун избута Ериан, когато влязоха в стаята на стражата, и се качи пръв по спиралната стълба. Горевидя трупа на Алун и някакъв мъж, който гледеше объркано и мърмореше:

– О, не...

– О, да! – рече Троун и разцепи ребрата му с меч си, който спря чак в гръбнака.

Още кръв се проля върху телата на момчетата. Издърпа оръжието си и огледа касапницата в мига преди Ериан да зърне изкланото си семейство.

– Аз... – понечи да каже той, но очите ѝ го накараха да млъкне със силата на плесница.

Тя прекрачи Алун, без изобщо да го погледне, а Троун застана да пази на вратата.

Ериан не продумваше. Протегна нетрепващите си ръце към своите деца, приглади падналите на лицата им коси, погали ги по бузите и плъзна пръсти по устните им.

Троун я гледаше и не знаеше дали да я съжалява, или да се възхити на самообладанието ѝ. Тогава тя го погледна и ако яростта беше светлина, той щеше да ослепее. Стори му се, че и въздухът около нея се нагорещи. Изтънелите ѝ устни се сковаха, но кожата на бузите ѝ играеше, докато стискаше челюсти отново и отново.

Троун се опомни – някой тичаше презглава към тях. Той застана срещу вратата с вдигнат меч.

– Отдръпни се.

Гробовният ѝ глас не допускаше възражения. Троун отстъпи, видя как дланите ѝ се събраха пред лицето и надуши скреж в стаята.

Трупачата се мощ го стъписа. Застави се да погледне пак към вратата. Стъпалата отпред задрънчаха, после още някой изтича нагоре, мярна се сянка, която се превърна в дребен, жилив, много уплашен мъж. Сърцето на Троун щеше да спре.

– Ериан, чакай!

Но тя изпъна китки, готова за заклинанието. Очите ѝ зейнаха, устата ѝ изрече заповедното слово и в стаята стана мразовито.

– Уил, на пода! Залегни!

Троун се търкулна в краката му и двамата се оплетоха в кълбо от крайници. Леденият вятър, сътворен от Ериан, изфуча над главите им и се заби в гърдите на Селик, който прекрачваше прага. Войникът залитна

назад, изгърва оръжието и падна с посинели устни, замръзнали очи, побелели ръце. Натроши се на хиляди парченца, когато тялото му се стовари на пода.

Троун стана и изправи Уил. Ериан мина покрай тях и тръгна надолу.

– Ериан, чакай – пак помоли Троун, но тя само завъртя глава.

– Сега ще намеря Травърс.

ГЛАВА 16

Илкар плачеше. Незнайно как Хирад още беше жив. Дълбоката рана в корема би трябвало да е смъртоносна, а той не умираше. Но сега Илкар нямаше какво да стори, освен да го гледа как полека потъва в небитието, защото Травърс му отне силите, с които можеше да го изцели.

Дори ако Илкар и Дензър можеха да си позволят половин денонощия непобуден сън, пак би било съмнително дали и с общи усилия ще го излекуват, защото и тримата бяха твърде зле.

Той бе коленичил до Хирад с длани над страшната рана, без да отделя време за собствените си болки, и вливаше мана направо в разпореното и за щастие потънало в несвяст тяло на своя приятел. Засега поддържаше живота му, но самият Илкар беше толкова слаб, че нямаше никаква надежда.

Усети ръка на рамото си.

– Споделям скръбта ти.

Не бе чул кога Дензър се е изправил. Очакваше вече да се е унесъл в сън, за да се възстановява.

– Не мога да го спася. – Прекъсван от хлипане, гласът му пресекваше и от непоносимото изтощение. – Той си отива, а не мога да го спася...

– Може би има изход.

И гласът на тъмния маг не беше същият. Схванатото и отекло от побоя лице му пречеше да изговаря ясно думите.

– Какво ще ни предложи магът от Ксетеск? Нямаме вълшебна пръчица, която да размахаме ей така!

След ядните думи Илкар се закашля и изхрачи кръв.

– Но в замъка има още един маг.

– Ериан – напомни Джандир.

– Кучката, която ни предаде.

– Не си прав – отсече Джандир. – Била е принудена. Травърс отвлече и децата ѝ. Дойдохме да ги измъкнем оттук.

– Ериан Маланвей ли? – сети се Дензър. – Тя е от книжниците на Дордовер, нали?

– Да.

– Може и да имаме късмет. – Тъмният маг се смръщи. – Но за какво му е била, по дяволите? – Тръсна глава и пак се вгледа в Илкар. – Колко

време ти остава? – Елфът само поклати глава. – Илкар, кажи ми.

– Три часа, може и да са малко повече.

Дензър изсумтя, веднага седна зад него и заповяда:

– Облегни се на мен.

Илкар се отпусна назад. Дензър се напъна, за да обърне и двамата към Хирад. Сега Илкар можеше да се протегне надясно, за да достигне раната му.

Джандир гледаше недоумяващо как Дензър хвана раменете на Илкар, облегнат на гърдите му, а ръцете на Илкар неспирно се движеха над корема на варварина.

– Какво става?

– После ще ти обясня – промърмори тъмният маг. – Донеси стол и го сложи така, че да ми подпира гърба. Илкар, сега ми кажи точно какво може да те погуби.

– Не е само едно нещо. Десният ми бял дроб е пробит и се пълни с кръв, бъбреците ми са прекалено натъртени, а доколкото усещам, черният ми дроб също кърви.

– Ясно...

Дензър промени положението на ръцете си – опря едната си длан в тила на елфа, другата застина вдясно от гърдния му кош.

– Остави ме аз да насочвам, а ти вливай мана в Хирад.

– Ами ти?

Колкото и благодарен да беше Илкар, имаше нова причина да се страхува – от състоянието на Дензър, който обаче успя да се подсмихне.

– Удряха ме навсякъде, но не ми счупиха почти нищо друго, освен пръстите на ръцете и краката. Не съм застрашен.

– Благодаря ти... Гласът на елфа трепна.

– Имаме работа.

– Това не пречи да ти благодаря.

Дензър премълча и се обърна към Джандир.

– Нуждаем се от магьосницата. Всеки миг е скъпоценен.

– Сигурно вече са я намерили. Ще ги доведеа.

Понечи да тръгне към вратата, но тя се отвори и влезе Травърс с котарака на главата си. Капитана гледаше изцъклено, вървеше прегърбен, сякаш се бе състарил с двайсетина години през краткото време, когато не беше в залата.

Дензър се усмихна.

– Виждам, че си се натъкнал на моя любимец. Травърс малко се окопоти, щом котаракът скочи на пода и дотича при господаря си.

Огледа се към трупа на Исман и странната група ранени. Намръщи се.

– Мислех, че...

– Травърс, ти вече не представляваш нищо, но онова на шията ти е всичко за мен в момента.

Капитана опипа значката под ризата си още по-озадачен. Дензър срещна погледа на Джандир.

– По-добре да си отвън, няма защо да гледаш това. Елфът се поколеба, но излезе с готова стрела на лъка си.

– Моля те...

Травърс пристъпи към тъмния маг, който не го слушаше, а се взираше в очите на котарака си.

– Убий го.

Следникът се преобрази и молбите на Капитана се сляха в страхливо ломотене. Дензър го погледна за последен път.

– Ти реши да наложиш волята си на Гарваните. Също като мен. Това е невъзможно. Аз поне ще продължа да живея, за да изкупя грешката си. Слава на боговете, че ви победихме. Така Балея ще има някакъв шанс за спасение.

Демонът се стрелна към Травърс.

– Илкар, затвори си очите – помоли Дензър. Капитана изпищя.

Джандир потискаше желанието си да отвори вратата. Виковете на Травърс като че извираха от ужас, какъвто не би трябвало да сполети никого. Зарадва се, че скоро престана да ги чува, но се разнесе звук, напомнящ за сцепен в камък пъпеш. Сега пък едва се пребори с напъна за повръщане.

Завъртя се – някой слизаше припряно по отсрещната стълба. Щеше да вдигне лъка, но зърна жена, придружена от Троун и Уил. Тя беше Ериан.

– Махни се! – изръмжа и се помъчи да го избута. Джандир я хвана за ръцете.

– Още не можеш да влезеш там. Не я пускай, искам да проверя как е вътре – каза на Троун.

Великанът задържа Ериан, която опита да се отскубне.

– Няма да опазите Травърс още дълго – изрече дрезгаво, очите й пламтяха.

– Уверявам те, че изобщо не го пазим от никого – промълви елфът.

– Джан, какво става? – намеси се Уил.

– Вътре са трима от Гарваните. Там беше и Травърс, но мисля, че вече е труп.

– Само мислиш? – изсъска Ериан.

– Не ми позволиха да остана, за да гледам... Хирад е ранен. Умира. Маговете на Гарваните се надяват да помогнеш. Почакайте.

Надникна в залата. Всичко беше спокойно, но изпод одеялото, покорило главата и гърдите на Травърс, се разширяваше локва кръв.

Дензър и Илкар още бяха до Хирад, а котаракът лежеше на стола, подпиращ гърба на господаря му, и си облизваше лапите и мустаците.

Елфът влезе и остави вратата отворена. Всички спряха зад прага, стъписани от гледката. Само Ериан я осъзна веднага и тръгна бавно към Дензър. Накрая спря и се съсредоточи в потока от мана.

– Гледай ти... Магове от Джулаца и от Ксетеск заедно вливат мана в един умиращ. Явно няма какво повече да ме изненада на този свят.

Гласът ѝ вледеняваше, но мокрите бузи показваха с какво се бори в душата си.

– Жалко че не се срещнахме при по-добри обстоятелства – каза ѝ Дензър.

– По-добри, а?! – кресна жената. – Децата ми са мъртви, негоднико! Защо ли не затрия всички ви, както сте накуп...

Дензър потърси погледа на Троун, който кимна.

– Вярно е. Един от стражниците им прерязал гърлата.

– Само защото вашите приятелчета искали да ви спасят – изгъгна Ериан през риданията. – Отнехте им живота, а аз бях безсилна. – Троун я прихвана и я настани на стол. – Дори не бях при тях... Умряха сами.

– Ериан, не прибързвай – прошепна ѝ великанът и я погали по косата.

– Моля те... – промълви Дензър. – Нямаме много време. Хирад умира.

Ериан отдръпна ръцете си от лицето, зачервените ѝ очи се вторачиха в неговите.

– Въобразяваш си, че ще ме трогнеш? – Застана над тях и се взря надолу с погнуса. – Знаеш ли защо ме отвлякоха? Защото Ксетеск започна да търси Крадеца на зората, а Травърс искаше аз да му помогна да го присвои. Моите момчета умряха заради теб и твоята Школа. Чуй ме, Дензър, велики познавачо на Крадеца на зората – нищо не ми пречи да си седя и да чакам приятелят ти да издъхне. Имам този избор, след като нямах шанс да спася децата си.

Брадичката ѝ затрепери отново и тя се извърна. Дензър отвори уста да се оправдае, но каквото и да кажеше, щеше да е жалко и неуместно.

– Ксетеск не иска Крадеца на зората за свои цели.

– Няма да ти повярвам.

Ериан се дръпна и пак седна на стола. Той си пое дъх.

– Длъжна си да ми повярваш. Върховните вещици са извън клетката от мана, върнали са се в Парве. Крадеца на зората е единственото средство да ги унищожим и да не позволим на осемдесет хиляди западници да опустошат земите ни. – Тя го гледаше и между веждите ѝ се врязаха бръчици. – Моля те, Ериан. Никой не може и да си представи страданията ти, но само ти си способна да спасиш Хирад. А за да победим Върховните вещици, той ни е необходим.

– Защо?

– Защото е водач на Гарваните, а те ще ни дадат заклинанието. Без Хирад няма да ни стигнат силите.

Дензър се задави и струйка кръв плъзна от ъгълчето на устата му. Ериан се засмя неприязнено.

– Прекрасна история. А ти какво ще кажеш, Илкар? Нали не греша – ти си Илкар, магът на Гарваните?

– Вярвам му – немощно отвърна елфът. Тя го изгледа придирчиво.

– Нима? Впечатляващо. – Стана и сковано тръгна към вратата, без да избърше сълзите си. – Знаете, че бях безсилна да спася децата си, но вашият живот зависи от мен. Или смъртта ви. Сега трябва да бъде при моите момчета.

– Размишлявай, Ериан – посъветва я Дензър. – И си почини. Върни си силата. Сега съдбата на цяла Балея зависи от теб.

Тя спря на прага и се озърна. Той успя да задържи погледа ѝ.

– Говоря искрено – добави Дензър. Ериан излезе, Троун я последва.

– Дълго ще се точат тези часове... – смънка тъмният маг. Илкар се размърда и изохка. Отвори очи и се огледа замаян.

– Къде са останалите?

– Кои? – наведе се към него Уил.

– Талан и Ричмънд.

Уил стрелна с поглед Дензър и си прехапа устните. Тъмният маг почувства тежестта на нова горчивина.

– Видях как повалиха Талан. Не знам нищо за Ричмънд, но... не е тук. Съжалявам.

Илкар бавно поклати глава и пак се съсредоточи върху раните на Хирад. Дишането му беше накъсано, но засега състоянието му не се влошаваше. Илкар се надяваше, че има смисъл да продължава. Дензър щеше да поддържа неговия живот, а той на свой ред да крепи Хирад около половин денонощие. Друго не можеха да направят. Биячите на

Травърс се бяха престарали. След около дванадесет часа и последните остатъци мана, които дори Травърс нямаше как да им отнеме, щяха да се изцедят. И това щеше да е последният пирон в ковчегата на отряда.

Дензър стисна рамото му.

– Тя ще ни помогне. Дръж се.

– Какво друго да правя? Само той ми остана. – Взираше се в спокойното лице на безчувствения Хирад. – Сега сме двамата, приятелю. Не си и помисляй да умреш преди мен.

Щеше пак да потъне в полудрямката, която, позволяваше да усеща къде в разкъсаните вътрешности на Хирад ще има полза от немощното поточе мана, но вратата се отвори и го споходи радост... и още печал.

Колкото и да се олюляваше, Талан поне беше жив. Уил и Джандир отпуснаха оръжията към пода. Дребосъкът се усмихна, Илкар също... в първия миг. После забрави ликуването.

Талан носеше на ръце отпуснатото тяло на Ричмънд, чиято глава се клатушкаше безжизнено. Истината можеше да се прочете по навъсеното лице на Талан. Той сложи своя приятел върху най-близката маса.

– Прекалихме с Помените. Трябва да... – Погледът му, прикован в Илкар, изведнъж се премести към Хирад. – О, не... – изрече с глас като олово. – Не и това.

– Още е жив – рече му Дензър и Талан се тръшна премалаял на стола до масата. – Засега поддържа живота му.

– А после? – попита Талан, доловил неговото колебание.

– Дано Ериан помогне. Тя е единственият шанс на Хирад.

– „Дано“ ли?!

Талан опипа спечената кръв по щипката на тила си.

– Синовецете й са мъртви, тя смята, че животът е свършил за нея, и обвинява за всичко Гарваните.

– И ако не помогне? – настоя Талан, макар че се досещаше за отговора.

Илкар потвърди опасенията му. И ги засили.

– Хирад ще умре. Аз също, колкото и да ми е неприятно. Елфът отново се откъсна от ставащото наоколо, за да крепи отчаяно изтичащия живот на Хирад.

Талан подръпна долната си устна, забравил за натежалата си глава заради непоносимата новина. Не искаше да повярва, но Илкар никога не преувеличаваше. Каза, че краят приближава. Може би. Значи Ериан беше разковничето. Тя трябваше да разбере заблудата си. Талан се надигна.

– Къде отиваш? – сепна се Дензър.

– А къде е Ериан? – отговори с въпрос Талан.

– Няма да ни помогнеш, ако се изпокарате – предупреди го тъмният маг.

– Ти ли ще ми кажеш бе? – изрева Талан. – Твоите приятели ли мрат пред очите ти? За пръв път се случва Гарваните да бъдат разгромени. Искам тя да проумее какво ще навлече на всички ни...

– Знае – отрони Илкар. – Нека се доверим на усета ѝ на магьосница. Току-виж надмогне скръбта си преди да е станало късно. Ние направихме каквото можахме. – Вдиша и се сгърчи от болка. – Моля ви, не искам повече шум. И без това ни е трудно.

– На всички ще ни дойде добре да хапнем – отсъди Дензър. – Кухнята е в...

– Знам къде е.

Джандир отиде да потърси храна, за да изпълни молбата на Дензър, но по-скоро за да излезе от тази зала. Едва ли не с кожата си усещаше колко мъка и терзания са се струпали в нея. Щом затвори вратата, започна да диша по-леко. Прекрачи два трупа и тръгна към кухнята.

Илкар търсеше и със съзнанието, и с пръстите си, източваше мана от себе си в поддържащо живота пулсиране. Мечът на Исман се бе забил дълбоко и червата на Хирад бяха разрязани на десетина места. Върхът бе одраскал гръбнака, но нямаше по-сериозни увреждания на прешлените. Най-лошото щеше да настъпи заради разпорения стомах. Тези рани изискваха непрекъснато внимание, а Илкар очакваше и претоварените бърбери на Хирад да се предадат рано или късно.

Тук един Топъл лек нямаше да стигне. Два или три, насочени много точно, може би щяха да закрепят някак варварина, но не му оставаше толкова време. Илкар не виждаше смисъл да се залъгва – приятелят му се нуждаеше от заклинанието Телесна цялост. Но елфът познаваше само трима магове, които биха могли да го извършат без риск. Никой от тях не беше в замъка.

Пак насочи вниманието към своето тяло. От дланта на Дензър върху ребрата му се вливаше мана и кръвотечението в белия му дроб спря, а пулсациите в шията му пренасяха мана по вените към най-пострадалиите вътрешни органи.

Илкар беше предоволен, че поне в това Школите щяха да си останат неразделни – всеки маг умееше да използва мънички приливи от мана, за да поддържа болен или ранен в състоянието, в което го е намерил. И дори беше морално задължен да го прави. Въпреки това постъпката на Дензър го учуди. Може и да беше несправедлив.

Времето се влачеше. Илкар смътно съзнаваше, че между завесите проникват ярки слънчеви лъчи. Някой го нахрани със супа. С всеки час полагаше все по-тежки усилия за Хирад и светът наоколо избледняваше.

Знаеше, че се преуморява – болките в гърба, ръцете и краката го измъчваха. Дензър не би могъл да се справи с всичко. Насочваше своята мана там, където от нея зависеше животът на Илкар.

Щеше да настъпи миг, когато никой от двамата не би успял да издържи на болката в собственото си тяло, защото се лишаваше от мана. Краят щеше да дойде скоро след това. Ако Ериан не им помогне, Илкар и Хирад щяха да умрат.

Стилиан си почиваше усмихнат, докато се опомняше след мисловната връзка. Представяше си Селин, виждаше гънещото се в наслада тяло, почти усещаше ласкавото докосване на устните ѝ и лекия допир на ръцете. Когато тя се върнеше, всичко щеше да се промени. Стилиан искаше син.

Но сега тя проникваше в земите на западниците, устремена към Парве, за да потвърди опасенията, които четирите Школи таяха, откакто Върховните вешери бяха прогонени от този свят. Страхът от завръщането им с още по-потресаваща мощ, на която трудно някой би се противопоставил. Нямаше да ги смажат без Крадеца на зората. Защото днес Школите нямаша предишната си сила, а и армиите им не бяха толкова многобройни. Без заклинанието всичко щеше да бъде загубено.

Селин се криеше денем и летеше със Сенчести криле през половината нощ. Напредваше бързо и незабележимо към границите на Раздраната пустош. След три дни щеше да я доближи, а след четири щеше да се добере до Парве. Той очакваше мисловна връзка с нея след пет дни. Селин още не се бе изправяла срещу такава опасност. Стилиан щеше да се погрижи това никога да не се случи отново.

Мислите му се отплеснаха и той зарея поглед през прозореца към очертанията на кулите, заемани от Найър и Ларион.

Избраникът на Найър бе проникнал в работилницата на Септерн, но оттогава не поддържаше мисловна връзка със своя Магистър. Вероятно... Стилиан се досещаше, че не всички сведения стигат до него, и това го вбесяваше.

Пак се усмихна. Всички се доверяваха на Ларион – трудолюбивия, гениалния, дружелюбния. Дали не беше време и той да разчита малко повече на новия член на кръга от приближени? Стилиан нито можеше да следи какво върши Найър, нито да го разпитва, без да събуди подозренията му. Но Ларион не би срещнал подобни затруднения. Стилиан

протегна ръка и дръпна шнура на звънчето, увиснал до огнището. Имаше нужда от две чаши за вино.

Времето се превърна в безсмислица за Илкар дълго преди бъбреците на Хирад да отслабнат окончателно. Елфът бе принуден да се откаже от всякакви опити да потуши болките в собственото си тяло, защото борбата за спасяването на Хирад стигна до последните отчаяни минути.

– Дензър... – смотолеви той.

– Знам.

– Къде е тя?

– Ще дойде. Дръж се.

Дензър прати нов прилив от мана в натъртения гръб на Илкар, но колкото И да му олекна, елфът още по-ясно усещаше как се мъчи другият маг.

Ето че се стигна и до това – Хирад гаснеше бързо. Илкар събра цялата си изцедена жизненост, за да захрани умиращото тяло на своя приятел. По неволя се съсредоточи само върху единия бъбрек. И през цялото време собственото му пребито и изнемощило тяло жадуваше облекчение.

Но не можеше да си го дари, без да прати Хирад в забравата. Не можеше и да иска повече от Дензър, който вече се напрягаше докрай, за да поддържа живота му. Как да не забележи учестеното задъхване на тъмния маг? Дензър май бе скрил немало от истината за своите рани.

– Илкар, колко остава?

– За него или за мен питаш? – дрезгаво прошепна елфът.

– Не е ли все едно? – промълви Дензър с обезсърчаваща умора.

– Не съвсем. Той ще издържи не повече от час. Заради бъбреците.

Внезапно нова целителна вълна от топлина мина през него. Тя бе дошла. Топлата вълна се преля в приятеля му по струйките от мана, които той насочваше.

– Твърде щедър си – прозвуча женски глас до ухото му. – Остава му половин час, но ти дори не разбираш колко тежко е и твоето състояние.

Топлината изчезна отведнъж, както се бе появила, и болката пак погълна Илкар.

– Е? – подкани Дензър.

– Възможно е – отговори жената.

– И за двамата ли?

– Ако ти можеш да крепиш мага от Джулаца. Стига да го искаш.

– Искам.

– Но това си има цена...

– Разбирам.

– Дано.

Илкар поклати глава. Сделка между магьосница от Дордовер и маг от Ксетеск. Но... нали Дензър напомни, че имат задача? Топлината се появи отново и се разпротря по тялото на Хирад.

– Илкар, остави го на мен – нареди Ериан. – Аз...

– Трябва да го направиш, иначе Дензър не би могъл да те спаси.

Илкар знаеше, че е права. С последно вливане на мана отдръпна съзнанието си, свали ръцете си от корема на варварина и насочи цялото си внимание към своето съсипано тяло.

Потисна болката и усети как Дензър опира длан в челото му. Светът постепенно се отдалечи и Илкар намери покой.

Ериан огледа ранения Хирад и въздъхна. Редно беше да го зарече – пред нея лежеше един от виновниците за гибелта на синовете ѝ. Водачът на Гарваните. Подобаваше и той да умре, за да има поне сянка на справедливост.

Дензър бе прозрял в душата ѝ, когато я помоли за помощ. Знаеше, че и тя няма да устои на предизвикателството, което им отправяше Крадеца на зората, че няма да загърби дълга си. Но нравствените устои на лечителството не ѝ пречеха да се пазари за живота на онези, които би трябвало да спаси. Този път сделката даваше и на нея шанс да открие пак смисъл в живота си. Същия смисъл, но по новому. И семето на Дензър подхождаше чудесно. Разбира се, всичко щеше да се провали, ако допуснеш Хирад и Илкар да умрат. Застави се да мисли само за най-неотложното. Единствено заклинанието Телесна цялост даваше надежда за варварина. Имаше нужда от поне двадесетина минути, за да се подготви. И когато започна, Ериан се помоли той да издържи дотогава.

Хирад се бореше да изплува от дълбоките води на страданието. Далеч горе го зовеше топлина. Не бе разбрал кога е потънал толкова и не вярваше, че може да се върне. „Опитай се, Хирад.“ Гласът стигна до мислите му. Женски глас. И той се опита.

ГЛАВА 17

Следващото нещо, което подразни сетивата на Илкар, беше натрапчива миризма, оставяща сладникав привкус. Дим от лула.

Още беше в голямата зала и когато отвори очи, видя само таван, огрян от силни слънчеви лъчи. Погледът му се премрежваше и той полежа, заслушан в тишината, докато очите му свикнат. Ериан го бе спасила. Усещаше се уморен, притъпени бележки го насочваха веднага към по-сериозните рани, но знаеше, че вече нищо не го застрашава. Прекрасно чувство.

Подпря се на лакти и зърна Дензър, отпуснал се в кресло и изпружил краката си върху маса. По лицето му още имаше белези от побоя, но с привичните черни дрехи си беше предишният маг от Ксетеск. Лулата димеше кротко в устата му, пред него имаше пълна чаша, която бълваше пара, а котаракът спеше свит на кълбо върху бедрата му.

– И в най-безумните видения не съм си представял, че ще се зарадвам да видя човек от Ксетеск.

Дензър прихна и движението събуди котарака, който се протегна и скочи долу. Магът смъкна краката си на пода и доближи Илкар.

– Добро ти утро. Събуждаш се за пръв път от два дни.

– А Хирад? Дензър се ухили.

– Виж сам.

Посочи наляво и отиде да си вземе чашата. Илкар погледна натам и за кратък страшен миг се заблуди, че Хирад е мъртъв. Но гърдният му кош се разширяваше и свиваше бавно и равномерно. Каква великолепна гледка... И варваринът лежеше като него на твърда постеля с възглавница под главата си, покрит с одеяла до голите си рамене. Издутината около корема подсказваше колко дебели са превръзките. Макар че беше блед, това нямаше значение за Илкар, чието сърце се разтуптя от възторг. Изтри сълзите си, без да знае кога са потекли.

– Можеш да станеш – увери го Дензър. – Ела да си сипеш кафе.

Елфът кимна и седна полека, но веднага се подпря – кръвта нахлу в главата му.

– Добре ли си? – стресна се тъмният маг.

– Май ще си пия кафето седнал.

Дензър се засмя и отиде при вратата към кухнята.

– Талан? Стига си рязал, ами донеси кафе. Някой иска да си

поприказва с теб.

Издърнча нож, пуснат на дървена подложка, чуха се забързани стъпки и Талан нахълта, разливайки кафе.

– Илкар! – Бутна с излишна сила чашата в ръцете му. – Ама колко добре изглеждаш!

– По-леко – ухили се елфът. – Благодаря. Какво става? Лицето на Талан помръкна.

– Сам проведох Помена на Ричмънд. Погребан е в градината до конюшнитея.

Илкар наведе глава и отпи от кафето.

– Съжалявам...

– И аз.

– Ами той? – кимна елфът към Хирад. Талан седна до него.

– Право да си кажа, слисах се – започна малко по-ведро. – Тази Ериан... сега сигурно спи. Дензър каза, че използвала Телесна цялост... така ли беше? – Илкар кимна. – Да, заклинанието го обхвана навсякъде. И аз усещах топлината, стигаше надълбоко, Местеше се заедно с ръцете ѝ, проникваше в устата, носа, ушите му... Не се отдели от него часове наред.

Илкар се огледа към Дензър.

– Телесна цялост, значи...

– Извършено като по учебник. Тя е много способна, Илкар. Могъща магьосница. А по описанието на Троун се досетих, че е използвала и Леден вятър.

Тъмният маг сви вежди многозначително и отиде в кухнята да си налее още кафе. Талан се наведе към Илкар.

– А към него вече изпитвам само възхищение.

– Тъй ли било?

Илкар се наежи по дълбоко вкоренен навик.

– Ериан трябваше да събере сили след онази Телесна цялост. После приложи още едно заклинание, за да довърши изцелението и да потопи Хирад в сън. И пак си почина, преди да се заеме с Дензър. Цели два дни! А той седя през цялото време и те поддържаше жив. Не продумваше, почти не хапна и не пи.

– Мога да оценя такава жертвоготовност – промълви Илкар.

Чак сега обаче осъзна какво е направил за него Дензър и се смути неимоверно.

– Те му бяха счупили челюстта, скулите, носа, повечето пръсти, имаше и половин дузина спукани ребра. Не знам какви мъки е изтърпял

тези два дни. Дължиш му живота си – поклати глава Талан.

Илкар се ококори, а Дензър се върна засмян в залата. Илкар забеляза мотаещия се в краката му котарак.

– Дълг, за който не искам отплата – натърти тъмният маг. – Трябваше да го направя.

– Както кажеш – промърмори Илкар. – Не намирам думи да изразя благодарността си.

– Щом си жив и те чувам да говориш, съратнико от Джулаца, не искам благодарност.

Но Дензър също се притесни и тръгна към коридора.

По-късно през деня Илкар и Талан застанаха от двете страни на Хирад, за да го крепят. Варваринът се бе подготвил да понесе болката и гаденето, докато наскоро възстановените мускули на корема му се противяха на напрежението. Ериан твърдеше, че след още един Топъл лек ще може и да язди – само три дни, откакто бе нахлул в замъка, за да се разбеснее.

Хирад се взря в гроба на Ричмънд. Изгорената пръст още очертаваше ясно символа на отряда. Не можеше да вникне докрай в чувствата си, но му тежеше тази безнадеждност. Рас, Сирендор, Незнайния, сега и Ричмънд... Отрядът на Гарваните умря ли с тях? Останаха само той, Илкар и Талан. Не стигаха. Внушаваше си, че докато е жив някой от основателите, има и Гарвани. Още в началото знаеха, че ще има промени – някой ще загине, друг ще си тръгне, ще дойдат нови бойци. Не би осърбил паметта на мъртвите, като позволи отрядът да потъне в забрава.

Но кого ли щеше да издебне смъртта следващия път? Би трябвало и той да е в земята. Историята на спасяването му от трима магове преобърна всичко, което мислеше за магията и хората, посветили се на нея. Особено за Дензър. Не че преливаше от доверие към него, но изпитваше страхопочитание към такава непреклонност. И му беше признателен, както и на Ериан, макар че тя не желаше да го погледне, камо ли да го заговори.

Озърна се към жената, коленичила до гробовете на близките си, както през почти всяка свободна минута. Тя пренебрегваше гроба на Алун, но не се отделяше от мястото, където синовете ѝ бяха намерили последен покой. Сърцето му се късаше за нея, но не би го чула, дори да ѝ каже колко му е мъчно.

А до него стоеше онзи, пред когото вече се прекланяше. Илкар също е щял да умре с него – тъкмо тази участ избрал, ако Ериан откажела да им помогне. Варваринът знаеше добре какво е вяност и подкрепа в

битката, но тук се сблъска с нещо друго. Преглътна буцата в гърлото си и прегърна Илкар с ръката, която се крепеше върху раменете му.

– Е, готови ли сме?

– Имаме достатъчно здрави коне – отвърна елфът, – освен нашите, които си върнахме. Изгорихме трупове на враговете, а Уил подготви замъка за опожаряване. Находчив заядливец е този Уил.

– С всичко се справя – потвърди Талан.

Уил склони да изпълни желанието на Хирад замъкът да бъде изравнен със земята. Накрая измисли как да го направи, след като те се отдадечат на половин ден езда от мястото.

– За ваше добро е, ако враговете ви се втурнат натам, когато сте далече.

Сега внимаваха да не влизат никъде, освен в кухнята и банкетната зала, където бяха лежали Хирад и Илкар. Мазнина просмукваше завеси, килими, мебели, книги и облицовка. Други пътечки от разсипано масло за готвене се кръстосваха от покрива до подземията. На грижливо подбрани места имаше купчини дърва и подпалки. Там, където Уил искаше огънят да лумне буйно – кулите и голямото фоайе – малки планини от сухо брашно чакаха само една искра.

Всички освен Хирад и Ериан се бяха потрудили да изпълнят наставленията му, а той обикаляше да ги наглежда или неуморно опитваше всевъзможни фитили с бавно горене – връв, овъргалаяна в различни смески на катран и масло. Мереше скоростта на горене по пулса си. Накрая остана доволен и направи много дълги фитили, дебели колко пацеца му. Един разпъна на горния етаж, един – на долния.

– Остана само да сложим седлата и дисагите на конете и да подготвим залата и кухнята утре сутринта. Уил и Троун ще подпалят фитилите едновременно и се махаме.

– Добре. Знам, че Дензър се тревожи за изгубеното време – намръщи се Хирад.

– Не само той – откликна Илкар.

– А тя какво каза, щом чу, че ще отидем в Дордовер и ще осекверним гробницата на един от предшествениците й?

Илкар се подсмихна.

– Уместен въпрос, но каквато и сделка да са заключили двамата, твърде важна е за нея и няма да ни предаде. – Той се замисли. – Хм... Тя знае много за Крадеца на зората и несъмнено вярва на Дензър.

– Другите как ти се струват?

– Хирад, от всички има полза – вдигна рамене елфът. – Троун

направо е роден за боец с меч. Ериан вече е прочута с дарбите си за магия, с присъединяването на Джандир най-после имаме стрелеца с лък, за който отдавна си мечтаехме, а Уил... Уил е много повратлив хитрец. Всичко в отряда се уравновесява. Талан и аз ги заклехме според Кодекса и в твое отсъствие ги приехме в отряда. Знаем, че не го правим така, но нямаме време да видим как ще се проявят в още сражения, а искахме да се уверим, че ще те следват като предводител, без да се двоумят. Талан, ти ще добавиш ли нещо?

– Съгласен съм с теб – промълви Талан, но гледаше отнесено. – Ти се чудеше за Уил, но Троун ще го държи изкъсо. Ериан скърби и не се знае какво може да й хрумне. Внимавайте с нея.

– Подписаха договора за сегашната задача и знаят в какво се вълечат – продължи Илкар. – Дензър им разказа всичко до последната неприятна подробност. Не се уплашиха. Ние нямахме такъв избор, нали? Оцелелят ли, ще бъдат богати, ако не... тогава парите нямат значение.

– Вярно си е – сбърчи чело Хирад. Пак го налягаше умората. – Я да се затъртя вътре и да си полегна малко.

Тримата тръгнаха бавно към двора пред сградата. Стигнаха до вратата срещу отворената порта, но Талан ги спря.

– Вижте... Не ми е лесно да го кажа, но не мога да продължа. Напускам отряда.

Илкар и Хирад претеглиха думите му безмълвно, а той продължи:

– Много задружни бяхме с Рас и Ричмънд. Приемането ни в Гарваните, битките рамо до рамо с вас бяха най-доброто в живота ни на воини. Но двамата ги няма, а следващия път краят ще настъпи за мен. Прумях го, когато намерих Ричмънд... а той бе умрял сам. – Въздъхна и се почеса по темето. – Жалко че не го обяснявам както трябва. Де да знам... изведнъж не ми остана хъс. Поменът за Ричмънд ми дойде в повече, а няма да понеса погребението на още някого от Гарваните.

Хирад не продума, само кимна. Лицето на Илкар помръкна, очите му се присвиха нерадостно.

– Разбирате ли ме? Някой от вас няма ли най-сетне да си отвори устата?

– Разбирам те – промълви варваринът. – Когато седях до Сирендор и гледах мъртвешкото му лице... идеше ми да си строша меча. Реших да не го правя. Само съжалявам, че и ти не си решил същото.

Той се отпусна на стъпалата пред входа.

– Друго няма ли да му кажеш? – намръщи се елфът.

– Че какво друго има за казване? Щом не иска да остане с нас, ще

ни бъде в тежест и е по-добре да се разделим. И той го знае, и аз. Ти също, Илкар.

– Да не бяхме затънали в тази история, щях да се съглася. Но ако не си забравил, сега е различно. За съжаление според мен ще бъде по-опасен за нас, ако не е в отряда.

– Това пък защо... – обади се Талан.

– Познават те! – троснато го прекъсна Илкар. – Знаят как изглеждаш, къде си бил и ще те подгонят, за да изтръгнат сведения от теб. Боговете са ми свидетели, Талан, че всеки, слуга на Върховните вешери ще бъде готов да плати с живота си за онова, което ти е известно. Ти не само научи какво представляват катализаторите за Крадеца на зората, но и къде могат да бъдат намерени. Ако си тръгнеш сега, как да сме сигурни, че си в безопасност, а не те изтезават да им признаеш всичко?

– Знаеш, че ще умра, но няма да проговоря.

– Да, но ако някой ти позволи да избираш... – Илкар се запъна, щом долови колко е ядосал Талан. – Не се съмнявам в твоята вярност към нас. Но понякога може да ти отнемат избора дали да умреш. Не си маг и не си способен сам да спреш сърцето си.

Талан кимна замислено.

– И все пак как ще ме открият, ако дори не научат, че съм напуснал отряда? И накъде съм тръгнал?

Елфът се изсмя мрачно.

– Има само едно безопасно убежище за теб – Хълмът на Ксетеск, но защо ли си мисля, че и там няма да те приемат с отворени обятия? – Той въздъхна. – Моля те да промениш решението си. Или поне да помислиш още.

– Какво друго правих тези дни – писах спомени ли?

– Отказваш се от битката за бъдещето на Балея. Талан го мушна с пръст в гърдите.

– Чуй нещо от мен, Илкар. Не искам да ми обясняваш какво върша. Бездруго ми е криво, няма нужда и ти да ме гълчиш. – Разпери ръце. – Моля ви да ме разберете, не да дадете съгласието си. Напускам и толкова.

Той закричи сърдито към портата.

– Не можем да му позволим – натърти Илкар.

– Нито да го спрем – възрази Хирад.

– На Дензър това изобщо няма да му хареса.

– Да се цупи колкото си ще. Това засяга само Гарваните.

– Отказвам се да ти говоря! – Елфът пристъпи от крак на крак с

досада. – И двамата ли не проумяхте досега какво се мъти? Нещо далеч по-важно от Гарваните. По-важно от всичко останало. Не можем да си позволим провал, никаква помощ не ни е излишна!

– Нищо не е по-важно от отряда – невъзмутимо заяви Хирад. – Ние сме Гарваните и само затова стигнахме дотук. И само затова ще победим.

Илкар го зяпна, но изражението му се смекчи след малко.

– Няма как да те разубедея, нали?

– Няма.

– Колко е хубаво да вярваш сяпо...

– Не е сяпа вяра, мили мой елф, а факт. Посочи ми задача, която не изпълнихме.

– Не мога, разбира се. Хирад сви рамене.

– Илкар! – извика Талан откъм портата.

– Какво искаш?

– Да погледнеш нещо със зорките си очи.

Напрежението в гласа му смути Илкар. Тръгна припряно към портата. Хирад се изправи непохватно, подпря се на стената, докато му мине замайването, и се завлече подире му.

Талан сочеше напред.

– Май видях нещо да се движи. Елфът кимна.

– Да, идва конник. Препуска в галоп. Грамаден тип е, да знаете.

– Джандир! Троун! – развика се Талан. – Елате при портата! Ако потръгне зле – обърна се към варварина, – ти стой настрана.

– Не ми додявай.

– Не очаквах друго от теб.

– Тогава защо си хабиш думите?

– Заради доброто старо време, а? Спогледаха се усмихнати.

– Когато поискаш, върни се – предложи Хирад.

– Не се знае какво може да стане...

Докато Джандир и Троун дойдат, вече чуваха тропота на копита и различаваха ездача в далечината.

Яздеше огромен сив жребец, тъмното му наметало се развяваше. Щом доближи, всички извадиха оръжията си, Илкар се приготви за заклинание. Но на трийсетина крачки от тях непознатият дръпна юздите на коня и продължи към портата ходом, вдигнал дясната си ръка в знак, че идва с мир. Носеше маска, която закриваше цялото му лице, но нямаше шлем.

– Спри където си! – изръмжа му Талан. – Какво те води насам?

– Приберете мечовете – каза Дензър, застанал зад скупчените на портата мъже. – Той е на наша страна.

– Виж ти... – промърмори Хирад. – И кой е този? Но Илкар знаеше отговора предварително.

– Името му е Сол – обясни тъмният маг. – Той е Закрилник.

И ако не си играем с думите – вторачи се той в Талан, – вече чух някого да казва, че никаква помощ не ни е излишна.

– Дали все пак не можеше да споменеш, че си поискал да ти пратят Закрилник? – не се стърпя Илкар.

Не подхвана разговора след изпълнения с премълчани въпроси следобед. Искаше Хирад да си мисли, че всичко е уговорено, докато той е бил в несвяст. Но сега Хирад спеше след последния Топъл лек на Ериан, а слънцето се спусна зад хоризонта.

Илкар и Дензър седяха на стъпалата отпред във все още приятната вечер. Както винаги магът от Ксетеск стискаше лулата между зъбите си. Котаракът не се мяркаше наоколо.

– И какво щеше да се промени, ако ти бях казал?

– Любезността изисква толкова малко усилия... – процеди елфът.

– Добре, моля те да ме извиниш. Но аз не съм искал да ми пратят Закрилник. В Ксетеск са убедени, че той ми е необходим, за да оцелея.

– Да бе...

– Защо винаги намираш повод за недоверие? – Дензър натъпка тютюн в лулата си. – Това не означава, че накрая Крадеца на зората ще принадлежи само на Ксетеск. За всички ни щеше да е по-лесно, ако беше така.

– И как стигна точно до това заключение?

– Ами положението в широкия свят, от който се пооткъснахме, доста се е объркало.

– Объркало?

Илкар настръхна. Дензър беше склонен да поднася неприятностите твърде съдржано. Значи започваше нещо лошо.

– Трябва да научиш, че ме осведомиха за срещата при Тривернското езеро. Четирите Школи са се споразумели да съберат армия, която ще брани Подкаменния проход и Тривернския залив. Явно разчитат на Блекторн и Гресе да защитават Гиернатския залив. Уви, останалите от Търговския съюз не са се вслушали в предупреждението, значи страната остава почти беззащитна, ако западниците пробият някъде.

– Горедолу каквото очаквах. А как са посрещнали новината, че ние опитваме да се сдобием с Крадеца на зората?

Илкар вече си представяше какви скандали са се разгорели, но Дензър мълчеше.

– Е? – подкани го елфът сурово.

– Нямало е новина. Не сме им казали.

– Моля?!

– Другите Школи изобщо не подозират, че търсим Крадеца на зората.

Дензър се извърна. Ушите на Илкар зашаваха, зениците му се стесниха, главата му се сгорещи. Скочи, защото не понасяше да е близо до тъмния маг.

– Що за глупак съм! Надявах се, че за Ксетеск подкрепеното от Върховните вещици нашествие на западници е по-важно от борбата за собственото им надмощие. – Той спря да си поеме дъх. – Знаеш ли, исках да повярвам, че Ксетеск наистина е загърбил миналото. Но сега си мисля, че главната им цел не е да избавят страната, а да си осигурят господството, ако все пак победим във войната.

– Но това не е и моя цел – заяви Дензър.

– Тъй ли?

– Да! – Лицето на Дензър порозовя. – Иначе защо да ти казвам?

– Защото бездруго щеше да е очеводно, когато стигнем пред портите на Дордовер и не ги заварим строени за церемония, на която да ни поднесат пръстена, вързан с панделка!

– Разбирам, че имаш право да се гневиш – смънка тъмният маг.

– Нищичко не разбираш! – разфуча се Илкар. – Твоята Школа иска от нас да се бием и да мрем, но не в името на Балея. Лично аз няма да стана покорна пешка в ръцете на Ксетеск, нито ще позволя да използват така Гарваните.

– И какво смяташ да правиш? – попита Дензър след неловкото мълчание.

– Стигнахме до най-гадната част, нали – изсъска елфът. – Нямам друг избор, освен да продължа, защото съм убеден, че Балея е застрашена. Но нека ти напомня, че щом аз и Ериан сме в отряда, Крадеца на зората принадлежи на всички Школи, не само на Ксетеск.

– Колкото и да не ти се вярва, съгласен съм с теб и не оспорвам доводите ти. Съгласен съм обаче и с доводите на Ксетеск. Греша, ако ги подозираш в стремеж към надмощие. Ако бяхме известили всички при Тривернското езеро за издирването на заклинанието, според нас щяхме да изложим на опасност и нашето начинание, и съдбата на Балея.

– Удобно обяснение – промърмори Илкар. – Ако наистина си

вярваш, оставил си се да ти втълпят същото, с което залъгват останалите. Както и да е... Сега сме принудени да отидем тайно в Дордовер, защото вашите Магистри тъй и не осъзнаха каква сила дава единението. Моли се никой от нас да не пострада...

В този момент Сол влезе през отворената порта и свърна край страничната стена на замъка. Илкар долови, че Закрилникът е насочил вниманието си към него, и потръпна. Присъствието му го притесняваше. Почти веднага се сети какво не му харесва – маската. Простичка и черна, изработена от махагон, както обясни Дензър. Прилепвала към лице-то, но не го изобразявала точно.

Елфът си каза обаче, че безжизнената маска твърде точно отразява какво се крие зад нея. Пак сгуши глава в раменете си, щом се сети каква е причината Закрилниците да носят маски. Всъщност те не бяха нищо повече от ходещи мъртъвци – мъже, обречени на Хълма още с раждането си. А след смъртта им Ксетеск предявяваше властта си над тях. Щом можеха да поробят душите им, ставаше възможно да пресъздадат и телата. Отвратително наследство от вековните гаври на Ксетеск и над живите, и над мъртвите. Макар че би трябвало отдавна да е немислимо, Тъмната школа не желаше да се откаже от това могъщо оръжие в ръцете си.

Илкар можеше само да гадае какво сполетява тези тела и души. Никой никога не разказваше за това – Закрилниците бяха задължени да мълчат, освен ако дългът им не изисква да продумат. Според Ксетеск нарушаването на забраната „ще навлече нескончаеми мъчения на Хълма, пред които дори адът ще е като вечен покой и безметежност за обвързаната душа“. Според същите канони „никога светлината на деня и погледите на живите не ще се спрат на техните лица. И те няма да проговорят, освен ако с мълчанието си не рискуват живота на своя Повереник.“ Поотделно Закрилниците бяха нерушимо предани телохранители, които знаеха, че и с най-дребната простъпка ще си причинят ужасни мъки, но имаше друга причина за създаването им. Армия от Закрилници би се сражавала с мощ и единодействие, на които никой не би могъл да се противопостави без магия. Не се знаеше дали и тя би помогнала – Закрилниците имаха и силна устойчивост срещу заклинания. Иначе казано, те бяха страшни противници.

Сол щеше да следва неотлъчно Дензър като негова сянка. Той беше огромен, по-едър от Троун, може би и от Незнайния. Носеше на гърба си двуостра брадва и дълъг меч. Друг боец би трябвало да държи всяко от оръжията с две ръце, но Илкар се досещаше, че Сол е способен да ги

размахва едновременно. Напомни си да е по-далеч от него, ако това се случи.

Наложи си отново да погледне Дензър.

– Извинявай, разсеях се. Сега ми е по-лесно да разбере защо се появи Сол. Щеше да казваш нещо...

Както обикновено тъмният маг запали лулата си с пламъче от десния палец.

– Забелязах как го гледаш, но той няма да ти стори зло. Обяснено му е ясно и подробно кой от нас какъв е.

– А кой му е обяснил? Не ви видях да размените и десетина думи, откакто той пристигна.

– Поразходиха се с моя Следник.

– Аха, това ми стига. Продължавай.

– Нашето решение да не говорим за Крадеца на зората, докато не намерим по-подходящ момент, ни изправя пред ново затруднение.

– Другите ще се чудят защо Гарваните работят за Ксетеск, нали?

– Именно. Значи ще си имаме сериозни проблеми на следващото място.

– Дордовер... – промърмори нерадостно Илкар.

– Ако някой забележи теб, Хирад или мен, разправиите с Школата в Дордовер ще се проточат цяла вечност. Не бива да допуснем раздори, защото ако не бъдем единни, Върховните вещици ще ни стъпчат.

– Само с невероятен късмет бихме останали незабелязани там.

Илкар поклати глава. Как Школите да забравят свадите си, за да направят нещо заедно поне веднъж? Не се усъмни в Дензър, който щеше да преживее едни и същи несгоди с Гарваните, но кроежите на Ксетеск заслужаваха единствено презрение.

– Изобщо няма да припарваме до града. Уил, Троун и Джандир трябва да се справят сами.

– Ами Ериан?

Илкар се безпокоеше, че за да откраднат пръстена на покойния Магистър, ще разчитат на хора, които още не са опознали добре. Признаваше обаче, че решението на Дензър е разумно.

– Доверявам й се напълно, че няма да ни предаде. – В очите на тъмния маг се мярна лукава искрица. – Не това може да ни препъне. Тя обаче не е любимата възпитаница на Дордовер и ако се наложи да пратим нея вътре...

– Всичко това никак не ми допада – призна си елфът. – Искам да помисля малко. Отивам да видя как е Хирад.

Селин се събуди внезапно от тропота на тичащи хора. Разсъни се на мига в късния следобед. Щеше да спи още два-три часа, преди да направи заклинанието Сенчести криле, за да полети към Парве. Лежеше скрита в гъсти шубраци по средата на склон над пътя от Раздраната пустош към Теренеца. Оставаха ѝ четири дни път до Парве.

Пропълзя внимателно, за да не шумолят листата. Надникна над наръбен ръб. Хиляди западници трополяха забързано по пътя, сред тях се мяркаха и шамани на коне. Наблюдава ги около пет минути, опитваше се да пресметне колко са тези въоръжени, облечени в кожи мъже, които се бяха устремили към Подкаменния проход.

Докато отминат и последните конници, тя определи, че е видяла към седем хиляди души. Ако продължаваха да бързат така, щяха да стигнат прохода след шест дни.

– О, богове, започна се...

Не се очакваше да потърси мисловна връзка до промъкването си в Парве, но не би позволила такава войска да изненада защитниците на укрепленията зад прохода. Ако други войски бяха тръгнали по южните пътища от изконните земи на западниците, значи към източна Балея настъпваше огромна армия. Тя поклати глава, легна на гръб и започна да търси в маната следи от присъствието на Стилиан.

ГЛАВА 18

Утрото започна спокойно. По зазоряване вече се чуваше шум от шетането около конете, опаковането на багажа и приготвянето на храна. Щяха да пътуват в приятен хлад под безоблачно небе. Само че се разрази неочаквана буря.

Конете бяха оседлани и повечето от Гарваните – стари и нови, се събраха на двора. Талан яхна своя кон.

– Не се ли двоумиш? – опита пак Хирад.

Отново се чувстваше бодър. Поразкърши се в тренировъчна схватка с Талан и не усети друго, освен слаба разлята болка. Ериан му каза, че няма да се отърве от нея.

– Всеки миг – кимна Талан. – И какво ще правиш?

– Решен съм да тръгна.

– Накъде?

– Не е твоя работа, варварино. Голяма уста – голяма беля, тъй казваше майка ми.

Хирад подаде ръка и Талан я стисна.

– Ти си оставаш един от Гарваните. Не забравяй.

– Благодаря ти. Боговете знаят, Хирад, че аз...

– Разбрахме се, Талан. Пожелаваме си късмет и дълъг живот, друго не можем да сторим. – Хирад се засмя. – Ще се видим в Корина, когато всичко това остане зад нас.

– Не се съмнявай.

Талан завъртя коня си и го подкара към портата. Сол се изпречи на пътя му.

– Талан, за твое добро е да спреш – настоя Дензър, който излезе от сградата, понесъл котарака си.

– Какво си намислил? – извъртя се Хирад към него.

– Не очаквах той да напусне. Надявах се ти да го разубедиш.

– Това засяга само Гарваните. Негово право е сам да си избере пътя.

– Няма такова право – с ледена невъзмутимост отсече тъмният маг. – Рискът да бъде заловен е недопустим. Няма да му позволя да си тръгне.

– Дензър, не прави това – изсумтя Илкар.

Магът от Ксетеск не го и погледна, а се вторачи в Талан.

– Промени решението си. Талан завъртя глава.

– Няма да го бъде.

По сигнал на своя Повереник Сол ловко измъкна брадвата иззад гърба си.

– Промени решението си – повтори Дензър. Същото движение на главата.

– Значи ще го убиеш?

Лицето на Хирад се разкриви, но тъмният маг сви рамене.

– Това е най-похвалното умение на Сол.

Без да губи нито миг, варваринът скочи към Дензър, стегна като в менгеме шията му с едната си ръка, с другата опря кинжал под брадичката му. Гласът му стана груб и дрезгав:

– Промени решението си... – Сол се насочи към тях с неумолимостта на природна стихия. – Ей, ти, маскирания, още една крачка и всичко свършва.

Върхът на кинжала натисна и потече кръв. Сол се закова на място.

– Не опитвай заклинания, не можеш да ме изпревариш – прошепна Хирад в ухото на Дензър и изви глава към Талан. – Изчезвай оттук. – Талан му благодари с поглед и пришпори коня в галоп. – Вече ти казах, че това засяга само Гарваните. – Варваринът пусна тъмния маг и прибра кинжала. – Сега имаш избор – или да убием мен, или да си вършим работата.

– Няма никакъв смисъл да те убиваме – промърмори Дензър и си разтри шията.

– И аз си го помислих. Да вървим.

Илкар си отдъхна, поспря колкото да изгледа с укор Хирад и се върна към конюшните. Троун и Уил влязоха в сградата. Ериан не се отделяше от гробовете на своите деца.

Сол застана до Дензър. Сега котаракът стърчеше върху рамото на Закрилника. Тримата се вторачиха в Хирад.

– Какво има? Чудиш се защо толкова държа на него ли? – Варваринът още се мъчеше да укроти гнева си. – И досега не ни разбираш, а? Докато не успееш, няма да си един от Гарваните, макар че се закле в Кодекса.

– Не разбирам – кимна тъмният маг, – макар и да ми е все по-лесно... Наистина ли щеше да ме убиеш?

– Това ми е най-похвалното умение – ухили се Хирад.

– И щеше да поднесеш на тепсия Балея и заклинанието на Върховните вещици.

– Няма да ни изнудваш с това, за да се чува само твоята дума. И нямаше право да пречиш на Талан.

– Имах, и още как...

– Казах, че засяга само Гарваните! – озъби се варваринът. – Няма да повтарям. Знам колко си важен и че трябва да те опазим жив. Но ако пак опиташ такава шуротия, ще те спра на всяка цена. Дори да умрем и двамата, а и Балея заедно с нас.

Накрая Дензър кимна.

– Но ти знаеш от какво се опасявам...

– Иска ли питане? Илкар си мисли същото. Първо трябваше да говориш с нас. Да не си се надявал, че ще стоим бездейно, докато твоята нова сянка съсича някого от Гарваните?

Тъмният маг вдиша бавно.

– Сега ми изглежда глупаво. Обърках се, защото сме затънали в неприятности...

– Илкар ми разказа. – ...и си казах, че рисковете стават прекалено много. – Тъмният маг пак млъкна. – Поддадох се на паниката. Извинявай.

– Да го забравим. – Хирад стисна ръката му. – Стига той да не си мисли, че го направих от омраза към теб.

Очите зад маската на Сол го гледаха безизразно.

– Той няма да ти посегне, ако не заплашваш живота ми.

– И двамата знаем как да избегнем това, нали? Хирад се обърна – Троун и Уил изтичаха навън.

– Подпалихме фитилите – похвали се дребосъкът. – Ще горят около четири часа. Дано си намерим дотогава удобно хълмче, от което да позяпаме.

– Ще видим. – Хирад си пое дъх. – Гарвани! На конете, време е да тръгваме. Слънцето няма да спре заради нас. – Отдели миг да подхвърли на Дензър: – Доведи Ериан. Моля те.

Втурна се към коня си. След броени минути само съскането на фитилите се чуваше между каменните стени в замъка на Черните криле.

Гарваните скоро свърнаха от пътя по полегат склон и поеха през гората. Земята беше равна, но трябваше да внимават със стърчащите туктам камъни. Имаха три дни езда до Дордовер и ако някой кон пострадасе, щяха да загубят време. Тъкмо то не стигаше.

Спряха след три часа (твърде рано според Дензър) върху билото на възвишение. Малко им пречеа и дърветата, и разстоянието, но Уил се заинати и поиска да чакат тук.

– Какво те мъчи? – възря се Илкар в Хирад. Варваринът отклони поглед от замъка.

– Припомнях си откога не съм пил и сметката не ми хареса.

– Последният път беше в онази порутина на Септерн, нали? Но и Травърс имаше изба.

– По-добре да се наливам с онова, което източвам от мехура си.

– Разумно. Но Талан ми каза, че помията на Травърс поне ставала за промиване на рани.

– Дано с Талан всичко да е наред... Ще ми липсва.

– Така е.

– Изненадан ли си, че той си отиде?

– Изненадан, да, и много разочарован. Все си мислех... сещаш се, след четири години в отряда...

– Знам какво ти е. Но като си говорим за разочарование, почвам да губя надежда и за страхотния фойерверк, дето ни го обеща Уил. – Озърна се към дребосъка, опрял юмруци в хълбоците си на няколко крачки от тях. – Ей, Уил, ще видим ли поне нещо?

Уил се наежи.

– Имайте търпение.

– Дим! – викна Джандир и посочи.

– Къде да гледам? – оживи се Илкар.

– Главния вход.

– Видях.

Хирад тъкмо се напругаше да различи достъпното само за зрението на елфите и двукрилата врата се разхвърча заедно със стените около нея. Огромен огнен език облиза двора, понесъл облаци от парчетии и пушек. Варваринът се стресна – гледката му напомни как бягаше от Ша-Каан.

След секунди слабият тътен на първия взрив стигна до тях, после двете кули гръмнаха в един и същ миг. Първата се разкъса и рухна навътре, вторият взрив бе насочен нагоре, острият покрив се завъртя лениво във въздуха върху стълб от натрошени зидове. Уил крещеше ликуващо. Ериан се обля в сълзи. Дензър я прегърна и избърса бузите ѝ.

Замъкът тънеше в пламъци и дим. Хирад тупна Уил по гърба и подкани всички да тръгват под тревожния поглед на Дензър.

Под каменният проход.

Някога средище на търговията и пътешествията и в двете посоки, градът първо западна, после запустя, след като западниците овладяха прохода. Остана само зле снабден гарнизон, където пращяха наскоро

постъпили на служба войници. Плащаше им Търговският съюз на Кори-на, макар че свадите между членовете му вече не оправдаваха името на това сдружение.

И само тези седемдесет и петима мъже стояха срещу вероятно нашествие от запад, но след като минаха пет години от загубата на прохода, никой в Търговския съюз не вярваше, че то би започнало.

Как времето променя всичко... Непосредствено след храбрата, но безнадеждно обречена отбрана на прохода под командването на Травърс източните подстъпи към него бяха укрепени и подсилени с гарнизон от три хиляди души. Заради опасността, надвиснала над източна Балея, никой не скъпеше разходите в стремежа западниците да не напреднат подалеч от този край на прохода. Строяха се временни жилища, търговци, проститутки, артисти и ханджии преживяха в града хубави години, които обаче бързо отминаха. Западниците не продължиха с нападенията. И пет години по-късно изглеждаше, че с овладяването на прохода и събирането на таксите за преминаване се изчерпват амбициите на племенния вожд Тесая.

Тогава никой не си задаваше въпроса защо западниците решиха да превземат прохода. В годините преди поредицата от битки, завършили с поражението на Травърс, имаше неспокоен мир и стоките от по-богатия изток стигаха до запада, където намираха нови пазари, тъй че занаятите процъфтяваха. Но девет години след последното сражение за жалост не оставаха въпроси без отговор. Западниците завладяха прохода в очакване да се завърнат Върховните вешери.

Градчето започваше на някакви си четиристотин крачки от тъмния открит свод на входа, висок тридесет стъпки и широк двадесет и пет. От двете му страни планините се извисяваха и се простираха надалеч, като преминаваха постепенно в хълмове и ливади, докъдето погледът стигаше на север, юг и изток. Тази пустош имаше своето мрачно очарование.

Градчето се бе скупчило от двете страни на коларския път, вехтите къщурки изпъпляха и по околните възвишения или се събираха нагъсто по твърде оскъдните равни места.

Гледката ставаше още по-нерадостна в честите дъждовни дни, когато преобладаващите ветрове тласкаха облаците над планините, за да исипят събраната влага върху окаяните жители на градчето.

Наводненията, свлачищата и упадъкът оставяха своите белези. Единствената мярка срещу пороите беше хаотична мрежа от отводнителни улеи, прокопани по всички надолница. Отначало имаше полза, но никой не ги поддържаше и скоро наводненията започнаха отново. По

главната улица хората газеха до глезените в гъста лепкава кал, чиято смрад се засилваше с издигането на слънцето в небето.

Ненадейното пристигане на повече от петстотин хора и елфи от четирите Школи вся паника в малкия гарнизон. Малцина се изпречиха пред доближаващия отряд, повечето се изпокриха в къщите или изтичаха с викове да търсят командира. Докато той се измъкне от стар хан, като закопчаваше ходом туниката на внушителното си шкембе, само дванадесет от неговите войничета бяха останали на улицата. Жалко зрелище.

Командирът на гарнизона погледна дългата колона конници, заели главната улица от единия до другия край. Озърна се и към онези от подчинените си, които се престашиха да пресрещнат натрапниците. Кимна рязко вместо похвала и спря пред генерал Рай Дарик, който само се наведе към него от седлото, без да прояви учтивостта да слезе от коня.

– Значи така бихте посрещнали и онези, които ще поискат да отнемат земите ни – започна Дарик.

Командирът се засмя.

– Не. Онези, които ще поискат да отнемат земите ни, дори няма да се забавят много, докато изколят такъв нищожен гарнизон. С кого имам честта да разговарям?

– Аз съм Дарик, командващ на кавалерията в Листерн. А вие сте Керус, командир на гарнизона, разположен пред портите на самия ад.

Керус се понамръщи повторно, докато обмисляше думите на Дарик и пресмяташе каква войска е довел.

Предпочиташе разговорът им да не стига до излишни уши, затова се приближи до кафявата кобила на пълководца.

– Генерал Дарик, тук имам седемдесет и петима войници. Никой от тях не е на повече от деветнадесет години. Изпратили са ги да патрулират около входа и да прочистват от разбойници. Никой не очаква от тях да отблъснат нападаща армия, защото тя никога няма да излезе от прохода. А сега съм принуден да ви попитам по каква работа идвате в Подкаменния проход?

– Идвам да подготвя отблъскването на армията, която според вас не съществува. След два дни ще имам тук и пет хиляди пехотинци.

– Май е по-добре да поговорим в моята канцелария.

– Да, май е по-добре.

ГЛАВА 19

В късния следобед Уил запали печката и на нея вече кипеше котле. Нямаше издайническа светлина.

– Откровено казано, изумен съм – призна Дензър. – Не срещнахме никого по пътя.

Той, Илкар и Хирад се бяха дръпнали няколко крачки встрани. Джандир и Троун се грижеха за конете, а Ериан вече бе легнала да спи.

– Умел следотърсач, вярно си е – потвърди Хирад.

– Само умел ли?! Тук не е безлюдна пустош. А дори не чухме хора наоколо. Той е необикновен.

– А през половината време не чувахме и него, докато щъкаше насам-натам – съгласи се Илкар.

– Добре де. Срещата на кръжеца за възхвала на Троун завърши – натърти Хирад. – Какво ще правим в Дордвер?

Дензър покани с жест Илкар да говори.

– Това е най-големият от градовете на Школите. Има по-близки връзки с Ксетеск, за разлика от Джулаца, но сега почти са замрели. Без друго нямаше да улеснят задачата ни. Трябва да помниш, че Школите пазят знанията си по-ревниво от всичко останало. А това, което се казва да откраднем, е част от традицията на Дордвер.

– Значи го пазят...

– Да, но не хора, а заклинания за тревога и отблъскване, а и капани. Ако нежелан гост влезе в обсега им, ще се задействат.

– И как ще се справим?

– За жалост само Ериан може да успее – отвърна Дензър.

– Защо да е „за жалост“?

– Защото не е редно да я намесваме толкова пряко в тази кражба. Тя е съкрушена от смъртта на синовете си. Питам се дали това няма да я довърши...

– Има такова нещо – рече Хирад, – но ако я помолим само да ни обясни какво да направим...

– Не схващаш – поклати глава Дензър. – Тя трябва да влезе там.

– Значи си приказваме как ще пратим вътре Уил и Троун заедно с жена, дете не е на себе си от мъка и се е учила на магия на същото място... за да откраднат пръстен, който е една от най-почитаните реликви за нея.

- Съвсем точно го обобщи – въздъхна тъмният маг.
- Те знаят ли, че Ериан си идва? – сети се Хирад.
- Да, разбира се. Няма да убиваме никого. Тя не би го допуснала.
- Не искаш ли и да отсека ръцете на Уил и Троун до китките?
- Съжалявам.
- Дано не съжаляваме и утре. А какво бяхте намислили, преди да срещнем Ериан?

Илкар и Дензър размениха многозначителни погледи, котаракът също вдигна глава.

– Възможно е по-слаби съзнания да бъдат подчинени, ако имаш достатъчно време – промълви Дензър.

– Подробностите няма да ти харесат, повярвай ми – добави Илкар.

Хирад кимна и се върна при печката.

Чашата изтрака по масата, когато Стилиан я остави. Погледът му изгаряше, дори в светлината на фенерите се виждаше как лицето му почервенея.

– Закрилниците са под моята пряка власт. Никой не може да изпрати Закрилник, без аз да разреша.

– Господарю, положението... – подхвана Найър. – ...трябваше да бъде обсъдено с мен. Не ми харесва, когато някой не се съобразява с мен. И никак не ми допада твоят избор на Закрилник.

– Сол има изключителни способности.

– Твърде добре знаеш за какво говоря! – сопна се Стилиан. – Ще го върнеш незабавно.

Найър сведе глава.

– Разбира се, господарю, щом такава е волята ви.

– По дяволите, не очаквах това от теб... – Стилиан напълни чашата на събеседника си. – Какво те прихвана? Винаги си обсъждал такива решения с мен.

– Вие бяхте на срещата при Тривернското езеро. А не биваше да се бавим.

Стилиан помисли и кимна.

– Така да бъде. Нека Закрилникът остане, поне докато не си свършат работата в Дордовер. Искам пълен отчет за всяка мисловна връзка. Ще ми бъде крайно неприятно да проверя със заклинание за правдивост дали ме осведомяваш за всичко.

Найър трепна като зашлевен, но се овладя с усмивка.

– Сам си го навлякох... Селин добре ли е?

– Да, ако не броим разминаването ѝ на косъм с войска на

западняците, която е на път към Подкаменния проход.

Стилиан си прехапа устните.

– Тя ще успее, не се съмнявайте.

– Благодаря ти, че искаш да ме успокоиш. – Господарят на хълма дръпна шнура на звънчето. – Имам нужда от отдих. Моля те да не правиш нищо повече зад гърба ми – завърши навъсен.

Вратата се отвори и Найър стана и излезе. Стилиан въздъхна. Найър наистина му поднесе неприятна изненада.

Ериан размени няколко думи с Дензър, стисна ръката му и тръгна от бивака с Троун и Уил далеч преди слънцето да залезе. За разлика от Ксетеск Дордовер не беше закрит град и два часа по-късно тримата минаха през западната порта под равнодушните погледи на стражата.

– Не мога да се приближа до къщата – отрони Ериан, когато седнаха около маса в кръчмата.

Тримата бяха наели стаи на горния етаж в закътана странноприемница недалеч от Школата.

– Разбирам – увери я Троун. – Когато всичко това свърши, ще я продадем от твое име.

Тя му благодари с поглед. Сълзите пак напихаха в хлътналите й очи, оброчени с тъмни кръгове.

– Толкова щастливи спомени, а сега... Тръсна глава и се загледа в масата.

– Ще ти помогнем да издържиш – зарече се Уил. – Винаги ще те подкрепяме.

Ериан стисна ръката му, вдиша дълбоко и си възвърна самообладанието.

– Сега ме слушайте. Дордовер може и да е по-гостоприемен от Ксетеск, но в Школата има строги правила за посетителите. Свечери ли се, не можете да останете в пределите ѝ. Затова внимавайте какви знаци ви давам и се старайте да не говорите излишно.

Донесоха им поръчаните гозби и напитки.

– Да се нахраним и да отиваме. Няма да ни пуснат, ако е притъмняло.

Школата представляваше десетина здания, подредени в подобие на кръг около „Кулата“, която обаче изобщо не оправдаваше названието си и Уил веднага попита за тази чудатост.

Тримата вървяха към единствената порта на оградената със стена Школа. Така наречената Кула, а всъщност голяма четириетажна сграда с две крила, се намираше точно пред тях.

– Имало е Кула преди Школата да бъде обявена официално като средище за усъвършенстване в магията – обясни Ериан.

– Преди около четири столетия било едва ли не задължително, но се оказало прекалено непрактично. Когато Школата се разраснала около Кулата, накрая решили да я съборят и да построят това, което виждате. Само в Ксетеск са запазили кулите си. Имат си цели седем, но там много държат на ранговете си. – В гласа ѝ прозвуча нескрита насмешка. – Другите са се постарали да не живеят в миналото.

– Но какъв е бил смисълът изобщо да строят кули? – учуди се Троун.

– Виждали са в тях символ на могъществото и властта. – Ериан вдигна рамене. – Всъщност са били фалически символи за онези мъже, чиято способност да управляват маната не се е равнявала на самочувствието им. Жалка история.

Пред портата ги спря единственият страж, който порови в паметта си и разпозна магьосницата.

– Ериан – промълви благо. – Не си влизала от години.

– Геран, всички понякога се връщаме в гнездото. Радвам се да те видя. – Той се усмихна, но погледна втренчено Уил и Троун. – Те са приятели на съпруга ми. За съжаление преживях тежки времена.

– И си дошла да потърсиш помощ?

– В известен смисъл.

Геран се отдръпна, но напомни:

– Знаеш какви са правилата за посетители. Тя кимна и подхвърли през рамо:

– Ще се погрижа да не ги нарушат.

– Впрочем как е Алун? – попита стражът.

Тя се смръзна и продължи напред, без да се обърне. Троун спря до рамото на Геран.

– Това е най-лошото – Алун е мъртъв. Синовете им също. Лицето на стража се изопна.

– Аз само...

– Знам. По-добре не говори с нея за това.

От портата до Кулата имаше към двеста крачки. Вляво се извиваха в дъга ниски дървени постройки – там провеждали обучението, – а отдясно се виждаше дълго закрито здание, черните му стени лъщяха като метал.

– Там упражняват заклинанията с голям обсег, изпробват и новите заклинания. Налага се да е здраво. – Ериан беше спряла за миг. – Знаете

ли, че един от всеки петдесет магове умира в изпитателните камери и това се случва във всички Школи? Откъде ще знаете... Представяхте си, че ние се събуждаме някоя сутрин и вече сме готови да извършваме заклинания. Никой не признава напълно какви опасности крият обучението и изследванията. Смятате го за дарба, а за нас е призвание, на което не можем да не се отдадем. Не идваме тук по прищявка, намират ни и ни довеждат тук.

– Ериан, по-кратко – помоли Троун, стъписан от неочаквания изблик на гняв, и докосна рамото ѝ.

Тя се отмести и закричи към Кулата.

– Отзад има още едно страшно място – Залата за мана. Там маговете се учат да поемат, да натрупват и да владеят маната. До нея пък е приютът за онези, които са избързали в отварянето на съзнанието си за маната. Лежат там, бръщолевят несвързано и се лигавят, докато смъртта не ги отнесе. Тя е милостива и обикновено не се бави.

Ериан изкачи няколко стъпала и потропа на яката дъбова врата. Лявото крило се отвори и излезе старец. Уил и Троун нито бяха срещали досега човек на такава възраст, нито си бяха представяли, че е възможно. Макар че се подпираше на два бастуна, превит от годините, имаше зорки сини очи на толкова набръчканото си лице, че сякаш времето се подиграваше на някогашния му облик. Тези очи таяха сила и Ериан му се поклони.

– Магистре на Кулата, аз съм Ериан. Идвам да търся знания в библиотеката.

Той я огледа, преди да отговори.

– Тъй ли... – изрече с тих слаб глас. – А твоите спътници?

– Те ме охраняват.

– Могат да влязат само в предверието.

– Знам.

Ериан неволно стисна силно ръцете си.

– Нетърпелива си, Ериан Маланвей. Имаш този недостатък открай време. – Старецът се засмя. – Върви да търсиш знанията. Твърде дълго не си се мяркала в библиотеката.

Той прекрачи към Троун и Уил, очите му се присвиха в мъждивата светлина на следобеда. Не отдели повече от миг за крадеца, но погледът му се задържа върху Троун и бръчките се вдълбаха още повече в лицето му.

– Хм... Не отивайте там, където ви е забранено. Наказанието ще ви сполети бързо, а то е сурово.

Затътри се обратно в Кулата и остави вратата отворена, за да влязат.

– Какво беше това? – Ериан се върна при двамата мъже.

– Може би лицето ми е страшно – подсмихна се неуверено Троун.

– И ние можем да ти зададем същия въпрос – обади се Уил.

– За Магистъра на кулата ли? Послушайте го. Той управлява тук от името на Магистрите на знанията. Никой не му противоречи и не съм спокойна, защото той не ви хареса.

Троун сви рамене.

– Какво следва?

– Ще вляза в библиотеката да проверя как е защитен пръстенът на Артече. Дебелата врата, която ще видите вдясно, води към криптата. Разгледайте внимателно ключалката, но не ви съветвам да пипате дръжката.

Тя влезе, свърна наляво и отвори дървена врата, но се озърна.

– Недейте да... Ей, вие двамата добре ли сте?

Троун и Уил бяха направили само по една крачка към вътрешността на Кулата. Пребледняха и се ококориха от уплаха.

Уил усещаше тежест, притиснала тялото му отвсякъде като метален покров. Изсмукваше въздуха от дробовете, вливаше студ в сърцето и свиваше гърлото. Въпреки това огледа преддверието. Пред него каменни стъпала се издигаха към сумрак, вдясно имаше затворена врата, обкована с желязо.

Високо по стените мъждукаха фенери. Уил беше стъпил на тъмен килим. Отвсякъде лъхаше на неизмерима мощ.

– Ако искате, чакайте отвън. Троун завъртя глава вяло.

– Ще изтърпим. – Уил беше по-бодър и го стрелна с недоверчив поглед. – Какво има тук?...

– Мана – кратко отговори Ериан. – Наследство от отминалите векове. От магистри и магове. Живите в стаите над главите ви и мъртвите под краката ви. Никога няма да разберете, но я усещате, нали? За вас е тежко бреме, а за мен е най-чистата жизнена енергия. Ще черпя сили от нея, а вие трябва да се напрягате, за да я понесете. – Тя едва съдържа усмивката си. – Няма да се бавя.

Вратата на библиотеката се затвори с глух удар зад нея.

Светлината гаснеше бързо и фенерите по стените засияха по-силно. Уил се отпусна в кресло до библиотеката, а Троун затвори входната врата.

– Колко ли време ще остане вътре, щом няма да се бави? – промърмори Уил.

– Хм... – Троун се облегна на стената. – Де да знам. Колкото ще да е, ще ми се стори цяла вечност.

– Ами да не прахосваме времето тогава. Хайде да я видим тази ключалка.

Дензър дремеше неспокойно. Във виденията му Следникът опитваше да се изтръгне на свобода от клетка, която не му беше по силите. От котарак се преобрази в истинската си форма, ноктите му драскаха, зъбите гризяха, накрая нададе вой... Дензър се събуди, обзет от опасения. Потърси мислено и си отдъхна, щом долови безметежния поток от сила. Заръча му да внимава.

На улицата пред Школата в Дордовер един черен котарак се отдръпна по-навътре в сенките, но очите му се взираха неотклонно в портата и единствения страж, който седеше и пушеше.

– Трябва да ви видят, че излизате.

Ериан наистина не се заседа в библиотеката, но за Уил и Троун чакането беше нескончаемо. Не чуха нито звук в Кулата, докато тя се върна.

– А после? – попита Уил.

– Нека притъмнее напълно, тогава елате. Аз ще остана да прочета още нещо.

– Портата охранява ли се добре по тъмно?

– Както през деня. Все пак ви предлагам да прескочите оградата зад изпитателната зала.

– Стената не е ли предпазена със заклинания?

Троун не можеше да си намери място, нещо не беше наред.

– Не – вдигна рамене тя. – На кого ще му щукне да се промъква в Школата?

– Да, на кого ли? – подсмихна се унило Уил.

– Проблемите ни ще започнат чак когато отново дойдете тук.

Уил излезе пръв и побърза да си поеме дъх – усещането за тежест изчезна щом прекрачи прага. Вратата се затвори зад двамата, те скоро минаха покрай стража и излязоха на улицата.

Ериан застина с ръка, протегнатата към вратата на библиотеката.

– Ех, Ериан – изрече зад нея Магистърът на Кулата, – ти поне знаеше, че тук и стените имат уши.

В сенките недалеч от портата котаракът наостри слух и настръхна. Огледа се, но не видя опасност. Ненадейно се появи ръка, която го

сграбчи за шията и притисна тялото му в прахта. Усещаше маната, оформена в подобие на пръсти и длан. Страхът размъти сетивата му.

– Дребосък, не си и помисляй за преобразяване. Костите ти са крехки за моите пръсти.

Котаракът се озова пред мургаво лице, чиято дълга черна коса бе вързана на опашка. Тесните кафяви очи сякаш проникваха и в черепа на демона.

– Надуших те още извън града – каза нехайно мъжът и стегна още малко хватката. – Сега да видим ще измъкнем ли и твоя господар от скривалището.

Торба, просмукана от мана, покри главата на котарака и заглуши безмълвния му вопъл.

С кръсък от болка Дензър разпръсна покоя в горското им скривалище. Хирад се изтръгна стреснат от дрямката и скочи, а ръката му напипа дръжката на меч. Притича към мъчещия се маг и видя Сол, застанал наблизо с привидно равнодушие, ако изобщо можеше да се различи нещо в очите му зад маската. Дензър се бе превил на колене, притискаше длани към слепоочията си, а носът му се отъркваше в сухите листа по земята. От едната му ноздра се стичаше тъмна струйка.

Хирад не забелязваше рана и недоумяваше какво е накарало Дензър да изпищи така. Усети как Илкар и Джандир го доближиха отзад. Илкар се наведе към тъмния маг и го прихвана за раменете.

– Можеш ли да говориш?

От гърлото на Дензър излезе клокочещ стон, по цялото му тяло плъзна гърч. Отвори уста задъхан и се остави Илкар да го вдигне на крака. Дори в сумрака пролича колко кръвясали са очите му, а щом понечи да заговори, мускулите на челюстите му се сковаха. И от устата му потече кръв.

– Хванаха го... – смотолеви накрая, задавен от слуз. – Хванаха го, за да се доберат до мен.

– Какво?! – смути се Хирад. – Кого са хванали?

– Следника – обясни Илкар. – Сигурно го е намерил някой маг от Дордовер.

– Защо непременно маг?

– Защото никой друг не би имал силата да го задържи в плен. – Елфът се почеса по брадичката. – Лоша работа.

– Трябва да отида там – опита да се отскубне Дензър.

– Няма да го бъде – възпротиви се Илкар. – Ще те затрият.

Маговете се вторачиха един в друг.

– Ще го държат в плен, докато умре. И какво ще стане тогава?
Дензър се блещеше отчаяно и трепереше от последствията на удара.

Илкар поклати глава.

– Не знам... О, не!

– Сега пък какво?

Ръката на Хирад замря преди да е прибрала меча докрай.

– Троун, Уил, Ериан... В Школата ще очакват нещо да се случи. А те са вътре. Според теб какъв шанс имат?

– Може да не ги свържат с появата на котарака? – обнадежди се Джандир.

– Все едно. Всички в Школата ще бъдат нащрек след вестта, че е хванат Следник. Ще си мислят, че наоколо дебнат магове от Ксетеск. Никой не би могъл нито да влезе, нито да излезе, повярвайте ми.

Хирад свирепепо натика меча в ножницата.

– Страхотно! Не стига че мозъкът на Дензър ще прегори, ако котето му пукне, ами ще загубим и половината отряд, без дори да вземем пръстена. – Отдръпна се и изрита от яд близкото дърво, като нижеше псувни под носа си. – Някой знае ли какво да сторим, или направо ще вдигаме лапички пред Върховните вещици?

– Ще го измъкна – заяви Дензър. – Не мога да го зарежа там. Не разбирате какво означава това.

– Само един от нас може да огледа какво става там. Това съм аз – натърти Джандир. – Ей сега ще оседлая коня и тръгвам.

– Благодаря ти – каза му Илкар и се взря в Дензър. – Спомни си защо сме тук, без да забравяш и онези, които вече умряха. Ако нахълташ безогледно в Дордовер, все едно си се самоубил, а всичко постигнато досега ще бъде пропиляно.

Вдигна глава и погледна Сол. Мракът скриваше очите на Закрилника, но Илкар знаеше, че той не ги изпуска от поглед.

– И ти разбираш всичко. Твоя грижа е Дензър да мирува. – Стисна рамото на тъмния маг. – Съжалявам. Знаем колко здрава е връзката. Съчувствам ти за болката, която понесе и която ти предстои. Но Крадеца на зората е по-важен от всички ни, както ти каза неведнъж. Чуваш ме, нали?

Дензър кимна и немошно се подпря на него. Очите му се пълнеха със сълзи.

ГЛАВА 20

Уил и Троун знаеха, че котаракът, който мъжът грабна, не беше бездомно животинче, но не можеха да предвидят какво ще се случи. Прилекнали в плътните сенки до стената, зад която беше изпитателната зала, те бързо взеха решение.

– Казахме, че ще се върнем – напомни Троун. – Тя може да си има разправи.

– Знаем, че е така, но ще помогнем ли с нещо вътре? – махна с ръка Уил.

– Да се надяваме, иначе... Имаме и едно скрито предимство.

– Хъ... – Уил се взря невесело в него. – И това е вярно, но не ми хареса как оня старец те оглеждаше, сякаш усети нещо. Е, никой няма да си помисли, че котаракът е свързан някак с Ериан, защото си е твар от Ксетеск, но...

– Знаем, но е по-добре да се промъкнем вътре – настоя Троун и погледна небето. – Хич не ми се ще да закъснеем.

Макар и гладка, стената не беше препятствие за тях. Уил се покатери за миг, а Троун просто подскочи и пръстите му се вкопчиха в ръба. Скоро се скриха зад изпитателната зала.

Това ниско мрачно здание им вдъхваше страх. Краищата на покрива почти допираха земята. Заради стените от желязо сигурно беше неверовоятно яко и тежко. Уил докосна стената и трепна – усети не само топлина, но и излъчване като онова в библиотеката. Само че тук беше някак неовладяно. И опасно.

– Хайде да се отместим, а?

Металът проскърца и само засили безпокойството му.

– С голямо удоволствие.

Троун се прокрадна покрай сградата от страната, която не се виждаше от Кулата. Очите му откриваха всяка съчка и сухо листо по земята. По навик, вкоренен с годините, Уил внимаваше да стъпва точно там, където преди малко са били неговите ботуши.

Двамата доближиха Кулата като призраци – ако някой стоеше с гръб към тях, не би ги чул и от две крачки. Спряха до ъгъла на изпитателната зала и се вторачиха в Кулата. Три прозореца бяха осветени, а от двете страни на входа имаше запалени фенери. Първият етаж тъмнееше, но до желаната сянка имаше трийсетина крачки на открито.

- Сещаш ли се какво да правим?
- Хрумна ми само едно нещо – отвърна Троун.

Ериан настани по-удобно безчувственото тяло на Магистъра в далечен ъгъл на огромната библиотека.

Тя бе реагирала светкавично и безпогрешно – юмрукът ѝ се стовари в челюстта му. Старецът се свлече в ръцете ѝ и Ериан го замъкна в библиотеката. Дишаше тежко от усилието. Щом затвори вратата, направи леко приспивно заклинание, което щеше да го унася до сутринта.

Привърши и бремето на невъобразимо позорната ѝ постъпка я притисна като паднала скала. Придърпа стол, тръшна се на него и закри лицето си с длани. Сълзите напиха в очите ѝ.

Беше лошо, че Магистърът на кулата чу разговора ѝ с Троун и Уил. Неговите подозрения стигаха, за да я прогонят завинаги от Школата. Но да го удари и да го направи безпомощен с магия... Сигурно щяха да залечат съзнанието ѝ за това. Единствената ѝ надежда беше да им се изпълзне и да се моли горещо, че неотложната нужда да постъпи така ще смекчи бъдещото наказание. Не си представяше, че е възможно някога отново да припари до Дордовер, камо ли до Школата.

След малко се съвзе, коленичи до Магистъра и отмести от лицето му паднал кичур.

– Съжалявам. Въпреки властта и могъществото си ти си един твърде стар човек. Моля те да ми простиш. – Ериан се надигна. – Не съм изменница, опитвам се да спася всички ни.

Отдръпна мъничко една плътна завеса и се намръщи от изненада. Навън се бе спуснал мрак. Дори не подозираше, че толкова се е забавила в библиотеката, а имаше един въпрос, чийто отговор не знаеше. Отиде припряно при рафт, от който свали тежък том и трескаво запрелиства страниците.

Дензър неспирно премятеше между пръстите си значката, която отне от Травърс. Не различаваше почти нищо в здрача, затова засили остротата на зрението си.

Самата значка беше съвсем обикновена, но значението ѝ за съдбата на Балея си оставаше неоченимо. Изработена бе от стомана и злато, беше по-малка от дланта му и по краищата бе украсена с преплетени листа. По средата бе гравирани в детайли източният вход на прохода. На обратната страна бяха изписани имената на предишните командири на стражата.

Това занимание не го отвличаше от мислите за участта на неговия Следник. Лишен от допира на съзнанието му, Дензър можеше само да

си представя каква адска мъка ще преживее с неговата смърт. Във въображението си споделяше страха, гнева и самотата на демона, а и отчаяните му писъци преди края. Не би допуснал това.

Сол стоеше до него като статуя от съдържана мощ. Както винаги очите му не пропускаха нищо наоколо в търсене на заплаха. Но не можеха да проникнат в ума на Дензър.

– Сол... – тихо го повика тъмният маг и Закрилникът изви глава да го погледне. – Дръж това. – Значката и верижката ѝ легнаха върху облечената в ръкавица длан на Сол. – Пази го.

Закрилникът погледна какво държи и зениците му се разшириха, но Дензър вече бе изрекъл словата на заклинанието.

– Знаеш, че съм длъжен да го направя.

Криле, изтъкани от тъма, изникнаха на гърба на мага, който ги размаха леко и полетя в нощта към Дордовер.

– Не!

Викът на Сол събуди грубо Хирад за втори път тази вечер. За миг се озадачи – това беше първата дума, която излизаше от устата на Закрилника. Изтича към него и щом видя накъде се е загледал, успя да различи смалвяващия се силует в небето.

– Що за чудо...

– Сенчести криле – обясни Илкар, появил се безшумно до рамото му.

– Това Дензър ли е?! – Хирад посочи тъмното петънце под звездите.

– Уви, той е.

– Е, от това по-хубаво, здраве му кажи! – Варваринът запрати мечата си на земята, лицето му пламна от ярост, а юмруците му се свиваха безпомощно. – Заплашва да убие Талан, защото бил някаква измислена опасност за скъпоценната му задача, а сега изпърха да си търси смъртта в Дордовер само защото някой спипал скапаното му любимо котенце! – Изпърхтя шумно и промърмори: – И какво очаква да направим ние сега?

– Нищо. – Сол подхвърли значката на Илкар, който я улови ловко. – Стойте тук.

– Маскирания, да не съм ти вързан на двора пес? – изрепчи му се Хирад, без да посегне към лежащия на земята меч.

– Хирад... – поклати глава елфът.

Сол обмисли за миг положението и на варварина му се привидя, че се е смръщил.

– Стойте тук, моля ви – поправи се Закрилникът, завъртя се и хукна

към своя кон.

Хирад се наведе да прибере оръжието си и понечи да тръгне подире му.

– Недей!

– Какво?!

– Според мен е прав. Трябва да останем тук.

– Съгласяваш се с тази твар от Ксетеск ли? Илкар се ухили.

– Не ми е присъщо, знам, но този път...

– Защо? Това не вдъхва доверие.

И пак посочи натам, където отлетя Дензър.

– Защото ако всички те бъдат избити, трябва все пак да остане някой, който знае цялата история.

– Но без оня щурак с крилете няма кой да извърши заклинанието, нали?

Хирад сърдито пхна меча в ножницата.

– В момента той е единствената ни надежда, признавам, обаче ако няма кой да съобщи в Ксетеск за провала, нямаме никакъв шанс – сви рамене елфът.

– Значи си седим и чакаме?

Варваринът не бе свикнал да се чувства ненужен в предстояща битка.

– Не. Събираме си нещата и се приготвяме за спешно бягство. Каквото и да стане, не ми се вярва да се задържим тук дълго.

– И как ще научим, ако той си докара белята?

– Ще научим, повярвай ми.

Отварянето на вратата така стресна Ериан, че тя изтърва книгата като гузно дете. Сърцето ѝ заблъска в гърдите, но след миг влязоха Троун и Уил, които затвориха вратата.

– Богове... Уплашихте ме! Как успяхте...

– Ами престорихме се, че сме си на мястото тук – отговори Уил. – Няма да повярваш колко често това нахалство върши работа.

– И тук ли? – смаяна промълви Ериан.

– Школата прекалява с безгрижието – кимна засмян Троун, – в което току-що се убедихме. Имахме нужда и от мъничко късмет – разминахме се с твоето приятелче Магистъра на кулата. Боях се, че ще бъдем принудени да го халосаме.

– Аз ви изпреварих.

Ериан им разказа какво се случи през последния час.

– Има още нещо – сети се Уил. – Някой спипа котарака на Дензър.

– Глупак! – Тя плесна с длан по масата. – Казах му, че ще надушат Следника. Неговата самонадеяност край няма. – Тя вдиша дълбоко и очите ѝ издадоха колко е угрижена всъщност. – Каква болка ще трябва да понесе! Горкият... Да се заемаме, не можем да пилеем време в безсмислени тревоги. Общо взето, досега ни провървя повече, отколкото смеех да се надявам. Вече загубих доброто отношение на хората заради това безумно начинание, не ми се ще да загубя и живота си.

– Според теб ще успеем ли да вземем пръстена? – попита Уил.

– Не съм сигурна – призна Ериан. – Долу има защитно заклинание, което не познавам.

– И какво?

– Докато не проследя формата на маната, няма да знам как действа и дали ще ми бъде по силите да го премахна. Но това мога да направя само отблизо.

Тя тръгна към вратата. Троун се увери, че навън е безлюдно, и те се промъкнаха безшумно към входа на криптата.

– Уил, ще се справиш ли? – на свой ред попита Ериан.

– Обикновена брава, която движи резе от другата страна. Тежка и здрава, но грубовата – прошепна той. – Искам да знам дали я пази заклинание или има друг капан.

– Нито едното, нито другото.

– Добре. – Той пхна в ключалката метален щифт колкото кутрето му и го размърда полака. – Много е грубовата даже...

Извади щифта, бръкна в чантичката на колана си и взе плоско парче метал, запоено към кухо цилиндърче. Нагласи щифта в него и той щракна. Намести своя шперц в ключалката, наклони го малко и започна да го побутва и изтегля. Накрая се ухили, завъртя приспособения ключ и тримата чуха как резето се дръпна от другата страна.

– Първа ли ще влезеш? – обърна се той към Ериан.

– Така е най-добре.

Тя го подмина, докато той прибираше инструментите си. Вътре маната я обгърна с непривична тежест и спря дъха ѝ за миг. Тук цареше непрогледен мрак.

– Има огромно натрупване на статична мана, за да не отслабват защитните заклинания. Ще се ориентирам по оставените в маната следи. А вие?

– Аз ще вървя след него, не се притеснявай – каза Уил.

– Не бива ли да осветяваме? – попита Троун.

– Не бива, докато не слезем по-надолу. По средата на стълбата има

чувствително към светлина заклинание, което се задейства по здрач. Ще вдигне всички на крак.

Ериан стъпи предпазливо на стълбата, Троун и Уил я последваха, след като залостиха отново вратата.

Уил не виждаше нищо, маната го безпокоеше, а въздухът беше застоен и неподвижен. Пъхна пръстите на дясната си ръка под колана на Троун, а лявата плъзгаше по стената. Разчиташе на своя приятел да го води.

Напрягаше се и чу смътно как Ериан каза, че са минали покрай първото заклинание, но усети – маната стана по-плътна и това му вдъхна страх. Спъна се.

– По-леко – помоли Троун с приглушен от струпаната наоколо мощ глас. – Има още десетина стъпала и сме долу.

– Не ми харесва тук.

– И на мен. Само внимавай.

След всичките тридесет стъпала тесният проход завиваше надясно и стигаше до врата, през която Ериан ги подкани да минат. Затвори я и се зае със заклинание. Уил се облегна на вратата, дървото и железото зад гърба му го успокояваха.

– Светлина – промърмори Ериан и се появи сияние. Излъчваше го кълбо, което се разшири до размерите на човешка глава. Уил не беше виждал нещо по-прекрасно в живота си.

Побърза да огледа подземната камера – дълга, тясна и студена. Продължаваше и в мрака, където кълбото не разпростираше яркия си кръг. Отляво и отдясно бяха наредени саркофази, по три един над друг върху лавици. Тук маната притискаше неимоверно. Уил забрави мимолетното си облекчение и прилепи гръб към вратата. Напразно потърси с поглед насърчение от Троун, който също се мъчеше. Достатъчно беше да види превитите му рамене.

– Ериан... – смънка Уил.

Краката му трепереха от усилието да задържат тялото изправено. Тя кимна.

– Съжалявам, изобщо не си представях колко е силна. Почакайте малко и ще ви олекне, колкото да продължите нататък. Не сме стигнали до целта.

Уил направи гримаса, отблъсна се от вратата и насила насочи вниманието си към мрака отпред.

– Измислям си всичко... – опита да се ободри той.

– Не е така – възрази Ериан. – Маната е сила, която контролира и

оформя природата. Тя е действителна и материална, а както и вие открихте, може да бъде доловена от съсредоточено съзнание. Някои хора я привличат, а онези, които я понасят добре и успяват да я насочват, стават магове като мен.

– Много ти благодаря за помощта и подкрепата – промърмори Уил.

– Не забравяйте, че в това състояние маната е безвредна. Тъкмо маговете я оформят и я правят неустойчива и опасна. Да не се размотаваме.

Тя закричи покрай редиците от саркофази с Магистри, мнозина намерили покой тук преди векове. Светлинното кълбо я следваше плавно вдясно от главата ѝ.

Уил и Троун тръгнаха подире ѝ, навели глави и прегърбени, сякаш носеха тежки раници.

Джандир пристигна вихрено в конюшната на странноприемницата. Размени припряно няколко думи с конярчето и пусна в ръката му монети. Научи от момчето каквото искаше и му заръча да даде зоб на коня.

Измъкна закрепените за седлото лък и колчан и изтича във вечерната тъма. Вървеше накъдето го упъти конярчето, без да знае какво ще прави, като стигне на мястото. Все нещо щеше да измисли. Както обикновено.

Дензър възприемаше маната около Школата в Дордовер като насочващо го оранжево сияние, пред което светлините на града бледнееха. Сенчестите криле се размахваха бавно на гърба му, но го носеха доста бързо към целта. С едната ръка притискаше към главата си кръглата черна шапчица, която най-често носеше, с другата придържаше меча да не се удря в крака му.

Всякакви мисли за Крадеца на зората и спасението на Балея се изпариха от ума му. Някъде в Школата беше Следникът, неразделна част от съзнанието на тъмния маг. Излъчи успокояваща мисъл, че идва да го избави, с надеждата тя някак да проникне през клетката от мана.

Спусна се към Школата и нейната така наречена Кула – грозна, някак приплесната постройка, която не заслужаваше гордото название, дадено на най-величавия градеж на маговете. Но в Дордовер бездруго не проумяваха каква натрупана сила дава на обитателя си кулата. Това беше само една от многобройните им заблуди. Както и какво би сторил господарят на един откраднат Следник от Ксетеск.

Дензър знаеше, че онзи, който го е пленил, ще долови и неговата поява, но нямаше да е наясно точно къде се намира. Опитът го бе убедил, че хората рядко поглеждат нагоре в търсене на други хора. Значи

имаше предимство.

Сниши се беззвучно и се плъзна на няколко стъпки от покрива на Кулата, през цялото време излъчваше едно и също търсещо послание. Стигаше поред до всеки ъгъл на сградата с надеждата да улови някаква следа или посока. Колкото и уверен да беше, че е близо до Следника, всяка грешка оттук нататък щеше да му навлече само непоправима беда.

В клетката от мана Следникът изведнъж спря усилията си да изскочи на свобода и наклони глава. Стисна невеществените пръти и широка усмивка разкриви лишената от косми муцуна.

Магът неволно се сепна от гледката, но също успя да се усмихне въпреки отвращението си.

– Превъзходно! Да смятам ли, че е дошъл?

– Да – потвърди демонът с глас като стъпки по мокър чакъл. – Сега ти си мой.

– Не бих казал – отвърна магът и обърна креслото си към вратата.

Самодоволното изражение прикриваше колко му е трудно да пренебрегва подигравките на това изчадие в клетката.

– Стойте зад ъгъла. Стигнах до следващото защитно заклинание.

Гласът на Ериан принуди Уил да се опомни. Надникна иззад гърба на Троун – тя стоеше в пресечната точка на два коридора, кълбото светеше над главата ѝ. Проходът нататък водеше в тъма, а от двете страни на Уил вече нямаше саркофази и гладките стени се стесняваха.

– Къде сме?

– При гробницата на Артече – посочи надясно Ериан. – Онази врата е входът. И тя е защитена. Тук не може да влиза никой, освен членовете на Съвета на магистрите. Заклинанието пуска само тях.

– Можеш ли да го надхитриш?

– Донякъде. По-точно казано, мога да го преместя.

– Но защо...

– Предвидено е да възпира другите магове от Дордовер и не е безопасно да се занимавам с него дори ако познавам структурата му. А обикновени хора като вас просто нямат шанс срещу тази защита. Всичко, което остане от вас, ще се побере на дланта ми.

– Много мило – изсумтя Троун. – Какво представлява?

– Общо взето, то е мехур от мана, обхванал вратата, а в него има и заклинание капан. Ако внимавам, може би ще плъзна мехура настрани, ако не, ще се пръсне... Ще ви повикам, когато съм готова.

– Късмет – пожела ѝ Троун.

– Благодаря.

Тя пренастрои зрението си изцяло към спектъра на маната. Заклинанието беше точно каквото им го описа – мехур, изпъкнал метър и половина от вратата и обхванал точно четирите ѝ ъгъла. Имаше мек оранжев оттенък, защото поддържащата го статична мана не притежаваше рязката яркост на фокусираната. А вътре пулсираше в синьо заклинанието капан, студено и смъртоносно.

Тя протегна ръце към мехура и натисна съвсем леко. Повърхността подаваше като пълен с вода мях. Значи и мъничка грешка нямаше да е фатална. Явно никой не бе подновявал заклинанието много отдавна.

Отпусна ръце покрай тялото си и се съсредоточи в изграждането на форма, която напълно да изолира защитното заклинание. Не ѝ се налагаше да черпи много от енергията на тялото си, защото получаваше почти всичко необходимо от натрупването в криптата. Обвивката се разширяваше и променяше очертанията си. Отначало изглеждаше като кръг, но скоро наподобиха напълно очертанията на мехура, само че притежаваше неподатлива твърдост.

Ериан премести обвивката над мехура, наложи я върху него и със задоволство усети психическото сътресение, когато защитното заклинание допусна и се съедини с нейното творение. Провери за слаби точки, но не откри нито една. Чак сега премахна твърдостта на обвивката и със съзнанието си натисна цялата лява страна. Затвореният мехур бавно се отдръпна назад и освободи първо дръжката, после и половината врата. Ериан отстъпи назад и повика Уил и Троун.

– Ето ти я ключалката, трябва да отвориш – каза на Уил. – Каквото ще да става, не минавайте зад мен. Разбрахте ли?

– Да – в един глас потвърдиха те.

Уил се справи толкова лесно с ключалката, че дори се почувства леко обиден. Ериан кимна и той натисна дръжката, за да откряне вратата.

– Влезте и стойте отляво. Облегнете се на стената, там е безопасно. Хайде, Троун, трябва да върна защитата на мястото ѝ.

В слабата светлина от кълбото двамата мъже различаха дълъг нисък силует в помещението. Щом Ериан влезе и затвори вратата, сиянието на кълбото се засили. До тавана над каменните стени имаше около три метра.

Саркофагът в средата беше съвсем обикновен наглед. Само в единия край се виждаше гравирани надпис. Отгоре бяха поставени меч, синьо-оранжева роба в стъклена кутия и богато украсен пръстен. Тук се дишаше по-леко и Уил си отдъхна. Пак се огледа – нищо по стените.

– Това ли било? – изрази разочарованието си.

– Ти какво очакваше?

Ериан стоеше пред саркофага и намусено се взираше в пръстена.

– Нещо по-величаво, да си призная.

– Магистърът книжник може и да държи на показността приживе, но в смъртта не се нуждае от нищо и маната е предостатъчен покров. Олеле... – въздъхна тя, след като обиколи саркофага.

– Какво?! – настръхна Уил.

– Защитното заклинание около пръстена.

Тя вдиша с пълни гърди и се взря в необичайната форма от мана. Не беше по-голяма от човешка глава и се отличаваше с две чудатости. Имаше три въртящи се цветни обръча – оранжев, син и тъмнозелен, – а самата форма завършваше навсякъде с остри шипове като глава на огромен боздуган.

Ериан нито бе чувала, нито бе чела за нещо подобно. Щом протегна обгърнатите си в мана ръце към формата, обръчите се размърдаха и потъмняха, всеки миг можеха да се изтръгнат навън. Тя отстъпи, усещаше боцкане в пръстите.

– Ще се позабавим тук.

– Какво те затруднява? – попита Троун. Тя му се усмихна със съжаление.

– Не мисля, че би могъл да разбереш.

– Нищо, опитай.

– Е, добре. И формата, и структурата на заклинанието не са само с елементи, присъщи за Дордовер. Има и кодирани знания от друга Школа, не успявам да ги разчета. Сега по-ясно ли ти е?

– Не много. Досещаш ли се какво ще го задейства?

– Нещо, което ще наруши формата му, струва ми се – малко по-свадливо отвърна Ериан.

– Бъди по-точна – настоя Троун. – Какво е това нещо?

– Не те разбирам.

– Припомни ми как действа защитното заклинание.

– Защо?

– Угоди ми на прищявката, моля те.

– То е форма от статична мана, разположена като защитна обвивка около предмет. Основните кодирани знания дават възможност на изграждащия заклинанието да добави или да изключи някакъв вид вещи или същества. Е, и? – троснато завърши тя.

– Ще ти бъде ли по силите да повториш формата, за да го

обезсилиш?

Тя си подъвка устните и вдигна рамене.

– Не и без да се изложим на твърде голям риск.

– Щом е така, предлагам да откриеш какво е изключено в заклинанието – невъзмутимо рече Троун.

Тя се облещи, сякаш ѝ бе ударил шамар.

– Предлагаш?! – Бузите ѝ се зачервиха. – Ти да не стана изведнъж познавач на защитните заклинания? Аз ще ти кажа какъв си – ходеща планина от мускули, която не бива да си отваря устата за онова, в което е невежа. Как смееш да поучаваш мен?

– И едно „не“ щеше да стигне.

Гласът му остана спокоен, но в стойката му се мярна заплахата от див звяр. Досега Уил не се намесваше, но пристъпи към тях, за да ги украти по-скоро. Имаха си достатъчно други грижи.

– Ако не можеш да наподобиш формата, имаш ли друга идея?

– Защо да не бръкна в сферата например, та да приключим отведнъж? – изсъска тя я вдигна ръка.

– Питам за разумно решение. Няма смисъл да проваляме всичко.

– Тогава ето отговора на твоя въпрос, Троун – по-сдържано каза Ериан. – Подобно на останалите защитни заклинания, сътворявани в Дордовер, то изключва хора, защото го задейства излъчването на техните умове, както и предмети и същества без душа, които нарушават сферата. Знаем това, но каква полза?

– Напротив, работата ще бъде свършена – увери я Троун.

– Значи остава да намерим и да дресираме животно, което ще вземе пръстена. – Очите ѝ отново блеснаха от яд. – Защото не си водим тази вечер, ако не си забелязал.

– Не е точно така – промърмори Троун. Уил му се изпречи.

– У теб се запазват наченките на разум. Не бива да казваш, че се превръщаш в животно.

– Все едно, нямаме време за друго решение – хладнокръвно му каза Троун. – Ериан не може да отмести заклинанието.

– Ще престанете ли да си говорите с гатанки? – прекъсна ги тя. – Какво предлагаш?

Троун си пое дъх.

– Просто е. Аз съм върколак.

Следникът вресеше гръмко като маймунка в клетката. Подскачаше от крак на крак, разперваше криле, докато не опрат в прътите, съскаше, плюеше и предизвикваше мага.

– Малко ти остава до смъртта, малко!

Магът се владееше, колкото можеше, без да отклонява и за миг вниманието си от вратата. Избраната форма от мана бе приготвена и беше способен да я довърши за миг.

Изчадието млъкна, само изсъска:

– Сега...

Обърна гръб и закри главата си с криле. Магът не видя това. Иначе щеше да е нащрек. Може би.

Прозорецът зад него се пръсна, нацепено дърво и стъклени парченца се разпиляха по пода. Свил своите Сенчести криле, Дензър се стовари напред стаята.

Местният маг, объркан от трясъка, тепърва се надигаше, когато юрукът на Дензър се заби в челостта му. Той залитна назад, загубил нишката на заклинанието. Не успя да се предпази нито от втория удар, нито от ритника в корема. Свлече се до вратата, през която трябваше да е влязъл Дензър.

Тъмният маг застана над него, вдигна го и впи в очите му поглед, пламтящ от омраза.

– Тук ще дотичат и други, няма да се разправиш с всички... Смехът на Дензър изразяваше само презрение.

– Но за теб ще е твърде късно.

Заби чело в лицето му и го повлече към клетката от мана.

– Никога няма да я отвориш – изрепчи му се магът от Дордовер. – А аз ще избира смъртта, но няма да освободя тази твоя твар.

– Какъв си глупак... – Гласът на Дензър внезапно охладня, той придържа жертвата към себе си. – И слепец. Магията е една, маговете са еднакви.

Захвърли зашеметения мъж на пода и просто побутна неосезаемата ключалка. Клетката изчезна и демонът се хвърли яростно напред.

ГЛАВА 21

Джандир се взираше през портата в сградата, скрита отчасти от дървета и постройки. Наглед всичко беше спокойно в Школата на Дордовер. Улицата отпред не беше много оживена, а стражът до портата като че не се безпокоеше от зяпация елф.

Джандир се почуди какво да прави. Знаеше, че в този час няма да го пуснат в Школата. Надяваше се нищо друго да не се е объркало след пленяването на Следника. Можеше само да чака.

Но далеч зад него около центъра на града се вдигна врява. Освен виковете скоро дочу и тропот на копита.

За миг болката се разгоря в главата на Ериан и тя се олюля. Падна на колене, защото за миг загуби чувство за равновесие. Чу как Уил скочи към нея.

– Добре ли си?

– Богове, призля ми... – изгъгна тя и поклати глава.

Наложил си хладнокръвие и съзнанието ѝ проследи потоците от мана, кръстосващи Кулата надлъж и нашир. Имаше пробив на последния етаж и когато го откри, тя ахна.

– Тук има маг от Ксетеск – озъби се Ериан, слисана от тази дързост.

– Дензър ли?

– Кой друг! – Тя се изправи. – Сигурно е събудил всеки маг в зданието. – Вторачи се в Троун. – Каквото и да си намислил, побързай. Току-що времето ни изтече.

Тя посрещна признанието му с потрес, но без изненада. Как иначе би могъл да вижда като елф на тъмно? Как иначе би могъл да намира пътя и да се прокрадва като излязъл на лов звяр? Колебаеше се между страх, изумление и погнуса.

Той незабавно започна да смъква дрехите от себе си.

– Ериан, чуй ме. Преобразяването е бързо, но е ужасяващо за някои хора. Ако предпочиташ, обърни се. Уил, не оставяй нещата ми тук, ще имам шанс да се преобрази отново чак когато се отдалечим от града.

Приятелят му кимна.

– Дано знаеш какво вършиш. Късмет!

Голият Троун легна на хълбок на студените камъни, свил крака и изпънал ръце. Затвори очи и забави дишането си, преди да потърси онази част от съзнанието си, която обичаше, мразеше и жадуваше.

За един удар на сърцето ходът на мислите му се преобърна. У него нахлуха видения за глутницата, радостта от гонитбата и опиянението от повалянето на жертвата. Ноздрите му надушваха кръв и безбройните миризми на гората. Мечтаеше си за бързина и мускулите се издуха по крайниците му, костите се размествиха, появиха се лапи. Мечтаеше си за сила и челюстите му се издължиха, зъбите се изостриха. Мечтаеше си да чува всички звуци на света и ушите му щръкнаха над главата. Мечтаеше си за мощ и гръдният му кош се закръгли, белите дробове се уголемиха, а ударите на сърцето се ускориха.

Но някъде дълбоко глас повтаряше една и съща дума: „Помни!“ Изправи се пъргаво и заръмжа от прилива на жизненост в преобразените си мускули. Видя жената приятелка да отстъпва заднешком, а мъжа брат да дава знак с ръка, че нищо не я заплашва. После той се взря в капака на саркофага.

Ериан открай време се гордеше, че е способна да погледне безстрастно на всичко. Колкото и да бе закоравяла от страшните случки по време на обучението си, опитът не я бе подготвил за преобразяването на Троун. Той ѝ бе казал истината – макар и мигновено, то щеше да остане завинаги в паметта ѝ. А сега вместо човека пред нея стоеше вълк, висок четири стъпки, леко разтворил могъщите си челюсти. Само обрамчените в жълто зеници оставаха същите. В бледокафявата козина се виждаха и сиви косми, а по врата му се спускаше бяла ивица. Уил безмълвно я помоли да не се плаши, а в този миг Троун скочи върху гроба на Артече, мина през защитното заклинание и отнесе пръстена на езика си. После пусна пръстена в краката ѝ и изви глава към Уил.

Ериан отмаля от облекчение. Ако Троун бе задействал заклинанието, от тримата нямаше да е останал и помен. Уил беше напълно спокоен до грамадния звяр и това уталожил опасенията ѝ. Протегна ръка и вълкът я подуши.

– По-добре отмести заклинанието на вратата, за да излезем – помоли Уил. – Оставих моя ключ там, само го завърти. – Подсвирна, за да привлече вниманието на Троун. – Излезем ли, ще бягаме. Ще си върнеш човешкия облик в гората. Навън ще бъде опасно. Върви до мен. – Наведе се и протегна ръка към пръстена, но вълкът изръмжа и го покри с лапа. – Добре, ти го носи.

– Какво ли е разбрал от думите ти? – усъмни се Ериан, която вече бе отворила вратата.

– Трудно е да се каже. Горедолу схваща смисъла, ако не греша. Сигурен съм, че разбира някои думи.

Троун отдръпна лапата си от пръстена и пак го налага. Мъжът брат по глутница каза, че има опасност. Щеше да бяга. Щеше да се върне в гората.

– Ще ни следва ли?

– Да, но не забравяй, че е съвсем самостоятелен. Не винаги ще слуша когото и да било, дори мен, а това го прави опасен.

– За нас ли?

– Не, за него сме приятели. Но той преди всичко е диво животно и тъкмо така ще реагира на заплахата.

– Ясно.

Ериан тръгна напред, кълбото ѝ осветяваше пътя.

– Троун, да вървим – повика Уил.

Демонът се стрелна към поваления маг и заби ноктите на краката си в раменете му. Мъжът от Дордовер забрави своята напереност и захленчи. Ръцете и краката му се мятаха по пода, но беше безсилен да удари изчадиято, което точеше лиги над него.

– Убий го – заповяда Дензър.

– Не, моля те... – изскимтя магът.

Демонът му запуши устата.

– Душата ти е моя.

Изви гръб назад, разпери ръце, сви юмруци и ги стовари по слепоочията му. Черепът се раздробил като смачкано от камъни гърне и парченца мозък полепнаха по радостната муцуна на Следника. Поглъщаше алчно мозък и кръв, а Дензър наблюдаваше безчувствено, доволен от отмъщението.

Долови, че към стаята доближават други хора.

– Стига толкова. – Следникът го погледна разочарован. – Имаме си компания.

Дензър пак приготви Сенчести криле за себе си, макар че запасите му от мана се изчерпваха.

– Разпръсни ги и намери Ериан. Доведи нашите при портата и се погрижи тя да е невредима. Аз ще те наглеждам.

Демонът се усмихна, от брадичката му капеше кръв.

– Винаги ли ще ме наглеждаш?

– До деня, в който душата ми напусне този свят.

Дензър се обърна и излетя през разбития прозорец в тъмното небе. Засили зрението си, за да вижда отчетливо сградата и околността ѝ.

Заситеният Следник не доближи вратата. Нека онези отворят. Рееше се над трупа със скръстени крака, като размахваше крилетата си.

Вратата се блъсна в стената и нахълтаха десетина души – стражи с лъскави оръжия и магове с празни ръце, на готови за заклинание. Спряха слисани, щом зърнаха мъртвеца със смазаната глава. Миг по-късно видяха и демона. До ушите им стигна вледеняващ смях на радост от смъртта и паниката, която всяваше. После им налетя с извадени нокти, биеше ги с криле по главите, пляскаше ги с опашка и се заливаше от кикот, докато те се разбягваха с писъци на тревога и ужас.

Поспря да огледа окървавените смаяни лица, направи последен лупинг и профуча надолу над централната стълба.

Джандир излезе на средата на улицата, когато конят на Сол разблъска възмутените жители на Дордовер. Закрилникът не ги слушаше, а спря до елфа и скочи на земята.

– Иди в странноприемницата. Доведи другите коне. – Сол изричаше всяка дума старателно, сякаш не бе свикнал да използва гласните си струни. – Моля те – добави, преди да хукне към портата.

Не посегна към оръжията на гърба си.

– Какво става? – извика Джандир след него.

– Неприятности.

Елфът сви рамене и се устреми към конюшната на странноприемницата.

Ериан препускаше нагоре по стъпалата. Тя почувства как разпиланата жизнена енергия на маг разтресе маната и се досети какво е сторил Дензър. Така се разгневи, че забрави всякаква предпазливост.

– Ериан, заклинанието! – кресна Уил.

Маната отново го притискаше и той пухтеше няколко крачки зад нея.

– Вече няма защо да се тревожим и за него. Онзи идиот ни услуги.

– Кой?

– Знаеш кой!

Светлинното кълбо задейства заклинанието и в цялата Кула заехтя тръбен сигнал. Ушите на Уил заглъхнаха. Зад него Троун изджафка и го подмина тичешком, за да догони Ериан, преди да е отворила вратата.

Завариха преддверието безлюдно, но щом звуците стихнаха, навсякъде започнаха да отекват ядосани гласове и забързани стъпки. Троун се метна към входната врата и непохватно задраска с лапа по дръжката. Ериан изтича да помогне и двамата не видяха спускащия се Следник. Само Уил, излязъл последен от криптата, се натъкна на гледка, далеч надминаваща и най-непоносимия му кошмар.

Тъкмо се озърташе за врагове и видя как Ериан отвори едното

крило на вратата, когато пред погледа му се изпречи окървавената муцуна на демона. По черепа му се плъзгаха тръпки и той се разсмя диво, докато замахваше. Позна навреме Уил и се наведе към него.

– Побързай де. Навън, навън – към портата! Уил отвори уста и се разпищя.

Дензър виждаше всичко отгоре. Джандир препускаше на кон към центъра на града, а Сол се втурна към стража пред портата и го просна на земята с един-единствен удар, после влезе на бегом в Школата, където настана страхотна олелия.

Ериан се появи пред Кулата, следвана от огромен вълк. Преди Дензър дори да помисли, че трябва да му попречи да я убие, животното се въртна и хлътна обратно във входа.

Тичащата към портата Ериан също се поколеба и се спъна.

– Недей! – изсъска Дензър и полетя надолу.

Отвсякъде изскачаха магове, стражници и ученици, бъркотията даваше отсрочка на Ериан. Някой дори й подаде ръка да се изправи.

Дензър прелетя над Сол.

– Изведи я оттук! – извика му в надигащата се глъчка. – И намери моя демон. Аз ще помогна на Джандир.

Закрилникът кимна и Дензър отново се издигна в небето, за да последва елфа, който яздеше коня на Сол.

Ериан се усмихна на любезния маг и хукна обратно към Школата.

– Какво става? – попита я той задъхан, докато се мъчеше да не изостане.

– В Школата е проникнал някой от Ксетеск.

Тя влетя в сградата и се смръзна от сцената, разиграваща се пред очите й.

Троун и Следникът на Дензър в истинския си вид се дебнеха в кръг, а наоколо стояха четирима втрещени магове. Крилатото чудовище сякаш се мяташе едновременно във всички посоки, а Троун напразно удряше с лапи и щракаше с челюсти. Вече имаше дълбока драскотина на муцуната си. Уил не се виждаше наблизко.

Ериан успя само да си рече, че може да пострада лошо, но им извика да престанат. Нямаше време да мисли. Изтича пред Троун, който изръмжа сърдито, че му пречи да вижда противника.

– Недей, Троун! Това е приятел.

Искаше той да чуе дума, която да разбере, но избра твърде неуместна.

– И ти престани веднага! – скастри демона. – Това е Троун.

Следникът отскочи изненадан.

– Върколак... – застърга гласът му.

– Да, а сега излитай след господаря си и повече не омърсявай с присъствието си тази Школа.

– Добре, господарке – отвърна демонът и изхвърча през отворената врата.

Ериан се обърна към четиримата магове, които се опомняха от вцепенелото ги недоумение.

– Познаваш ли тези... твари? – изрече единият.

По потоците от мана бяха установили веднага, че и тя е от Дордовер.

– По неволя – отговори тя неприветливо. – Скоро ще се отървете от всякакви осквернители на Школата, аз лично ще се погрижа за това. Моля да ме извините, но бързам. – Уил се бе присвил до вратата на криптата и тя попита: – Какво...

Някой я хвана за ръката.

– Според мен трябва да дойдеш с нас. Този Следник от Ксетеск те нарече „господарке“.

Оплешивяващият мъж на средна възраст имаше плашеща сила в тъмните си очи. Ериан не го познаваше.

– Да, но както сами се убедихте, аз му заповядах да напусне Школата. А сега искам да помогна на своя приятел.

Пулът ѝ отново се ускори. Тя искаше да спечели колкото може повече време.

– Външен човек, влязъл в Кулата след смрачаване – натърти магът и презрително, и враждебно.

– Все едно, той е пострадал. Вижте го!

И самата Ериан се озърна към неподвижния Уил. Какво ли му се бе случило? Магът обаче не се интересуваше от него.

– Няма да се измъкнеш толкова лесно.

– Пусни ми ръката.

– Няма.

Пръстите му се впиха, а другите магове също пристъпиха към нея. Ериан прокле упорството на Дензър да върши глупости – защо му е шукнало да прати Следника да се грижи за нея? Троун изръмжа гърлено и запристъпя към хората. Маговете тутакси се обърнаха натам.

– Пуснете ме, моля ви. Не мога да го укротя.

– Ще се разправим и с двамата – предложи някой от маговете. – Знаете какво да правите.

Ериан се досети по инстинкт с кое заклинание ще си послужат.

– Троун, бягай!

Не я чуваше. Мъжът брат бе паднал, а жената приятелка беше застрасана. И той премахна заплахата.

Стреснатият вик пресекна. Челюстите на Троун стиснаха шията на мага, тежестта на тялото му стовари мъжа на пода.

Ериан залитна, щом се освободи от стискащите ръката й пръсти. В преддверието отново настана бъркотия.

Тя крещеше на Троун да не убива мага, а Сол се втурна през вратата. Маговете побягнаха, но той събори последния с юмрук в тила. Останалите се шмугнаха в библиотеката и затръшнаха вратата.

– Троун, остави го на мира! – нададе вопъл Ериан, която очакваше да види локва кръв.

Но по шията на омръзналия се мъж имаше само белези от зъби, иначе си беше жив. Сол го цапардоса и Ериан изтича към Уил.

Дребосъкът се свиваше на кълбо и се клатушкаше напред-назад.

Мълчеше, докато цялото му тяло се разтърсваше. Дишаше тежко през стиснатите си зъби.

– Уил? – Тя докосна ръката му и той подскочи. – Трябва да се махнем оттук.

Троун се промуши към него и облиза лицето му. В този миг Ериан долови движение в маната и се изправи мигновено.

– Подготвят заклинание! – Дръпна силно ръкава на Уил. – Хайде, стани!

Не помръдваше. Сол се наведе и го грабна.

– Бягайте!

И те побягнаха.

Джандир се добра в галоп до двора на странноприемницата. Питаше се как ще оседлае и отведе четири коня до Школата за толкова малко време, но в конюшнията завари Дензър, който бълваше заповеди към стъписаното момче. Тъмният маг като че имаше прибрани на гърба му криле.

– Доста се забави – подхвърли Дензър.

Джандир не отвори уста, а скочи от коня и се хвърли към момчето.

– Кой остана?

Хлапакът посочи коня на Троун.

– Хамутът и юздата са на куката отляво. – Елфът му обърна гръб, но чуваше ломотенето му: – Ама той долетя отгоре! Как тъй...

– Не се стряскай, синко. – Джандир изнесе седлото, оглавника и

юздата. – Няма да ти стори зло.

Изгледа Дензър за миг – гнусният му котарак подаде глава изпод наметалото и елфът беше готов да се закълне, че тази твар му се присмиваше.

Тъмният маг затегна още малко ремъка на седлото.

– Ти води конете, аз ще бъда над теб. Ще имам грижата те да следват, не се съмнявай.

– Както кажеш.

– И побързай.

– Я млъквай!

Този път Ериан не можа да усети какво заклинание ще ги връхлети откъм библиотеката, но си знаеше, че ще ги хване в клопка. И когато прескочи стъпалата пред входа, чу как вратата се затвори с грохот и пращане. Значи приложиха Магически ключ. Ама че ѝ провървя...

Сол трополеше устремно по пътеката, нарамил Уил като чувал. Троун подтичваше до нея. Тя се надяваше, че в суматохата ще се изпълзят през портата, но посърна, когато някой извика:

– Спрете ги!

Джандир припряно пусна няколко монети в ръката на момчето, метна се на коня си, смуши го с пети и се понесе по улиците на Дордوفر. Дензър летеше над него и подкарваше с волята си другите четири коня.

По вечерните улици гъмжеше от каруци, конници и минувачи. Джандир крещеше до прегракване, колкото и неприятно да му беше, че всички се вторачват в конете, безумно препускащи към Школата. Повечето пешеходци се отдръпваха навреме от пътя му, но той знаеше, че все някой ще бъде изритан или стъпкан.

Навлязоха в квартал с къщи и градини, когато Дензър ненадейно пикира към него.

– Отпред се задава беда! – извика той сред чаткането на копита по калдъръма. – Завий наляво по първата пресечка, продължавай до големия склад, а оттам – надясно. Аз ще те догоня.

Магът отново изчезна в нощното небе. Джандир нямаше желание да се натъкне на неприятели и послушно насочи коня си наляво. Другите го последваха, макар и не веднага. Явно влиянието на Дензър върху тях отслабваше с разстоянието.

Две бяха причините Ериан да достигне сравнително по-безопасните улици пред Школата. Никой маг не искаше да извърши заклинание, което би поразило и мнозина невинни в двора, освен наглите нарушители, а

Сол и Троун вдъхваха страх. Закрилникът измъкна с една ръка брадвата от калъфа на гърба си и с гръмоуен рев разчисти пътя към портата. Виещата и зъбеща се муцуна на Троун пък беше достатъчна никои да не се промъкне в гръб.

Така изтичаха през портата в безпорядъка, който обземаше улиците на Дордовер.

Дензър полетя стремително към Школата. Знаеше, че между бегълците и конете им се строява отряд на градската стража. Натам се събираха още стражници. А стражниците на Школата също се опомняха и някои вече възсядаха конете си. По главната улица тичаха слепешком Ериан, Сол и вълкът, преследвани от поне десетима магове. След миг Дензър различи и Уил, провиснал върху лявото рамо на Закрилника. Скоро щяха да попаднат в капана.

Джандир продължи в галоп край стената на склада. Погледът му лесно проникваше в тъмата и откриваше пътя, но конете зад него ставаха непокорни. Елфът спря и се зае да връзва поводитите им за седлото на своя жребец. Не му беше лесно, а когато понечи да се върне на седлото, спря го нечий глас.

– Не искаш ли да ни продадеш тези коне? Виждат ми се множко за един човек... о, да ме прощаваш, за един елф.

Дензър се сниши до рамото на Сол.

– Ще налетите на стражата. Тръгнете надясно след мен. Магът ги поведе встрани от главната улица. Издигна се да провери докъде е стигнал Джандир и го видя да отстъпва към конете. Срещу него имаше западени факли.

– По дяволите! – Проникна в ума на своя Следник и му заръча: – Гледай с очите ми и доведи Сол при мен.

Демонът литна изпод наметалото му.

Бяха петима – тъкмо за всеки щеше да има кон, каза си кисело Джандир. Трима носеха факли, всички държаха оръжие. Той грабна лъка си, окачен до седлото, и ловко метна през рамо ремъка на колчана. Сложи стрела на тетивата и се дръпна назад. Не знаеше колко трябва да протака.

– Махни се от конете – повтори онзи, който го заговори. Трепкащите светлини очертаваха сурови лица.

– Не мога.

– Значи ни принуждаваш да те убием.

– Ще взема и някого от вас със себе си. Кой да бъде? – Завъртя лъка в дъга и избра един, в чиито очи се мярна колебание. – Ти. На

следващата крачка си мъртъв.

Набелязаната жертва се закова, но другите ускориха крачка.

– Така няма да спреш всички ни.

Джандир се озърна към небето над Школата и видя Дензър, спускащ се като орел към заек. Елфът се засмя.

– Не е и нужно.

Присвил колене, Дензър се заби подобно на камък от катапулт в главата на един от мъжете, запрати го в съседния и двамата се преметнаха на земята. Джандир заби стрелата в гърдите на нерешителния бандит, след миг отново опъна тетивата и се прицели в последните двама.

– Ако ще бягате, не се бавете.

Не се наложи да ги подканя повече. Дензър отвърза конете и яхна един. Сенчестите криле вече ги нямаше зад гърба му.

– Да тръгваме.

Подкара коня и другите го последваха. Джандир също яхна жребца си и препусна.

Дробовете на Ериан сякаш щяха да се пръснат. Сърцето блъскаше болезнено в гърдите ѝ, усещаше краката си като дънери, главата ѝ туптеше. Съзнаваше, че бави останалите, а преследвачите ги догонваха. Стрела изсвири на една педя от нея и се заби в улицата, като пропусна за малко и невинен минувач. Наоколо се развикаха сърдите и бягащите се отърваха поне от тази опасност.

До нея Троун все още тичаше пъргаво, а пет-шест крачки пред нея Сол разчистваше пътя само с вида си. Следникът бе кацнал на рамото му и сочеше накъде да продължи.

Тичаха по широка улица право към центъра на Дордовер, където беше пазарният площад. Щяха да минат край някогашния склад за зърно, където сега се намираще щабът на градската стража. Макар че улиците около Школата притихваха вечер, градът кипеше от живот и шум. Затова стражата беше многобройна, усмиряваше тълпите, събиращи се около уличните артисти и сергиите с храна, обикаляше и по тъмните задни улички, където проститутки предлагаша телата си и кинжали се вадеха не по-рядко от парите за потайна сделка.

Тъкмо щеше да извика на Сол да го предупреди и той побягна налясно. Навлязоха в мрачния район на манифактури и складове. И тук дебнеха обирджии, всеки ъгъл можеше да се превърне в клопка за непредпазливите. Нямаше фенери. Ериан се спъна, но се задържа на крака. Зад нея воят на Троун огласи улицата. Звукът се мяташе между стените като зов от ада. Тя се чудеше кои ли ги гонят и дали ще се уплашат от

този звук. Тя поне би се отказала на тяхно място.

Крясъците на тълпата зад гърба ѝ се смесиха с тропот на препускащи коне. Различи ги в мрака отпред. Сол обаче тичаше решително към конете, а Следникът отново се преобрази в котарак. Значи бяха дошли Дензър и Джандир.

Тя залитна към тях.

– Ранена ли си? – попита Дензър.

– Не ми говори – изграчи Ериан. – Те са зад нас. Трябва да бързаме.

Думите ѝ се потвърдиха след миг – двайсетина мъже нахълтаха в края на уличката. От стените отскочиха стрели и преследвачите нападаха. Сол метна Уил на седлото на своя кон, подхвърли Ериан върху нейния, яхна жребеца си, завъртя го и препусна в галоп от място. Другите се устремиха след него сред оглушително цвилене и чаткане на подкови.

Троун обаче се обърна и скочи към враговете. Заби се в тълпата, събори един мъж и захапа гърлото на втори. С едно движение на главата си му разкъса шията и писъкът на жертвата се задави в кръв. За десетина секунди лапите и зъбите на вълка разпиляха слисаната групичка. Някои избягаха, други само отстъпиха, но неколцина останаха да лежат. Един или двама от тях нямаше да се надигнат.

Щом си свърши работата, Троун се отскубна от преследвачите и напрегна крака за дългия бяг към гората. Този път виеше от щастие.

ГЛАВА 22

– Много е вълнуващо да си един от Гарваните, а? – изсумтя Хирад, облегнат на дърво и изпружил крака.

– Но вече свикваш, нали? – отвърна Илкар.

– Не, просто съм излишен, като гледам.

– Е, не си.

– Знаеш за какво говоря.

Бивакът беше разчистен, всичките им принадлежности бяха опаковани и прикрепени за седлата. Трите коня бяха вързани на няколко крачки от тях.

Хирад се подсмихна, щом си спомни как елфът го караше да свършат работата по-бързо, а ето че седяха бездейно от около час. Уж очакваше да се чуди какво ли става в Дордовер, но само се ядосваше малко на Дензър, иначе нищо не го безпокоеше. Откриваше, че се доверява на отишлите в града, особено на Троун и Джандир. Почти както на Незнайния и Сирендор. Почти...

Тъгата го обгърна като нощта наоколо. Виждаше в спомените си смърт и загуба. Рас умря, докато всички те продължаваха да се бият край него. Ричмънд се опита да спаси човек, когото дори не познаваше, и плати с живота си. Кръвта на Незнайния попи в земята пред стария хамбар. А Сирендор си отиде пред очите му и Хирад не можеше да направи нищо. Каквито и гръмки приказки да излизаха от устата му, не успя да опази никого. Талан пък си тръгна, подтикнат от страха и увереността, че ако остане, гибелта му ще е неизбежна.

Изведнъж сърцето му се сви. Отново нищо не зависеше от него. В Дордовер и съдбата на обновения отряд, и може би на цяла Балея висеше на косъм. А той остана тук, за да оседлава коне. Дали шегите им преди само няколко седмици, че бил остарял, не се оказаха самата истина? Вместо да ги предвожда, той се остави да бъде воден, без дори да забележи кога започна промяната. Дензър... Всичко се случи заради него. А не можеше да допусне тъкмо тъмният маг да е начело на Гарваните след онова, което им причини.

Застави се да диша дълбоко и бавно, озърна се крадешком към Илкар с надеждата, че тези страхове не са се изписали по лицето му. Елфът обаче не го гледаше, а бе наклонил глава встрани. Внезапно долепи ухо до земята и се напрегна.

Хирад вече се надигаше преди Илкар да каже:

– Някой идва.

– Дано са те.

– Няма да чакам, докато ни се стоварят на главите. Втурнаха се към конете, но не направиха и две крачки, когато измамна зора прогони нощта и открои резки сенки. След един удар на сърцето чува грохот и шум като водопад. Конете се мятаха и опъваха поводите. Хирад се вкопчи в оглавника на кобилата, избягна удара с копито и се вгледа в едното ѝ облещено око.

– Това не ми харесва! – кресна на Илкар, докато се мъчеше да я укроти.

– Няма време за приказки, качвай се на седлото. Конят на елфа беше по-кротък, а онзи на Дензър само се бе вцепенил от взрива.

– Да яхна това побесняло животно ли искаш? Добре де, добре, тръгваме! – Пъхна крак в стремето и се метна на седлото. – Укроти се, проклетата да си!

Тъкмо я усмири донякъде и откъм заревото изскочи вълк, пробяга през поляната и изчезна в гората отсреща. Кобилата пак се изправи на задни крака.

Тропот на копита изпревари появата на Дензър.

– Тръгвайте! – изрева той и се устреми след вълка.

Ериан прекоси поляната в галоп, вдигнала ръка пред лицето си да се предпази от клонките, зад нея беше Джандир, повел кон без ездач, последен яздеше Сол, метнал безчувствения Уил на седлото си.

Хирад още се бореше с влудената от страха кобила, която се въртеше в кръг и не смееше да поеме наникъде. Накрая спря разтреперана и Хирад се озърна към шума. Зад него бушуваше пожар. Поглъщаше дървета, храсти и трева по-бързо, отколкото би могъл да бяга човек.

– О, богове!

Стегна юздите и безмилостно срита кобилата, а тя най-сетне се подчини. По-добре беше да бяга след вълка, вместо да чака сигурната смърт в огъня.

Хирад пък си мислеше, че едва ли всички са се втурнали да гонят вълка, значи оставаше само едно възможно обяснение защо го следват.

Илкар доближи Ериан, когато излязоха от гората на неколкостотин крачки от поляната. Той бе изгубил Хирад от погледа си и едва чуваше конете на другите, макар да знаеше, че са наоколо – толкова силно бе бученето на Огненото кълбо. А той не се съмняваше, че е използван някакъв вид Огнено кълбо. Само не се досещаше как са го сътворили

толкова огромно и мощно.

– Кога ще се изчерпи? – извика елфът на Ериан.

– Гората го подхранва, няма да стигне много по-далеч от края ѝ.

– Как са го направили?!

– Със Сборна мана. Извършили са заклинанието заедно. Знаех, че се подготвят, но нямах представа, че са избрали тъкмо Огнено кълбо. Изтощително е, всички участници са безсилни в момента.

– Но защо още бягаме, ако е така?

Ериан дръпна юздите, а малко по-напред Дензър явно си бе задал същия въпрос – и той спираше. След още петдесетина крачки устремното препускане завърши. Обърнаха конете и видяха как Огненото кълбо гасне при последните дървета.

– Но къде е той? – прошепна елфът.

Последните пламъци избледнях до оранжево и изчезнаха, а откъм гората силует на конник ги доближи стремглаво. Илкар чак сега усети, че е затаил дъх, и се ухили. Долови погледа на Дензър и кимна.

– Не се губи лесно, нали? – подхвърли тъмният маг.

– Такъв си е – потвърди елфът и усмивката му се стопи. – Ериан, какво да очакваме от тях сега?

– Може би сред преследвачите има и други магове. Войниците вече ги видяхме. Ще тръгнат подире ни, щом огънят угасна.

– Ето ги – посочи Джандир.

Илкар също забеляза веднага седем-осем фигури, изтичали между овъглените дървета. Двамина магове ги следваха в бръснещ полет.

– Проклятие... – намръщи се Илкар. – Можем ли да им се изплъзнем?

Ериан вдигна рамене. Хирад най-после спря кобилата си, която трепереше от ушите до копитата. Неговото лице беше сгорещено от усилията да я обуздае.

– Малко оставаше... – мърмореше варваринът.

– Още не сме се отървали – сепна го Илкар. – Трябва да се разправим и с онези там.

Хирад присви очи – ярките звезди и догарящият горски пожар му позволиха да види добре противниците. Той скочи от седлото.

– Ще ги пресрещнем тук.

– Има и двама магове във въздуха – напомни Илкар.

– Ами заеми се с щита. Няма по-добър от теб. Погледна наляво, после надясно. Всички освен Сол още бяха на конете. О, богове... Трябваше да им вкара малко ум в главата, ако оцелееха. Предишният отряд

вече щеше да е заел позиция за сражението. Сол прекрачи напред и измъкна меча от ножницата на гърба си. Поне той знаеше какво да прави.

– Джандир, застани вляво от него. Аз ще съм отдясно. Къде е Троун?

– Няма време да ти обясним, но...

– Аха, наистина е върколак. Богове в небесата! – Хирад прогони тази мисъл от ума си. – Тримата можем да удържим. Колко са?

– Осем с мечове, двама заклинатели. – Илкар вече подготвяше магическия щит, обърна се към Дензър и Ериан. – Някой от вас владее ли Въздушна преграда?

– Сега не ме бива за заклинания – поклати глава тъмният маг и извади меча си.

– Аз я владеея – отвърна Ериан.

– Добре. Разпрости я над главите ни, аз ще отблъсна атаките с магия. Дензър, прибери меча и отведи конете по-назад. Прати Троун насам, ако се мерне наблизко.

Елфът се взря настойчиво в очите на Дензър, който след миг прибра оръжието, подсвирна на коня си и изтича да отведе останалите.

Оставаха трийсетина крачки. Хирад усети двойното раздрусване, когато малкият отряд бе защитен и срещу магия, и срещу стрели. Джандир пусна своята стрела и повали един войник. Не посегна към колчана, защото враговете доближаваха тичешком. Двамата магове отсреща се спуснаха на земята и опитаха заклинание, но то само припламна в оранжево, отблъснато от щита на Илкар.

Хирад напълни дробовете си с въздух и изрева, за да се настърви. Войниците отсреща се разделиха, щяха да нападнат от две страни. Варваринът се озърна към Сол. Маскираният мъж гледаше право напред, напълно съсредоточен. Досуц като... И тогава Хирад чу звуците. Вторачи се в земята пред краката на Закрилника. Върхът на меча му почукваше ритмично. Хирад за малко не изгърва своето оръжие, но го улови навреме.

– Незнаен! – изкрещя той.

Сол изви глава към него и в очите му за миг се мярна потвърждението.

– Бий се – отрони с глас, тегнеш от печал.

– Но...

– Бий се – повтори Сол.

Изневиделица Троун се вряза във вражеската редица отляво и битката започна.

Нищо не би могло да възпре Хирад. В този миг никой не би успял да му се опълчи. Дори беше готов да съжали окаяните войници от Дордовер, обречени на гибел. Душата му ликуваше, в ума му цареше бъркотия, но усетът му на боец оставаше незасегнат.

Когато челюстите на вълка прегризаха гърлото на първия враг, другите загубиха ума и дума. Хирад сцеди черепа на стоящия пред него, а грамадният Закрилник съсече двама, без дори да пристъпи напред. Варваринът усети, че отляво Джандир се бие умело, и се хвърли към следващия. Разпори му корема, отби удара на втори войник и го принуди да се завърти. С още един удар му сръза сухожилията на краката. Двата оцелели хукнаха към гората, маговете не изоставаха от тях.

– Премахнах щита – промълви Илкар, загледан изцъклено в Сол. – Да се махаме отук.

– Ти майтапиш ли се бе? – отвърна с грейнало лице Хирад. Изтри меч си в дрехите на един от убитите и го натика в ножницата. – Това е той! Не знам как и защо, а и не ми пука, но е той!

– Моля те, Хирад – настоя Илкар. – Сега не е времето за това.

– Как тъй?

Усмивката на варварина посърна.

– Просто ми повярвай. Нека първо се отдалечим, после ще говорим.

Елфът тръгна към Дензър. Виждаше лицето му и позна веднага, че тъмният маг също не е подозирал кой е зад маската.

– Стой де! – Хирад дърпаше ръкава му. – Толкова ли е лошо, че сега е Закрилник?

Илкар се извъртя към него.

– И още как! – Вдигна ръка, за да предотврати следващия въпрос. – Дензър не е знаел нищо, нито са го питали, когато са избирали кого да пратят. Да тръгваме, моля те.

Троун притича край Хирад, който възкликна:

– А за него какво ще кажеш? Как да се държим и с него?

– Няма да ти навреди – обади се Джандир. – И ти не го закачай.

– Не може ей тъй да... – запъна се варваринът. И Сол го подмина. – Незнаен, моля те! – Не дочака отговор. – Ей, някой ще ми каже ли какво става тук?!

– По-късно – натърти Илкар.

– Сега!

– Не можем да се размотаваме тук. От Дордовер ще пратят още хора. Трябва да се скрием някъде. – Илкар размаха пръст пред лицето на Дензър. – Ти може и да нямаш никаква вина, но разбираш ли в каква

каша ни забъркаха твоите Магистри от Ксетеск? Направо не ми се вярва, че дори те са способни на подобна глупост!

– И на мен.

Варваринът забеляза как Дензър се вторачи в Сол, после плъзна длан по лицето си и повтори:

– И на мен...

Хирад изтърпя половин час. Препускаха надалеч от Дордовер към планините Чернотрън. Накрая той не се сдържа, отклони отряда от пътеката, навлязоха между ниски хълмове и спряха в подножието на стръм-на канара.

Гледаше смълчан как Сол помогна на Уил, който се бе освестил, да слезе от коня. Ниският крадец седна, без да обръща внимание на околните. Джандир отиде при него и се опита да го заговори, но Уил не реагираше. Сол се отдалечи на няколко крачки, също седна и започна да гали котарака по главата. Ериан застана до Дензър. Троун се шумгна някъде в мрака.

– Първо най-важното – започна Хирад. – Незнайния.

– Той ли е? – усъмни се Дензър, зает с лулата си.

– Не трябваше ли аз да ти задам този въпрос? – сопна се Илкар.

– Не знам отговора.

– Той е. Кажете ми сега как е възможно, как тъй не е мъртъв и накрая вие двамата ми обяснете как тъй според вас това не е добре, защото си личи какво мислите. – Хирад пак се взря в Сол. – Богове, не виждам какво толкова ви тормози. Щом Незнайния се завърна, може и да си свършим работата. – Той се засмя за миг. – Е, чакам...

Дензър си пое дъх, преди да отговори.

– Защо да не ви кажа... Знаех, че Незнайния е Закрилник.

Аз бях на пост през нощта, след като го погребяхме. Чух как демоните прибраха душата му.

– Но не ти хрумна да споделиш и с нас?! – смаян промърмори Илкар.

– И какъв смисъл имаше? – озъби се Дензър. – Бездруго бяхте провесили носове. Щях само да опетня спомените ви за него, ако ви втълпя, че е бил родом от Ксетеск, но е отхвърлил потеклото си. И щяхте ли да ми повярвате?

– Май че не – призна Хирад. – Но щом си знаел...

– И в кошмар не би ми се присънило, че точно него ще изберат да ме пази. Никога не бих се съгласил.

– Защо си губим времето в празни приказки? – отегчи се

варваринът и махна с ръка към Сол. – Хайде да свалим тази смешна маска и да си продължим по пътя. – Мълчанието го смути. – Какво има пък сега?

– Хирад, не мога да сваля маската от лицето му – натърти Дензър.

– Добре де, аз ще го направя.

– Не! – След този вопъл Дензър овладя гласа си. – Недей. Не разбираш. Ако махнеш маската, ще го унищожеш. Завинаги. Щом твърдиш, че съзнанието на Незнайния е в тялото на Сол, готов съм да ти повярвам. Но ти си длъжен да проумееш, че той вече не е Незнайния воин. Той е променен напълно. Сега е Закрилник. Сол. И аз нищо не мога да направя.

– О, можеш да премахнеш промяната – неотстъпчиво изрече Хирад.

– Не може – възрази и Илкар. – Той не е Незнайния.

– Брей... Ама той ме познава. Не видяхте ли?

– Какво?! – настръхна Илкар.

– Позна ме, веднага разбрах, когато го повиках по име. – Хирад поклати глава. – И потропваше по земята с меча преди битката. Никой друг не го прави. – Варваринът повтори отчаяно: – Той е, не може да е друг.

Илкар застана срещу Дензър.

– Да имаш някакво обяснение? Аз пък смятах, че всички спомени за предишния им живот се заличават. – Дензър упорито гледаше в краката си. – Искам да чуя от теб, че е вярно. – Тъмният маг вдигна глава и срещна неохотно погледа му, после поклати глава. – О, не...

Илкар се отдръпна и погледна към Сол... не, към Незнайния воин, чиято маска бе обърната към тях. Почти осезаемо долавяше безнадеждната самота на огромния мъж.

– Незнаен, съжалявам...

– Илкар, кажи ми – разтърси рамото му Хирад.

– Той помни всичко. Не схвана ли? Помни Гарваните, „Гнездото“, всички сражения, всички години. Целия си живот! И не може да говори за тях, нито да покаже, че ни познава. Никога.

– Какви ги дрънкаш?

– Той е поробен. Душата му принадлежи на Хълма в Ксетеск.

Ако не се подчинява, ще го измъчват така, че сегашните му страдания ще приличат на някое от предишните ни пиршества. Ще умира... вечно.

Хирад помълча, докато осмисли докрай думите на елфа. Пристъпи бавно към Незнайния и приклепна пред него, за да го погледне отблизо

в очите. Сякаш съзираше в тях още един цял живот на болка и самота. И всичко, което вече е било. Но то бе заключено. Изгубено зад маската, олицетворила пълното господство на Ксетеск над него.

– Ще те измъкна оттам...

Хирад се изправи и закричи към Дензър, без да види как зад него маскираната глава се завъртя бавно. Само веднъж.

– Да не мислите, че съм искал това? – Тъмният маг посочи Незнайния и изгледа неуверено Хирад и Илкар. – Не намирам думи да ви кажа колко съжалявам.

– Да знаеш, писна ми от твоите извинения – изпъчи се заплашително варваринът. – Напоследък всички злини се стовариха върху Гарваните заради теб. И не само защото умряха толкова много от приятелите ми. Да изброя ли колко пъти – побутна го в гърдите – щяхме всички да си докараме белята пак заради теб? До гуша ми дойде. Докато не помогнеш на Незнайния, няма да си мръдна пръста за теб, ясно?

Тъмният маг извади лулата от устата си.

– Разбирам колко ти е тежко, но наистина не съм...

– Няма „но“! – Хирад го тласна назад, но Дензър се задържа да не падне. – Като скочи в онова разкъсване, рискува всичко заради пустото си любопитство. Щеше да убиеш Талан, защото тази история вече не му понасяше... и щеше да накараш Незнайния да ти свърши мръсната работа. При Ша-Каан рискува и моя живот, без да ти мигне окото. А преди малко щеше да затриеш четирима, защото скъпоценният ти котарак загази.

– Не си много справедлив...

– Справедлив ли?! Затънахме в неприятности от твоите грешки, твоята припряност и вирнатия ти нос. Казах ти да оставиш подробностите на Гарваните, но ти все трябваше да правиш всичко по своему. Казах ти, че оцеляваме, защото сме сплотени, а ти се преструваше на глух. И сега... – варваринът едва не опря нос в носа на Дензър – ...това оскъбление. – Посочи през рамо към Незнайния. – Разправяш ни, че нямало как да го измъкнеш от ада, но искаш да продължим нататък с теб?

– Нищо не мога да направя – сви рамене Дензър. Хирад не издържа, грабчи го за яката и за малко не го вдигна над земята.

– Ей сега ще чуеш от мен какво можеш да направиш. С мисловна връзка ще кажеш на твоите господари, че докато не освободят моя приятел, край на всичко. Няма Крадец на зората, няма победа. Е, ще им го втълпиш ли?

– Пусни ме.

– Ще им го втълпиш ли, питам? – излая думите Хирад и слюнката му опръска лицето на тъмния маг.

– Каквото и да им кажа, ще е без значение. Няма да го освободят.

Хирад се озърна към Сол и покрусата угаси гнева му за секунда.

– Опитай се. Моля те. – Изведнъж заговори кротко и се взря отчаяно в очите на Дензър преди да се дръпне. – Той ми е приятел. Трябва да направиш нещо.

Дензър искаше да му обясни, че онзи там не е неговият приятел, а бойна машина на Ксетеск. Същество с присъща устойчивост срещу магия. Силата му нарастваше от връзката с всички Закрилници, чиито души бяха затворени в катакомбите на Ксетеск. Създание, чиято единствена цел беше да брани своя господар. Той не знаеше що е страх, а сърчността и уменията му в боя се засилваха, когато е сред други Закрилници. Той не беше Незнайния воин.

Но вместо да говори, Дензър кимна. Как да постъпи иначе? И без това сам искаше да научи защо Найър му е изпратил точно този Закрилник от стотиците в Школата. И защо Стилиан е одобрил решението му. Имаше нещо гнило, пък и време беше Найър да разбере силата на задружността, върху която се крепеше отрядът на Гарваните.

– Ще установя мисловна връзка сутринта, щом се възстановя – обеща той.

– Сериозно говоря – промълви варваринът. – Не мога да мисля за задачата, докато той е Закрилник. Знам, че Балея е в опасност, но не мога да предам всичко, заради което живях досега.

Гледката наистина беше изумителна, но и страшна.

Бяха минали десетина години от предишното пътуване на Селин до Парве – и поклонение, и запознаване с тези земи, и посвещаване в трудния занаят на мага съгледвач. По онова време градът беше безлюден и опустошен. По разпръснатите руини се натрупваше прахоляк с векове. Но тогава тя лесно прекоси Раздраната пустош.

Маговете и Закрилниците от Ксетеск се бяха постарали три столетия по-рано. В Парве не бе останала неразрушена сграда. Всичко, свързано някак с вратата или магията, бе заровено. Дори пътищата бяха разнебитени, малките къщи – изравнени със земята. Ксетеск бе дал воля на желанието си да остави поука за всеки, който се изправи срещу Школите, че няма да устои срещу тяхната магия.

На седем мили околоръст земята никога нямаше да дава плод. Събраната на едно място мана, а и гняв, ако се вярваше на преданията, бяха отровили въздуха и почвата, за да заличат всяка зеленина и да

прогонят животните из по-далечните хълмове и гори. Така бе възникнала Раздраната пустош като вечно свидетелство за могъществото на нападателната магия.

С доближаването си този път Селин откри, че само свръхчовек би могъл да мине прикрит с магия през откритата равнина и да се добере до Парве. Докато здрачът се съгъстваше, стотици факли и огньовете пламнаха в града на Върховните вещици. А наоколо гъмжеше от препълнени с хора биваци.

Тя оглеждаше целта, скрита между последните дървета по източния край. На какви си двеста крачки от нея имаше стражеви пост на западните до главния път от запад на изток през редките гори. Петнайсетина мъже стояха или седяха около огъня и гледаха неспирния поток от техни сънародници, отправили се към Подкаменния проход.

Не беше сложно да направи избора си – или да опита мисловна връзка оттук и по неволя да остане извън града през нощта, докато се възстанови, или да си опита късмета по тъмно, когато имаше повече шансове да се промъкне в Парве.

Трябваше вече да съобщи новите сведения, но рискът да я заловят в равнината беше по-голям, отколкото на покрива на някоя пристройка в града. Не се колеба дълго. Усмивваше се, без да отделя поглед от главната цел. Щом се спусна нощта, тя провери отново маскировката си, измъкна се от горичката и навлезе в средището на злото.

– Твърде разочаровашо – отбеляза Найър, щом научи от Дензър как е била открита предишната самоличност на Сол. – Очевидно е, че не сме усъвършенствали заличаването на паметта.

– Господарю, защо изпратихте него?

– Необходимо бе да проверим доколко влияят остатъчните спомени.

Умът на Дензър кипеше, докато усещаше присъствието на Найър в съзнанието си. Колкото и да му се искаше, не запази спокойствие.

– Използвали сте ни за експеримент?! – вложи сила в мисълта си, като знаеше, че ще бъде неприятно за събеседника. – Разбирате ли какво направихте?

– Овладей се, Дензър. Нищо лошо не е станало. Просто ще повикаме обратно Закрилника.

– Късно е за това. Гарваните настояват да освободите Сол.

– Нима? – На Найър му беше забавно. – Любопитна групичка са те. И какво наказание ще ни наложат, ако не се вслушаме?

– Заплашиха да се откажат от участието си в диренето.

– Ще изпълнят ли заплахата си?

– Не се съмнявам. Сигурен съм, че само Ериан от Дордовер ще остане с мен.

– Известно ли ти е, че освобождаването на Закрилник е възможно само на теория, която не е доказана?

– Да. – Дензър потисна раздражението си от въпроса. – Но трябва поне да се опитаме, ако искаме да се сдобием с Крадеца на зората.

– Доведи и Закрилника, и приятелите си, но бъди нащрек. В Школата има коварни хора, които биха искали да владеят Крадеца на зората. Ще направя всичко по силите си да освободя Сол. Не се доверявай никому.

Илкар гледаше Дензър, който лежеше на тревата в бледата светлина по зазоряване. Леките промени по лицето му не подсказваха какъв ще е резултатът.

– Дали ще се вразумят? – попита Хирад до него. Илкар прихна.

– Когато говорим за Магистрите в Ксетеск, трябва да изричаме песеливо тази дума. Можем само да се надяваме.

Очите на Дензър се отвориха широко. Вдиша на пресекулки, надигна се тежко и погледна Илкар и Хирад. Въздъхна и разпери ръце.

– Хайде да оседлаваме конете – предложи той, макар че се олюляваше.

– Накъде ще тръгнем? – попита елфът.

– Към Ксетеск.

ГЛАВА 23

Докато напредваха, Илкар си повтаряше, че това е единственият път към намиране на някакво решение. Естествено Дензър изглеждаше умиротворен и щастлив. Да се върнеш в своята Школа беше все едно да те посрещне собственото ти семейство. И все пак начесто поглеждаше към тъмния маг, увлечен в разговор с Ериан, и се питаше дали доброто му настроение не се дължи на нещо повече.

Пътят до Ксетеск не беше дълъг – градовете на Школите се намираща сравнително близо един до друг. Оставаше им не повече от половин ден до затворения град, а тепърва имаха да обсъждат какво ли не.

Поне от Дордовер се отказаха да ги преследват. Дензър още един път влезе в мисловна връзка и потвърди, че пак е свикана среща на четирите Школи при Тривернското езеро. Тайната около Крадеца на зората щеше да бъде разгласена скоро.

Но и пред портите на Ксетеск ги чакаха немалко затруднения.

Уил непреклонно отказа да влезе в града, дори не желаше да язди близо до Дензър и неговия Следник. Още трепереше едва забележимо. Досега бе разчитал на железните си нерви, но не можеше да се опомни.

А Хирад... Той не искаше двата катализатора да попаднат в града, но засега не споделяше това с Дензър. Предпочиташе да имат нещо, с което да се пазарят, и Илкар беше склонен да го подкрепи. Дензър пък не желаше да сподели нещо, което бе научил с мисловна връзка.

Самият Илкар се боеше и си го признаваше. Малцина от Джулаца бяха влизали в Ксетеск, а той идваше за пръв път. Нямахше избор. Както и Ериан. Чудеше се какво би могло да безпокои Джандир и Троун, който си бе възвърнал човешкия облик, но още изглеждаше уморен. Дали не се чувстваха объркани, дали не съжаляваха, че са срещнали Гарваните? Ериан пък се усмихваше все по-често напоследък и незнаяно защо това също тревожеше Илкар.

Пред него Хирад, който повечето време се озърташе към Незаяния и впиваше свиреп поглед в гърба на Дензър, най-сетне говореше с тъмния маг. Илкар смуши коня си, за да ги доближи и да не пропусне нито дума. – ...не съм те отписал, Дензър. Само искам да знам на чия страна си.

– Аз пък не знам дали те разбирам.

– Питам на кого си верен – на Гарваните или на господарите си в

Ксетеск?

Дензър се замисли.

– Ако ме бе попитал преди седмица, щях да отговоря веднага, че съм предан на Ксетеск. Днес нямам отговор... Почакай да ти обясня, моля те, преди да кажеш нещо. Убеден съм, че Балея е обречена, ако не се сдобием с Крадеца на зората и не унищожим Върховните вещири. Затова съм съгласен с моя Магистър, че помощта на Гарваните е единствената надежда да успеем. Но с изпращането на Сол те държаха в неведение и мен, погавриха се с вашето доверие, с което пък едва не ни отнеха всякакъв шанс. Това не мога да приема – че са решили нарочно да пратят тъкмо него. И не знам дали да вярвам на историйката, че само са направили експеримент с нас.

– Тоест? – намръщи се варваринът.

– Тоест някой несъмнено прави каквото може, за да провали и мен, и всички ни.

– Но... – Хирад онемя. – Ако се провалим...

– Не всички в Ксетеск вярват, че заплахата от Върховните вещири може да бъде премахната с извършването на това заклинание, обаче и те искат то да бъде овладяно. На Хълма се води борба за власт и който контролира Крадеца на зората, ще я придобие за себе си.

– Тъй ли било... – Хирад се мъчеше да подреди наученото в ума си.

– А кой те изпрати всъщност?

– Найър – Магистърът, на когото съм подчинен. С него влизам в мисловна връзка и той ме предупреди, че в града може би ни дебнат опасности.

– Какво толкова? Няма ли да те защити?

– Вероятно. Но точно той ни изпрати Сол. Слушай, я да спрем и да обсъдим всичко преди да продължим нататък.

Хирад кимна. Свърнаха от пътя, отдалечиха се и спряха на поляна, където Уил запали печката.

– Ксетеск се различава много от Дордовер – подхвана Дензър, щом взе пълна чаша с кафе. – Не само че моето присъствие не ни осигурява пълна безопасност, а дори може да предизвика враждебност у някои. Заради Крадеца на зората и Върховните вещири се стигна до разцепление. Нуждаем се от сериозно предимство в пазарлъците и ето какво ви предлагам. Налага се аз да отида на Хълма със Сол, а за да е по-голям шансът да се отнесат честно с нас, трябва да дойдат и Илкар, и Ериан. Вие двамата как мислите?

– Не искам да бъда другаде, докато си там – усмихна се Ериан.

– И аз съм съгласен – смънка Илкар, но далеч не беше очарован да се потвърдят опасенията му.

– А за останалите имам добра новина – според мен не бива да доближавате Ксетеск.

– Лошата новина пък е, че според теб трябва да пазим катализаторите, докато стоим настрана – подхвърли Хирад и тъмният маг кимна. – Добре. Аз се чудех дали ще проявиш здрав разум в това.

– И аз – промърмори Илкар.

– Е, имаме още недоразумения за разчистване помежду си – намръщи се Дензър.

– Щом искаш да ги наричаш така...

– Знаеш ли, надявах се, че постигаме някакво разбирателство – въздъхна тъмният маг.

Елфът грижливо подбра думите си.

– Когато се налага да работим заедно, намираме решение. Дензър клатеше глава, стиснал устни.

– Обидно е, след като преживяхме толкова неща. Нищо ли не означават онези часове при Черните криле? Или общите усилия да съхраним живота на Хирад? Още какво да сторя, за да ти докажа, че се заблуждаваш спрямо мен?

– Изведи Незнайния от града жив. Истински жив. И тогава ще ти повярвам. Иначе не мога да забравя къде са те обучавали и какво е означавало това векове наред.

– Такива сте си в Джулаца! – Дензър скочи и неволно разля остатъците от кафето си. – Гледате напред, но си стоите и с двата крака в миналото. Ще ти кажа нещо – от седящите около тази печка тъкмо теб смятат за студенокръвен и непоклатим в предразсъдъците. Аз пък не крия, че те уважавам, макар да знам от коя Школа произхождаш. И мисля, че заслужавам същото отношение. Да попитаме ли останалите за мнението им? Искаш ли?

Илкар мълчеше безстрастно.

– Много увлекателен спор – намеси се Троун. – Но ми се ще да чуя от вас дали и до Тривернското езеро ще си приказват в същия дух. Ако е така, направо да се прободем със собствените си мечове, защото още ще се заяждате, когато Върховните вещици дойдат преспокойно да пометат вашите Школи.

Дензър и Илкар го зяпнаха, сякаш се бе изплюл в паниците с вечерята им.

– Да, споровете доста ще приличат на този, уверявам те – обади се

Ериан, преди някой от двамата да отвори уста. – Така доникъде няма да стигнем, а има още нещо, което всички бихме искали да знаем – каква ще е ползата от новата среща при езерото?

– Не е ли очевидно? – сви вежди Дензър.

– Напротив – сонна му се тя. – Ако в Ксетеск сте разединени, както чух от теб, значи още повече ще объркате останалите и раздорите между Школите ще се задълбочат.

– Не, няма да ги объркаме – завъртя глава той, – защото Господарят на хълма лично ще направи изявление на срещата. А представителите на всички Школи са единодушни, че заплахата съществува и Крадеца на зората е единственият начин да я премахнем.

– Надявам се да си прав.

– И аз. Не бива да губим това единство, иначе ще си останем толкова слаби, че западниците направо ще ни изтикат в източните морета.

– Много те бива да ни разведряваш – вметна Хирад.

– Да се върнем на причината да се отбием от пътя – настоя Джандир. – Опасно ли е за нас, които оставаме извън Ксетеск?

– Откровено казано, не знам – отговори Дензър. – От доста време не съм бил в града и не знам какво влияние имат онези, които искат да присвоят заклинанието. Дори да са малко, може да ви застрашат, ако открият къде сте.

– А вие ни оставяте без никаква магическа защита – напомни Хирад.

– Но няма да сте неосведомени – увери го Дензър. – През повечето време Следникът ще бъде при вас.

– Ти шегуваш ли се? – изтърси Джандир, седнал до Уил, който само се опули безмълвно.

– Но аз... – Тъмният маг се запъна, щом погледна Уил. – Няма друг начин да се свързваме.

– Знаеш какво ми стори той, но ни го пробутваш?! – изрече Уил първите си думи през този ден.

– Съжалявам за случката, но той всъщност не ти е направил нищо.

– Това ли е нищо? – кресна Уил и посочи прошарената си коса. – И това? – Изпъна ръка с дланта надолу. Пръстите му трепереха. – Ето ти го твоето „нищо“. Да де, аз наистина нищо не струвам без хладнокръвието си. Твоята гадина ме съсипа.

Дензър се загледа в него.

– Разбирам страховете ти, но те ще се уталожат. Поговори с Ериан, ще разбереш какво представлява Следникът. Той няма да ти стори зло.

– Когато си тук, аз знам, че няма да се развилнее. Но когато те няма наблизо... видях какво става.

Уил присви колене към брадичката си.

– Няма да ти стори зло – повтори тъмният маг.

– Дори да е вярно – каза накрая Джандир, – знаем, че винаги е свързан с теб, но как ще се разбира с нас?

– Някой трябва да се съгласи да го вижда в истинския му вид – призна Дензър. – Не знам защо, но той като че няма нищо против да си общува с Хирад.

Илкар се изсмя, а Хирад изръмжа:

– Чувствата не са взаимни.

– Е, съгласен ли си? Варваринът вдигна рамене.

– Недей – помоли Уил.

– А имам ли избор?

– Добре. – На Дензър му олекна. – Ела настрана да се уговорим с него.

– Има още нещо – спря ги Троун. – Къде ще се крием?

– Знаем едно място – отговори тъмният маг.

Мракът беше удобен за нея, силното зрение откриваше навреме ямите и издатините пред краката ѝ. Селин се промъкваше към доскоро мъртвия, но отново върнал се към живот град на Върховните вешери.

Нощта над Раздраната пустош скриваше каква огромна територия е заел лагерът на западниците, но нагъсто разпалените огньовете, смехът, разговорите, крясъците и свиванията, ляят на кучета и плющенето на платнища непрекъснато ѝ напомняха колко е лесно да сбърка.

Те очевидно се готвеха за поход. Преди да угасне последната светлина на деня Селин бе пресметнала на око палатките, които виждаше, добави останалите от другата страна на Парве, после и онези войници, които бяха потеглили преди два дни. Поне двадесет хиляди. По-вероятно двадесет и пет хиляди. Тя изтръпна. Значи войската надхвърляше осемдесет хиляди, а западниците очевидно служеха отново на Върховните вешери...

Оставаше единствено въпросът кога самите Върховни вешери ще бъдат способни да се намесят по-решително в хода на войната. Твърде скоро според нея. Налагаше се обаче да узнае по-точно, и то веднага.

Селин приклекна зад голям, обрасъл с лишеи камък. Беше преполовила разстоянието до крайните постройки в Парве, но вече долавяше тежката атмосфера на страх.

Ниските облаци се стелеха над равнината, огрени мътно от безброй

светлини, но никоя не пламтеше по-ярко от шестте ритуални огъня, разпалени върху пирамидата с останките на Върховните вещири.

Селин осъзнаваше колко безразсъдни са били нейните предшественици. Изградена и запечатана с магия от Ксетеск, тази пирамида също трябваше да е предупреждение към всеки, дръзнал да предизвика тъмните магове. Но след като клетката от мана не ги бе удържала, Върховните вещири разполагаха с нея като място за събиране на сила, около което да се трупат техните служители и воители. Тя поклати глава. Каква самонадеяност! Поне не беше чак толкова присъща за сегашния Господар на хълма, който обаче щеше да плати за предишните грешки.

Тя надникна и от двете страни на камъка. На не повече от триста крачки Пред нея имаше седем палатки около голям огън, западняци седяха, стърчаха или се излежаваха наоколо, пламъците очертаваха широки рамене, яки тела и топчести глави на бичи вратове.

По-наляво имаше подобен бивак, където се бе настанил и шаман. Селин не би рискувала да събуди психическия му усет. Вдясно палатките продължаваха докдето погледът ѝ стигаше, шумът от хиляди мъже изпълваше въздуха с нетърпелива жизненост.

Загледа се към Парве. Този път не можеше да избира. Ако се пририеше с магия на такова разстояние, щеше да изчерпи маната си за мисловна връзка след това. Но нямаше как да не го направи.

Отърси се от колебанията, създаде простичката форма от мана, позизнесе единствената дума и затича към града.

Хирад зяпаше котарака, заспал на кълбо в скута му. Когато очите и устата му бяха затворени, черният цвят изглеждаше бездънно дълбок и човек сякаш можеше да пропадне в него. Варваринът сгуши глава в раменете си, щом си спомни какъв звяр се крие под този измамен облик. Макар че беше подготвен за гледката, трудно се съдържа да не извърне глава, когато очите на демона го пронизаха от пулсиращия череп. И все пак трепна от допира на лапата му.

Тогава разбра що за ужас е преживял Уил. Едва си е запазвал разсъдъка след премеждията в криптата на Дордовер, а когато изчадието му се разкрило в цялата си грозота... Почти никой не би го понесъл.

Но видът на демона не беше най-неприятното у него. Дори с това се свикваше по принуда. Но от Следника лъхаше на презрение, все едно мирува по прищявка и би могъл да се развихри всеки миг.

Хирад се опомни от отварянето на вратата. Джандир влезе в стаята.

– Какво ще кажеш? – попита Хирад.

– За това място ли?

– Да.

Дензър ги бе довел в стопанство на три часа път от Ксетеск, после веднага препусна към града с Илкар, Ериан и Сол. Стопанството заемаше голяма площ и снабдяваше с месо и зърно околните села.

Къщата бе разположена отделно от хамбарите, оборите и другите постройки. Навсякъде имаха добър обзор на поне шестстотин крачки до най-близките дървета или хълмче.

Личеше, че Дензър и фермерът Евансън се погаждат добре. Отначало Хирад искаше да останат в някоя плевня, но Евансън ги убеди да се настанят в къщата.

– Там ще ви е по-удобно, пък и няма да се мяркате пред очите на ратаите. Всички са от близките села и няма да си държат езика зад зъбите, ако ви видят.

Този мъж на средна възраст имаше кафяво набръчкано лице, загоряло и обветрено, огромни длани и могъщи рамене, опъващи дрехите му. Очите му искряха под веждите, усмивката беше искрена. Напомняше на Хирад за Томас от „Гарваново гнездо“.

В двуетажната къща наистина беше уютно. Имаше легла за всички, на печката в кухнята винаги се грееше вода и храна. Когато си отдъхнаха и забравиха напрежението от последните дни, Гарваните усетиха колко са уморени. Отначало само похъркваха или играеха карти.

– Какво да кажа... – проточи елфът. – Тук е лесно да се браним, виждаме надалеч и отрано ще забележим враговете. А леглата все едно са ни изпратени от рая.

Хирад се облегна усмихнат и подложи ръце под главата си.

– И аз си мислех същото. Къде са другите?

– Уил спи, Троун чете книга, която му даде Евансън. Има голяма библиотека за обикновен фермер.

– Я ми разкажи за Троун – помоли варваринът.

Допреди ден смяташе, че върколаци има само в легендите. Но ето че видя един от тях с очите си и още не знаеше дали повече е уплашен, отвратен или изумен.

– Той много внимава да не се издаде – промърмори Джандир.

– Как е станал такъв?

– Нежелано последствие от някогашни проучвания на магиите в Дордовер. Произхожда от род на магове, които опитали да подобрят силата, пъргавината, зрението и слуха си, като слезат човешката същност с животинска. Наблягали на мощта и бързината, затова и Троун е наследил вълчата форма.

– Но...

– Досещам се какво ти е на езика – кимна елфът. – Лошото е, че те не разбирали какво правят. Вместо да усъвършенстват онова, което вече имали, само го заменили с друго. Някои завършили живота си като зверовете, които наподобявали. Други открили, че могат да наложат контрол над преобразяването... и го предали на следващите поколения.

– Но защо той не иска да говори за това? – учуди се Хирад, който бе видял огромното предимство на вълка в битка,

– Заради отношението на хората – обясни Джандир. – Мнозина смятат, че върколаците са изроди и заслужават единствено смърт, за да не оставят потомство. Има от какво да се бои. – Елфът стана. – Виж, Троун е като нас, но има у себе си още нещо, което не е искал. Не бива да се страхуваш, по-скоро трябва да му съчувстваме. Дръж се с него като с всеки друг човек. Към това се стреми и той.

– Разбирам...

– Никой от нас не може да го разбере докрай – завъртя глава Джандир.

След тихото тропане по вратата Дензър стана да отвори, без да мисли за опасност. Сол пазеше коридора към техните стаи. А и Дензър знаеше кой идва.

Тя стоеше пред прага и първо му хрумна, че без мръсотията от дългия път в пущинака, облечена в дълга мека роба, беше много привлекателна. Но той бе забелязал хубостта ѝ още при първата им среща.

Тялото му също реагира с напрежение в слабините и Дензър не си позволи усмивка. Питаше се дали тя лесно разгадава изражението му. Каза си, че предстоящото ще му хареса, и отвори широко вратата.

Ериан влезе царствено и ведро.

– Тази нощ ще зачена – изрече тя с равен глас, без да го погледне.

Дензър все пак се засмя.

– Само това ли означава за теб?

– Сключихме сделка и е време да изпълниш своята част. Какво друго?

Но усмивката я издаде, че го дразни. Дензър затвори вратата и я доближи, погледът му се плъзгаше по очертанията на тялото ѝ под тънкия плат на дрехата.

– Но може би ще намериш и удоволствие, докато спазвам нашата уговорка – промълви той и очите му блеснаха.

– Не затова се договорих с теб – рече тя припряно. – Но... по-късно ме споходиха и други мисли.

Дензър забеляза, че бузите ѝ порозовяха. Доближи я още малко и тя не се отдръпна.

– Постъпих така, защото те уважавам като изкусен маг – каза Ериан.

– И силен – не пропусна да добави той. Най-сетне тя го погледна в очите.

– Ето защо предпочетох теб, а не Илкар.

– Но Илкар е... – ...несъмнено по-красив – отново се засмя Ериан.

– Но той е елф! – натърти Дензър.

– Освен това принадлежи към Джулаца. Още две причини да предпочета твоето семе.

Усмивката смекчи лицето ѝ и му придаде сияйна красота.

– Е, трябва да съм поласкан, че моята Школа те привлича повече – промърмори Дензър.

– По-скоро трябва да се радваш на късмета, че си от Ксетеск, иначе сега може би щях да стоя пред Илкар.

– Не ти липсва самочувствие...

Той докосна бузата ѝ и тя притисна лице към дланта му.

– Така прикривам пустотата – прошепна Ериан и плъзна пръсти през косата му.

– Още ли те мъчи загубата?

– Сякаш някой върти нож в сърцето ми.

– Иска ми се тази нощ да те избавя от болката – промълви Дензър до ухото ѝ. – Заедно можем да прогоним тази пустота от душата ти.

Тя хвана лицето му и се взря пронизващо в очите му. Не откри неискреност и очите ѝ овлажняха.

– Какво има?

– Нищо...

Целуна го нежно и езикът му се плъзна по устните ѝ. Дланите ѝ обгърнаха главата му, неговите ръце се увиха около кръста ѝ и телата им се притиснаха силно.

Целувката се разгорещи и те се задъхаха. Ръцете им шареха, нейните пръсти се впиха в раменете му, преди да напипат копчетата на ризата му.

Робата ѝ бе прихваната със закопчалка на едното рамо, Дензър я дръпна, без да гледа. Ериан затаи дъх за миг, когато дрехата се свлече безшумно на пода. Не носеше нищо друго. Дензър усещаше как се разпалва възбудата му. Сложи Ериан на леглото и се наведе над нея, загледан в лицето и гърдите ѝ, които се повдигаха учестено.

Покри с длан едната, зърното щръкна под пръстите му.

– Не си искала да губиш време, тъй ли?

– И сега не искам.

Тя вече разкопчаваше колана му и смъкваше панталона. През това време той изхлузи ризата си през главата.

Ериан хвана пениса му и го насочи към себе си, разтвори бедрата. Когато проникна в нея, устните му вече докосваха гърдите ѝ. С първото движение потъна в преплетените потоци мана.

Колони от синя светлина се пръскаха пред очите му, следите им се разпростираха като примигващо ветрило, преди да угаснат, погълнати от топлия оранжев облак, пулсиращ около Ериан.

Усещаше я влажна и гладка, но едва забелязваше, докато с всеки отмерен тласък маната се сипеше около него в притъмняващи ивици и се смесваше с цвета на магията от Дордовер. От тази красота дъхът му спря и той дори замря.

– Не спирай – прошепна Ериан.

И за нея това сливане на мана беше като чудо. Усещаше ръката му на гърдата си, устните му на шията си и движенията му вътре в нея, уверени и чувствени. Тя обаче се владееше, не си позволяваше да стигне до оргазъм, докато чакаше потоците от мана да се смесят неразлично в плътна бледо-мрава обвивка.

Всичко се съчета безупречно. Тласъците на Дензър станаха по-напрегнати, по бедрата и кръста ѝ плъзнаха тръпките на изострена наслада. И тя притискаше таза си към тялото му в същия ритъм.

Над нея Дензър изохка и двамата достигнаха връхната точка в един и същи миг, озарен от беззвучно избухване на светлина. Обвивката се разпадна на дъгоцветни капки. Ериан извика от удоволствие и ликуване. Дензър застина, без да се отделя от нея.

Тя допря длан до корема си и насочи маната навътре, за да придаде жизненост на семето му и да вложи наченките на силата, която нейното дете щеше да притежава.

Той я погледна и Ериан му се усмихна, преди да го целуне.

– Сега е най-добре да се наспим. Следващия път можем да се отдадем на чистото удоволствие.

ГЛАВА 24

Докато се промъкваше на бегом към Парве, Селин благодареше на боговете, че западниците разполагат биваците си в толкова особена подредба. Отдалеч изглеждаше, че са навсякъде из равнината, но се оказа, че палатките винаги образуват полукръг около голям огън. Така тя имаше пролуки, през които да отбягва светлината, хората и кучетата.

Макар че заклинанието я правеше напълно невидима, не заглушаваше шума и не скриваше миризмата. Затова най – много се опасяваше от дестраните – чистокръвните бойни кучета на западниците.

Позволяваше си да поспре само в най-тъмните сенки, иначе тичаше, вървеше или пълзеше според обстоятелствата и всеки миг поглеждаше надолу за съчки или хлабави камъни. Обземаше я възторг – ето за какво се бе подготвяла толкова години. Проникване напред врага, нищожен шанс за успех, смъртна опасност... но тя се промушваше като ветрец през шубраци.

Обикновено имаше от шест до десет големи палатки за войници около огньовете, но тук-там се виждаха и по-малки за техните предводители или за шаманите. Заобикаляше биваците отдалеч. Случваше се да чуе и писъци или стонове на жени – понякога от удоволствие, друг път не...

Но нямаше стража, патрули или съгледвачи около лагера. Уверени до безгрижие, западниците се опиваха от възобновената мощ на Парве. Наистина нищо не ги заплашваше.

Покрайнините на същинския град бяха притихнали – поклонниците на Върховните вещици още не се бяха заели и с тях. Тук още се виждаше наследството от миналото, натрошените камъни и гниещата дървения напомняха за безмилостни битки.

А за Селин те само засилваха плашещия контраст с възстановеното градско средище. Най-после тя стигна до ниски складове, дълги плоски постройки с каменни зидове. Нито един от комините им не пушеше. Поблизо до централния площад се издигаха високи здания – свидетелство за усърдието на войниците и жреците, посветили се на Върховните вещици. Всичко това бе съградено за броени месеци.

Тя се покатери върху един склад и легна да си почине, премахнала прикриващото заклинание. Ударите на сърцето ѝ не се забавяха. Сега трябваше да се добере до пирамидата, но с изчерпаните запаси от мана

можеше да разчита само на тъмнината.

По здрач. Хълмът се обгърна в сенки. Мъждивата светлина от прозорците ставаше по-ярка, а дневният шум – по-приглушен. Дензър, Ериан и Илкар седяха около масата с Ларион, един от приближените на Стилиан. Той ги пресрещна пред вратата на Найър, наставника на Дензър, и ги отведе в своите покои, за да им разкаже за неотдавнашните разногласия между Найър и Стилиан. Тази вечер Найър се усамотил с групичка недоволни и задачата за освобождаването на Незайния се паднала на Ларион.

И Сол беше тук, застанал на пост до входа. Дензър се помъчи да отложи безпокойството от строежите на своя Магистър – по-важно беше да върне Гарваните в издирването на Крадеца на зората.

– Рискът е огромен – промълви Ларион и се облегна на стола.

В светлината от фенерите се виждаше колко е прошарена късо подстриганата му коса, месестият му нос и тънките устни се набиваха на очи.

– И все пак е осъществимо, нали? – попита Илкар.

– Така смятаме – предпазливо потвърди Ларион. – Но първо трябва да разбереш по какъв начин създаваме Закрилниците.

– Уви, разбирам твърде добре – неприветливо изрече елфът.

– Напротив – завъртя глава Дензър. – И те моля да не се впускаме в спорове дали е морално. Това, което ще чуеш, не е приятно, но помни, че всички тук се опитваме да помогнем на Сол.

– Нима? – усмихна се Илкар само с устните. – Бих искал да повярвам, но май по-скоро всички се опитваме да не допуснем Хирад да отпрати нанякъде с катализаторите за заклинанието.

– Не би стигнал далеч – увери го Ларион надменно.

– Да се обзаложим ли? – тутакси се наежи елфът.

– Хайде да пропуснем това, бива ли? – поизчерпи се и търпението на Дензър. – Илкар, няма полза от разпри. Магистър Ларион, на ваше място не бих се обзаложил. Не можете да си представите на какво са способни Гарваните.

Ларион понечи да възрази, но само издиша шумно през носа.

– Закрилникът – подхвана той – е устойчиво възкресение, чието тяло бива възстановено по спомените на душата. Най-важното им свойство е, че са несравнимо по-пълни и точни от спомените на мозъка. Ако душата бъде задържана до половин денонощие след смъртта, всички способности на съзнанието и тялото ще бъдат пресъздадени напълно.

– Долавям някакво прикрито „но“... – вметна Илкар, който се

озърна към Незнайния и поклати глава.

– Прав си. Душата не се връща в тялото.

– Какво?! – подскочи Ериан на стола си.

– Но тогава как... – запъна се елфът.

– В началото е имало само един начин да се постигне връзка, но той се е превърнал в средство за поробване – призна Ларион. – Докато заклинанието не било разработено в сегашния си вид, за съживяването свързвали душата и тялото чрез Демонична верига – тя поробва масовото съзнание на призвани многобройни демони. И действа безупречно. Демоните са под наша власт, затова можем да им даваме каквито си искаме заповеди. Обикновено ги използваме именно за свързване на душата и тялото.

– Обикновено... – повтори намръщен Илкар.

– Да, Магистрите могат да заповядат на демоните да сторят каквото и да било с душата и с тялото. Могат дори да ги оставят в тяхна власт и тогава започват вечните мъчения. Сега знаеш защо не ми беше по силите да изпълня сам молбата ви – напомни Дензър.

– Ама че варварство...

– По-лошо е от варварство – кимна Ларион.

– И къде са душите? – сети се Ериан.

– В покой. Тук, в Хълма. Слети са помежду си и от това Закрилниците черпят общото си могъщество. Взаимодействието им се опира на мигновено разбирателство. Цяла армия от Закрилници би била непобедима.

– И по какъв начин може да бъде освободен Незнайния? – посочи Илкар към неподвижната фигура на Сол.

– Илкар – започна нерадостно Магистърът, – обясних ти как ги създаваме, за да вникнеш в рисковете... доколкото можем да си ги представим. Помни, че никой досега не е опитвал това, което ще направим аз и Дензър. И не съм съвсем сигурен, че ще съхраним живота на Сол.

– Смъртта му ще бъде твърде удобна, не мислиш ли?

– Всъщност не. Какво бих спечелил?

– Ще имате своите Закрилници и занаят – отсече елфът. – Ще навирате в очите на другите Школи неуспеха си и ще упорствате с прастария довод „подобие на живот е по-добро от липсата му“. Лично аз обаче вече се съмнявам, че съществуването на Закрилника може да се нарече дори „подобие на живот“.

– Разбирам защо си настроен толкова цинично – отвърна Ларион. – На едно мнение сме, дори да не ти се вярва. Мнозина от нас желаят да

ускорим промените и да се откажем от някои прастари нетърпими традиции. И Дензър е за промени също като мен. Стремя се искрено да успеем и заради бъдещето на Ксетеск, и като маг изследовател. Затова Дензър ще ми помага. На него се доверяваш, нали?

– Доколкото се доверявам на някого в Ксетеск.

– Само това мога да предложа – усмихна се Магистърът.

– Стига ми, но искам да ви предупредя – ако Незнайния умре и не обясните причината на Хирад така, че да се примири, все едно не сте се опитали да помогнете.

– Благодаря, Илкар – въздъхна Дензър. – Някой иска ли още вино?

– Обяснете ми колко голям е рискът – помоли Ериан.

– Не знам, но ще ти изброя опасностите – каза Ларион. – Знаем само от теорията, че е възможно да прехвърлим душата, и то единствено по Демоничната верига. Не ни е известно доколко това ще ѝ навреди. Не сме наясно и дали душата ще поиска да се върне в тялото и колко може да е пострадала от потискането на съзнанието. Имаме смътни догадки какво сътресение ще е за възстановения човек, когато Демоничната верига бъде прекъсната и той отново трябва да се справя самостоятелно. Не забравяйте, че е минал през смъртта...

Илкар пак се взря в Незнайния, който ги наблюдаваше. А може би чрез него гледаше и слушаше цялата Демонична верига?

– Дори връщането в смъртта е по-добро от това – каза елфът.

– Склонен съм да се съглася – отвърна Ларион. – Дензър, трябва да се подготвим, но първо да видим какво ще правим със замислите на нашия приятел Найър. Свържи се със своя Следник, моля те.

Дензър затвори очи.

Изведнъж котаракът се размърда в скута на Хирад и го събуди от дрямката. В късния следобед слънцето не напичаше толкова и ветрецът охлаждаше въздуха над полята.

Хирад погледна надолу към котарака и срещна стряскащия поглед на демона.

– Не прави това! – озъби му се.

Демонът се ухили, но в стържещия му смях нямаше веселие.

– Те идват. Трябва да сме готови за тръгване.

– Дензър ли идва?

– Онези, които искат да присвоят Крадеца на зората. Трябва да сме готови.

Стилиан подреди мислите си, докато срещаше враждебните погледи от другите маси. Западняците вече бяха недалеч от Гиернатския

залив и Подкаменния проход, не би си позволил да загуби подкрепата на останалите Школи. Макар че го въвеждаше постъпката на подчинения на Найър – Дензър, изпаднаше в ярост, щом се сетеше за мага от Дордочер, заради когото бе започнало всичко.

– Това злощастно произшествие... – Вулдарок изпръхтя и Стилиан го скастри с тежък поглед преди да продължи. – ...в Дордочер преди няколко дни ни принуди да разкрием нещо, което искахме да остане в тайна още известно време.

– Не бяхте готови да ни се доверите ли? – попита Херист, без да се заяжда.

– Очаквах някои да реагират така, че да застрашат бъдещето на Баля.

– А сега очакваш от мен да се примиря, че оскверняването на нашата крипта е било оправдано?

Гласът на Вулдарок беше тих, но преливаше от отрова. Стилиан си разтърка челото и се взря в очите му.

– Налага се да отговоря с „да“, но ще ти обясня защо, ако ми позволиш. При всякакви други обстоятелства не бихме избрали това решение. И преди да одобрим проникването в криптата, обмислихме възможните последствия. Съжаляваме искрено, че трябваше да научите точно по този начин какво сме направили. Смятахме обаче, че ако ви уведомим, разногласията ни само ще се задълбочат.

Вулдарок кимна бавно, макар че стискаше зъби. Облегна се на креслото и страничната облегалка скри лицето му.

– Обмислили сте... И съжалявате... Един от моите магове умря.

Думата сякаш увисна в залата.

– Хъм... – Стилиан погледна бележките, подготвени от неговите помощници. – Вулдарок, защо не ни кажеш как е умрял?

– Опитал се е да спре оскверняването на криптата.

– Това ли е правил? Версията, която аз чух, не е съвсем същата. Дали не би ни обяснил как пленяването на един Следник, за да послужи като примамка в капана за неговия господар, е щяло да помогне в този благороден стремеж?

– Не съм палаво дете, което сте сварили да върши бели! – сопна се Вулдарок. – Да не забравяме, че нашият маг е бил убит от вашето изчадие, така наречения Следник.

– Не отричам, че точно това се е случило накрая. Мисля обаче, че дължим на Херист и Барас изчерпателно обяснение. Ще ми бъде неприятно те да оттеглят подкрепата си за общите ни усилия заради

недоразумение.

– Какви недоразумения може да има около едно явно убийство? – презрително изрече Вулдарок.

Очите на Стилиан блеснаха и той понечи да се надигне, но седящият до него помощник го хвана за ръката.

– Опасявам се – започна Господарят на хълма съдържано, – че нашите колеги не знаят как Следникът е бил пленен извън територията на вашата Школа...

– Но е бил в града – изсумтя Вулдарок.

– Това престъпление ли е?

– Появата му е била част от...

– Това престъпление ли е? – повтори Стилиан по-настойчиво.

Вулдарок се намръщи още по-грозно.

– Не.

– Благодаря ти, че изяснихме този въпрос. Няма да съм спокоен, ако не кажа още, че Следникът е бил изпратен само като наблюдател, а Дензър е останал в гора извън Дордовер. Няма да влезе в града, но след отвличането е променил намерението си. Не искам от никого да оправдае извършената от нас кражба. Очаквам обаче от всички да разберат защо е била необходима и да признаят, че бяхме намислили да вземем пръстена тихо, мирно и без участието на магове от други Школи, освен Дордовер. Имало е насилие единствено заради прищявката на друг маг.

Мнозина от седящите в залата пишеха трескаво, представителите на Школите се навеждаха един към друг и си шепнеха.

– Оспорваш ли обясненията на Стилиан? – попита Барас накрая.

– Да, Следникът е бил хванат извън територията на Школата – потвърди Вулдарок. – Не забравяйте обаче, че по това време при нас вече са били влезли двама души, които не би трябвало да си го позволят.

– Уви, малко объркваш последователността на случките – с намек за пренебрежение възрази Стилиан. – Двамата Гарвани, за които говориш, са видели пленяването на Следника извън стените на Школата.

– Докато са се подготвяли да влязат в нея незаконно.

– Сега не обсъждаме техните действия. – Невъзмутимият глас на Херист разсея напрежението. – Говорим за човек от вашата Школа.

– Ние сме жертвите на това злодеяние! – удари с юмрук по масата Вулдарок.

– Да, от вас бе откраднат пръстенът – вдигна рамене Херист.

– Но най-силно ви възмущава смъртта на мага, който е отвлякъл

Следник извън територията на Школата, – Той се приведе напред и светлината откри леката му усмивка. – Първото злодеяние през онази вечер е извършено от Дордовер.

– Какво се опитваш да кажеш?

Вулдарок си избърса челото и раменете му се отпуснаха.

– Той подчертава – намеси се Барас, – че е имало две отделни проишествия, които ти се опита да смесиш. Стилиан призна подбудите си за първото. Другото, колкото и да е печално, е предизвикано от ваш маг. Той е причината във вашата Школа да влязат Следник и маг от Ксетеск, иначе са щели да стоят настрана. А последствията са били неизбежни.

– Неизбежни ли?!

– Достатъчно! – изправи се пак Стилиан. – Много добре знаеш каква е връзката между наш маг и неговия Следник. Знаел е и онзи глупак. В друг случай може би е щял да успее в пленяването и на двамата, макар че недоумявам защо е искал да направи това. За негова зла участ е предизвикал изключително надарен човек. Наистина е било неизбежно Дензър да освободи Следника, значи и с вашия човек е било свършено. Не мога да го съжаля. Аз вече обясних защо откраднахме пръстена, а Вулдарок току-що ме убеди, че сме били прави да пазим тайната. Ако не сме единни, ще ни застигне бедствие. Искам да получа вашата подкрепа и да сте убедени, че Крадеца на зората е единственото средство да успеем.

– Съгласен съм с теб – каза Барас, – но се чувствам лично обиден, че си скрил такива сведения от мен.

– Разбирам... – Стилиан се почеса по ухото. – Нека го кажа така – да допуснем за миг, че бях говорил за Крадеца на зората още на предишната ни среща. И после ние, представителите на Школите, се бяхме явили пред Съвета на Дордовер, за да помолим да ни дадат пръстена на Артече. Е, Вулдарок, какъв щеше да бъде техният отговор?

– Сам знаеш какъв щеше да бъде – промърмори Вулдарок.

– Знам. Отначало щяха да откажат. – Стилиан разпери ръце. – След това под нашия натиск може би щяха да размислят, но и да настояват старши маг от техните да присъства при опита да използваме заклинанието, както и да се намесва в процеса на овладяването му. Колко време щеше да мине, докато се съгласят? Месец, два? Аз бях убеден, че не разполагаме с това време, и западниците потвърдиха правотата ми, като ускориха нашествието. Моля да ми простите, че ви заблудих, но вече имаме напредък и някаква надежда да победим. Знаете, че сред Гарваните в сегашния им състав има магове от три Школи. Ако Херист не възразява,

нека смятаме, че всички сме представени в отряда. – Херист кимна сговорчиво. – Чудесно. Остава само да улесним проникването на Гарваните в западните земи.

– Как да го постигнем? – попита Херист.

– Като превземем Подкаменния проход. Вулдарок прихна.

– Стилиан, там има осем хиляди западняци. Що за чудо искаш да направим?

Стилиан се усмихна.

Щом предаде съобщението, Дензър се обърна към Илкар и Ериан.

– Направих всичко по силите си. Той ще ги поведе от стопанството към Тривернското езеро и ще се върне при мен.

– Дали ще стигнат невредими?

Илкар се тревожеше, че съратниците му ще пътуват без магическа защита.

– Ще стигнат, вие също, ако потеглите веднага. Един от Закрилниците на Ларион ще ви придружи до градските порти. Ако яздите цяла нощ, ще бъдете при езерото сутринта. Ще дойда колкото може по-скоро.

– А къде е Найър в момента?

Илкар не би се учудил, ако Магистърът надвисне над тях ненадейно и ги нападне.

– На път към стопанството – отвърна Дензър. – Не мога да повярвам, че ме предаде...

Ларион го повика от камерата за извършване на заклинания.

– Трябва да вляза. – Дензър целуна Ериан и не я пусна веднага. – Пази се.

– Ще запомня съвета – усмихна се тя и погали лицето му.

– Не се проваляй – помоли Илкар.

– Ако изобщо е възможно, ще пристигна преди вас и ще ви чакам там заедно с Незнайния.

Дензър протегна ръка, елфът се поколеба, но я стисна. После Дензър влезе в камерата и затвори вратата. Илкар и Ериан чуха чегъртането на тежки резета.

– Да вървим – подкани Илкар.

Двамата побързаха да се измъкнат от катакомбите, където се задушаваша от плътната мана на Ксетеск.

В укрепената камера дълбоко под Хълма Сол – или Незнайния – примигваше към запалените свещи, а Ларион и Дензър разговаряха пред каменната плоча, на която бе легнал, облечен в традиционната тъмна туника и бричове.

– Искам от теб насочен поток мана, за да държим под контрол Демоничната верига до завръщането на душата в тялото. – Ларион размърда пръсти. – Ще се съпротивляват, а когато душата се пренесе, ще опитат да се отскубнат. Разбрали?

– Да започваме – каза Дензър. – Безпокоя се за Гарваните. Ларион застана до главата на Сол, положи длани върху очите му и произнесе кратка молитва. Тялото на Закрилника се отпусна, главата му се люшна настрани. Той не дишаше.

– Имаме малко време. Дензър, подготви канала от мана, а когато се появи Демоничната верига, усетът ще ти подсказе какво да направиш.

Дензър вдиша с усилие и започна да оформя канала. Виждаше Сол обгърнат в тъмносино сияние – статичната мана, насочвана от Демоничната верига.

Формата беше проста, приличаше на тръба, която се отдалечаваше по спирала. По-трудно беше да задържи и двата ѝ края отворени, за да поеме в себе си Демоничната верига.

Отляво маната се размести и потъмня. Ларион бе започнал заклинанието.

Почти незабавно сиянието около Сол се люшна към формата, съворена от Ларион. Трепкаше и искреше, превръщаше се в нещо, което Дензър не различи в първите мигове. Преливаше се в конус, чийто връх се опря в гърдите на Сол, другият потъна в пода под каменната плоча. По дължината на конуса се проточиха енергийни линии и внезапно се показа Демоничната верига. Лица, крайници, тела, усти, пръсти, коса. Съскаха отделни гласове, но цялото си оставаше преплетено.

Всички бяха еднакви и ужасно разгневени.

По средата на веригата един се вторачи в Дензър и нададе вой на ненавист. Магът го гледаше, без да трепне.

Виждаше твар с телце колкото новородено, но с дълги и жилави ръце, разкривени крачка и лице, вплътило в себе си злото. От устата без устни се точеха синкави лиги, огромните очи със зеници като цепки бълваха злоба, а високо над гънештата се кожа по главата острите краища на ушите се допираха.

– Време е – с отслабнал от умора глас изрече Ларион.

– Обгърни – заповяда Дензър.

Неговият канал от мана се стрелна към Демоничната верига и заглуши яростното вресче, когато се уви около нея по цялата ѝ дължина.

– Великолепно! – похвали го Ларион.

Дензър усети как той отпусна контрола си над Демоничната верига.

Тварите заблъскаха по стисналата ги мана с крака, ръце и воля.

– Не могат да се изтръгнат. Не се разсейвай. Не им стигат силите.
Сега идва най-трудното. Премахни канала само ако ти кажа.

Лариан си пое дъх и подготви пътя за душата на Незнайния.

ГЛАВА 25

Следникът тупна върху рамото на Хирад, който стисна устни от досада.

– Как са ни намерили?

– Някой ни е предал. Някой от могъщите – заговори демонът с гняв и изненада. – Трябва да тръгнете към Тривернското езеро. Евансън ще ви води.

– Няма да бягам – заинати се варваринът. Следникът изобщо не се смути.

– Ще им отвлека вниманието, докато избягате надалеч.

– Защо не останем и не ги избием? Демонът се вгледа безизразно в него.

– Не разбираш. Те са прекалено силни. Дори за мен. Ще ме убият.

Хирад се стресна, после се намръщи.

– Желая ти късмет, Гарване. Грижи се за моя господар – заръча Следникът и излетя през отворения прозорец в тъмното небе.

Незнайния се разтресе и душата му профуча по Демоничната верига към тялото му. Ларион се усмихна, но беше напълно неподготвен за последвалата беда. Завърналата се душа рязко прекъсна връзката на Демоничната верига с Незнайния.

С тържествуващи вопли демоните се метнаха в широка дъга към двамата магове. Ларион отлетя и се блъсна тежко в стената, по която се свлече със стон.

По-млад и пъргав, Дензър се наведе и усети как потокът от мана расече въздуха над главата му, докато демоните придобиваха телесна форма.

Съсредоточи се върху собствената си сила, бореше се да затвори края на канала от мана, но веднага се убеди, че нищо няма да направи.

Демоничната верига се изви като змия, готова да удари отново, а Дензър за пръв път изпита чувство, което не познаваше истински до този ден – страх. Нямаше силата да предотврати телесното въплъщаване на демоните, нито да им попречи да го убият. Не знаеше какво да стори и тази пролука в знанията му щеше да се окаже гибелна.

Каналът от мана бе разкъсан и злобните писъци кънтяха в ушите му. Обещаваха не само смърт, а вечни мъки, присмиваха се над слабостта му.

Демоничната верига се устреми към него и го подмина на косъм, защото той се стовари тежко до неподвижното тяло на Ларион, който още беше жив. Дензър го раздруса.

– Помогни ми!

С ъгълчето на окоето си зърна веригата да се гърчи до главата на Незнайния, който дишаше спокойно, далеч от развихрящия се над него ужас.

Дензър не разбра какво смънка Ларион.

– Какво?

– Св... дало...

– Не схванах!

Ларион отвори очи, вторачи се в нещо зад тях двамата, сграбчи главата му и я дръпна към устата си.

– Светлинно огледало... – прошепна преди да притисне с все сила лицето му към гърдите си.

След миг Демоничната верига се заби в лицето на Магистъра, викът на болка пресекна отведнъж и ръцете му се отпуснаха.

Дензър се озърна, скочи и се взря за частица от секундата в Ларион. Тялото на Магистъра наглед беше непокътнато, но в мъртвите му очи не бе останал и помен от душата.

Обърна се към демоните и оформи маната за Светлинно огледало – прост правоъгълник, който беше готов за миг. Веригата пак се нагъна и замря, но бясната врява проникваше болезнено в ушите на Дензър.

И преди демоните да ударят отново тънката ярка плоскост, широка осем стъпки, се простря в огряната от свещи камера. Веригата се устреми напред и Дензър вдигна ръце пред себе си. Светлинното огледало се изправи, ослепително сияние заля камерата, сякаш погълна пламъчетата на свещите и ги усили стократно. Демоните извресяха от непоносим страх и опитаха да се отклонят, но синята светлина на веригата бе погълната.

Той заслони очите си с длан, докато Огледалото придърпваше виещите демони и неумолимо изсмукваше буйната им сила. А в следващия миг ги нямаше, останаха ехтяща тишина и меко синьо мъждукане в спектъра на маната.

Дензър настрои очите си към обикновената светлина и видя Незнайния да се подпира на каменната плоча.

Не угасиха светлините в къщата на тръгване. Хирад никак не се радваше на бягството, но това беше единственото разумно решение. Сега само при Тривернското езеро Гарваните можеха да намерят убежище

и за себе си, и – което беше по-важно – за двата катализатора. Щяха да бъдат под закрилата на маговете от четирите Школи. Но той искаше и Илкар да е до него. Без неговите знания се чувстваше уязвим.

Пришпорваха конете на север, водени от стъписания Евансън, а Хирад оглеждаше вечерното небе, макар да знаеше, че няма да види Следника. Испита мимолетно съжаление. Никой не би могъл да хареса изчадието, но то бе заслужило уважението му. Беше готово да умре, за да попречи на враговете – саможертва, която Хирад не би пренебрегнал с лека ръка.

Дензър сигурно също знаеше какво ще се случи, значи беше искрен в стремежа си да използва Крадеца на зората, за да спаси Балея, а не да даде ново могъщество на Ксетеск. Хирад се чувстваше гузен заради доскорошните си съмнения. Смуши кобилата с пети, за да настигне Евансън. Питаше се как ли ще ги посрещнат при езерото.

Не го забелязваха. Той се ухили. Яздеха по открита местност и щяха да пристигнат в стопанството след около час. Преброи дванадесет конници на групи по трима – един маг и двама Закрилници. Явно бяха готови да се бранят, но не и да посрещнат нападение от въздуха. Той кръжеше високо и маната пренасяше тревожния му беззвучен вик до неговия господар, докато подбираше жертвата така, че да провали кроежи-те на врага.

Ето го... Топлата вълна на страха се плъзна по тялото му. Найър, Магистър от Ксетеск. Човекът, с когото неговият господар бе поддържал мисловна връзка толкова дълго. Предател! Ей сега щеше да умре.

Издигна се още, готов да се стовари безшумно върху нищо неподозиращата жертва.

Устреми се надолу, забравил подтика да изкреши смеха си. Погледът му не се отделяше от тила на Найър, докато цепеше въздуха с отметнати назад криле. В последния миг ги разпери, за да забави полета, изпружи крака напред и заби нокти в незащитената шия на Магистъра.

Найър изохка, килна се от коня и тупна по лице на земята. Закрилниците извикаха, но беше късно да помогнат. Докато завъртят конете и доближат, Следникът изви гръб назад и халоса слепоочията на Магистъра с юмурици, които смазаха черепа като яйчена черупка.

Чак сега се разкикоти, изпърха нагоре и се стрелна покрай объркан Закрилник, който напрасно замахна с меч си.

С възбудено цвърчене Следникът направи остър завой, а тримата оцелели магове се подготвиха за заклинания, с които да го повалят.

Болката се впи в левия му крак и прогори опашката му.

Понесъл се ниско над земята със Сенчести криле, пригодени за стремглав полет, Дензър нададе остър крясък, когато болката на Следника затътна като гръмотевица в главата му. С последни сили съхрани безплътните криле, но сълзите замъгляваха зрението му.

Погледна през рамо – Незнайния не изоставаше. Дензър успя да се възхити на безметежността, с която бе приел да го носят Сенчести криле. Закрилниците имаха свойството да поддържат влята в телата им мана, но Незнайния вече не принадлежеше към тях. Щеше да стане по-зле, когато започнеше да мисли и да си припомня...

– Какво ти е? – извика му Незнайния.

– Гадините го удариха. Нараниха го.

Следникът слабееше и кръжеше отчаяно, докато огънят разяждаше крака и опашката му. Господарят беше все по-наблизо, но той не Можеше да налучка посоката, а притискащата тъма прогонваше всяка свързана мисъл от ума му и заплашваше да угаси съзнанието му. Едва долови как някой маг долу се подготви да оформи маната отново. Изхленчи в очакване на неизбежната гибел.

– Господарю, отмъсти за мен...

Заклинанието разкъса гърлото му и той се срина към земята.

Каквото и да очакваше, Дензър не можеше да се подготви за усещането, че игли надупчиха очите му, а огромна скала смаза мозъка му. Последният мъчителен шепот и угасналият живот на Следника разпиляха запасите му от мана и го потопиха в несвят. Сенчестите криле изчезнаха.

Незнайния видя навреме как Дензър изви глава назад и задраска с нокти по лицето си, сякаш се опитваше да разкъса главата си. Крилето блеснаха за миг, после вече ги нямаше. Спусна се бързо и улови тъмния маг над земята.

Издигаше се мудно, хванал безволно провисналото тяло на Дензър. Дори в мрака виждаше колко побеляло и изопнато е лицето му. Прииска му се да го защити някак от тази мъка. Сви вежди – знаеше, че го е мразил, но много отдавна. И други спомени се процеждаха в мътилката на отскоро събудилия се ум, но той ги прогони. Сега трябваше да задържи своите Сенчести криле.

Бореше се и с гнева – към хората, поразили Дензър, към Ксетеск, превърнал самия него в Закрилник и отнел му дори правото да избере смъртта. Искаше не да мисли за възмездие, а по-скоро да се върне при Гарваните. Полетя към Тривернското езеро.

Селин оглеждаше последните стотици крачки до пирамидата и

трезвата преценка на съгледвач отстъпваше пред студа, от който настърхваше кожата по гърба ѝ. Не защото я потискаше твърде малката надежда да остане жива. Имаше нещо друго. В Парве се долавяше растяща мощ, страх и очакване.

Тя беше тук, за да научи отговора на последния въпрос – кога.

Притискаше се към средния комин на склада и само полека въртеше глава, за да проучи какво има наоколо.

През една пресечка от нея се проточваше източната от четирите главни улици към централния площад и към пирамидата. Продължаваше още около седемстотин крачки, широка и права, преди да завърши на площада. Според това, което Селин бе научила предварително, към вътрешността на пирамидата водеше тунел, запечатан и преграден със защитни заклинания. Но бе минало твърде много време, откакто някой от Ксетеск бе идвал в Парве, не се знаеше какви промени са настъпили. Трябваше да провери дали са отворили тунела.

Градът беше притихнал, по улиците рядко се мяркаха силуети и привидно нямаше да е трудно да се прокрадне близо до тунела. Усетът обаче я накара да бъде по-предпазлива.

Три часа по-късно бе възнаградена за присъщото си умение да отбягва опасностите. На площада около мястото, където според нея беше входът на тунела, започна раздвижване. Покрай огньовете, разпалени там, се мяркаха сенки, и макар че от такова разстояние трудно различаваше нещо, по целия площад като че настана оживена шетня.

Силуетите се събраха в четири групи и потеглиха от площада към Раздраната пустош. Всички бяха на коне и сред минаващите по източната улица Селин разпозна шамани.

Още една догадка бе потвърдена – Върховните вещици въздействаха пряко върху западните чрез шаманите, които несъмнено бяха дарил със силни магически способности.

Изчака ги да се отдалечат, спусна се на земята там, където не се виждаше главната улица, и тръгна бързо, но внимателно през сенките. Разположените под прав ъгъл улици на Парве улесняваха дори човек, попаднал тук за пръв път, но не предлагаша много скривалища. Селин старателно запомняше всички хлътнали входове, по-тесни проходи и дълбоки сенки, за да ги използва при спешно бягство.

Встрани от главните улици градът беше странно пуст. Не крачеха патрули по новия калдъръм, никой не дебнеше за шпиони. Но не тишината я накара да спре. Парве сякаш тънеше в тежка дрямка. И чакаше да се пробуди.

Тя ускори крачка, прекоси по-широка улица и се шмугна в сянка на две пресечки от площада. Замя в един вход и се постара да забави дишането и пулса си. Някой я бе видял и проследил. Нито го чу, нито го видя, но отново се довери на усета си.

Мъжът се подаде бавно и предпазливо иззад ъгъла, стъпваше почти безшумно. Сърцето ѝ се сви. Преследваше я шаман, който можеше да я открие с вътрешното си зрение. Тя вдиша през зъби и зареди оръжията на ръцете си, като намести кожените примки на средните си пръсти. Достатъчно беше да отметне китка назад, за да ги задейства.

Шаманът не я подмина, тежката миризма на кожените му дрехи я лъхна, студените му очи се вторачиха отблизо и той посегна да я сграбчи.

– Ти мислеше, че няма да надуша враг от Ксетеск? – изрече със силен акцент, явно не бе свикнал с източното наречие.

Селин не отговори. Отблъсна ръката му с десния си лакът, натика лявата си китка в лицето му и я изви. Стрелата се заби в очната му кухина. Той умря мигновено, свлече се като чувал.

– Проклятие... – прошепна Селин.

Извади стрелата, избърса я в кожата и завлече трупа в сенчестия вход. Защо бе изостанал от другите и вървеше пеша? Заради него времето ѝ изтичаше. Скоро щяха да го потърсят.

Добра се до площада след пет минути и само с голямо напрежение на волята запази спокойствие пред гледката. Всяка страна на квадратния площад беше дълга най-малко петстотин крачки, навсякъде имаше бели каменни плочи, а от изток към пирамидата водеше пътека от искрящо бял кварц. Пирамидата се издигаше на поне двеста стъпки, гладка отвсякъде, като се изключат стъпалата към шестте сигнални огъня на върха. Подобаващо внушителна гробница за най-страшните врагове в историята на Балея.

А повторният сблъсък с тях нямаше да закъснее – докато подсъзнанието на Селин немееше пред зашеметяващия градеж, умът ѝ се опитваше да осмисли плътната тълпа от поклонници, коленичили пред отворения вход на тунела.

Мълчаливи и неподвижни, покрили главите си с черни качулки, те приличаха на тъмен килим. Не правеха нищо друго, освен да впиват погледи в черния тунел, оброчен от фенери. Селин усещаше духа на очакване като тежест на гърба си, но още по-силно беше предчувствието за напирашо зло. Единственият звук, освен ударите на сърцето ѝ, беше дишането на поклонниците, бавно и равномерно, сякаш и то беше

неразделна част от ритуала.

Нямаше нужда да се застоява тук. До пробуждането на Върховните вешери оставаха броени дни, ако не и часове. Тя се върна на покрива на склада и потърси мисловна връзка със Стилиан.

– Колко интересно! – мърмореше Стилиан, докато обикаляше около Незнайния. – Закрилник със свалена маска.

Незнайния и Дензър стояха насред залата, от която пищните кресла и маси бяха изнесени – представителите на Школите се канеха да потеглят към малко по-голямата сигурност на своите градове. Не очакваха да се срещнат отново тук преди края на войната. Вътре бяха останали дъски на подпори, скамейки и огнище, над което къкреше котле с вода.

Зад тях до грубата маса седяха току-що пристигналите Илкар и Ериан. Елфът не съдържа радостта си от срещата с Незнайния и възхищението си от Дензър. Барас му напомни да бъде по-сдържан, но и сега беше ухилен до ушите и не си спомняше за сандвичите в чинията до лакътя му.

Ериан пък се бе хвърлила веднага към Дензър, за да го утеши, да облекчи поне малко страданията му, но той едва я забеляза.

Другите старши магове от Школите стояха наоколо. И да не си признаваха, бяха впечатлени от нечуваното постижение, за което Ларион бе платил с живота си.

Незнайния сведе поглед към Господаря на хълма. Пред неговото огромно тяло дори Стилиан не изглеждаше толкова внушително. Войнът се отказа от двуострата брадва, която бе носил като Сол, и отново разчиташе само на тежкия си меч.

– Аз не съм Закрилник – натърти той. – Нито съм плод на експеримент, който ти или друг маг да зяпате. Ако желаеш да говориш с мен, погледни ме в очите.

Стилиан спря.

– Моля те да ме извиниш, Незнаен, но ти все пак представляваш нов етап в магическите проучвания и огромна крачка напред за Ксетеск.

– Аз съм съживен мъртвец – сопна се Незнайния. – Бих предпочел смъртта, но Ксетеск реши друго вместо мен. Повече няма да се разпождате със съдбата ми.

– Говориш малко нелюбезно. В края на краищата ние ти върнахме живота.

Пръстите на Незнайния мигновено стиснаха гърлото на Стилиан и отметнаха главата му назад.

– Не. Вие ми откраднахте смъртта. – Господарят на хълма размърда

ръце и Незнайния го предупреди: – По-добре недей. Не си толкова бърз. – Стисна по-силно и Стилиан се задави. Този път вдигна ръце в умоляващ жест. – Аз избрах кога да умра. Малцина имат тази възможност, а вие ми отнехте и нея.

– Все пак си жив... – изхърка Стилиан.

– Мога да навестя собствения си труп.

– Дензър...

Дензър като че чак сега забеляза спречкването.

– Незнаен, моля те да го пуснеш. Воинът се дръпна и изви глава към него.

– Съжалявам.

Дензър вдигна рамене. Стилиан отпрати войниците от Ксетеск, които бяха извадили оръжията си, но се вторачи с явна неприязън в Незнайния, щом той изръмжа:

– Не съм експонат от колекцията ви, Аз съм един от Гарваните.

– Дензър, искам да поговорим – промълви Стилиан. – Навън.

Дензър въздъхна и го последва, но преди това стисна за миг рамото на Незнайния. На излизане зърна с ъгълчето на окоото предоволната усмивка на Вулдарок.

Стилиан не се отдалечи много от павилиона и напъди с жест помощниците си.

– Каж ми как си.

Дензър си потърка очите. Знаеше, че са хлътнали, възпалени и с тъмни кръгове около тях.

– Не мога да възстановя запасите си от мана, не се съсредоточавам достатъчно за по-сложни заклинания и не успявам да настроя зрението си към спектъра на маната.

Това беше достатъчно за Стилиан, но далеч не изчерпваше истината.

Чувството за празнота проникваше дори в костите му и го вледеняваше. Онази част от съзнанието му, която толкова дълго споделяше със Следника, се бе изгубила. Най-много болеше от загубата на безплътния глас и усещането за друг живот наблизо. Някакво късче от него бе умряло заедно с демона.

– Скоро ще си възвърнеш способностите – ободри го Стилиан. – Нуждаеш се само от отдих. Уви, мъката няма да си отиде толкова лесно. – Гласът му се смекчи. – Съжалявам за смъртта на твоя Следник, но не мога да разбера защо е нападнал отряда на Найър. Това не ми пречи да съм доволен от възмездието, сполетяло предателя.

– Искал е да отвлече вниманието им, защото са били твърде близо. Може би са щели да настигнат Гарваните преди Тривернското езеро. Може би... Мисля си, че не беше принуден да го направи. Искал е да покаже на какво е способен.

– Но той беше само Следник – смръщи се Стилиан. – А ти му приписваш гордост...

– Имал ли сте някога свой Следник? Господарят на хълма завъртя глава.

– Не можете да си представите какво си мислят. Аз вече знам.

Стилиан си подвъка устните, озърна се към разпилените облаци в утринното небе и накрая помоли:

– Покажи ми катализаторите.

– Не са у мен.

– Но къде си ги...

– Носят ги Гарваните. Не биваше да попадат в Ксетеск.

– О, да, не биваше.

Шум в отсрещния край на лагера ги прекъсна. Тропотът на копита се засилваше, скоро Гарваните и Евансън се показаха иззад храстите. Спряха пред павилиона и слязоха от конете. Хирад веднага тръгна към Дензър, но преглътна напирания въпрос щом срещна погледа му. Скло-ни глава почтително и стисна дясната му ръка.

– Споделям болката ти.

– А аз – твоя гняв – усмихна се унило Дензър. Незнайник седеше на скамейка до масата и говореше с Илкар и Ериан. В гърлото на Хирад за-седна буца, той позяпа огромния мъж преди да си възвърне дар слово.

Изражението на лицето, отмерените движения на ръцете, плъзгане-то на дланта по темето и назад към шията... Всичко беше същото. Вме-сто Сол виждаше Незнайния. Без маска, без празен поглед, без брадва, на гърба.

– Слава на всички богове, това си ти!

Незайния стана и двамата се прегърнаха. Хирад го тупна по гърба.

– Как се чувстваш? Незайния се отдръпна.

– Не знам. Поне знам кой съм. – Сви рамене. – Знаех и преди... ти да ме разпознаеш. Но не можех да говоря с теб. Нещо ми забраняваше, само очите ме издадоха. Хирад, аз трябваше да съм мъртъв...

– Само че не си и не ми пука как е станало. Важното е, че те виждам.

– Ще повториш ли думите си, ако пак отидем пред онзи хамбар?

– Ами... да, защо не? – смути се варваринът.

– Защото можеш да ме видиш и там... заровен в земята. Къде е Дензър?

– Отвън – кимна Хирад към изхода на павилиона, отреден за Ксестек. – Защо?

– Искам да се уверя, че е добре.

Хирад понечи да тръгне след Незнайния, но Илкар отсече:

– Не му дотягай! Ела да пийнеш нещо, а и сигурно си прегладнял.

Варваринът го погледна чак когато Незнайния излезе.

– Не, сащисан съм. Какво говори?

Седна до елфа, който му наля вино и бутна пред него чиния с месо и хляб.

– Трябва да разбереш колко му е трудно да свикне. Хирад сякаш отказваше да разбере.

– Слушай – продължи Илкар, – за нас той си е все същият Незнаен – на външност, говор, походка... Във всичко. И душата, и умът, и спомените му са същите. Само че към тях е добавено преживяното, което никой от нас няма да проумее никога. Той знае, че може да изрови собствения си труп от гроба. Поблъскай си главата над това.

Варваринът не отдели много време за мислене.

– Добре де, а защо толкова е загрижен за Дензър?

– Точно сега в главата му е пълен хаос. Ериан може да потвърди, че не във всичко казано от него има смисъл. – Тя кимна. – Опитва се да потисне онова, с което не се справя, затова напред излиза желанието да закриля Дензър. Не забравяй какъв беше Незнайния довчера. Не е забравил и не се знае дали някога ще забрави.

– Той ли е или не е той? – тръсна глава Хирад.

– Да, боговете са ми свидетели. Но има единствени по рода си затруднения, които ще преодолее сам. Дай му време.

– Знаех си, че е прекалено хубаво, за да е вярно.

– Хирад, успокой се. Първо си мислеше, че умира, но се събуди като Закрилник и сега отново е Незнайния. Дай му време! – Илкар разгада разочарованието в очите на варварина. – Разбрахме ли се? – Хирад едва помръдна брадичка. – Добре. А сега яж. За много неща имаме да приказваме, като си починеш.

Селин се събуди от викове навсякъде около нея. Тя лежеше и се ослушваше. Денят бе започнал само преди час и още нямаше пълни запаси от мана след мисловната връзка.

От приказките на западняците разбра скоро, че претърсват навсякъде в Парве. Тя се намръщи и свали маската, после отвори постепенно

очите си, за да не ги заслепи светлината.

Малко не ѝ достигна късмет, щом откриха трупа толкова скоро. Селин пропълзя към парапета, след като се увери по врявата, че точно под нея няма никой. По-назад и в посока към площада крясъците бяха чести и силни, чуваше се тряскане на врати. Търсеха упорито и старателно, което не беше присъщо за западняците, но с тях имаше достатъчно и от поклонниците на Върховните вещири.

Тя оформи мана за прикриващо заклинание, изрече заповедното слово, спусна се на улицата и тръгна към Раздраната пустош. Подмина бързо, но предпазливо последните сгради, никой не я бе подгонил. Заобиколи голяма купчина отломки и се закова на място. Пръстен от западняци, застанали рамо до рамо, обграждаше Парве. Тя се въртна и побягна обратно в града.

Едва навлезе в застроената наново част и видя другата редица – западняци и шамани по всяка улица, надничаха и душеха, не пропускаха мазета и покриви. Селин попадна в гъста мрежа, която се затягаше. Шаманите знаеха, че е наблизо, но невидима, вероятно долавяха, и следите ѝ в маната.

Страхът най-сетне се промъкна в съзнанието ѝ, пипалата на съмнението подронваха увереността. А Стилиан толкова се гордееше с нея снощи, описваше ѝ как тя ще се завърне победоносно в Ксетеск и повече никога няма да се разделят. За миг си върна смелостта.

Западняците бяха препречили всеки път към спасението, освен един. Тя погледна небето. Само хиляда стъпки над земята облаците биха я скрили. Не ѝ харесваше много тази идея, но беше най-добрата, щом нямаше друга.

Изкатери се по стената на плоска барака, а плътната редица настъпваше на стотина крачки след нея. От другата страна на улицата шестима западняци също се качиха върху покрив и тръгнаха по него, разперили ръце. Тя се почуди за миг дали не би могла да им се изплъзне при такова претърсване, но скоро при тях се качи и шаман. Трябваше да се махне веднага.

Притисна се към близкия комин, разсея прикриващото заклинание и се подготви за Сенчести криле. Почти незабавно някой изрева. Отвори очи. Видяха я откъм края на града и мнозина вече тичаха към сградата. Селин се съсредоточи и след секунди беше готова.

Крилете изникнаха на гърба ѝ, трудно забележими на дневна светлина. Пристъпи напред и се издигна, после полетя бързо към Раздраната пустош. Под нея се разнесоха заповеди и мнозина започнаха да стрелят

с лъкове, но стрелите не стигаха до нея. Селин се усмихна. Не искаше да напусне Парве по този начин, но какво толкова... Вече си представяше огнището в кулата на Стилиан.

Нещо я блъсна в гърба, изкара въздуха от дробовете ѝ и я преметна надолу. Тя с мъка задържа крилете и пак се опита да набере височина, но този път сякаш имаше оловни тежести на краката си. Озърна се през рамо. Тънък бял лъч свързваше тялото ѝ с ръката на шаман. А под нея се смееха и подскачаха западняци, обърнали лица нагоре.

Застави се да размаха крилете още по-неистово и като че надделя, но вторият удар по шията я запрати с хълбока напред във висока стена. Тя се стовари зашеметена на земята, а от Сенчестите криле нямаше и помен.

– Дяволите ги взели...

Чуваше доволните викове и трополенето на тълпата. Опря гръб в стената и се изправи, погледът ѝ се избистри. И отляво, и отдясно към нея тичаха стотици западняци. Измъкна меча от ножницата на гърба си. Един от воините в рошави кожи се ухили и размаха брадвата си в отговор. Другите спряха и се отдръпнаха малко, за да не му пречат.

Той беше едър мъж с тежки кости, невчесана черна брада и близко разположени очи. Хвърли се към нея и замахна да я съсече странично. Селин само се гмурна под удара и му разпори корема. Той изпъшка и се притисна на земята, притиснал раната с длани.

След миг стъписано мълчание всички изреваха и се скупчиха около нея. Тя успя да извади и кинжал от ботуша си, после я погълна мелето от кожи, стомана и юмруци.

Първият умря с пронизано от кинжала сърце, вторият се свлече с разсечен крак, но другите хванаха ръцете ѝ и избиха меча. Долепиха я до стената и смъкнаха качулката.

Пак я зяпнаха, но щом се раззикотиха доволно, тя се смръзна.

Мъжете наоколо се настроиха по-нехайно и разхлабиха хватката. Селин завъртя китки, едната стрела прободe някого под брадичката, другата отскочи от нечия глава, но бяха безброй...

Събориха я на земята и с радостно животинско ръмжене разрязаха и съдраха дрехите ѝ. Опипваха, драскаха и деряха, скоро потече кръв от десетина рани. Мяташе се в упорито мълчание, но те я задържаха – разкрачена, гола и изпаднала в ужас.

Откна властен глас, тълпата притихна и направи път на шаман. Той беше на средна възраст, с одежди от дебели платове, а сивеещата му коса бе вързана на опашка. Селин се отърва от ужаса на

неизвестността, защото вече знаеше какво я чака. Стигна ѝ волята да впери поглед в очите му.

– Бре, бре, каква е хубавка – зацъка с език шаманът, разкопча колана си и коленичи между краката ѝ. – Май дълго ще чакаш да те избави смъртта.

Изнасилването беше безмилостно – не само тласкаше с жестока грубост, но и мачкаше гърдите ѝ. Селин не си позволи да почувства унижението и болката, само вдигна глава да го погледне още веднъж.

– За да си го извадиш, ще трябва да ме разрежете – обеща и натисна с все сила кухия кътник в устата си.

Отровата я порази мигновено и всеки мускул в тялото ѝ се сви с необузdana сила. С последния изблик на мана чу и последния звук в живота си – писъците на шамана.

ГЛАВА 26

Страдалческият и яростен вик на Стилиан се чу и на другия бряг на Тривернското езеро. Последният прилив на мана от умиращата Селин беше като кол, забит между очите му. Шестима мъже го укротиха с голяма борба, а чак второто заклинание го потопа в сън, но и тогава сълзите се стичаха по лицето му, а бузите му пламтяха в треска. Когато се събуди, погледът му бе помръкнал и той закричи веднага към павилиона, решен да не губи нито час повече.

Креслата бяха върнати за малко в залата, подредени в плитък полумесец от едната страна на дъсчената маса, на която обаче имаше покривка, свещи, гозби и вино. Стилиан седна до Барас в средата, Вулдарок беше отляво, Херист – отдясно. А отсреща се настаниха Гарваните. На скамейката пред масата бяха Дензър, Илкар и Хирад. Незнайния стоеше зад тъмния маг. Зад тях седяха Уил, Троун, Джандир и Ериан, поканени по-скоро като наблюдатели.

Нямаше предварителна уговорка за какво ще говорят. Само до преди ден подобна среща щеше да е немислима. Но положението се влоши дотолкова, че Гарваните склониха да обсъдят с другите какво смятат да правят отсега нататък.

Стилиан, който неспирно сплиташе пръсти, бездушно ги осведоми за решението да получат помощ в минаването през Подкаменния проход, но засега не разкриваше с каква магия ще бъде превзет. Дензър се взираше в него и ненатрапчиво се опитваше да долови чувствата му. Господарят на хълма усети допира на съзнанието му и го погледна измъчено.

– Те ми отнеха Селин. Ще им го върна тъпкано.

– Съжалявам, господарю.

– Сега вие ми кажете какви са намеренията ви, след като минете през прохода.

– Не – отсече Хирад.

– Моля? – слиса се Вулдарок.

И другите представители на Школите се наежиха.

– Хирад, бъди по-тактичен, моля те – неловко промълви Илкар. – Той искаше да каже, че...

– Няма да ви кажем, защото не е и нужно да знаете, за да сме в по-голяма безопасност. А пък ние няма как да знаем какво ще решим,

докато не видим отблизо срещу какво сме изправени. Известно ви е, че ще се отправим към храма на Повелителите на мрака. След това – към Раздраната пустош. – Хирад си наля вино. – Друго няма засега. Ще ви известяваме докде сме стигнали.

Седящите около масата се смълчаха, някои от изумление, други от уплаха. Само варваринът беше невъзмутим.

– Е? – разпери ръце накрая. – Какво ви притеснява?

– Хирад – започна Стилиан, – притеснява ни това, че нямаш представа с какво се захващаш. Нехайно ни казваш, че ще отидете с най-могъщото заклинание, сътворявано някога в Балея, към вражеските земи, все едно сте тръгнали на разходка в гората. Не можем да си позволим провал – тропна той по масата.

– Да, ама ако погледнеш през моите очи, престарахте се да ни провалите, откакто ни наехте за тая задача. – Хирад се понадигна от скамейката и се наведе чак до лицето на Стилиан. – Знаем как да си свършим работата и ще успеем, ако ни оставите на мира. – Седна, но изпъна показалец към Господаря на хълма. – И повече не ми разправяй, че не разбирам какво става, щом още седя до Дензър, след като толкова много от приятелите ми са мъртви или се крият.

У Стилиан уважението надделя над силния гняв, но той старателно отбягваше погледите на другите старши магове.

– Не съм свикнал с такова пренебрежение към моя ранг – изрече той съдържано.

– Не съм се подигравал на ранга ти – отвърна варваринът. – Само обясних на всички ви кой е най-прекият път към победата.

– Време е да продължим нататък – обади се Херист. – Убеден съм, че всички вярваме в способността на Гарваните сами да се избераат най-доброто решение. Но според мен е Най-благоразумно ние, представителите на Школите, да съхраняваме двата катализатора, докато не бъде взет и третият.

– Знаех си – подхвърли Хирад.

– На какво се усмихваш?

– На това, че ме вземате за идиот.

– Хирад – намеси се веднага Илкар, – дано не си направил каквото подозирам...

Дензър обаче плесна варварина по гърба и се разсмя, колкото и да беше намусен досега.

– Чудесно, Хирад, браво на теб.

Стилиан се вторачи в Дензър, Барас – в Илкар.

– Обяснете ми – настоя Вулдарок, чиито бузи пак се зачервиха. – Мразя да ми се присмиват.

– Уверявам ви, че се смее само на дарбата му да ни удивлява непрекъснато. Хирад, кажи ни къде са катализаторите.

Варваринът вдигна рамене.

– На място по пътя оттук до стопанството, където бяхме отседнали. Не ми се ще да го описвам подробно. И преди да се развикате, искам да знаете, че ми дойде до гуша от хора, които все напират да ми дърпат конците. Просто се погрижих Гарваните да имат с какво да се пазарят, та никой да не ни преметне отново.

– Но нали знаеш, че ви нападна изменник от Ксетеск! – Вулдарок удари с юмрук по облегалката на креслото си. – И сега никой не охранява най-скъпоценните предмети в Балея...

– Но и никой няма да ги открие – натърти Хирад. – Все ми е едно кой ще реши да ни убие. Важното е, че се доверявам само на трима магове в целия свят – ето ги, седят сред Гарваните. Сега трябва да минем през прохода, без да протакаме повече. Ако сведенията ви са точни, западниците ще бъдат при нашите граници след най-много четири дни. Нямам желание да се блъскам в тях, докато се провирам под върховете на Чернотрън.

Дензър се подсмиваше, Незнайния го гледаше, Илкар зяпаше Хирад с увиснало чене, а старшите магове бяха онемели от ярост. Но не и Херист. Той пръв се надигна от креслото.

– Поздравявам те, Хирад. Ти надхитри всички ни. Засега... Жалко че не ни се доверяваш, защото всички искаме да опазим Балея. Надявам се и в идните дни да си толкова находчив. Започва жестока игра за нашите земи и Крадеца на зората е единствената карта в ръцете ни. Престъпно ще е да я изгубим.

– Абе ти съвсем ли изкуфя?! – избухна Илкар, когато само Гарваните останаха в павилиона.

– Получихме каквото искахме. Защо се сърдиш?

– Защо ли?... – заекна елфът. – Ти ще проумееш ли някога колко могъщ е Стилиан? Или другите представители на Школите? Кому беше нужно да им натриеш носовете? Не стига това, ами си зарязал катализаторите в някоя ливада. Да не мислиш, че ще цъфнат и ще вържат там?

Хирад се хилеше.

– Отпусни си душата, Илкар. Сега ще ти кажа... А ония дали подслушват?

– Друго не бих очаквал от тях – промърмори елфът. Хирад го

погледна многозначително. Илкар въздъхна, промълви няколко думи и разпери ръце, сякаш обгръщаше всички в нещо невидимо. Звучите извън павилиона заглъхнаха.

– Хайде да чуем къде си зарязал катализаторите?

– Ей толкова далеч са от нас – показва варваринът с палец и показалец.

– Май не схващам – примигна елфът.

Хирад издърпа верижка изпод ризата си. На нея висяха значката и пръстенът.

– Щели да цъфнат и да вържат... Ти за какъв ме вземаш?

След пристигането на Дарик градчето до прохода стана неузнаваемо. Възстановиха отводнителните канавки и по главната улица имаше само един-два пръста кал, а вятърът я изсушаваше бързо. Около сградите бяха гъсто наредени палатки и заграждения за кавалеристите и конете им, а и за петте хиляди пехотинци – авангарда, пратен да брани източния вход от набези на западниците.

Войската строеше укрепления на повече от един изстрел с лък от входа. Нищо не нарушаваше тишината в прохода. Нито един от маговете, влезли там под прикриващи заклинания, не се завърна. Западниците като че чакаха нещо повече от подкрепления. Дарик се безпокоеше, а това означаваше, че надушва нещо, свързано с магия.

Два дни след тръгването от Тривернското езеро Гарваните се появиха при прохода. Съпровождаха ги тридесет магове от Ксетеск. Вечерта преди опита за превземане на прохода Дарик чу подробности за новата нападателна магия на Тъмната школа. По-късно използва шанса да се поупражнява с Хирад в бой с мечове, за да пропъди от въображението си виденията. Веднага се бе настроил дружелюбно към варварина и дори малко му завиждаше за ролята, която имаше, и за непреклонния инат.

На следващата сутрин новите отряди на западниците щяха да бъдат на един ден път от прохода и Дарик се ядосваше, че не биваше да чакат, докато всички врагове се напъхат в капана. Причината беше не само в необходимостта Гарваните по-скоро да минат отвъд планините. Трябвало и измеренията да са подходящо съчетани. Надяваше се някой да прояви любезност и да му обясни най-после какво означава това.

В Гиернатския залив духаше южен вятър. Следобед небето беше чисто, но после се струпаха тъмни облаци. Далеч навътре в океана вече валеше, водата и небето се сливаха в сива мътилка. През нощта дъждът щеше да стигне и до сушата.

Бароните Блекторн и Гресе стояха на полегатия източен бряг на

залива, покрит с пясък, а не с чакъл. Вдясно от тях планините Чернотрън започваха със стръмни канари, за да се проточат на шестстотин мили чак до северния бряг на Балея при Тривернския залив. А зад тях, на някакви си два часа път, бяха укрепеният град Блекторн и неговият замък.

Средището на най-могъщия барон в Балея преграждаше пътя на север към Подкаменния проход, а донякъде и на югоизток към Гиернат. Повечето от седемте хиляди жители се занимаваха с миньорство и селско стопанство и бяха сериозно допълнение към постоянната войска на барона.

С доведените от Гресе четиристотин войници и наемници защитниците на южна Балея наброяваха хиляда редовни войници и две хиляди запасници и нито един от тях не беше в повече. Според пратените от Подкаменния проход сведения поне шест хиляди западници щяха да прекосят залива. Предстоеше тежка кървава битка.

Около бароните стояха магове и адютанти. Маговете подпомагаха очите си със заклинанието Орлов взор и съобщаваха какво откриват в другия край на залива. Там пясъкът бе почернял от лодки и воини.

– Изглежда са доста над шест хиляди – каза Гресе. Един маг се обърна към него.

– Няма как да ги преброим. Заемат поне пет километра от брега, но това е заради многото лодки, които носят. Прииждат още отряди от югозапад.

Блекторн се прокашля. На четиридесет и няколко години високият мъж още беше с черна брада, вежди и коса. Смееше се рядко, не понасяше глупаци и по припряната му походка със забит в земята поглед личеше колко е угрижен. Също като Гресе носеше дебело наметало върху бричовете, ризата и кожената туника.

– Товарят ли снаряжението си?

– Да, господарю – потвърди неговият старши маг.

– Значи ще отплават скоро. Подозирам, че чакат само да се стъмни.

– Вероятно.

– Хм... – Баронът приглади брадата си. – Искам да потопите колкото може повече от тези лодки, без да се изтощите докрай. Горещ дъжд, Огнени кълба, Ударни вълни, Леден вятър – каквото предпочитате. Отдели половината си магове за това, ще ви пазят сто войници. Искам и магически капани в пясъка, нека първите лодки, стигнали брега, да пламнат, за да пречат на врага. Не позволявайте да ви връхлетят. Щом повече западници се доберат до сушата, отстъпете към замъка. Те не

могат да превозят коне, значи ще им се изплъзнете. Всичко ли разбра? – Магът кимна. – Аз и Гресе се връщаме в града. Там ще им се опълчим по-сериозно.

Блекторн, закрачи към коня си и слугата му подаде юздите. Гресе не изостана. Усмивваше се – на западняците нямаше да им е лесно да продължат към Подкаменния проход и Гиернат.

– Какво правят останалите от Търговския съюз? – промърмори Блекторн.

– Твърде заети са в свадни войски да завземе моите владения, за да ни помогнат, или прекалено твърдоглави, за да повярват в опасността. А и всички са свикнали да не се доверяват на Школите.

– Което доскоро беше благоразумно. – Блекторн го погледна. – Какво реши за твоите поданици?

– В Таранспайк ли? Още са в замък, но им наредих да не оказват съпротива, ако някой се опита да ги обсади. Не си струва. Синовете ми са там, ще ги изведат на безопасно място, разполагат с моя печат и могат да настанят хората ни в Корина за моя сметка, ако се наложи. Той няма да се занимава с тях, ако се предадат.

– Той? За Понтоа ли говориш?

– Да.

– Хм... Гресе, никога няма да забравя това.

– Правя го за Балея, не само за теб.

– Но единствен ти имаш доблестта да застанеш до мен. С огромно удоволствие ще постъпя по същия начин, когато дойде времето да си върнеш Таранспайк. Тъкмо заради отрепки като Понтоа настъпи такъв упадък в Търговския съюз и нямаме силата да се браним. Алчността му е изляла ума, но скоро ще трябва да си плати за това. Лично ще се заема с него. – Изражението му стана по-благородно и изненада Гресе. – Стига да оцелеем, разбира се. Но сега за двама ни е време да си сгреем краката пред голямото огнище, да опитаме най-доброто вино от моите изби и да чакаме сигнала.

Бароните пришпориха конете си към град Блекторн.

ГЛАВА 27

Съдбовното за Подкаменния проход утро започна без дъжд, но над планината отново се събираха тъмни облаци. По зазоряване кавалерията на Дарик се подготви за атака и потегли към прохода. Пред бавно напредващата колона вървяха тридесет магове от Ксетеск, млади и стари. Всички носеха емблемата на Господаря на хълма – кула над корона, извезани със злато на черен фон.

Гълчавата притихна, щом конниците се подредиха зад маговете. Гарваните язدهа най-отзад. Чуваха се само чаткане на копита, неспокойно цвилене на коне и плющене на стотици наметала, подмятани от вятъра.

Дарик яздеше с гордо изправени рамене. Първият генерал на сборна войска от четирите Школи след толкова столетия – чест, за която дори не мечтаеше доскоро.

Но сега пред него маговете очакваха заповед, а зад гърба му петстотин конници щяха да се втурнат в прохода, когато им даде знак. Всяка стотна имаше свои защитни магове, които да я пазят от вражески стрели и копия, както и от магия, а и да осветяват прохода.

Хирад, Илкар, Ериан и Незнайния бяха около все още бледия, но по-приказливо настроен Дензър. Джандир, Троун и Уил – с още повече бели косми по главата – говореха помежду си. Хирад се подсмихна тъжно, защото си спомни първите дни на Ричмънд, Талан и Рас в отряда. И новациите скоро щяха да се почувстват наравно с останалите... ако доживееха.

– Какво ще направят сега? – попита варваринът. – Ще бъде нещо страховито, щом са се събрали тридесетима...

Дензър вдигна рамене.

– Гледката ще си струва чакането.

– Стига де, сигурно вече се досещаш – укори го Илкар. – Щом ще ни покажат плодовете на двайсетгодишни изследвания, все трябва да си дочул нещо в Ксетеск.

– Ха... Ти май си мислиш, че нашите изследователи са открити като вашите. Не забравяй, че в Ксетеск сътворяването и овладяването на ново заклинание е най-прекият път към званието Магистър.

– Ако няма да споделиш никакви слухове с нас, дръпни си ръката от кръста ми – усмихна се Ериан.

Дензър не помръдна.

– Не искам да развалям изненадата, а ако не се лъжа, ще бъде нещо невиждано досега.

– Поясни, моля те – обади се Незнайния, който рядко отваряше уста и не се отдалечаваше от тъмния маг.

Дензър се подвоуми.

– Добре... Ще кажа само, че това е пространствена магия, неимоверно трудно е да задържиш заклинанието под контрол и ако не ме лъже усетът, свързано е с вода.

– Вода... – повтори Хирад.

– Просто гледайте – поклати глава Дензър. Дарик каза на маговете да започват.

Двадесет и един от тях пристъпиха напред и се подредиха като три страни от квадрат. Старшият заповяда оформяне на маната и в следващия миг всички наведоха глави, а ръцете им се изопнаха, сякаш задържаха огромна тежест. Стискаха клепачи и се отметнаха назад. В мигове те на измамен покой Дензър изпъшка, щом усети формата на маната.

– Ама че е мощно...

Маговете закрчиха към входа на прохода. Все още не се виждаше никой навътре.

– Готови за Въздушна защита!

Трима магове от Джулаца започнаха заклинанието, с което щяха да пазят беззащитните срещу обикновена атака магове от Ксетеск.

Когато до тъмната паст на прохода оставаха двайсетина крачки, оттам полетяха първите стрели, но отскочиха от непробиваемата, макар и невидима защита, която отдавна бе усъвършенствана в Джулаца.

Тъмните магове спряха, но продължаваха да се трудят над формата на маната. Дензър бе пренастроил зрението си и се слиса от вида на заклинанието. Структурата му хем изглеждаше хаотична, хем притежаваше чудат ритъм и симетрия. Формата беше грамадна, обемът ѝ бе по-голям от входа на прохода.

– Никога не съм...

– Невероятно е – потвърди Илкар.

– И неустойчиво – добави Ериан. – Дано го задържат.

– Как го виждате? – попита Уил.

Описаха му пулсираща тъмна синева с променливи краища, чийто оттенък напомняше за могъществото на океан. Пронизваха го оранжеви ивици, преливащи се неспирно, които ту се увиваха в спирали, ту се разделяха. За всеки маг това беше възплъщение на красотата, за другите –

нещо, което умовете им отказваха да възприемат.

Напред изтичаха стрелци с лък и двайсетина западнци с мечове изскочиха от прохода, дебелите мъхнати кожи на дрехите се гънеха по телата им, плитките подскачаха на гърбовете, очите им святкаха диво под масивните чела.

Стрелците опънаха лъковете си и крясците секнаха. Оцелелите избягаха в прохода.

– Пускайте! – нареди веднага след това старшият маг от Ксетеск.

Успоредно на земята светна червена линия, увиснала десетина крачки над входа. След един удар на сърцето се появиха още три и във въздуха възникна съвършен квадрат със страни по петдесет стъпки. Линиите съскаха и прашяха, но не помръдваха. Зад квадрата маговете се наклониха още повече назад, изпълнали ръце и стиснали празното пространство. Изглеждаше неизбежно да паднат по гръб, но се държаха за оформената мана.

– Свържете и отворете! – заповяда старшият маг. Въздухът забръмча, линиите на квадрата се оцветиха в цялата пъстрота на видимия спектър. Двама магове отлетяха встрани и застинаха в калта, над дрехите, кожата и косите им се виеха струйки дим. Ушите на околните звъннаха от кратката тишина. След това страшният грохот на вода заглуши всичко останало.

Рукна поток от морска вода с обхвата на квадрата. Изригна бясно от пространството между измеренията и се блъсна в твърда повърхност далеч навътре в прохода. Бушуваше неспирно и несъмнено помиташе всичко по пътя си.

Маговете се бореха да закрепят квадрата, който се гънеше над земята. Водата изтръгваше от корен бурените, прораснали около входа, остъргваше и пръстта до гола скала, навсякъде потичаха нови разпенени ручей. А ехото носеше от прохода бучене, равняващо се на тътена от небето. Чуваше се грохот на откъргени камъни, пукане на греди, нацепени като съчки. И съвсем слабо, може би само във въображението на свидетелите, писъци на пометени хора. През тази мощ можеха само да немят.

Илкар изруга под носа си.

– Черпят вода направо от океан. От проклет океан в друг свят...

И да бе извикал, никой нямаше да го чуе.

Маговете сякаш удържаха стихията цяла вечност, макар че се изтощаваха пред очите на останалите. Успяха да свържат измеренията за повече от две минути. Накрая магическият водопад изчезна с внезапността

на появата си.

Стряскащата тишина беше нарушена от възклицания. Но изцедените докрай магове нямаха сили дори да се поздравят един друг. Просто се свлякоха на земята.

Другите се развикаха възторжено вместо тях, но Дарик ги прекъсна гръмогласно:

– Отдръпнете се!

Конниците хванаха юздите по-здраво, а други магове от Ксетеск и Джулаца изтичаха да изнесат изтощените, за да разчистят пътя на кавалерията.

Дарик вдигна меча си нагоре и Гарваните също яхнаха конете си.

– Щитове и светлина! – заповяда генералът.

Маговете на конницата извършиха заклинанията си бързо и безпогрешно, над колоната се появиха две дузини светлинни кълба.

– Напред!

Дарик рязко махна с ръка и смуши коня си в хълбоците. Изпод копитата се разхвърча пръст, отсечените заповеди на стотниците се смесваха с шума от подкови и хамути.

От пукнатините над входа още се стичаше вода, когато кавалерията на Школите нахлу в Подкаменния проход.

Гресе и Блекторн решиха да гледат началото на втората война със западняците от хълмче само на триста крачки от брега, където нашествениците щяха да стъпят на сушата.

Щом се развидели, бароните видяха, че западняците са навлезли в залива с надеждата мракът да ги скрие. Блекторн очакваше точно това и авангардът му на брега бе готов три часа преди изгрев.

Той плъзна поглед по съдовете, на които се бяха натоварили западняците – от малки гребни лодки с по десетина души до търговски кораби, които можеха да натоварят стотици. Странна гледка, още по-тревожна заради пълното мълчание.

Чуваха само шумът на вятъра в платната и плискането на вода по веслата.

През нощта в залива вилня буря и Блекторн се досети, че е забавила нашествениците. Явно се бяха надявали дневната светлина да не ги свари далеч от брега.

На сушата ги чакаха четиридесет магове. Тридесет от тях щяха да пречат на десанта, другите десет щяха да пазят тях и стотната от мечоносци, на които бе възложено да отблъснат първите слезли на сушата врагове.

А в пясъка бяха скрити невидими защитни заклинания, всяко способно да погуби с взрив поне десетина от враговете. Маговете щяха да ги задействат при отстъплението.

Блекторн каза на хората си, че е доволен.

– Ще им дадем добър урок.

Корабите и лодките доближаваха, по носовете им се бяха накачулили западняци, които безмълвно сезираха в брега. Гресе не бе очаквал това мълчание.

– Това са поне четиристотин съда...

– Няма да са толкова още дълго – напомни Блекторн.

Вражеският флот настъпваше към източна Балея в необичаен покой, но скоро съвсем различна буря от снощната щеше да забушува в Гиернатския залив.

До брега оставаха около двеста разтега, когато маговете се разделиха на три групи и застанаха на дюните над него. Старшият сред тях каза:

– Виждате добре целите си. Ако объркате заклинанието, не стойте тук в опит да го повторите. Ако го извършите успешно, също не се размотавайте на брега. Искам да видя всички ви в замъка и след половин денонощие да сте бодри и възстановени. Започнете, щом сте готови.

Гресе чуваше тихите напевни гласове, докато маговете насочваха маната. И след две минути избухнаха пламъците.

На стотици крачки пред тях големи огнени капки се посипаха нагъсто от ясното небе върху корабите. Впиваха се с пушеци в дървото, прогаряха платната, подпалваха кожи и коси. Не причиниха вреда на големите кораби, където имаше шамани, но в лодките тутакси започна паника.

Стотици малки пожари се разпалваха по всяко открито парче дърво, платната се изпепеляваха за секунди, овъгляваха се ръце и глави. Страхът лиши ордата западняци дори от подобие на дисциплина. Насред гъсто наредена група кораби един капитан завъртя руля с все сила, за да не попадне точно под Горещия дъжд, и направо премаза изпречила се пред кораба лодка с гребци. С мнозина се случи същото, корабите се накланяха и десетки войници се премятаха зад борда. Водата сякаш кипна от размахващите ръце оцелели сред вълните, от бясно потапящите се весла и съскащите огнени капки.

Вой от болка, писъци на умиращи, пукот на пламъци, трясък на разбити корпуси... А останалата част от флота нито можеше да забави ход, нито да обърне в гъмжилото. Още кораби и лодки навлизаха под Горещия дъжд, врязваха се в опустели догарящи съдове и доубиваха

удавници.

Заклинанието се изчерпа, но западниците нямаха време да си отдушнат. Повечето големи кораби се измъкнаха от гъстите пушеци и натъпканите по палубите хора крещяха свирепи закани.

Но след миг Огнени къмба озариха небето. В тях се съчетаваше мана от трима или повече магове, заклинанието придобиваше огромна сила. Десетки жълти и оранжеви топки колкото човешки ръст се стовариха като падащи канари върху защитените с магия платноходи. Само някои се изплъзнаха в морето. Гресе видя как точно пред него едно къмбо се разпръсна по палубата и за миг превърна кораба, натоварен с поне триста души, в пламтяща изтърбушена черупка.

Той се извърна. Откакто воюваше, наблюдаваше какво причинява съчетанието между бойната магия и настървението на войниците, но за пръв път присъстваше на такава касапница. Виковете на поразените от огъня щяха да звучат в спомените му до последния миг от неговия живот. Не бе виждал досега и враг, който да е толкова неподготвен за мощта на хвърлените срещу него заклинания. А тук имаха само четиридесет магове. В замъка чакаха още два пъти по толкова.

Блекторн гледаше със съдържано задоволство.

– Не забравяй, че дойдоха да ни изтребят, да ни отнемат земите и да заличат от Балея дори нашите следи. Ако магията на техните шамани е слабовата, няма да ги жала.

– Но защо не предпочете да ги направиш на пух и прах, докато още са в морето? – учуди се Гресе.

– Не смеех да се надявам, че ще им навредим толкова – призна Блекторн и си прехапа устните. – И не биваше да оставям града без защитата на магове. Ами ако ни подгонят дотам, без да спират?

Западниците напредваха към брега, а противниците им бяха подготвили още неприятности. Горящите останки от кораби и лодки се бяха разпръснали на половин миля, но стотици не бяха засегнати и се провираха между тях. Първите западници стъпиха на сушата, но там хората на Блекторн ги посрещнаха с огън и меч.

Войниците на барона имаха огромното предимство на по-високата позиция, а откъм дюните ги подкрепяха стрелци с лъкове.

Изпълниха желанието на Блекторн и подпалиха първите лодки, за да пречат още повече на следващите. Маговете нямаха мана за повече заклинания и се втурнаха към конете си. Баронът виждаше, че западниците могат да прегазят малкия му отряд за минути, и заповяда отстъпление.

Почти без загуби спечелиха в първия сблъсък от войната. Онези, които ги подгониха, умряха в огнените капани, заложени в пясъка. Високи ивици от оранжев, жълт и син пламък плъзнаха по брега и погълнаха всичко по пътя си.

И въпреки всичко на източния бряг на Гиернатския залив стъпиха хиляди западници. Блекторн се изви на седлото да ги погледне и се усмихна.

– Никой няма да превземе моя замък – каза си тихо. – Никой.

Гресе го чу, обзет от съмнения. Да, победиха, но димът се разпръсваше и прииждаха още лодки. Явно бяха подценили нападателите. А следващия път нямаха с какво да изненадат техните шамани.

Всичко щеше да се реши под стените на замъка Блекторн.

Подкаменният проход бе резултат от неимоверен труд по разширяването на естествен процеп, криволичещ в планинските недра. Много години и десет пъти повече хора бяха изгубени в прокопаването му, започнато от група барони – предшествениците на Търговския съюз на Корина. Но накрая имаха безопасен пряк път през почти непроходимата планинска верига, разделяща Балея.

Близо до входа височината се снишаваше, колкото да мине каруца с чергило, и започваше да се издига чак триста крачки по-навътре. Но ширината навсякъде беше най-малко две каруци. Проходът минаваше през невероятни естествени кухни и прекосяваше по мостове пропасти, чието дъно бе осеяно с костите на окаяници без късмет или жертви на убийства. Дори в галоп конник можеше да стигне до другия край за четири часа.

Още с влизането в прохода Дарик се стъписа от опустошението, което бе причинила магията на Ксетеск, свързала измеренията. Светлинните кълба прогонваха мрака около кавалерията, която напредваше покрай останките от укрепленията на западниците. Въсщност нямаше почти никакви следи, че някой е градил тук защитни позиции.

Тук-там стърчаха късове дърво от пукнатини, виждаха се и разхвърляни камъни до стените. От западниците нямаше и помен.

Нататък проходът се разширяваше и нагоре, и от двете страни. Дарик накара коня си да забави ход, щом зърна ужасяващо очевидните последствия от заклинанието. Знаеше, че тук западниците са подготвяли най-силен отпор – стрелкови позиции за големи арбалети и катапулти, улеи за изливане на горящо масло. В скалите бяха издълбани казарми за няколко хиляди войници, същински лабиринт от стаи и коридори се простираше на поне половин миля отляво и отдясно.

Но тишината, в която бълбукаше течаша вода, стигаше като доказателство колко точно бяха пресметнали всичко маговете от Ксетеск. Могщият поток океанска вода, прехвърлен с огромна скорост между измеренията, бе придобил неумолима сила в тясното каменно гърло след входа, преди да залее неподготвените за стихията западняци.

Не би ги спасило нищо друго, освен навременно изтегляне от прохода. Водата бе нахлула във всяка кухня, за да заличи тяхното присъствие. От някои по-високи позиции още се стичаха ручейчета. Дарик чуваше зад себе си приглушените възкличания и слисаното мърморене на хората си.

– Нямало е къде да избягат – прошепна си той и се учуди на мимолетното съжаление към обречените.

– Да претърсим ли казармите? – попита един от заместниците му.

Дарик завъртя глава.

– Едва ли ще ви хареса онова, което ще заварите там. – Подкара коня в тръс, но още се озърташе. – Докъде ли е стигнала водата?

– Маговете от Ксетеск казаха, че се е процедила в пропастите чак когато е заляла една трета от прохода.

– Питам се докъде трябва да им бъде позволено да стигнат в тези техни проучвания... – промърмори генералът.

Подобни съмнения тормозеха и ума на Илкар, откакто светлинното кълбо на Ериан показа на Гарваните как потопът е помел западняците.

– Не знаем достатъчно как това прехвърляне на материя влияе и на двете измерения.

– Зависи колко често ще бъде използвано заклинанието – отвърна Дензър. – Количеството вода, което видяхме днес, е нищожно за мащабите и на двата свята.

– Не можеш да отречеш, че равновесието бе нарушено, макар и в твърде малка степен.

– Да, но ако преместиш пясъчинка от едното блюдо на везните върху другото, разликата няма да се забележи.

– Само че някой ден поредната пясъчинка ще наклони везните, ако местиш само от едното блюдо в другото. Какво ще стане тогава?

– Колко жалко – промълви Незнайния, – че всички мислят само как да използват такива заклинания във войната. А биха могли да прехвърлят вода от голямо езеро в измъчени от засуха земи...

Преди сборната кавалерия на четирите Школи да доближи западния край на прохода, навън се бе здрачило. Чак там се натъкнаха на първия жалък опит за отпор. Личеше, че вестта за водното заклинание на

Ксетеск е стигнала дотук и страхът от повторението му е надделял. Опустелите стражеви постове бяха красноречиво свидетелство.

В края на прохода обаче видяха набързо стъкмено укрепление, което препречваше пътя. Двайсетина западници си бяха наумили да не допуснат нападателите в западните земи. Всички имаха лъкове или арбалети, но Дарик спря недалеч от тях, уверен в защитата, която му осигуряваха маговете.

Един от западниците се развика:

– Вашите магии няма да ни възпрат. Зад мен се събират войски, които ще ви изхвърлят от Балея, и Повелителите на пустошта ще си възвърнат величието. Нашата магия пък ще ви направи безпомощни. Върнете се да изкопаете гробовете си.

– Махнете се или умрете – кратко заповяда Дарик.

– Не можете да ни сторите нищо.

Генералът се усмихна зло и се обърна към своите магове.

– Нямам време за празни приказки. – Вдигна три пръста и предложи: – Адски огън?

Те кимнаха и се подготвиха за заклинание. Дарик пак се вгледа в западниците.

– Помолете се за последен път на боговете си, които и да са те.

Обърна коня си и се върна при конницата. След минута укреплението и защитниците му бяха пометени от пламъците. Половин час покъсно магът, излязъл на оглед под прикриващо заклинание, се върна да съобщи, че пътят на запад е свободен. Кавалерията излезе от прохода.

– Разпердушинихме ги – промълви Дарик, докато сподели питие на прощаване с Гарваните до западния вход.

– Жалко че се разкарахте чак дотук – ухили се Хирад. – Ние сами можехме да превземем укреплението.

Дарик се разся.

– Не се съмнявам.

– Какво ще правите сега? – попита Троун.

– Ще браним прохода, докато не се укрепим от тази страна. Най-добрият начин да спрем западниците е да не ги допуснем отново в Подкаменния проход.

– Няма да ви е лесно – обади се Джандир.

– Няма – кимна генералът. – Но скоро тук ще дойдат пет хиляди пехотинци, а ако тази нощ успеем да си починем, утре маговете ще ни помогнат да задържим позицията. Но вие... Пада ви се най-трудната задача.

– Така си е – каза Хирад, – още един добър боец нямаше да ни е из-
лишен. Няма ли пак да помислиш за поканата ми да дойдеш при
Гарваните?

– Засега ще си остана кавалерист.

Варваринът вдигна глава. Облаците от тази страна на планините се
бяха разнесли, но на запад тъмнееха.

– Илкар, твоите очи откриха ли нещо пред нас?

– Нищо, освен хълмове, дървета и хубави плодородни земи. Много
ще ми бъде приятно, ако и занаят не се мяркат западници.

– Време е да тръгваме, за да намерим закътано място, където ще
прекараме нощта – настоя Незнайния. – Вредно е за здравето да се по-
майваме тук. Троун, уверен ли си, че знаеш откъде да минем?

Троун кимна и яхна коня си.

– Разгледах подробно картите. Хирад стисна ръката на Дарик.

– Опитайте се да удържите прохода. Може да имаме потеря по пе-
тите си, когато опитаме да се върнем оттук.

– Гледай да останеш жив. Искам пак да се пробвам в бой с дървени
мечове срещу теб.

– Четири на две за мен ли бяха?

– Четири на три. Късмет!

Гарваните потеглиха и скоро се изгубиха от поглед.

ГЛАВА 28

Укрепеният глад Блекторн бе построен в плитка долина недалеч от планинското подножие. Онези, които го бяха изградили, знаеха какво тактическо значение има, тъй като контролираше пътищата на север към Подкаменния проход и на югоизток към Гиернат. Блекторн беше убеден, че западниците ще се стремят да превземат града, за да нападнат силите на Дарик и донякъде да улеснят похода си срещу голямото пристанище.

Отрядът, пресрещнал нашествениците на брега, се върна в замъка към средата на облачното ветровито утро. Останаха само скрити съгледвачи, които да следят придвижването на западниците навътре в сушата.

Отбраната на замъка изглеждаше сравнително лесна задача. Онези жители на града, които не можеха да участват в сраженията, вече бяха преполовили пътя към по-добре защитения Гиернат. Някои тръгнаха направо към Корина Блекторн бе решил да изгради двуслойна защита.

Стените на самия град бяха яки, но нямаше да устоят на неспирните атаки на многохилядна войска. Там той разположи три четвърти от стрелците си с лък и петдесет познавачи на нападателната магия. Имаше и достатъчно магове, които да ги пазят от вражески обстрел. Защитниците трябваше да отстъпят към замъка веднага след първия пробив в отбраната. Блекторн се надяваше, че дотогава под стените ще се е натрупала камара от трупове на западници.

Замъкът беше сърцевината на плановете му. Отвесните стени около централната твърдина се издигаха седемдесет стъпки над града. На шест места имаше и издадени навън кули за наблюдение и по-удобен обстрел.

Северната порта бе цялата обкована с желязо, кулите от двете ѝ страни почти не позволяваха врагът да доближи с таран, за да си пробие път в крепостта. А пред портата чакаше конница, която да отблъсне обратно към южната страна всеки вражески отряд. По стените се бяха наредили стрелци, мечоносци и магове. В твърдината – кръгла кула с наредени в квадрат бойници на върха още петдесет стъпки над стените, бяха бароните и охраната им, лечителите, готвачите и мнозина от наемниците, които бе довел Гресе.

Имаха запаси от храна за три месеца, а Блекторн смяташе, че ако дотогава всичко не е приключило, Дарик ще е отблъснат извън

Подкаменния проход, Балея ще е безпомощна пред грабителите, а поражението – неминуемо. Сега оставаше само да чакат.

Западняците не ги накараха да чакат дълго.

Стилиан, чийто ум още беше обгърнат в мъглата на яростта и неутолимата жажда за мъст, спря в ранния следобед пред източния вход на прохода, придружен от сто Закрилници. Стражата го гледаше уплашено, но тези войници си знаеха задълженията. Не го пускаха да влезе.

– Моля ви да обясните по каква работа дойдохте – каза един от тях почтително.

– Да изстребвам западници – бездушно отвърна Господарят на хълма и лицето му показваше, че няма да търпи възражения.

– Заповядано ми е да задържа тук всекиго, докато генерал Дарик не разреши преминаването му.

– А знаеш ли кой съм аз? – рязко попита Стилиан.

– Да, господарю.

– Следователно знаеш и че тъкмо аз дадох заповедите, които изпълнява вашият командир. И имам правото да разреша на самия себе си преминаване през прохода. Отдръпнете се.

Вторачиха се в него неспокойно и колебливо. Той изви вежди.

– Къде е Дарик?

– В другия край, ръководи изграждането на укрепленията.

– Вие изпълнихте най-похвално своите задължения. Нека той лично ми каже дали е съгласен да продължа на запад, когато изляза от прохода.

Те най-сетне се усмихнаха с облекчение и се дръпнаха.

– Желая ви късмет, господарю – каза първият войник. Стилиан се взря в него от седлото.

– Никога не разчитам на късмет.

Препусна към входа и маскираните Закрилници го последваха безмълвно. Бързо минаха през прохода с конете си, подбрани според издръжливостта им. Стилиан почти не обърна внимание на опустошението, което бе причинила новата магия на Ксетеск, а и не беше настроен да се възхищава на успеха. Стигна до другия край привечер и спря пред Дарик.

Генералът разгада изражението му – Стилиан изгаряше от желание да се разправи с онези, които погубиха Селин. Без да каже нито дума, даде знак с ръка. Стилиан и Закрилниците устремно продължиха в земите на западните. Нямахше да спират за почивка през нощта. Стилиан искаше по-скоро да се добере до някои места и на свой ред да натрие

носа на наглия варварин.

Хирад се събуди доволен, че послушаха Троун и разпънаха кожени-те навеси вечерта – сега дъждът барабанеше по тях. Седна и се почеса по темето. Надушваше дим. Уил бе клекнал до печката, покрил раменете си с кожено наметало. В котлето кипеше вода.

Илкар се обърна на другата страна и сънливо погледна дъжда.

– Събудете ме когато не вали.

Бивакът се оживи полека. Четирите навеса образуваха полукръг, в чийто център беше печката. Бяха спрели за нощувка в рядка горичка до поток, доста далеч от Подкаменния проход.

Хирад отново се поддаде на смътните опасения. Макар че около него бяха най-близките му приятели, а и на другите можеше да повери живота си, той не забравяше колко рядко е стъпвал в земите западно от Черногрън. Представяше си накъде отиват само по карти и слухове, защото това не беше спокоен.

– Колко път има от тук до храма на Повелителите на мрака? – попита той.

Троун седеше с Уил в другия край на бивака, до тях бяха Ериан и Дензър, а най-близо до Хирад – Незнайния и Джандир.

– Не повече от един ден – отвърна Троун, щом съдвка залъка. – Ако не се наложи да заобикаляме твърде много западняшки отряди.

– Отдалечаваме се от пътищата, по които вървят войските им, и не вярвам, че те са опасни за нас – каза Незнайния. – А и както чух, бива те да оставаш незабелязан.

– Да, това го умея...

– Тежък удар е, нали... да откриеш, че си такъв, какъвто не ти се иска... – промълви с безмерна печал Незнайния.

Двамата с Троун се спогледаха, другите чакаха какво ще последва. Но Троун просто кимна.

– Само човек като теб може да разбере болката и страха. Бих дал всичко на този свят, за да не съм такъв.

– Но в криптата... – запъна се Ериан.

– Правя го, когато няма друг изход, когато са застрашени скъпи за мен хора. – Троун се надигна. – Отивам да оседлая конете.

Незнайния също стана и тръгна с него. Другите помълчаха смутени.

– Това не е някакъв дар от съдбата – обади се накрая Уил, докато гасеше печката и чакаше да се охлади под дъжда. – Страх го е, че някой ден ще изчезне, вместо да си върне човешкия облик, и ще остане само

вълкът.

Гарваните потеглиха след двайсетина минути. Дъждът трополеше по наметалата, потокът зад тях прииждаше. Троун избираше откъде да минат, без да продумва.

Хирад и Илкар изостанаха зад Дензър и Ериан, за да яздят с Незнайния.

– Защо Троун каза, че само ти можеш да го разбереш? – започна направо варваринът.

– Ама и ти си недодялан, та няма накъде... – не скри досадата си елфът.

– Поне си знаем, че винаги е един и същ – завъртя глава Незнайния. – Слушай, Хирад, сложно е да се обясни, пък и не е приятно. Поне за мен. – Взря се в гърба на Дензър, който се преструваше, че не ги чува. – И Троун, и аз сме израснали с мисълта, че се различаваме от останалите. Питайте него как е научил. Важното е, че и двамата сме имали в себе си нещо, което е било неизбежно, макар да не сме го искали. Е, аз си въобразих по едно време, че ще се изплъзна...

– Ако не искаш, не говори за това... – промърмори Илкар.

– Защо да не кажа тъкмо на вас? Дензър го знае. Няма нищо случайно в избора на Закрилници. Аз съм от Ксетеск. Ние... тоест те, онези в Школата, си подбират момчета от родове, известни със силата, пъргавината и издръжливостта на своите мъже. Отрано започнаха да ме подготвят за воин, а на тринадесет научих причината. Опитвах се да скрия истината от мен. Ясно ви е защо. Дотогава си мислех, че ще служа в стражата на Школата. Никак не ми допадна, че вече са обрекли душата ми на Хълма в Ксетеск, и избягах. По-късно узнах, че се случвало често, но в Школата нямали нищо против. Какво ги засяга, щом не можеш да се отървеш дори в смъртта?

– Знаел си от малък... – Хирад се натъжи, но и малко се подразни, че Незнайния е крил тайната си от тях десет години. – Затова ли си избра такава име?

– Да. Не можех да се изплъзна от натрапената ми участ, но отказвах да го призная и на себе си. Опитах с измислени имена, но не пасвах, накрая реших да не казвам никому нищо. И когато Илкар изтърси онзи майтап за Незнайния воин, аз си казах, че ми подхожда. Името, което изобщо не е име. – Подъвка си устните и добави прегракнало: – Да де, рекох си и че ако съм с Гарваните, може да не умра скоро. Но и така нямаше да им избягам.

– Извинявай, това не ми е ясно... – смънка Илкар.

– И на мен – поклати глава Хирад. – Щом толкова си искал да не умираш, защо излезе сам срещу кучетата?

– Защото накрая проумях, че рано или късно онези ще ме докопат. И реших поне да спася вас със смъртта си. Надявах се, че ако тя ме достигне толкова далеч от Ксетеск на място, където маната е неустойчива, може би... Надявах се да не ме намерят.

– Чакай малко, да се върнем на нещо... – запъна се Илкар. – Ти каза, че рано или късно щели да те докопат.

Елфът се надяваше да е сбъркал в догадките си. Незнайния обаче само тръсна глава и отново се вторачи в гърба на Дензър.

Само миг по-късно тъмният маг дръпна юздата на коня си и се изравни с тях.

– Всъщност искаше да каже, че демоните са щели рано или късно да му вземат душата, без да ги е еня дали е жив или мъртъв. Знаел е, че времето му изтича. Кому е притрябвал Закрилник на четиридесет години? – Дензър изричаше всяка дума с отвращение. – Ето защо е предпочел смъртта. Надявал се е да спаси не само нас, но и себе си. Но те го намериха. Отнеха му смъртта. – Смуши коня си, за да се върне до Ериан. – Сега знаете защо горкият Ларион и аз искахме да освободим всички. Колко ли от тях не са били мъртви, когато са ги превърнали в Закрилници...

Хирад прехвърляше какви ли не думи в ума си, но още дълго не издаде нито звук. Зяпаше ту Дензър, ту приятеля си, смаян от онова, което Незнайния не бе споделил нито веднъж толкова години. Никога не бе имал нито бъдеще, нито избор, а не се издаде.

Незнайния го погледна сякаш бе прочел мислите му.

– Толкова исках животът ми в отряда да е истина, че повечето време си вярвах. И как ще окача меча на стената и ще стана кръчмар в „Гарваново гнездо“...

– Но сега можеш! – ободри го Хирад, обзет от неочаквана радост. – Щом войната свърши, можеш да направиш и това!

Но Незнайния попари надеждата.

– Не биваше да ме освобождават. Загубих твърде много. – Задави се, а Дензър се озърна с откровен ужас. Незнайния му кимна. – Също като теб, Дензър.

– Какви ги говориш?! – уплаши се и Илкар.

– Душите на Закрилниците се сливат под Хълма. Ние сме едно цяло. И когато моята се върна и отново стана част от мен, изгубих завинаги всичко, което ми даваше братството на Закрилниците. Живея, дишам,

смея се, плача, но вътре е празно. Боговете да ви пазят, за да не научите някой ден как се чувствам.

Войската на западниците, по-малобройна, но настървена за мъст, настъпи към Блекторн на следващата сутрин. Баронът гледаше от твърдината на замъка как ливадите се покриват с вражески редици. Гресе пак беше до него и нервно свиваше и отпускаше пръсти. Повече от три часа западниците заемаха позиции на равнината под неуморния ритъм на тъпаните. Знамената им се развяваха, каруците на обоза се струпваха отзад, крясъците на предводителите се смесваха с лая и квиченето на кучетата.

Мъжете в рошави кожи се събираха като море от омраза и могъщество, готово да залее стените на града. Блекторн клатеше глава – не му се вярваше, че толкова много са оцелели от изстреблението в залива. Но вече над сто знамена бяха забити на хълм, до който имаше около мили. Западниците изобщо не се опитаха да обсадят града, а се струпаха пред южната порта.

Блекторн тъкмо пресмяташе, че враговете няма как да са по-малко от седем хиляди, и от средата на предните редици невъзмутимо излязоха шестима шамани. Придружаваха ги само десет воители, чиито сурови очи оглеждаха градските стени, а мечовете в ръцете им бяха тежки и остри. Маговете по стените веднага започнаха да се подготвят за Леден вятър, Смъртна градушка и Щиторез. Шаманите обаче крачеха, без да трепнат, и когато до портата оставаха двеста крачки, Блекторн се заблуди, че искат да преговарят. А когато доближиха на сто и петдесет крачки, той даде заповед за атака.

Заклинанията се стоварваха с трясък и пукот по невидимия щит над шаманите, но ги отблъскваше по-голяма мощ, проявила се в бели проблясъци. И гъсто изсипалите се стрели срещнаха непреодолим щит. Шаманите спряха едва на петдесет крачки от стените и на свой ред подготвиха заклинанието си.

– Само с щурмови отряд можеш да стигнеш до тях – обади се Гресе, но Блекторн го бе изпреварил и ординарецът до него размаха сигналния флаг.

Портата се отвори със скрибуцане.

Двама шамани поддържаха двата вида щит, четирима започнаха да напяват словата. През открянатата порта изскачаха войници и се втурваха лудешки към шаманите и малкото бойци с мечове край тях. Закъсняха.

Застанали рамо до рамо, шаманите изпънаха ръце нагоре с

отворени длани. Бял пламък запрашя между пръстите им и нишките му се усукаха над техните глави в четири виещи се лъча, които сякаш търсеха опора във въздуха подобно на стрелкащи се змийски езици. Накрая и те се събраха в колона от трептящо бяло сияние, което се простря разклонено към стените. В първия миг само се посипаха прах и лишеи, после светлината проникна в зидовете като искрящи вени. Шаманите прекъснаха заклинанието и се похлупиха по очи, без да ги е грижа за охраната им. Широка поне двеста стъпки част от стената се разхвърча навън, огромни парчета раздраха въздуха с немислима скорост. Щурмовата група на барона нямаше никаква надежда за спасение толкова близо до взрива.

И неговите планове рухнаха заедно със стената, от която изпадаха стрелци и магове. От двете страни на внезапно зейналата пролука защитниците на града се опомниха и отново опънаха лъковете. За секунди надупчиха лишените от щит шамани, но злото вече бе сторено. Седем хиляди западнци тичаха с гръмовен рев към пробива, който хората на Блекторн не можеха да бранят.

– Богове... – смотолеви баронът и се обърна преbledнял към Гресе.
– Ще има схватки по улиците. Аз...

Небето се освети – Огнени кълба се понесоха към скупчените нагъсто западнци, избухваха при първо докосване и ги обгръщаха в пламъци. Писъците на лишените от магическа защита жертви заглушаваха дори бойните викове на останалите.

И белите светкавици блеснаха отново, кулите на южната порта рухнаха. Насред редиците на нашествениците се сипеше Остър дъжд, във фланга им се заби Леден вятър, още петима шамани бяха унищожени от колони Адски огън. Нищо не можеше да попречи на западниците.

От замъка тичаха войници и наемници към позициите, определени като резервни.

– Оседлайте всеки кон в замъка – заповяда Блекторн на един адютант. – Когато ни изтласкат от града, ще продължим да ги рѳаме в подножията и по горските пътеки. Не бива да им позволим да сторят същото и при Подкаменния проход.

Западниците нахлуха през пробивите, прегазвайки всички по пътя си. По все още здравите остатъци от стените магове и стрелци ги засипваха с огън, лед и стомана, но шаманите се бяха подредили при воините си и твърде често заклинанията и стрелите отскачаха. А на мястото на всеки убит западник нахлуваха нови десет. Превземаха улица след улица и посичаха защитниците на града, които ги пресрещаха на всеки

ъгъл.

Градът гореше.

– Този път ни победиха! – опита се Гресе да надвика воплите на западниците, бученето на пожарите и грохота от магията на шаманите.

Другият барон кимна, стиснал зъби. Само десетина минути бяха минали, откакто шаманите събориха стените. Той заповяда незабавно отстъпление. С флагове и рогове оповестиха на своите, че са загубили града и замъка, защитниците се изтегляха към планините.

Оттам можеха да тормозят западниците по целия път до прохода. Но Блекторн знаеше, че ако на шаманите не им се отнеме магията на Върховните вещици, с източна Балея е свършено.

ГЛАВА 29

Главният храм на Повелителите на мрака се издигаше сред тучна ливада, напоявана от ручейте, стичащи се по околните хълмове. На изток се простираше езеро до подножията на Гаранските възвишения. От две страни усамотената местност завършваше със заплашително надвиснали отвесни канари.

Храмът представляваше внушителен купол, обкръжен от четиридесет шпила, и диаметърът му достигаше двеста стъпки. Още един, остър като игла шпил стърчеше в средата на купола над стените от мрамор и гранит.

Гарваните бяха дошли тук предишната вечер подгизнали, но без никакви произшествия по пътя през гористи хълмове, долини със стръмни склонове и придошли от дъжда потоци.

Чак призори спря да вали и на всички им олекна в тишината след неспирното барабанене на капките. Изгревът беше величав в ясното небе и земята скоро започна да съхне, гъсти изпарения се издигаха над всяко листо, стрък трева и храст.

Троун бе поискал да спрат в гъсталак на три мили от храма. Не биха могли да се промъкнат незабелязано през деня, но Дензър се съгласи да огледа наоколо под прикриващо заклинание. Засега обаче говореха за самите Повелители на мрака.

– Те не вдигат шум около себе си – отбеляза Ериан.

– Защото имат предостатъчно причини да си мълчат – отсече Дензър.

– Но все пак владеят някаква сила, нали? – попита Джандир.

– И така може да се каже – сви рамене тъмният маг.

– Стига превземки! – сопна му се Троун. – Всички ще трябва да влезем там.

Дензър се наежи.

– Това, което ги свързва, е отчасти подобие на религия, отчасти подобие на магия. Молят се на земната сила на смъртта, както те си я представят, преструват се, че могат да я овладеят, и затова твърдят, че са сродни на четирите Школи. Всъщност са измамници, магията им е непълноценна, а наглостта им да се обявят за петата Школа е отвратителна. Други въпроси имате ли?

Той припряно извади лулата си от джоба на наметалото, напълни я

с тютюн от претъпканата кесия, която му подариха магове от Листерн, и я запали с пламъче от палеца си.

Хирад го изгледа с укор.

– Дензър, пак ли пропусна да си спомниш, че склонността ти да мълчиш вече струва живота на най-добрия ми приятел? Я се погледни. Не, я и тримата магове да се погледнете хубавичко. Чак пяна ви избива по устите от напъните да покажете колко презрени са тези Повелители на мрака. – Дензър, Илкар и Ериан явно се почувстваха неловко. – Не знам дали е вярно, а и не ми пука, честно казано. Но аз и другите, дето не си вирим носовете, искаме да знаем на какво можем да се натъкнем вътре. Какви заклинания владеят, носят ли оръжие обикновено, колко са, ей такива неща. Ако не знаете, няма да ви упрекна. Но не ни оставяйте със затворени очи, защото вие сте си решили, че това не било важно. Схванахте ли? – Варваринът поклати глава. – Ама и вие, маговете, сте едни... само се пъчите.

Дензър поумува над думите му и се обърна към Илкар, който незнайно защо се опитваше да прикрие усмивката си.

– Извинявай, Хирад – промърмори тъмният маг накрая. – Прав си. Но те не са магове и това, с което си служат, не са истински заклинания.

– Все ми е едно как ги наричаш. Каж ми какво умеят преди да съм се ядосал.

– Тепърва ли ще се ядосваш? – ухили се Илкар.

– Добре де! – плесна с ръце по краката си Дензър. – За тяхната магия имаме само откъслечни сведения. Знаем, че разчитат на нещо като молитви и винаги ги произнасят на групи – колкото повече се съберат, толкова по-силно е въздействието. Ако изобщо владеят някаква сила, тя зависи от стихии като вятъра, дъжда, огъня и така нататък, както и от смъртоносната им мощ. Най-опасното е, че не контролират добре магията си, затова е непредвидима и за самите тях, и за нас.

– Кое не може да се познае предварително? – уточни Джандир.

– Продължителност, мощ, посока, странични последствия – каквото се сетиш. Освен това вярват, че когато всеки от тях умре, смъртоносната му сила се вливала в храма и така общото им могъщество нараствало. Ето защо са толкова наперени.

– А можеш ли да кажеш, че наистина не владеят тази сила? – обади се Уил и Дензър кимна. – Убеден ли си?

– Почти сигурен – усмихна се с намек за смущение тъмният маг.

– Войнствени ли са? – попита Хирад.

– Не. Поне не са като западниците. Но незнайно защо западниците

изобщо не ги закачат... ако не се заблуждаваме и за това. – Дензър огледа останалите от отряда. – Друго?

– Колко са? – сети се Троун.

– Нямам никаква представа.

– Питам те за главния храм. Трийсетина, триста или...

– Не ми е известно.

– Страхотно... – процедиха в един глас Хирад и Незнайния.

– Храмът побира стотици, но не забравяйте, че е построен за поклонение. Само боговете знаят колко са там в момента и имат ли свои бойци. Да се надяваме, че след малко ще науча.

Но Дензър не откри нищо. До края на гората го придружи Троун, после тъмният маг се направи невидим и тръгна към украсения с колони вход. Оказа се затворен и той не рискува да бутне вратата. Обиколи храма и разгледа мозайките и релефите – чудесни пейзажи с планини и гори, морета и скали, равнини и пустини се редуваха с картини на пожари и урагани, а най-мрачната мозайка показваше преминаването в света на мъртвите.

Отвътре не се чуваше нито звук. Дори отворите за проветряване бяха закрити с капаци, всички врати – заключени. Дензър се върна при Троун от другата страна и двамата се запътиха към бивака.

– Има ли от какво да се изненадваме? – Очите на Уил святкаха под напълно посивялата му коса.

– Не, струва ми се – отвърна Дензър. – Това е храм, не бих очаквал мнозина от тях да живеят тук постоянно. Още е утро, но знам ли...

– Какво ви мъчи? – протегна се Хирад. – Като гледам, нищо не пречи да се шумгнем вътре още сега и да си спестим разпращането през нощта.

– И аз бих предложил същото – проточи Дензър. – Но все си мисля, и че ако това беше мой храм, щях да го защитя някак. Особено като знам какво става другаде в момента... Нещо ме притесни там.

– Шесто чувство, а?

Ериан плъзна пръсти през косата му, а той кимна.

– Да. Искам да внимаваме.

– Бездруго знаехме, че трябва да сме предпазливи тук – промълви Илкар.

– Е, влизаме ли още сега, или правим каквото бяхме намислили?

Отговори му Незнайния:

– Денем повече рискуваме да ни заварят в храма. Не виждам смисъл да прибързваме, тук нищо не ни заплашва. Хирад, какво предлагаш?

Варваринът се взря в бездната на очите му, питаше се дали някога ще ги види отново искрящи. Но каквато и празнота да чувстваше Незнайния, умът му си оставаше буден.

– Съгласен съм. Няма да припираме. Да си починем и да се уверим, че сме наясно какво ще правим нататък, защото после няма да ни остане много време. – Варваринът се подсмихна нерадостно. – Дарик може да е най-добрият ни генерал, но твърде много западници ще му се струпат на главата.

Барон Блекторн стоеше половин миля над горящия град пред входа на мината, от чийто добив печелеше най-много. По свечеряване пожарищата догаряха, но около тях заблещукаха огньовете в лагера на западниците, откъдето се чуваше врявата на шумно празненство.

Двамата с Гресе водеха вече по-малко от две хиляди войници. Повечето имаха коне – или изведени от града, или взети от многото стопанства, които дължаха налози на барона. Западниците не се опитаха да ги преследват. Тяхната увереност, че победата няма да им се изплъзне, вдъхваше страх. И на Блекторн вече му беше трудно да се усъмни в това.

Дадоха много жертви в града и баронът реши да изпрати своите неподготвени за жестоки битки запасници там, където щеше да има повече полза от тях. Тръгнаха да подсилят отбраната на основните средища – Корина, Гиернат или градовете на Школите, дори земите на барон Корин в далечния северозток.

Блекторн начесто удряше с юмрук по скалата, гневът му не гаснеше, а унижението го гнетеше. И все пак не можеха да му отнемат гордостта. Когато роговете разнесоха сигнала за отстъпление, видя как братнителите на града се вкопчиха още по-свирепо в западниците, за да ги забавят. Събраха се нагъсто по края на пазара, примамиха враговете да им се нахвърлят и се сражаваха до последния човек. Без тяхната саможертва нито баронът, нито отрядите му нямаше сега да оцелеят.

Вторачи се в осветения замък. Някой враг щеше да спи в леглото му тази нощ.

– Нищо повече не можеше да сториш – каза му Гресе. – Така поне ще продължим битката.

– Докога? – горчиво отвърна Блекторн. – Няма с какво да предпазим хората си от магията на шаманите. Не знаем колко са те, а без превъзходството си в нападателната магия, на което разчитахме, не можем да се справим с толкова многоброен враг. И ти чу сведенията – събрали са осемдесет и пет хиляди бойци. На изток едва ли имаме и половината

от тази войска. Трябваше да задържим западниците три дни, за да дадем шанс на Гарваните да ни помогнат, а ги спряхме за десет минути... Ако и Подкаменният проход бъде превзет наново толкова бързо, каквото и да направят Гарваните, ще бъде твърде късно.

Гресе стисна рамото му. И в този мрачен час Блекторн преценяваше трезво шансовете. Не знаеше как да му вдъхне увереност, но въпреки това се опита.

– Дори западниците да се наливат с вино от избите на Търговския съюз в Корина, отнемем ли им магията на Върховните вещири, ще ги прогоним.

Блекторн завъртя глава.

– Гресе, ако те влязат в Корина, значи не е останал кой да ги прогони. Богове... ако пък изгърбушат и градовете на Школите, най-добре да отплаваме на юг и да забравим за родината си.

Гресе наведе глава. Блекторн отново беше прав. Мислеше си, че ако западниците са струпали на брега на Тривернския залив същите сили, с които прекосиха Гиернатския, ще стигнат под стените на Джулаца за не повече от четири дни.

Цял следобед и вечерта Троун и Незнайния наблюдаваха храма, но не видяха никого и безпокойството на Дензър се изостри. Преди да тръгнат, Гарваните се нахраниха. Настроението им не беше ведро.

– Ако се убедим, че провалът е неизбежен, нека се погрижим Крадеца на зората да изчезне, за да не го овладеят Върховните вещири – напомни Дензър. – Просто трябва да унищожим катализаторите или поне един от тях. Същото е задължително, ако ме убият и стане очевидно, че никой от нас няма да върне катализаторите в Ксетеск. Ако Върховните вещири се сдобият с Крадеца на зората, няма никаква надежда за никого. Дори за западниците.

Гарваните се споглеждаха над печката.

– Така да бъде – промърмори Джандир. – А ако си свършим работата и Върховните вещири изчезнат завинаги, какво ще стане?

– Това няма да разколебае западниците, ясно е, но ще им отнемем наглостта и вратата в лесната победа – каза Дензър. – Сега вече знаем, че са се готвили за нашествието поне от десет години. Те са единни, силни и непреклонни. Но още по-важно е, че знаят колко разединен е изтокът. Сигурни са в завладяването на цяла Балея и без помощта на Върховните вещири. Върнат ли си прохода, май ще се окаже, че са прави.

– Не прекаляваш ли малко? – позасмя се Хирад. – Вашите магове ще бранят прохода, докогато си поискат, щом имате онова водно

заклинание.

Илкар цъкна с език, Дензър тръсна глава и се озърна към Ериан.

– Правичката да си кажа – намуси се варваринът, – никак не обичам да ми се фукате колко много знаете.

– Извинявай, Хирад, пропуснал съм да ти обясня – въздъхна Дензър. – Но ще бъде все същото, ако ние те попитаме защо не можеш да се биеш добре, ако ти вържем едната ръка зад гърба.

– Обясни ми сега.

– Ти сам видя маговете след заклинанието. Двама не оцеляха. Не си осведомен обаче нито какво ставаше преди това, нито какво ще последва. Те са се подготвяли и са събирали сили две седмици, и то в уединение, за да не ги разсейва присъствието на останалите. След заклинанието не са могли да направят каквато и да било магия около три дни, а за свързване на измеренията няма и да помислят най-малко още две седмици. И то ако допуснем, че взаимното положение на измеренията отново бъде благоприятно.

– Да, но западниците не знаят това... – смънка Хирад.

Не искаше да проличи колко е обезсърчен, че защитниците на прохода нямат това заклинание в арсенала си поне през ден.

– Сред шаманите ще се намери по-досетлив, за да налучка що за заклинание е било извършено – заяви Ериан.

– А досега е сътворено само още едно по-мощно заклинание – добави Илкар – и всички знаем кое е то. Всеки шаман, който струва повече от пукната пара, ще отгатне, че това е било пространствено заклинание. Ще знае и какви усилия са били необходими за извършването му.

Колкото и топла да беше нощта, Хирад усети студ по гърба си. С какви сили се сблъскаха, а и каква сила щяха да отприщят тепърва... Неизбежно бе да се почувства нищожен. Вземеха ли Окоето на смъртта от храма, Дензър щеше да се превърне в най-могъщия човек в Балея.

– И друго ме тревожи... – Всички погледнаха Уил. – Според вас дали Върховните вещици знаят, че сме минали отвъд планините?

– Не – категорично отсече Незнайния. – Вероятно са научили с какъв разгром им е бил отнет проходът и ще насъскат слугите си да го превземат отново на всяка цена. Известени са, че някой се опитва да овладее Крадеца на зората, след като се появихме при къщата на Септерн, но не знаят къде сме. Засега.

– Не се обърквайте – рече им Дензър. – Върховните вещици още не са си възвърнали телесната форма и силата им е ограничена. Излязат ли от гробницата, ще стане много зле, но не можем да познаем кога ще се

случи.

– Колко са те? – попита Уил.

– Шестима – отговори Илкар. – Колкото и да е срамно, не знам имената им, а би трябвало.

– Наистина ли? – сепна се Дензър.

– Не ми се струваше важно да ги науча.

– А за нас беше един от първите уроци. Памун, Арумун, Белфамун, Уеямун, Истормун, Гириямун.

– Браво! – ухили се Илкар.

– С тях плашеха непослушните ученици – на свой ред се засмя Дензър. – Колко жалко, че вече не са само предание...

Умълчаха се. Щом чуха имената на страшилищата, Гарваните сякаш за пръв път осъзнаха колко непосилно е начинанието. Поражението беше неминуемо, ако отстъпеха Крадеца на зората в ръцете на Върховните вещири, но и след унищожаването им не се знаеше на чия страна ще е победата.

Дензър пушеше и както винаги, щом се отпуснеше, си спомни за своя Следник. Принуди се да не мисли за него, а за огромната гробница, властваща и над Парве, и над цялата Раздрана пустош. Пищна стълба водеше към сърцевината на пирамидата. В дъното на куполовидната зала обикновена врата водеше към криптата. Там Пазителите, избрани сред поклонниците, се грижеха за шестте каменни саркофага и подготвяха завръщането на древното зло. Чакаха промяната, която ще оповести, че същността на Върховните вещири ще покрие отново с плът костите им. Потрепери и пак се помоли да стигнат дотам навреме.

Щом настъпи нощта, тръгнаха по пътеката право към храма. Троун обеща, че няма да срещнат никого. Дензър започваше да вярва, че храмът е празен, но недоумяваше защо тази мисъл го смразява.

Приблжиха след час в пълна тишина, чуваше се само слабото плискане на водата в езерото по брега, което навяваше покой, но не и за Гарваните. Подредиха се и запристъпяха бавно към огромната дъбова врата, укрепена с желязо. Незнайния беше в средата на плоския клин, Хирад и Джандир отдясно, Троун и Уил отляво.

Зад тях Илкар беше готов всеки миг да ги прикрие с щит, Ериан трябваше да сътвори светлинно кълбо, а Дензър се канеше да отблъсне всеки враг с нещо твърде разрушително.

Джандир долепи ухо до вратата.

– Нищо не се чува, но дъските са много дебели. Поне няма защо да очакваме, че ще заварим вътре триста вряскащи поклонници.

– Има само един начин да проверим – каза Хирад. Изтича по няколкото протрити стъпала, хвана дръжките на двете крила и дръпна с все сила. Още щом се открегнаха със скърцане, навън се разпростря тежката воня на смърт. Хирад се дръпна, извил глава встрани.

– Богове... Гадно е. Ще мине време, докато се проветри малко.

Прибраха мечовете в ножниците, разпръснаха оформената мана. Никой нямаше да ги нападне отвътре.

Мракът в храма беше непрогледен. Другите седяха по края на стъпалата, за да не ги лъха откъм входа, а Илкар надничаше, измъкваше се да си поеме дъх и описваше какво е видял.

Веднага различи труповете, осяели пода от черни, бели и зелени плочки. Взря се по-напрегнато и опита да си представи как е протекла схватката. Близо до вратата бяха натръшкани трима мъже с брони и зелени наметала, а около тях лежаха други четирима – несъмнено нападателите. Не бяха западняци, може би нечии наемници, но тъмното кожено снаряжение и обликът им показваха, че не са от стражата на храма.

Видяното навътре напълно объркваше картината. В дъното лежах труповете на поне шест-седем от Повелителите на мрака в тъмнозелени мантии с качулки, кръвта им се бе стекла на локви във вдлъбнатини на пода. Из залата бяха убити още двайсетина от тях – невъоръжени и беззащитни.

Но погледът на Илкар се задържа върху сцената в средата на храма. На висок пет стъпки пиедестал имаше кутия от метал и стъкло, в която бе сложено Окоето на смъртта – черно кълбо с наситеночервени и изумруденозелени ивици, увиващи се около ослепително син диск.

Около пиедестала също имаше половин дузина трупове, но беше трудно да ги преброи. Някой буквално ги бе накълцал на парчета. Кръвта бе оплискала всяка повърхност. Но не съсечените тела безпокояха Илкар. Не можеше дори да предположи кой се е разправил с тях толкова безмилостно.

Нещо не беше наред. По останките и от техните дрехи съдеше, че не са нито поклонници, нито от стражата на храма, но сякаш се бяха бранили в кръг около пиедестала. А убийците им не бяха взели камъка. Отгоре на това не бяха загубили никого от своите, нито пък бяха оставили някаква следа от себе си. Не откриваше смисъл в гледката.

Задържа въздуха в дробовете си и навлезе две крачки зад прага.

– Внимавай, Илкар – помоли Хирад. Елфът се озърна.

– Всички са мъртви.

– Откога?

Илкар приклезна и докосна съсирена локвичка. Дори не лепнеше, толкова суха беше.

– Няма как да познаем. През деня е било горещо като във фурна, дори сега е задушно. Миришат, като че са мъртви от четири дни, но може да е минало по-малко от едно денонощие.

– Да не се помайваме. Въздухът вече става ли за дишане? Варваринът изкачи стъпалата и застана до елфа.

– Може да се каже.

– Добре. Влизаме, оглеждаме навсякъде в храма и се заемаме да махнем трупове около камъка. Засега никой да не пипа кутията.

Ериан сътвори светлинно кълбо, увиснало неподвижно над Окоето на смъртта, Троун щракна с огнивото и започна да пали светилниците, разположени из залата на височина един човешки ръст. Уил и Джандир извличаха останките на падналите около пиедестала към стените. Незнайния пазеше до входа и се взираше в гората – погледът му търсеше нещо, което според ума му не беше там, но подозрението го гризеше неспирно. Илкар надзърна в закритата със завеса стая в дъното.

Хирад отиде при Дензър, който разглеждаше статуите, поставени в ниши на стените.

– Любопитно, а? – промълви тъмният маг.

Имаше осем статуи, стъпили на пода. Всяко изваяние беше в церемониална броня и ризница с яркозелено наметало. Изрисувани маски закриваха лицата, десните ръце стискаха дръжките на двуостри брадви, подпрени в сгъвките на левите ръце. Статуите бяха високи над осем стъпки.

– Май не са си на мястото тук – поклати глава варваринът.

– Напротив – поправи го Ериан. – В летописите е отбелязано, че неведнъж са водили битки. А тези маски били символ на енергията на живота и смъртта, от която Повелителите на мрака уж черпят магията си.

Дензър я стрелна с поглед.

– Да не си ги проучвала с някаква цел?

– Не, но винаги си струва да знаеш повечко за онези, с които делите един континент.

Илкар се върна при тях.

– Досети ли се какво е станало тук? – попита Хирад. Елфът завъртя глава.

– Там има още двама убити стражи на храма, иначе нищо не е взето. Не проумявам що за наемници трябва да са били загиналите около камъка. Уверен съм, че не са ги наели Повелителите на мрака.

- Значи мислиш, че не са бранили камъка от натрапници?
- Ами не са. Нали победителите не са взели Окоето на смъртта...
- Не е ли все тая? – обади се Уил. – Хайде да го грабнем и да си

ходим.

Той стоеше до кутията и Дензър изръмжа:

- Не го пипай! Уф... извинявай, Уил. Още не сме проверили за капани или защитни заклинания.
- Нали казахте, че те не могат да оформят маната?
- Не могат. Но ако имаш нужда от маг, нищо не пречи да му платиш за услугата.

Дензър подкани Ериан и Илкар с поглед, тримата настроиха зрението си в спектъра на маната и огледаха придирчиво пиедестала и кутията.

- Няма магически клопки – установи Ериан.
- А нещо, което Повелителите на мрака са ни приготвили със собствената си магия? – подсети ги Незнайния откъм вратата.

Дензър изпухтя.

- Те не владеят устойчиви заклинания.
- Сигурен ли си? – вторачи се в него Хирад.
- Над камъка няма нищо – натърти тъмният маг.
- Или ние не го откриваме – уточни Илкар.
- Щом казвате... Готови ли сме?

Незнайния отново впери поглед в поляната пред храма. Уил се наведе, почти опираше нос в стъклата и ръбовете, не си позволяваше дори да диша върху тях. Другите чакаха, а Троун се усмихна, като видя, че ръцете на Уил вече не треперят.

– Затворена е херметично, но доколкото виждам, няма капани. Това отгоре е капак... или искате направо да я счупя?

– Недей – възрази Дензър. – Колкото и да се забавиш, вдигни капака. Ако дори парченце стъкло одраска повърхността на камъка, може да повлияе на Крадеца на зората.

Уил извади инструментите си. Подбра метален клин с плосък край и го пъкна леко в запечатаната пролука между стената и капака на кутията.

В храма се разнесе шепот. Изневиделица силен повей затръшна вратата и залата заехтя. Незнайния се олюля от удара, но запази равновесие. Светилниците угаснаха, само сияещото кълбо на Ериан остана над пиедестала. По стените плъзнаха сенки и откроиха плашещо високите статуи. Извън светлия кръг мракът се съгъсти.

Шумът се засилваше, наоколо сякаш се мятаха безплътни гласове, неразбираеми, но зли. Гарваните се подредиха около пиедестала, извадили оръжията си. Вривата приличаше на бушуващ около тях вятър, макар че въздухът остана неподвижен и горещ, а вонята от трупите проникваше натрапчиво в ноздрите.

– Нещо да предложите? – подхвърли Хирад. Незнайния се напъна да отвори двукрилата врата, но тя бе заклещена. – Опитай и другите, също и капациите на прозорците. Троун, ти тръгни покрай стената отсреща Наложите се да вика, за да не се изгуби гласът му в гълчавата.

Огледа се какво правят другите. Маговете гледаха унесено – подготвяха се за заклинания, но гримасите им подсказваха, че се мъчат. Ококореният Джандир се опитваше да следи какво става навсякъде. Уил трескаво ръчкаше кутията. Хирад чуваше как Незнайния и Троун дърпат и блъскат врати и прозорци, но глухият тропот се губеше във все по-гърмкия хор от слети гласове.

Ериан притисна длани към главата си, вече не успяваше да се съсредоточи. Илкар също загуби власт над оформената мана.

Изведнъж оглушителният шепот секна, светлинното кълбо примигна и угасна. Уплашеният Уил изгърва инструмента.

Ериан залитна и повлече Дензър на пода. От непрогледната чернилка долетя ругатнята на Незнайния, който си блъсна главата в стената. Задъханият Уил измъкна късите си мечове, избута неволно Хирад, спъна се и падна с вик. И Хирад усещаше болезнено ударите на сърцето си. Нямахме никакъв проблясък в храма.

– Илкар, Джандир, Троун – казвайте ни какво виждате. Ериан, искам светлина.

Чегъртане на метал по камък заехтя в залата.

– Някой ще направи ли нещо? – изрева Хирад. До него Дензър вдигаше Ериан от пода. – Имаме нужда от светлина. Веднага! И какъв беше този шум? – Подметката на ботуша му се хлъзна по засъхнала локва кръв. Ставаше по-задушно, очите му се разлютиха от вонята. – Няма ли поне да запалите огниво?

– Да, да, сега... – засуети се Уил.

Прибра мечовете и порови в чантичката си за огниво. Пак се чу чегъртане, последвано от тежък тътен, разтресъл пода.

– О, не... – отрони Илкар с ужас.

– Какво? Казвай де! – кресна Хирад. Дрънчене на метал, нови тежки стъпки...

– Статуите се размърдаха – смънка Илкар. – Идват насам. Заемете

позиция. Незабавно! Незнайния, Троун, върнете се при нас.

– И накъде да вървя, по дяволите?! – възкликна огромният воин.

Илкар едва го различаваше как тътри крака в горе-долу върнатата посока.

– Продължавай напред. Троун, хвани го за ръка. Двата заобиколиха припряно трупове на стражите.

Хирад изви глава надясно, но не видя Ериан, само усети, че е наблизо.

– Къде е светлината?

– Не мога да оформя маната.

– По-кратко – настоя Дензър. – Ще направим нещо.

– Няма! – отсече Илкар. – Нещо прекъсва потока от мана. Онези ще ни доближат след минута. Уил, влез зад кръга, трябва да го вземем този камък най-сетне.

– Добре – по-сдържано се съгласи Уил.

Отрядът се подреди около пиедестала. Незнайния застана между Хирад и Илкар. Вдясно от варварина бяха Джандир, Дензър, Ериан и Троун. Уил плъзгаше длан по пода, накрая напипа клина и пак се опита да го пхне между стената и капака на кутията.

Метал и камък друсаха пода под краката им с всяка крачка на статуите, които настъпваха неумолимо. Хирад усещаше как надвисват в тъмата огромни, ужасяващи с бездушното си спокойствие. Той вдигна меч пред себе си.

– Илкар...

– О, богове! Това е заради самия храм! Варваринът подскочи от неочаквания вопъл на Илкар.

– За какво говориш? – попита Дензър.

– Ние тримата ослепяхме още преди да угасне кълбото. Помисли – кръгло здание, куполовиден покрив, затворено е отвсякъде, има остри шпилове...

Прозрението се смеси с гузната гримаса на тъмния маг. Обвиняваше се, че разбра чак сега.

– Значи сме в Студена камера.

– Хирад, трябва непременно да отворим врата или прозорец. Довери ми се. Ще ни нападнат след двайсетина секунди.

Железните ръкавици застъргаха по дръжките на вдигнатите брадви.

– Илкар, Ериан, опитайте се да отворите нещо. Другите, стеснете кръга. Нека дадем повече време и на тях, и на Уил. Троун, Джандир, вие ще предупреждавате. Само да не беше тая смрад...

– Обкръжават ни – започна Троун. – Вдигнали са брадвите за удар отгоре. Хирад, срещу теб са двама. Дензър – един. Незнаен – двама. Ще замахнат едновременно от ляво на дясно и надолу.

– Незнаен, готов ли си? – промърмори Хирад, за да разсее мъглата в собствената си глава.

Задавяше се от вонята при всяко вдишване, челото му се покри с капки пот.

– Човек не може да е готов за такова нещо. Наведи острието, за да отклониш удара встрани, иначе ще те съборят.

Чегъртането и стъпките спряха. Около отряда се чу шумолене.

– Сега! – извика Джандир.

Брадвите се стовариха. В последния миг Хирад долови силуетите на статуите и сенчестите очертания на оръжията. Стиснал дръжката на меча с двете си ръце, той се наведе да избегне едното острие и отклони другото. Навсякъде по кръга се пръснаха искри от сблъсъка на стомана в стомана и за част от секундата откроиха кошмарните маски, преди всичко да потъне отново в мрак. Поне всички оцеляха след първия удар.

– Засега се движат бавно – подхвана Троун. – Вдигат по малко брадвите, май се канят да замахнат странично. Да видим какви удари ще опитат.

Уил се бе долепил до кутията и въпреки силната смрад надуваше метала и стъклото. Опитваше се упорито да вдигне капака, докато около него другите отблъскваха атаката, за да го предпазят. Застави се да прогони страха. По усет знаеше, че стъклото е закалено и само с голям чук или меч би могъл да го счупи, но Дензър не искаше да рискуват. Не намираше механизъм, който да отваря кутията. Не се съмняваше, че рано или късно ще го открие, но още колко щяха да издържат съратниците му?

Илкар бе уловил ръката на Ериан, за да я измъкне от събиращия се около отряда мъртвешки обръч. Той позна веднага, че статуите няма да се обърнат към тях, защото бяха настроени да нападат само онези, които дръзваха да посегнат на камъка. Реши да не губи време с яката тежка врата и се насочи към най-близкия затворен прозорец.

– Ериан, сега сме при стената.

– И какво да сторим, да му се не види?

Тя опря длани в дървения кепенец, ноктите ѝ задраскаха по ръбовете му.

– Използвай ума си. Незнайния опита със сила, ние ще търсим какво ги затваря.

– Ако е магия?

– Нека не губим вяра, че можем да отстраним заклинанията им. – Елфът сви рамене, макар че тя не забеляза. – Друго не ни остава.

– Готвят се за втория удар – прозвуча гласът на Джандир. – Замахват към корема от дясно на ляво. Отдръпнете се и отбийте. Сега!

Осемте брадви пропуснаха целите си със свистене. Хирад губеше самообладание, не можеше да контролира хода на такава схватка. А под краката му коричката върху съсирената кръв се напукваше и подът ставаше по-хлъзгав. Добре че статуите нямаха голям избор от бойни похвати.

– Ето, отново ще ударят отгоре. Не се местят. Знаете какво да правите. Сега!

Но ударите бяха много по-мощни. Хирад отстъпи и опря крак в Уил.

– Дензър?

– Още се крепя, но докога...

– Вторият удар – предупреди Троун. – Сега! Незнайния изпъшка от усилието, с което отклони бравата към пода.

– Стават все по-бързи.

Ако статуите продължаваха да ускоряват атаките, Хирад не очакваше боят да се проточи.

Уил налучка с пръст дупчицата под ръба на капака. Нямахше време да се възхити на незнайния майстор. Бръкна в чантичката, намери тънка тел и чевръсто я пъкна в кутията. Някъде вътре беше проклетият заключващ механизъм. Около него схватката се разгорещаваше, Хирад два пъти го бутна, докато се изплъзваше от страшните си противници.

Дензър отмаляваше. Макар че чуваше навреме за всеки удар, не бе свикнал мускулите и сухожилията на ръцете и раменете му да се напрягат до скъсване. От миризмата на гниеща плът му се гадеше, силите му се изчерпваха. Вече си представяше последната кратка болка, когато бравата ще го разреже.

За Троун все още беше лесно – също като Хирад прехвърляше тежестта на меча от едната ръка на другата и даваше мимолетен отдых на мускулите си. Но Джандир се изтощаваше. Леката сабя на стрелеца не подходеше за отбиване на такава мощ. Скоро бравата щеше да стигне до тялото му.

Малко оставаше Уил да изреве от радост, когато телта се провря в края на дългия отвор. Още малко надолу...

– Ей сега отварям.

– Не прави нищо. – Незнайния избягна поредните удари на двете статуи, докато умуваше. – Вземеш ли камъка, ще погнат теб. Нека бъдем готови за това. Джандир?

– Тук съм... – изграчи елфът.

Задушаваха се в спарения, наситен със смрад въздух. Никой нямаше да издържи цяла нощ.

– Щом му кажа, Уил ще махне капака и ще грабне камъка. Наведи се при следващия удар, хвани го и се проврете между статуите към другия край на храма. Останалите внимавайте да не ви докопат накрая.

– Ще ударят ей сега – предупреди Троун.

– Хайде, Уил! – кресна Незнайния.

Крадецът бутна надолу с телта и щом капакът отскочи встрани, той сграбчи камъка.

– Взех го.

Незайния се хвърли в пролуката между двамата си неодоушени противници и усети, че Хирад е направил същото. Джандир дръпна Уил да се изправи и го бутна пред себе си.

– Тичай!

Брадвите разцепиха плочки по пода, разхвърчаха се искри. За миг другите видяха Уил и Джандир да бягат между трупите към отсрещната стена. Отново започна мудното триене на камък в метал – статуите ги преследваха.

– Джандир, ти си очите на Уил – напомни Незнайния. – Не допускайте да ви притиснат от всички страни.

– Не се съмнявай – пресипнало отвърна елфът.

– Сега да отворим проклетите кепенци някъде. Илкар, какво открихте?

– Няма механизъм. И това е част от същото заклинание, сигурен съм.

– Значи ще ги разбием. Троун, ела да откъртим пиедестала. Всички да приберат оръжието и да застанат до стената, за да не смачкаме някого.

Уил си казваше, че през последните дни само пропада от един страх в друг. Първо Следника, после безполезните тресящи се ръце, стигна се до мрака, погълнал всичко в храма, а сега осем огромни статуи се мъчеха да го убият, защото бе взел Окоето на смъртта.

Макар да чуваше гласа на Джандир и да усещаше ръката му на рамото си, Уил си повтаряше, че е неизбежно да бъде погубен в това кошмарно свърталище, вмирано на смърт.

– Трeпeриш.

– Чe каквo чуднo имa?

– Слyшaй мe и нямa дa пoстрaдaш. Ей сeгa щe сe прeмeстим, зaщo тo сa пo-нaблизo. Нe пускaй ръкaтa ми и нe тичaй – нямa нуждa, тe сa сaмo осeм и нe мoгaт дa пoкрият цялaтa зaлa. Рaзбрa ли?

– Дa.

– Тръгвaмe.

Вървяхa дo стeнaтa, Джaндир oхкaшe нa всякa крaчкa, Уил пък сaмo внимaвaшe дa нe нaстъпи някoй труп. Внeзaпнo смeнихa пoсoкaтa и Уил зaлитнa.

– Сeгa пък нaкъдe?

– Извинявaй. Отивaмe към стeнaтa срeщy нaс. – Елфът въздъхнa измъчeнo. – Тaкa щe имaмe пo-гoлям избoр, кoгaтo пaк ни пoгнaт.

Трoун пoмeтe с юмрук кyтиятa и сe нaпънa дa нaклoни кoлoнaтa oт дялaн мрaмoр. Отнaчaлo сe усъмни, чe мoжe дa e вкoпaнa в пoдa, нo тя зaскрибyцa и пoмръднa.

– Нeзнaeн, eлa нaсaм.

– Слaвa нa бoгoвeтe...

Двaмaтa грaмaдни мъжaги нaвeдoхa пeдeстaлa пoд oстър ъгъл, oбвихa ръцe oкoлo нeгo и гo вдигнaхa с пъшкaнe.

– Ти вoдиш, пoбързaй! – изгъгнa Нeзнaйния.

Уил стъпи в лeпкaвa лoквa и плъoснa нa пoдa. Изтървa ръкaтa нa Джaндир, търкyлнa сe и oпря длани и кoлeнe в плoчкитe. Опули сe oтчaяно в тъмaтa, пoслe сe смръзнa – пръститe му дoкoснaхa стyдeнa рaзкъсaнa плът.

– Джaндир, нe ги oстaвяй дa мe нaкълцaт... Ръкaтa нa eлфa гo хвaнa зa рaмoтo.

– Тук съм, Уил, тук съм. Живи смe, нямa дa ни дoближaт. Хaйдe, нe бивa дa спирaмe.

Нeзнaйния пoe oткaтa oт първoтo блъскaнe пo дървeния кaпaк, дoри нeгoвитe ширoки рaмeнe сe рaздрусaхa. Нo мaкaр и зaщитeнo с мaгия, дървoтo пoддaдe нa нaпoрa.

– Oщe вeднъж – нaрeди Трoун. – Гoтoв ли си?

– Бyтaй!

Кeпeнeцът сe нaпyкa, нo нe гo пoрбихa.

– Мaлкo oстaвa – изръмжa Трoун. – Oщe вeднъж.

– Бyтaй!

Мрaмoрният пeдeстaл рaзби плътнитe дъски, Трoун oтскoчи встрaни и Нeзнaйния тлaснa кoлoнaтa към пътeкaтa oкoлo хрaмa. Прeз

назъбената дупка задуха свеж полъх, а маговете усетиха нещо несравнимо по-хубаво – поток от мана. Целостта на Студената камера бе нарушена.

– Достатъчно е! – извика Дензър.

След две-три секунди меко сияние обля залата – Ериан не засили прекалено яркостта на светлинното кълбо, за да не заслепи всички след пълния мрак. Щом то светна, Джандир и Уил хукнаха към вратата, но елфът куцаше немощно.

– Вижте й сметката на вратата! – каза тутакси Хирад.

– Ей сега.

Силивият конус, насочен от Илкар, изтръгна двете крила с пантите и ги завъртя нагоре в топлата нощ.

– Махаме се! – Хирад ги поведе в лудешки бяг, не можеше да се насити на въздуха, неосквернен от вонята на разложението. – Ако ни последват, ще им избягаме. По-пъргаво, де!

Гарваните изскочиха от храма, Джандир и Уил се дотъртриха последни и се свлякоха на пръстта пред стъпалата. Статуите спряха на прага, докдето се простираха границите на заклинанието.

А между дърветата се показва фигура с маска, после още една. Свикналите с тъмата очи виждаха всичко като по пладне. За секунди деветдесет Закрилници се изпречиха на пътя им, водени от конник.

Гарваните се наредиха за бой с Незнайния в средата. Той не откъсваше поглед от редиците зад ездача. През цялото време бе усещал смътно, че са тук...

Уил обаче остана при Джандир, който кървеше от рамото до хълбока.

– Той има нужда от помощ!

– Ние също – процеди Ериан.

Уил се озърна чак когато чу гласа на Дензър:

– Стилиан, малко закъсня да ни спасиш.

– Забележително! – клатеше глава Господарят на хълма. – Важно беше да оцелеете. На Балея не й остава много време.

ГЛАВА 30

Ордите идваха и на Дарик му предстоеше най-критичното решение като пълководец. Изпрати Гарваните невредими на запад, а ден по-късно Стилиан и неговите Закрилници минаха в галоп покрай него, настървени за мъст. Без да заговори Господаря на хълма, Дарик бе видял каквото искаше в очите му – горко на онези западници, които се изпречат пред тази стотна, възплътила гибелта им.

Смяташе, че е обмислил добре всичко – макар че на него повериха отбраната на източните земи, истинската битка щеше да се води от Гарваните и както изглеждаше – от Стилиан. А самият Дарик си бе подбрал най-способните помощници, които успя да намери. Всеки от тях можеше да командва защитниците на прохода не по-зле от него.

Макар че загубата на град Блекторн на юг влоши сериозно положението им, двамата барони щяха и занапред да нападат западниците, за да забавят настъплението им по единия фланг. Не му оставаше друго, освен да разчита, че на север Школите ще бранят успешно Тривернския залив. Там разполагаха с най-мощна магия и засега можеха да попречат на шаманите.

Дарик не се залъгваше – знаеше, че не би изтърпял да остане начело на войските пред Подкаменния проход и само да чака какво ще се случи в Раздраната пустош. Искаше своите петстотин конници, петдесет магове и волния устрем напред.

Искаше да се хвърли в най-разгорещеното сражение и нямаше да се откаже от желанието си.

Илкар се дръпна разтреперан обратно към Храма. Чуваше гласа на Стилиан като през памук.

– Наистина съжалявам... Елфът сви рамене и го погледна.

– Кога се е случило всичко това? Как е протекла битката при Тривернския залив?

Не проумяваше как е възможно всичко да потръгне толкова зле.

– Вчера. Научих чрез мисловна връзка тази вечер. Те са помели нашите войски. Надявахме се да ги задържим там дни наред, но магията им се оказала прекалено могъща. Разполагат с нещо, което не е виждано от три столетия – бял огън, с който събарят крепостни стени, и тъмната му противоположност, разяждаща плътта.

Гарваните го слушаха смълчани. Незнайния стоеше с отнесен

поглед при Закрилниците. След като шаманите наложили надмощието си в магията, войниците и маговете при Тривернския залив били изклани. След не повече от три дни западниците щяха да се появят пред стените на Джулаца, а вече не беше сигурно, че Школите могат да им се опълчат. Блекторн и Гресе едва ли щяха да забавят много враговете, които напиреха да превземат Подкаменния проход от изток. Дарик пък потеглил на запад и нищо повече не се знаело за него и намеренията му. Изведнъж осъзнаха, че трябва да изоставят обмисления си план за промъкване към Парве и направо да се втурнат натам. Времето им изтичаше.

– А какъв е вашият план? – попита Дензър, който още не можеше да се опомни, че вижда Господаря на хълма тук.

– Знаеш защо дойдох – натърти Стилиан. – Те ми отнеха Селин и сега аз ще им отнема живота. Ти ще дойдеш с мен и ще вземеш Крадеца на зората. Гарваните могат да се върнат при Подкаменния проход. Уменията им ще бъдат по-полезни в отбраната му.

Всичко се промени в миг. Хирад зае бойна стойка, макар че мечът му още беше в ножницата. Незнайния прекрачи към него, Троун също го доближи. Илкар и Ериан застанаха от двете страни на Дензър, който беше пред коня на Стилиан. Уил не се отделяше от падналия Джандир. Закрилниците се раздвижиха.

– Не знам дали ви разбирам... – промълви Дензър, макар че се смръзна от прозрението.

Стилиан го погледна недоверчиво.

– Дензър, равновесието трябва да бъде възстановено, а ние ще наложим господството си. Крадеца на зората ще принадлежи единствено на Ксетеск. Дай ми катализаторите, иначе ще си ги взема сам от трупите на твоите приятели.

По негов знак Закрилниците хванаха оръжията си, съскането на стоманата сякаш разсече нощния въздух.

– Не бива да допуснеш това! – изсъска Илкар.

– Той няма избор – подхвърли Стилиан. – Отдавна е знаел, че тъкмо до това ще се стигне накрая.

Дензър го зяпна и завъртя глава.

– Вие ли... – махна с ръка към храма.

– Да – начумери се Господарят на хълма. – А вие направихте какво-то не беше по силите дори на моите Закрилници. Впечатляващо. Но с това участието на Гарваните приключи.

– Как ни изпреварихте? – промърмори Хирад.

– Не съм изоставал много. Вие решихте да загубите време за отдих, а аз – не. Жалко че не успях да ви изпреваря и в храма. Щяхме да си спестим излишни затруднения.

– Да – подхвърли Незнайния, – защото сега всичко е в нашите ръце, нали?

Илкар се дръпна зад другите, заклинанието му беше кратко.

– Вдигнах щит – рече им тихо.

Мечовете блеснаха в ръцете им и Стилиан се изсмя.

– Не си и помисляйте, че можете да застанете на пътя ми – каза надменно. – Дензър, избирай разумно, иначе ще ме принудиш да отнема и твоя живот.

– Не ми се вярва.

Дензър и Ериан също отстъпваха заднешком, докато не усетиха, че щитът на Илкар ги прикрива.

– И защо не?

Закрилниците бяха готови да нападнат, Незнайния настръхна.

– Защото само аз имам някакъв шанс да успея в извършването на заклинанието и да унищожа Върховните вешери, без да погубя всякакъв живот в Балея.

– Жалко, ако си толкова сляп да си въобразиш, че единствен ти в Ксетеск си проучвал Крадеца на зората. Предлагам ти величие. Двамата ще унищожим Върховните вешери, а след това ти ще си дясната ми ръка на Хълма, ще управляваш с мен цяла Балея. Имаме нужда от нови Магистри в две от кулите. Ела – протегна ръка Стилиан.

Дензър неволно пристъпи към него, но пръстите на Ериан се вкопчиха в ръката му. Той се озърна през рамо към Гарваните.

Виждаше Ериан, която бе заченала от него. Не би позволил никой да я застраши. Хирад, който два пъти заплаши да го убие, но вече няколко пъти му спаси живота. Илкар, който забрави предразсъдъците си, защото му се довери. Незнайния, който бе освободен, но още го оковаваха спомените на душата му. И Уил, Троун и Джандир, които също разчитаха на него.

А отпред беше Господарят на хълма, който с еднаква лекота можеше да го възвеличи или да го обрече на смърт. Дензър застана до рамото на Хирад и сниши глас до шепот.

– Доверяваш ли ми се? Варваринът изпитателно се взря в него.

– Ти си от Гарваните – отсече и вдигна рамене. – Рискува живота си, за да избавиш Незнайния. Ти си един от нас.

– Дай ми верижката. – Хирад понечи да възрази, но Дензър завъртя

глава. – И без това може да ни отнеме катализаторите. Безсилни сме да му попоречим.

– Няма да се предам толкова лесно...

– Не се предаваме. Повярвай ми.

Хирад се озърна към Стилиан, който не откъсваше поглед от отряда, после към Закрилниците, готови да ги смажат. Цъкна с език, свали от шията си верижката със значката и пръстена и подвикна:

– Уил, дай камъка на Дензър. Нищо не печелим, ако измрем тук.

Тъмният маг взе Окоето на смъртта и поспря до Илкар с гръб към Господаря на хълма.

– Каквото и да става, поддържай щита! – Прекрачи към Господаря на хълма и му показа катализаторите. – Като си помисли човек, че държа в ръката си съдбата на Балея...

– Опасно е – кимна Стилиан и се наведе от седлото да ги вземе. – Да не губим повече време, защото е скъпоценно колкото тези предмети.

– Така е – подсмихна се Дензър. – Затова ще реша участта на Балея, без да протакам.

Маната бе оформена и той изрече словото преди Стилиан да се усети. Сенчестите криле го изтласкаха мощно нагоре и назад, за миг-два тъмният маг се озова високо на скалите зад храма. Всички се обърнаха към силуета му, очертан под звездното небе. Дензър беше недосегаем за заклинанията на Стилиан и извика отгоре, размахал лениво безплътните криле:

– Не бих ти позволил да се върнеш към старите привички. Времето им отмина. Крадеца на зората остава при Гарваните. Такава е уговорката и ние ще я спазим или ще умрем, докато се опитваме.

– Ти си маг от Ксетеск и мой служител – ледено изрече Господарят на хълма. – Ще ми се подчиниш.

– Не, аз съм един от Гарваните.

Хирад се ухили до ушите и изопна рамене.

– Ех, Стилиан, пак те надхитрихме. Защо не се примириш и не престанеш да ни пречиш?

Но Господарят на хълма не пожела да го чуе. Очите му блеснаха свирепо, той оформи маната с бързина и вещина, на която беше способен само Магистър. Три Огнени кълба се блъснаха в щита на Илкар за частици от секундата, по невидимата преграда плъзнаха червени и сини пламъци. Елфът изсумтя от напрежение, тялото му трепна, но щитът остана непокътнат. Стилиан се взря в Гарваните. Отвърщаха на погледа му, без да мигнат.

– Никой маг не е успявал да разпръсне щит на Илкар – осведоми го Хирад. – Край на разпрата.

– Не бих казал – остро отвърна Господарят на хълма и се обърна към Закрилниците. – Убийте ги веднага. – Те не помръдваха. – Убийте ги!

Гласът му се извиси до вой. Хирад се смръзна в очакване на смъртта.

– Отпусни се – каза Незнайния и най-сетне усмивката стигна и до очите му. – Стилиан, напразно си дереш гърлото.

– Моля?!

– Ти дори не можеш да ме разбереш. Няма да ни нападнат, докато аз съм тук, защото ние не застрашаваме живота ти. Затова няма да допусна Гарваните да ти посегнат. Предупреждавам те обаче, че ако умра и ти си виновен за това, Закрилниците ще се обърнат срещу теб.

Стилиан се оглеждаше – всички Закрилници се бяха завъртели към него.

– Ти избираш дали да ми повярваш – добави Незнайния и излезе от обсега на магическия щит. – Но защо да се простиш и с живота, след като се прости с мечтата да владееш заклинанието?

Лицето на Стилиан помръкна. Не знаеше дали Закрилниците са способни да се опълчат срещу него. Накрая се вторачи в Незнайния.

– Но ти бе освободен... Вече не принадлежиш към тях.

– И аз се заблуждавах, само че нищо няма да разкъса връзката, изкована в сливането на душите. Моята душа отново е само моя, но ще остане завинаги свързана със Закрилниците. Аз се примирих, а те го разбраха. Най-добре ще е и ти да постъпиш така.

Господарят на хълма се озърна още веднъж и кимна. Понечи да пришпори коня си, но Незнайния го спря с жест и думи:

– Защо не ни помогнеш да спасим Балея, докато си отмъщаваш? Ако нападнеш Парве от юг или югоизток, може би ще ни улесниш да стигнем до пирамидата. И може би още ще имаш Школа, в която да се върнеш.

Лицето, на Стилиан остана безизразно.

– Предай на Дензър, че докато аз съм Господар на хълма, не желая да се мярка в Ксетеск. А Гарваните... Когато се завърнете, ще ви бъде платено съгласно уговорката. И се постарайте повече да не ме предизвиквате.

Стилиан се провря на коня си през скупчените Закрилници. Те постояха още миг в безмълвен досег с душата на Незнайния и тръгнаха

след своя Повереник, отдалечаващ се от поляната пред Храма.

Гарваните чакаха, Дензър кръжеше отгоре и търсеше в маната признаци, че Стилиан се кани да нападне отново. Когато стъпи на земята и Сенчестите криле изчезнаха, другите си отдъхнаха.

– Премахнах щита – оповести Илкар.

Хирад отпусна длан върху рамото на Дензър, който промълви:

– Най-сетне мога да кажа, че разбирам.

– Дали Стилиан ще ни помогне? Незнайния сбърчи чело.

– Трудно е да познаем. Ако отдели време да поумува, може и да го направи.

Чак сега успяха да отидат при Джандир. Ериан вече беше коленичила до него. Кожената броня бе разсечена от острие на брадва, раната под нея изглеждаше дълбока. Ериан обаче спря кръвенето веднага.

– Зле ли е пострадал? – попита Уил.

– Провървяло му е – бравдата не е засегнала ребрата, сърцето и белите му дробове са невредими, но никак не ми харесва какво е станало с рамото и кръста му...

– Може ли да язди? – попита Незнайния.

– Не и до сутринта, за да направя поне нещо за него. Дълго време няма да стреля с лък. Мускулите и сухожилията в рамото няма да оздравят лесно.

– Нямаме никакво време – намеси се Илкар. – Нали чухте Стилиан? Западниците ще връхлетят Джулаца след три дни.

– Да се надяваме, че маговете ще ги отблъснат – поклати глава тя, – защото ако тръгнем веднага, Джандир ще умре. Моля ви само да почакате до зазоряване. Дайте ми четири-пет часа.

Хирад се загледа към входа на храма, запрещен от статуите с изрисувани лица, и потръпна.

– Ако понасяте оная пасмина да ви зяпа, нищо не пречи да останем, докато видим слънцето в небето. Уил, запали печката, моля те. Дензър, искам да обсъдите с Троун как ще се доберем до Парве. Не бива да доближаваме пътищата, по които западниците вървят към Подкаменния проход. А аз ще си поприказвам с Илкар и Незнайния.

Дензър и Троун отидоха към гората, Уил също тръгна натам да събере дърва, Ериан се съсредоточи за целебно заклинание. Тримата оцелели основатели на отряда отидоха пред стъпалата на храма.

– Нещо не разбирам... – подхвана варваринът.

– Пак ли? – поклати глава Илкар.

– Този път не ми е много смешно – озъби му се Хирад. – Я ми

обясни що за чудо е Студената камера и защо досега не съм чувал за нея.

– Ами Школите не искат да се разчува, сами разбирате защо. Как да ви обясня?... Виж, маната протича навсякъде и във всичко. Не я спират кожа, кости, стени, дърво, океанът, дори измеренията, както открихме. Никой не познава нито ритъма, нито структурата на потоците ѝ, знаем само как да ги нарушаваме, за да образуваме форми за заклинанията. Възможно е обаче потокът да бъде отклонен. – Илкар посочи храма. – Маната протича там, където е най-лесно. Градежът на храма е изпипан до последната дреболия. Когато се затвори, маната просто го заобикаля. Това е...

– Превъзходно обмислен капан за невежи крадци – съгласи се Незнайния.

– И за нехайни магове – промърмори елфът. – На косъм ни се размина.

– Значи трупове втре бяха на убити Закрилници?

– Да – потвърди Незнайния. – Така ми се стори още щом влязохме, но си казвах, че е немислимо. Там бяха загинали някои от Закрилниците, които Стилиан е довел.

– Нямаха маски – напомни варваринът.

– Щом заплахата е била отстранена, статуите явно са се върнали в нишите си и вратите отново са били отворени. А Закрилниците винаги прибират маските на онези, които паднат в бой. Стилиан е искал да си присвои Окоето на смъртта и е бил достатъчно благоразумен да остане отвън. Ако бе взел камъка, щеше да ни разиграва както си поиска.

– И е останал да чака, за да свършим ние работата.

– Поне се е надявал – вдигна рамене Незнайния. Хирад се обърна. Уил седеше до печката и се вслушваше в разговора им. Ериан шепнеше нещо на Джандир и макар че той още лежеше по гръб, вече се опомняше. Дензър и Троун умуваха над картата. Троун сочеше настойчиво, а захапалият лулата си Дензър се усмихваше.

На Хирад му просветна пред очите. За пръв път след смъртта на Рас почувства, че отрядът е какъвто трябва да бъде.

– А каква беше тая история със Закрилниците накрая? – присети се изведнъж.

– Щяха ли да убият Стилиан, ако той бе убил теб? – попита и Илкар.

– Не. Той е техният Повереник, никога няма да му сторят зло. И какво от това? Нали Стилиан ми повярва...

Хирад прихна.

– Хитро! Я да донесем малко вода на Уил от езерото.

Атаката връхлетя цялата дължина на колоната от западници, напредващи през затревените поля край гъста гора. Предшестваше я дъжд от стрели, Остър дъжд и Смъртна градушка, които изчерпваха силата на шаманите за магически и въздушни щитове.

Хиляда конници се забиха в оголения фланг на врага, копитата разхвърляха пръст и кръв, остриетата проблясваха под утринното слънце. Хората на Блекторн обърнаха конете след първия набег и се оттеглиха, за да се престроят. Роговете прозвучаха отново и отрядът на Гресе се втурна към другия фланг, за да стане бъркотията пълна.

Устремен към не толкова самодоволните западници, Гресе отново се почувства млад. Сечеше наляво и надясно, сцепи лицето на един и разпори рамото на друг. Оглушителен шум кънтеше в ушите му.

Около него конниците му се връзваха във вражеските редици, виковете на опитващите да се бранят се смесваха с писъците на умиращите. Гресе пак смуши коня и се хвърли напред, изблъска противник с щита и отби мушкащо копие с предпазителя на меча. Западниците се огъваха под напора на конницата и Гресе предвкушаваше победата.

Чу роговете, обърна коня и се измъкна от клането, газейки живи и мъртви наред. Огледа се припряно – малко коне бяха останали без ездачи и той кресна от възторг, докато препускаше към мястото за прегрупиране извън обсега на вражеските лъкове.

Върху западниците пак се изсипаха стрели и заклинания, но този път с по-малък успех – отскачаха от щитовете или избухваха в тъмен пламък при сблъсък с насрещна магия.

Третият сигнал на роговете призова към атака срещу шаманите, досега опазени от телохраниелите си. Магове се носеха напред около Блекторн и се опитваха да прострат щитовете си над повече ездачи.

Но западниците се бяха събрали в плътни групи. Копиеносците налетяха първи и разбъркаха предните им редици. Веднага след тях нападаха отрядите от мечоносци, Гресе виждаше как острието на Блекторн се стоварва и пръска кръв във всички посоки.

Бръмчене прониза въздуха и заглуши врявата, болезнено за ушите и зъбите. Конете раздуваха ноздри и подскачаха. Пръстите на всеки шаман блъвнаха черни линии, подобни на бичове, които удряха по хора и животни.

Носеха смърт в невъобразима мъка и ужас. Където заклинанието попаднеше на незащитена плът или пробиеше щит, падаха десетки

жертви. Пред очите на Гресе черна линия разкъса ездач през корема и вътрешностите му се изсипаха, а крясъкът му секна, щом чернилката мина и през гърлото.

Линиите пробиваха, прогаряха и разяждаха, ходът на битката се обърна невероятно бързо. Блекторн завъртя меча над главата си, роговете дадоха сигнал за незабавно отстъпление. Гресе изкрещя на хората си, кавалерията се понесе в галоп надалеч от касапницата, в която се смеси кръвта на мъже от източна и западна Баляя. Присмехулните викове на враговете отекваха след тях.

Мракът им отне славата.

ГЛАВА 31

След сухата топла нощ настъпи безоблачно утро, заличило спомена за проливния дъжд.

Дензър бе достигнал за малко с мисловна връзка старшия маг при Подкаменния проход. Сега знаеха, че Стилиан не е преувеличил опасността. Бароните не постигаха почти нищо, а понасяха големи загуби. Най-лошото беше, че трийсетина хиляди западници щяха да се съберат пред западния вход само след ден.

– Казваш, че Върховните вещици не са си възвърнали цялата сила?
– попита Хирад.

Дензър кимна.

– Когато излязат от гробницата, магията на шаманите ще бъде неудържима.

– Колко ни остава до Раздраната пустош?

– Повече от два дни езда до пределите ѝ, после около час до пирамидата – пресметна Троун.

– Може и да закъснеем – промърмори Илкар.

– Дори ако нищо не ни забави по пътя – съгласи се Троун.

Хирад си представяше лудешкия устрем право към зейналата паст на ненадейна гибел – навсякъде можеха да се натъкнат на големи отряди от западници.

– Колко ли време ще задържат прохода войските на Дарик?

– Кой знае? – вдигна рамене Незнайния. – Не сме виждали магията на шаманите. Само тесният вход ще им пречи да хвърлят много воители наведнъж срещу защитниците, а и така нашите магове ще могат да прекриват щитовете си.

– Хм... Джандир ще може ли да язди? Раненият елф още спеше.

– Ако искате, събудете го – каза Ериан, – но не очаквайте да върти сабята или да стреля с лъка. Освен това ще бърза и раните му може и да се отворят.

– Лоша работа – процеди Хирад. – Но няма да чакаме тук края на света. Да тръгваме, че ще настъпи и без нас.

Половин час по-късно потеглиха към Раздраната пустош.

Дарик не бе очаквал такава изненада. Представяше си, че ще се промъкнат по рядко използвани пътеки към Раздраната пустош, за да разпръснат и избият накрая Пазителите и стражата на гробницата, а

след победата да съпроводят Гарваните обратно към прохода.

Но в утрото на третия ден след навлизането в западните земи една трета от хората му бяха мъртви, още петдесетина бяха ранени и не можеше да разчита на мнозина магове. Около седемдесет стрелци с лък, дебнещи в засада от двете страни на пътеката, сееха гибел и смут сред отряда му. Конниците се разпръснаха нагоре по полегатите склонове и налетяха шубраците, където се криеха враговете, но още мнозина загинаха, преди да посекаат и последния стрелец. Дарик си казваше, че поне имаха късмет да не налетят на шамани.

Отиде да се посъветва с най-старшия маг от оцелелите седемнадесет – мъж от Ксетекс.

– Ще задържите ли магическите и въздушните щитове, докато напредваме в галоп?

– Какъв е твоят план?

– Трябва да продължим. Започнем ли да се провираме в гъсталаците, по-добре да се откажем, защото ще закъснеем. Искам да ги изненадаме, като проникнем бързо в територията им. И ако пак попаднем на засада, не бива да спираме.

– Отново голям риск... – промълви магът.

– Знам. Ще се опитате ли?

– Разбира се.

– Добре. Сега ще си поприказвам с войниците, искам да ги насърча. Голямо препускане ни чака. – Дарик се усмихна. – Имаме два дни да спасим Балея. Готов ли си за това?

Вождът Тесая стоеше с шаманите си на хълм пред Подкаменния проход, който бе изгубил преди дни, но щеше да го завладее наново съвсем скоро. Не се съмняваше в това. Тридесет хиляди негови сънародници, с някои от които враждуваше само допреди година, бяха спрели на няколко часа отгук. Дузина шамани под охраната на триста оцелели защитници на прохода от племето на Тесая се промъкваха към входа. Зад тях предният отряд от пет хиляди западници се настъргваше за нахлуване под планините.

– Искам да ги изтребите до крак, но ми доведете Дарик жив. Лично ще се погрижа да умре много бавно, прикован към камъните, които си мислеше да ми отнеме. – Шаманите кимнаха. – Кога ще заемем позиция?

– Повелителю, ще чакаме твоята заповед по пладне.

Тесая вдигна глава към небето. Оставаха два часа. И тогава може би щеше да заличи воплите на ужас. Ехото от рева на океана, стоварил

се откъм небето, удавил и хората му, и техните писъци, захвърлил труповете им в бездната. Толкова много от тях нямаше да бъдат намерени, за да бъдат изпратени с чест на погребалните кладни. Толкова много от тях няхаха шанс да умрат в битка, както мечтаеха.

Но идеше мигът на възмездие за непростимото, сторено от източните страхливци. Неговите хора щяха да вилнеят из земите им както си искат. Усмихна се за пръв път от много дни.

– Аз ще поведеа войните си към мястото, което им принадлежи. Скоро ще изпием кръвта на маговете от Школите.

Гарваните язدهа неуморно по трудния терен. Нито видяха, нито доловиха някой да ги преследва, откакто храмът остана зад тях. Незнайния не усещаше Закрилниците и не знаеше дали са потеглили на изток или на запад.

Конете се уморяваха, а дори дребно произшествие щеше да ги забави гибелно. Всички бяха угрижени за състоянието на Джандир. След лечебното заклинание на Ериан и няколко часа сън той ги увери, че може да язди, но бледото и изопнато лице издаваше колко го болят раните.

През първия час издържа, но с отминаването на утрото ставаше все по-бавен. Маговете често язدهа до него и виждаха как се опъват раните. Кръв се процеждаше по ризата и кожената му куртка, стичаше се по лявата ръка, вързана за тялото.

Щом спряха за одих, Троун и Уил се заеха да нахранят и напоят конете, другите се събраха около Джандир, облегат на обрасъл с мъх камък. Стояха пред началото на долина, нататък се редяха едно след друго възвишения, стигащи на северозапад до Парве.

– Можете ли да облекчите болките му? – попита Хирад.

– Сега ще видим – обеща Ериан и помогна на елфа да легне на хълбок.

С помощта на Илкар дръпна полека изцапаната куртка настрани и изгърси ругатня, щом разбра, че всичките й усилия през нощта са отишли нахалост.

– Раната се разлютява, докато язди, това е неизбежно. Мога да потисна болката, но така той няма да знае дали му става по-зле. Опасно е.

– Кажй ти, Джандир – подкани Хирад. Елфът вдиша уморено.

– Не издържам така. Болката става нетърпима, само ще ви забавя. Или ме оставете тук и после се върнете да ме вземете, или Ериан да направи заклинанието.

– Няма кой да те лекува, докато си сам – напомни Ериан. – Ще умреш.

– Значи ясно какво ще правим – заключи Хирад. Ериан обаче се двоумеше.

– Какво има? – намръщи се Джандир. – По-зле съм, отколкото мислеше, нали?

– Да, кърви прекалено силно. Плътта изобщо не е зараснала. Заклинанието за безчувственост просто е задължително, за да можеш да яхнеш коня. Довечера ще направя нещо повече за раните ти.

– Дали ще доживея до вечерта? – промълви елфът.

– Не знам... Не ме бива много да опазвам хората около мен живи...

Сълзи замъглиха очите ѝ, Дензър я прегърна и изви глава към Хирад.

– Да тръгваме по-скоро.

Още отдалеч се усещаше присъствието на магия в селото. Стилиан даде знак да забавят ход и мина зад плътно наредените Закрилници. Присъщата им защита срещу заклинания се съчетаваше и засилваше взаимно, шаманите трудно биха я преодолели.

След унижението, което му причиниха Гарваните, беше неизбежно яростта му да се отприщи. Знаеше, че Незнайния му предложи най-разумния изход, но реши да отиде в Парве както и когато избере самият той. Успееше ли навреме, за да им помогне, толкова по-добре.

Избра за първия набег село в самия край на изконните западняшки земи. Сигурно оттук бяха минавали отряди, запътили се към Подкаменния проход, може би и към Гиернатския залив. От селото до Раздраната пустош се стигаше за по-малко от два дни.

– Напред! – заповяда той. – Тук няма невинни. Никаква пощада.

Чу се само неговият глас, когато Закрилниците подкараха конете си в галоп. Нападаха в тесен клин, Стилиан пак яздеше отзад и с усмивка на уста оформяше маната за любимото си разрушително заклинание.

Нахълтаха в селото, без да дадат време на жителите за бягство или отпор. Трийсетина колиби образуваха кръг около тотема и общото голямо огнище по средата, имаше ограждения за добитъка и навеси на подпори вместо хамбари.

Закрилниците се разделиха на две колони и обкръжиха селото. Мечовете им свистяха тежко към хората, пръснали се с писъци кой накъдето свари. Остриетата не подбираха жертвите. Стилиан спря до тотема и изрече:

– Адски огън!

Десет огнени стълба се забиха в покривите на колиби, изпепелиха жертвите си и овъглиха постройките. Навсякъде литна жарава.

Закрилниците слязоха от конете почти в един и същ миг, този път хванали и брадвите в левите си ръце. В селото цареше хаос. Подпалените колиби пламтяха и бълваха черни пушеци. Малцината живи се опитваха да бягат или докопваха оръжия. Един закрачи към привидно беззащитния Стилиан.

Господарят на хълма слезе от седлото, издигнал магически щит още след заклинанието. Извади меча си. От ръцете на шамана се проточиха десет черни криви линии, зашариха по щита, но само обвиваха невидимата защита. Стилиан позна по изражението на шамана, че е очаквал да пробие щита веднага.

– Брей, какво стана... – каза през зъби Господарят на хълма, пристъпи и цапардоса шамана с дръжката на меча.

А около тях Закрилниците безшумно и безмилостно палеха останалите колиби и колежа когото намерят – и стари, и млади. Никой от тях не пострада сериозно.

Шаманът падна на колене, а ритникът в лицето го хвърли по гръб. От носа му шуртеше кръв. Стилиан се надвеси над него.

– Вие сте моето послание към господарите ви – останките от селото ще чернеят под слънцето, а трупове ще гният непогребани.

– Кой си ти? Стилиан се засмя.

– Друг път не дръзвайте да се опълчите срещу Ксетеск. Притисна ръка към устата на шамана и изрече словото за Огнена длан. Шаманът умря в страшна агония, от очите и ноздрите му изскачаха пламъци, косата му се сгърчи с прашене.

Стилиан стана, изтупа праха от коленете си и възседна коня.

– Тръгваме!

Огледа се доволен, питаше се дали и Парве ще гори толкова хубаво.

– Стъстете колоната! – изрева Дарик. – Готови с щитовете!

Конницата на Школите бе свърнала на север от основния път между Парве и прохода, за да доближи пирамидата от друга посока. Носеха се шеметно по пътеката и се връзаха в бивака на западняците, спрели за отдых. Враговете не успяха да грабнат оръжията и да се подредят.

– Щитовете са вдигнати! – извика някой от маговете. След миг копията на челните конници пронизаха първите западняци, изпречили се пред отряда. Без да забавят устрема си, кавалеристите съсичаха всеки враг наблизо, а по събраните препокриващи се щитове припламваха заклинанията на шамани, които бяха безсилни да ги преодолеят. Дарик не се озърна, докато се отдалечаваха, но още седемдесет западняци никога

нямаше да се доберат до Подкаменния проход...

Когато спряха за кратка заслужена почивка, един маг попита:

– Наистина ли беше нужно да го правим?

– Не – отвърна Дарик. – Признавам обаче, че беше адски забавно.

Навсякъде около него усмивките се върнаха по лицата на войниците му.

Барас още се бавеше на наблюдателната кула, докато светлината гаснеше в последния мирен ден за Джулаца. Зад стария елф градът на Школата се подготвяше за война, в която нямаше надежда за победа след клането при Тривернския залив само преди три дни. Загубиха толкова войници и магове, а обещаните подкрепления не идваха.

Стоеше и се взираше в тъмните гъсти пълчища на настъпващите западняци. Рано сутринта противниците щяха да се доближат достатъчно, за да опитат заклинания. Барас потръпна при мисълта за белия и черния огън, с който шаманите щяха да изтръгнат сърцето на Джулаца.

Стражите и на града, и на Школата бяха готови за бой, маговете знаеха задълженията си и събираха сили, но Барас знаеше, че ако не се случи чудо, до свечеряване на втория ден Джулаца ще бъде под властта на западняците. Да, отначало щяха да отблъскват магията на шаманите, но защитата изчерпваше толкова мана, че почти не оставаше за нападателни заклинания. А врагът имаше поне четири пъти повече бойци, градът пък нямаше крепостни стени. Краят на битката беше предрешен, защото шаманите сякаш никога не усещаха умора.

Спомни си разказите на своя прапраядо как видял като млад маг първото нашествие на западняците, подкрепено от Върховните вещици. Опожарени градове и села, подпалени ниви, разхвърляни трупове, осиротели деца. Шаманите, чиято сила тогава не можела да се мери със сегашната, извършвали ритуали и жертвоприношения, за да затвърдят господството си над източните земи.

Това щеше да се повтори и никой не можеше да го предотврати. Този път нито маговете щяха да възпрат Върховните вещици, нито войските стигаха. А Барас се съмняваше, че Гарваните ще изпълнят задачата си.

Слезе бавно от кулата и се помоли те поне да унищожат Крадеца на зората, ако е невъзможно да извършат заклинанието.

След миг се успокои от смразяващо хрумване – ако Върховните вещици овладееха заклинанието, страданията на хората в източните земи щяха да бъдат съвсем кратки.

Намериха безопасност за малко в мрака в скрит бивак сред

хълмовете. Блекторн, Гресе и остатъкът от малката им армия седяха и умуваха мрачно над участта си. Мнозина от наемниците се изнизяха, разтревожени за своите семейства или просто напласнени. Останаха малко над четиристотин войници и магове с непосилната мисия да пречат на западниците, неумолимо настъпващи към Подкаменния проход.

Гресе не можеше да върши друго с превързаната лява ръка, освен да държи хляба. Отхапа залък и преглътна с малко вода.

– Ако не ги забавим още малко, ще бъдат при прохода след три дни. Трябва да се опитаме.

– Това е самоубийство – отвърна Блекторн.

Калните пръски по лицето му не скриваха бръчките, станали по-дълбоки, докато гледаше как гинат хората му. Пет пъти се нахвърляха върху нашествениците, но ги прогонваше магията на шаманите и нарастващата ярост на бойците им. Сега на трима войници се падаха по два здрави коня, а без ранените двамата барони разполагаха с триста и петдесет души, годни за битка.

– Непростимо ще е, ако ги оставим да превземат прохода – настоя Гресе. – Нека поне им дадем урок, както ти сам каза преди време. Когато владеят и прохода, ще могат да нахлуват в земите ни свободно и да нападат Школите отвсякъде.

– Какво предлагаш? – морно попита Блекторн.

– Още призори да ги нападнем челно. Шаманите обикновено са поназад в колоната и ще имаме малко време да убиваме, преди да вдигнем по принуда щитовете. Ще ги спрем за известно време.

– И те ще ни изтребят до крак.

– Знам – кимна Гресе. – Но дори да се бием само час, те ще останат на мястото до края на деня – първо ще изгорят мъртвите си и ще искат да се уверят, че повече няма да ги тормозим.

Блекторн се вгледа задълго в стария си приятел, чиито очи още искряха. Споходи го по-добра идея, макар че тя не ги избавяше от неизбежния край.

– Ще ги пресрещнем при Ястребови зъбери. Там можем да разположим стрелците и маговете, за да внесат смут в средата на колоната, докато ние ударим отпред под двоен щит.

– Колко време ще се мъкнем дотам?

– Нека тръгнем веднага, иначе на маговете не би им останало време да се съвземат. Ще се изплъзнем тихо, за да не ни чуят западниците.

Блекторн се почувства съживен. Поне щяха да умрат сред реки от кръв и магически огън. Гресе му протегна ръка и той я стисна здраво.

– Боговете ще ни вземат в рая – ухили се старият барон.

– И ще хвърлят в ада западняците и Понтоа – увери го Блекторн.

В късната вечер Гарваните стигнаха до Раздраната пустош. Тъмни облаци се разстилаха по небето, студеният вятър дърпаше клони, бурени и наметала. Също като Селин преди тях, излязоха от гората вляво от стражевия пост и погледите им преодоляха седемте мили до Парве, където ярките сигнални огньовете продължаваха да пламтят върху пирамидата. Но пред тях не се простираше гъсто море от палатки на западняшки орди.

Троун ги преведе безпогрешно през гората и сега стояха на четвърт миля от стражевия пост. Дензър укроти конете и те не издаваха звук. Тук-там се виждаше по някой огън в малък бивак, иначе беше пусто. Вражеските войски доближаваха Подкаменния проход или Джулаца.

Но земите толкова близо до града на Върховните вещици бяха наситени със страховито ликуване, стягащо дори сърцето. Вторачен в огньовете над Парве, Хирад не можеше да се отърси от чувството, че са закъснели. Не би си позволил да повярва. Не и докато други умираха в сражение, за да защитят своите земи, не и докато западняците настъпваха към градовете, които той обичаше. Не и докато поне един от Гарваните се държеше на краката си.

– Ето ни близо до пирамидата – отрони Дензър. – Втурваме се в га-лоп и сме там.

Варваринът се засмя против волята си.

– Ех, да беше толкова просто. Патрули около града, магически атаки на шамани, пълна площад с поклонници и пълна гробница със стражи...

– Човек може поне да си помечтае – подхвърли тъмният маг. – А на какво ще се натъкнем според теб, ако говорим сериозно?

– Току-що ти го описах.

– И ще ни дойде много, ако сме само ние – подчерта Незнайния. – Дори Джандир да беше здрав, шансовете ни да се пхнем в пирамидата и да извършим заклинанието щяха да си останат безумно малки.

– А как е той? – обърна се Дензър към Ериан.

Тя протегна ръка и той я дръпна да се изправи. Гарваните се събраха около елфа, легнал в несвяст след отчаяния опит на Ериан да му помогне с Топъл лек. Уил се опитваше да охладя челото му с мокра кърпа. Дори в сумрака личеше колко болнаво блед е Джандир, виждаха се широките тъмни кръгове около очите му, а устните му бяха безцветни.

– Изобщо не е добре – промълви Ериан. – Почистих раните и пак го

превързах. С Троун стегнахме превръзката, за да не си мърда ръката. Заклинанието е възстановило мускулите на рамото, ускорило е оздравяването на кожата, но тежкия път дотук му е навредил. Уви, с притъпелите си усещания не е разбрал, че раната се е възпалила. Почти изчерпах възможностите да го закрепя.

– Ще оживее ли? – попита Хирад.

– Да, ако не препуска като луд седем мили до близкия град, за да се втурне в пирамида срещу съживени мъртъвци – с намек за усмивка отговори тя.

Хирад не се колеба дълго.

– Дензър, много ли си уморен?

– Много. Като всички. Илкар и Незнайния кимнаха.

– Ясно – реши варваринът. – Спасяването на Балея ще почака до сутринта.

– А после? – обади се Уил. – Какво ще сторим сами? Незнайния е прав – немислимо е да се бием срещу всички.

– Ще сторим онова, което Гарваните винаги са правили. Ще стъпваме леко, ще се бием хитро и ще бягаме благоразумно.

– Това пък какво означава, по дяволите? Отговори Незнайния:

– Стига да не съм се объркал съвсем, Уил, това означава, че ще тръгнем ходом през Раздраната пустош два часа преди зазоряване. Ако ни превърви, ще влезем в града, без да ни попречат. Ако не, ще се бием при нужда, иначе ще бягаме.

– А Дарик и Стилиан? – сви вежди крадецът.

– Не бива да ги чакаме – отсече Хирад. – Дори не знаем дали ще дойдат. И ти чу какво е научил Стилиан. Проходът и Джулаца ще бъдат превзети, ако не смажем Върховните вещици. Ще се опитаме, иначе всичко е загубено. Това е – сега разчитат на нас и ние ще успеем, знаем си. Стигнахме чак дотук, но всички загубихме близки хора. Не можем да се провалим. Време е за разплата.

ГЛАВА 32

Утрото на деня, когато се решаваше съдбата на Балея, започна с бял огън в небето.

Обгаряше набързо построените укрепления отпред, издигащи се до половината височина на входа. Щяха да издържат на камъни и копия, а и пътеките зад тях бяха претъпкани със стрелци. Но от белия огън нямаше защита. Той гризеше и прояждаше камъните. Щом пуснаха стрелите, войниците се втурнаха назад.

Двадесет шамани, предпазени с щитове, мълчаливо събаряха стениците. Но този път защитниците на прохода се бяха подготвили. Щом укрепленията рухнаха, две хиляди пехотинци сякаш изригнаха иззад тях, а отзад тичаха мнозина магове, прострели щитове над главите им.

В един миг Тесая се възхищаваше на своите шамани, а веднага след това бе принуден да гледа как ги накълцват заедно с охраната им преди другите западняци наоколо да се намесят. Той даде заповед за атака, пръски кръв и шум изпълниха въздуха.

Щом постигнаха целта си, защитниците отстъпиха с бой и се строиха в стегнат полукръг пред входа. Недостижими за шаманите, вървящи след племенните воители, отвътре стреляха приспособени за ниска траектория катапулти и тежки арбалети. Опустошаваха задните редици на западняците наред с Огнени кълба и Горещ дъжд, които пробиваха нарядко щитовете на шаманите. Миризмата на изгорена плът и димът щипеха очите.

Командирите на отбраната се бяха погрижили да има достатъчно магове, които да пазят пехотинците. Затова войниците се сражаваха яростно от стена до стена и никой не можеше да пробие тяхната позиция. Не мислеха за победа, а печелеха време.

Тесая се възхити на бойния им дух, макар че виждаше твърде много от сънародниците си да гинат в битката. Но това не беше като водната магия и той не изпадна в бяс. Истинска битка, в която храбреци срещат доблестно смъртта. Обърна се към стоящите до него.

– Ще ни отблъскват, докато не им свърши маната – каза стар шаман, който предпочиташе да наблюдава и съветва. – Препокриването на много щитове е от полза за тях, но е изтощително. Ако сме търпеливи, накрая ще надделеem.

– Виж колко мъже губим! – посочи друг. – За всеки техен убит

даваме по петима, защото не можем да достигнем с магия навътре в прохода, а те имат големи оръжия там.

– И не бива да им даваме време да се опомнят – натърти Тесая. – Накрая ще ги избием, но каква войска ще ни остане?

Погледът му проследи извивката на свода, чиято връхна точка беше тридесет стъпки над бойното поле. Усмихна се – решението беше очевидно.

– Май е време да поразширим онзи свод. И да издълбаем тавана по-нагоре. Не сте ли съгласни?

– Петима шамани са достатъчни – прецени старецът.

– Погрижи се за това.

Предадоха бързо заповедта напред и петимата, готови за заклане, застанаха на бойното поле в малко кътче на спокойствие сред напора на бойците. Тяхната магия обърна битката за Подкаменния проход.

Белият огън облиза свода, засъска и запращя, проникна навътре и се разпротря от двете страни. Скалите светнаха, наследената от Върховните вещири магия намери всяка пукнатина и слабост в тях. Назъбените линии стигнаха на двайсетина крачки навътре. Шаманите прекъснаха заклинанието, роговете дадох сигнал за отстъпление и западняците изоставиха мъртъвците си пред входа с викове на омраза и закани.

Бученето сякаш започна дълбоко в планинските недра. Сводът се разтърси, стените затрепериха и всичко се срути.

Огромни камъни падаха отляво и отдясно, защитниците се разкрещяха уплашено. По-досетливите хукнаха нагоре по склоновете, но повечето замръзнаха на място, докато земята се друсаше под тежестта на скалите, погребали всичко под себе си петнайсетина крачки навътре в прохода.

Западняците нададох тържествуващи вопли. От облаците прах бяха изскочили тежки скални късове, помитайки оцелелите пред прохода. Срутването свърши скоро и само ехото тътнеше навътре в планината.

Щом прахът се слегна, гледката сгря душата на Тесая. Стотици лежах мъртви или смъртно ранени, останалите се блещеха, лишени от командирите си и уязвими. Зад тях вече нямаше проход. Никой не можеше да влезе или да излезе.

Тесая се усмихваше. Неговите шамани и воители щяха да разчистят срутването със същата лекота, с която го причиниха.

– Нападнете веднага – заповяда той. – Имаме още много работа.

И западняците се хвърлиха напред със смразяващ рев.

За да отмъсти за Селин, Стилиан беше готов да изтрие целия град

от лицето на земята. Преди да навлязат в Раздраната пустош, спряха само да си поемат дъх и Закрилниците да превържат малкото си рани. С изгрева те чуха простите заповеди от Господаря на хълма – набег към града с цялата бързина, на която са способни конете. Трябваше да убиват всичко, което се движи, и да опожарят всичко останало.

Яздеше в средата – устойчивостта на Закрилниците срещу магия щеше да го пази. Тялото му кипеше от готовност да оформя маната. В утрото видя избледнелите огньове върху пирамидата и скупчени палатки на западници три мили по-нататък и малко вдясно. Първо щеше да си разчисти сметките с тях.

Десет Закрилници се отделиха в две безупречни редици и се устремиха надясно. Пред бивака дръпнаха юздите, слязоха от конете и разпори палатките. После тръгнаха, мълчаливи и смъртоносни. Спряха в пепелта на отдавна угасналия огън и зачакаха. Пред тях се тълпяха трийсетина западници и неспокойно опипваха дръжките на мечовете и брадвите си.

В безмълвно единство на мисълта Закрилниците хванаха мечовете си в десните ръце и измъкнаха с левите брадвите от калъфите на гърбовете си. Изведнъж скочиха, предшествани от стоманена вихрушка. Западниците можеха само да умират под ударите им. Ако някой намереше пролука и опита да намушка Закрилник, съседният отклоняваше острието. Мечовете се редуваха с брадвите и отсичаха глави, ръце и крака в непреодолима стена, на която никой не устоя.

Крясъците и ръмженето на западниците бяха посрещнати със смущащото мълчание на Закрилниците, които дори не се задъхваха. Всичко свърши за две минути. Без да се оглеждат, десетимата побързаха да се присъединят към своите побратими и Повереника.

Стилиан нареди да забавят крачка чак когато доближиха първите сгради на Парве. Половин миля пред града се бяха строили бранителите му – стотици бойци, десетки шамани, тук-там се мяркаха червени наметала на храмови стражи и поклонници.

Кимна доволен. Можеше да се разправи с всичките. Всяка строшена глава или прободено сърце бяха нова жертва в памет на Селин и един противник по-малко за Гарваните. На около триста крачки от враговете той спря Закрилниците, заповяда да слязат от конете и ги поведе към Парве, готов да запрати първите Огнени кълба.

В мрака преди утрото Гарваните напредваха бавно през Раздраната пустош. Очите на елфите и върколака избираха сигурен път. Нямаше смисъл да изтощават конете с галоп преди някой да ги посрещне.

Джандир се бе съвзел през нощта. Раната не кървеше и Ериан насочи точно своя Топъл лек към най-пострадалите мускули в рамото и гърба му. Треската отмина и той реши да язди, без сетивата му да са притъпени, за да не бъде муден при атака. Но едва щяха да му стигнат силите да държи сабята си и не знаеше ще има ли полза от него.

– Тук ли са? – попита Хирад.

– Не мога да ги усетя – отвърна Незнайния. – Но ако Стилиан им е заповядал, не биха отворили съзнанията си за мен. Не забравяй, че връзката ми с тях е несравнимо по-слаба отпреди.

Незнайния още чувстваше празнотата, макар че сърдечното му посрещане в отряда облекчи страданието. Не вярваше някога да се откъсне напълно от Закрилниците. Нито пък искаше. Завинаги щеше да бъде донякъде чужд на останалите хора. Очакваше с нетърпение топлотата на събраните души, които му се доверяваха, както той на тях. Но засега оставаше сам.

Час по-късно в мъждивата светлина преди изгрева най-сетне намери каквото търсеше – то избухна като пламък у него, когато събратята му нападناха. Почувства тяхната неразделна сплотеност, съчетаната им мощ и непоколебима вяра. Долови и радостта им, че той също е тук. Помоли ги за дребна услуга и те се съгласиха. Обърна се засмян към Хирад, очите му блеснаха.

– Те са тук.

– Къде? – неволно се огледа варваринът.

– На югоизток от града. Притекоха ни се на помощ.

– Дано дойдат насам по-скоро – обади се Илкар зад тях. – Вижте какво има пред нас.

Отрядът спря конете. Западници пазеха града – неголяма войска, но все пак бяха прекалено много.

– Какво да правим? – подхвърли Хирад.

Другите нямаха време да отговорят. От север се засилваше гръмовният тропот на стотици коне.

Стъпил върху плосък камък до Гресе, барон Блекторн говореше на своите войници. Стояха до Ястребови зъбери, които западниците щяха да доближат след час. Огледа ги и кимна. Виждаше уплашени, изтощени и прегладнели мъже и жени, но желанието да се борят за своята страна още не гаснеше в душите им.

– Няма да ви лъжа. Може би това е последният ден за всички ни, но вие знаете с колко важна задача сме се заели. Досега забавихме врага с два дни. Нека ги лишим и от трети... преди да умрем. Благодаря на

всички вас за заслугите към Балея. Никого няма да сметна за страхливец, ако си тръгне още сега. Защото в тази битка не ще има сигнал за отстъпление. Няма накъде да отстъпваме. Горд съм, че се сражавах редом с вас, и ако победим във войната, щедростта ми към вас няма да познава граници до последните ни мигове. Чували сте накъде тръгнаха Гарваните. Ще ни бъдат признателни за всяка минута в повече, която им дадем, за да унищожат Върховните вещици, но и да имат къде да се завърнат. Искам всички вие да имате родина, където да отгледате децата си без страх. Ако не постигна целта си, поне ще умра за нея. – Махна рязко с ръка, за да спре напирещите войнствени викове. – Трябва да изненадаме врага. И имаме нужда от чудо. Знаете за какво ви моля. Чухте какви ще бъдат сигналите. Искам от вас да се биете упорито, да не губите вяра в Балея и нека отнесем със себе си в отвъдното колкото може повече от онези мръсници! Заемете позиции.

ГЛАВА 33

Закрилниците се втурнаха към западниците при развалините, бележещи границите на Парве. Стилиан вървеше зад редицата, оставил десетима от тях около себе си да го пазят. Засега шаманите го пренебрегваха, насочили енергията си към нападателите, напираси да пробият настървената, но рехавата отбрана.

Господарят на хълма оформяше грижливо маната. Осем шамани съсредоточиха мятачите се на зигзаг черни линии към трима Закрилници и разкъсаха плътта, бронята и маските.

– Адски огън! – изръмжа Стилиан.

Осем огнени стълба изфучаха от ясното небе и посипаха с пламтящите останки на шаманите воините пред тях.

После той запрати три Огнени кълба сред западниците. Изкусното му боравене с магията поддържаше неговите запаси, без да ги изтощава прекалено. Развеселяваше се, като гледаше войници и шамани да умират, обхванати от пламъци. Пред него Закрилниците се подредиха в клин и отблъскваха опитите на врага да ги обкръжи.

В очите на неосведомените Закрилниците не се отличаваха много от обикновени бойци с мечове и брадви в ръцете, но за броени секунди заблудата се разсейваше. Точните удари се възползваха от всяка грешка на противника и се съчетаваха безупречно с действията на двамата съратници отляво и отдясно. Нито веднъж не се сбутаха, не оплетоха оръжията си и стената от стомана продължаваше да се стоварва неумолимо върху западниците.

Стилиан подготвяше заклинанието, с което щеше да разкъса задните редици на врага, и наблюдаваше колко много западници загиват с минимални загуби на Закрилниците. Бойният строй на племенните бойци се разкъсваше, но твърде бавно. Оцелелите шамани се бяха събрали накуп, двама пазеха с щитове седмина – те се мъчеха да възпрат Закрилниците, които обаче бяха в прекалено плътен строй и черният огън оставаше безсилен пред магическата им защита.

Щом Стилиан сътвори основната форма, Закрилниците го заобиколиха отвсякъде. Шумът на битката заглъхна в ушите му, той откри краищата на формата, започна бавното ѝ въртене, по повърхността плъзнаха яркосини и оранжеви ивици. Вложи още сила и се съсредоточи докрай, после отвори очи и извърши заклинанието. Знаеше, че

Закрилниците ще се възползват незабавно от последиците му.

Купчините отломки около западниците се раздрусаха и слегнаха. Трептенето се пренесе надолу, размести почвата под краката им, събори мнозина и стресна всички. Земята затътна. Закрилниците познаваха закриняването и не спряха напора си нито за миг.

Стилиан се увери, че е проникнал докъдето трябва, и довърши делото си.

– Чук! – излая словото и притисна юмуруци към гърдите си.

Последва мощен удар под земята. Закрилниците отскочиха назад и се разпръснаха, западниците пред тях замагнаха към празното пространство и замряха втрещени.

В квадрат със страна двайсетина крачки земята се разлюля, напука и разцепи. Огромни каменни късове изхвърчаха нагоре и разпиляха западниците, които се разтърчаха във всички посоки да търсят устойчива опора. Шаманите забравиха и за щитове, и за черен огън.

Още преди земята да се укроти и западниците да осъзнаят какво се случва, Стилиан и Закрилниците пробиха разкъсаните им редици, повалийки загубилите равновесие врагове. До пирамидата оставаше само половин миля и Господарят на хълма призна пред себе си, че е време да облекчи задачата на Гарваните.

Кавалерията на Школите препускаше с тътен по Раздраната пустош. Дарик не знаеше какво ще завари там – Гарваните може да го бяха изпреварили или да изоставаха с два дни. А може и да бяха мъртви. Затова чу с неописуемо облекчение вика на елф съгледвач, че Гарваните са на югоизток от конницата. Дарик посочи към тях и отрядът се понесе в новата посока.

– Ей на това му казвам щастливо съвпадение... – промърмори Трουν.

– Крайно време беше и на нас да се падне малко късмет – отвърна Хирад. – Пък и не е чак такова съвпадение. Всички знаехме кога е крайният срок да сме в Парве, той мъничко закъсня, това е.

С появата на кавалерията Гарваните имаха далеч по-добър избор, вместо да се хвърлят към гибел срещу чакащите ги западници. Вляво сияние освети небето, отекна разтърсващ взрив. След още два проблясъка се разнесе още една експлозия.

– Виждам, че и Стилиан не си губи времето – подхвърли Илкар.

– Той е много способен маг – напомни Дензър.

– И е доста спривав, както се убедихме... – Илкар се взираше в избледняващите Огнени кълба под все по-светлото небе. – Не ми се ще да

се озова там.

Дарик и Хирад слязоха от конете и се прегърнаха засмени.

– Ето го и завършека – каза генералът. – Щом ви видях разбрах, че ще победим. Слава на боговете, че сте живи.

– Ти какво очакваше? Аз си знаех, че ще дойдете. Радвам се, че си толкова обнадежден, но трябва да разкъсаме отбраната на западниците.

– Какъв е твоят избор, генерале? – попита Незнайния. – Стилиан и Закрилниците са в югоизточните покрайнини на града и се сражават, както виждаш. До половин час ще пробият към площада и пирамидата.

– Откъде знаеш? – сви вежди Дарик.

– В това можеш да разчиташ на него – натърти Хирад.

– Щом казвате... Ще разкъсам отбраната, за да минете вие. Няма да се затрудним много. Щом навлезете заедно с нас, ще отвлека вниманието на западниците, а вие продължавайте направо към пирамидата. Внимавайте, там сега сигурно е пълно с поклонници. Аз също ще поведе отряда си към площада, когато мога, но е по-добре първо да разчистя западниците около него. Съгласни ли сте?

– Само кажи къде искаш да яздим ние.

– В края на колоната. Щом се разгърнем, останете в средата. Видите ли пролука, не се бавете.

Кавалерията пое в тръс към Парве. Дарик вдишваше ободрен хладния въздух. Тъкмо към такава битка се стремеше. Даде знак да пришпорят конете. На четвърт миля от врага започнаха да се разгръщат в три редици по сто конници. Маговете вдигнаха щитове и се опитаха да ги препокрият, където беше възможно.

– Атака! – изрева генералът.

Кавалерията препусна в галоп към западниците. В яростния сблъсък първата вражеска редица бе пометена от копитата, копията и мечовете. Но от ръцете на стоящите отзад шамани се проточиха линиите на черния огън и раздраха хора и коне там, където щитовете не ги отблъснаха. Дарик си каза, че слугите на Върховните вешери трябва да бъдат посечени колкото може по-скоро.

А Гарваните дебнеха къде ще зейне пролука сред западниците. Хирад стискаше дръжката на меча си – щеше му се да е в мелето, да размаха оръжието. Незнайния посочи надясно.

– Там ще е, подответе се.

На двайсетина крачки встрани западниците се огъваха под натиска и шаманите побягнаха в тръсене на безопасност.

– Щитът е вдигнат – извика Илкар.

– Гарвани, след мен! – отекна гласът на Хирад.

След краткия сигнал на рог от Ястребови зъбери полетяха облаци стрели и Горещ дъжд. Стоманените остриета и огънят поразяваха западниците преди да се опомнят. Колоната спря и се разпиля, племенните воители се втурнаха към канарите, за да се покатерят при нападателите. Шаманите вдигнаха щитове и се приготвиха за кошмарните си магии.

Рогът отекна втори път. Конниците на Блекторн и Гресе изскочиха откъм северния край на скалите и се врязаха дълбоко в предните вражески редици.

Откъм зъберите се сипеше огън върху западниците, приклекнени в дълбокото ждрело, широко не повече от тридесет крачки. Стрелците с лък се бяха помъчили да улучат веднага колкото може повече шамани.

Отпред битката беше жестока. Западниците се престоиха бързо и нападнаха на свой ред. Раненият в крака Блекторн обърна коня наляво и продължи да сече. Изпреварен от по-млади бойци, Гресе можеше само да гледа сражението засега.

Бели мълнии се разклониха към канарите от двете страни, черни линии се простряха напред от пръстите на шаманите. До Гресе очите на мъж се пръснаха, щом тъмната нишка докосна челото му. Навсякъде около него падаха хора и коне, но западниците също не издържаха на натиска. Гресе смуши коня си в хълбоците и кресна на своите конници да го последват към шаманите.

Рухнаха скали и повлякоха в пропастта стрелци и магове. Шаманите не спряха заклинанията си навреме – сами навлякоха беда на войската си, засипвайки я с огромни камъни.

Отрядът около Блекторн удвои усилията си, вече пробиваха отбраната. На Гресе му оставаше малко да се добере до групичка шамани, увлечени да подготвят ново заклинание и забравили за опасността. Стариият барон пришпори коня, повали последния войник, но шаманите отвори очи и от ръцете им запраща черният огън.

Гарваните се носеха лудешки към площада. Зад тях конниците на Дарик прегазваха последните западници, но даваха твърде много жертви.

Хирад и Незнайния препусаха отпред, Троун беше последен. Профучаваха по опустелите улици, устремени към огньовете над пирамидата. Нахлуха на площада от север и завариха гъмжило от поклонници.

Без да мислят за сраженията наоколо, хората с червени мантии напяха и се поклащаха. Наброяваха поне петстотин, наредени прилежно на стотина крачки от входа на тунела.

– Напред, напред! – крещеше Хирад.

Поведете останалите по края на площада и свърна наляво към пирамидата тъкмо когато някой от поклонниците забеляза опасността. Гълчавата на слетите гласове секна и вместо нея се разнесоха гневни вопли. А Хирад скочи в движение от коня и мечът му разпори корема на първия изпречил му се страж. Вторият се натъкна на острието на Незнайния.

Зад тях и останалите от отряда се спешиха, а конете избягаха тутакси, насочени от волята на Дензър. Щом видяха, че Гарваните се канят да проникнат в пирамидата, поклонниците изреваха и хукнаха към тях. Червеният прилив заплашваше да ги смаже с яростта си.

– Велики богове в небето... – изграчи варваринът. – Сега какво да правим?

– Ти и Дензър влизате в гробницата. Ние ще ги задържим на входа, докато можем. Дано Дарик и Стилиан дойдат преди тези да ни разкъсат мръвка по мръвка.

– Няма да ви зарежа... – започна Хирад.

– Хирад, правиш го за Балея. Само тя е по-важна от отряда. Вървете!

Незнайния се обърна към тълпата, Троун застана отляво, Джандир и Уил отдясно. Ериан и Илкар чакаха зад гърбовете им.

– Искам те жив, Дензър! – отсече Ериан.

Сплетоха пръсти за миг, после тъмният маг и варваринът се втурнаха по тунела.

Черният огън прогори коня на Гресе точно под металния нагръдник. Животното изцвили диво и се тръшна на земята. Главата на барона срещна ръбест камък.

Блекторн видя как приятелят му падна. Подвикна на хората си и продължи напред, а около него черните линии пронизваха и раздираха плът и броня. В бъркотията риташите коне без ездачи бяха опасни за всички наоколо. Редиците на западниците се разбъркаха от падналите камъни, но магията на шаманите бавно изстребваше нападателите. Блекторн се зарече да довърши започнатото от Гресе. Шаманите трябваше да умрат.

По цялата дължина на покритите с издълбани руни стени имаше запалени светилници. Хирад се молеше отново да види живи съратниците си. Двамата с Дензър пробягаха двеста крачки по тунела и стигнаха до затворена двукрила врата без никаква украса, но висока и здрава, с големи бронзови дръжки на височината на гърдите им.

Усещаше тежест в ръцете и краката, каквато не го бе притискала след схватката с Исман в замъка на Черните криле. Пробуденото зло сякаш дереше с нокти сърцето му и подронваше смелостта, подшушваше му да се въртне и да избяга. Мощта на Върховните вешери се просмукваше и във въздуха, който вдишваше. На варварина му се струваше, че великанска длан се е опряла в челото му и го тласка назад. Опомни се заради разгарящата се решимост на Дензър, доближил на крачка висшата цел на живота си.

Хирад се напъна, избуга лявата врата и влетя вътре, следван по петите от тъмния маг. Най-последно бяха във вътрешността на пирамидата. Край стълба, широка двойсетина стъпки, се издигаха зидове от огромни блокове мрамор и гранит. Пред стъпалата бяха запалени два факела на железни триножници. Двама стражи в ризници и червени наметала държаха огромни извити мечове. Церемониални оръжия, но и остри като бръснач.

– Дензър, стой зад мен.

– Не бих и помислил да си търся белята. Стражите пристъпиха напред.

– Закъсняхте. Повелителите се събуждат. Паднете на колене или умрете!

– Я по-добре се помолете преди смъртта! – излая Хирад. Нападна свирепо стоящия отдясно. Стражът не очакваше толкова нисък замах, закъсня със защитата и мечът на Хирад съсече крака му над коляното. Стражът залитна и се просна на пода, варваринът го прескочи и се засмя в лицето на втория.

– Ще си опиташ ли късмета?

Направи лъжливо движение, завъртя се и мушна с две ръце към гърдите на стража. Ударът беше отбит, но противникът се олюля. Хирад започна да сипе удари над глава и отстрани, накрая изтласка извитото острие и срязва гърлото на стража, който се свлече беззвучно. Варваринът се озърна – Дензър вадеше кинжала си от сърцето на първия страж.

От площадката над стълбите се влизаше в къс мраморен коридор с трепкащи в ниши пламъчета на лампи. Хирад пробяга по хлъзгавия под, вперил поглед в обикновената отворена врата. Долавяше движение зад нея. Долепи се до стената и надникна. Затаи дъх потресен.

В просторната зала шест кошмарно дълги саркофага бяха наредени като спици на колело. А между свещниците се молеха коленичили дванадесет Пазители, по двама край всеки каменен ковчег. С наведени глави произнасяха слова на непознат за Хирад език. Дори на прага беше

студено като посред зима в планините Чернотрън. Глух тропот ехтеше от стените в залата.

- Дензър, тук са! – изсъска варваринът.
- Имам нужда от няколко минути, за да подготвя заклинанието.
- Тогава заемай се по-скоро.

Дензър се отдръпна десетина крачки, сложи катализаторите пред себе си на гладкия мрамор, наведе глава и започна да оформя маната за най-могъщото заклинание, сътворявано някога.

Шаманите разбиха препятствието, създадено от самите тях, и войската на Тесая нахълта в Подкаменния проход, като заобикаляше или глезеше премазаните трупове на враговете.

Командирите, оставени от Дарик, може и да се бяха оттеглили с оцелелите към по-яките укрепления във вътрешността на прохода – арбалетни кули, катапулти, покрити с шипове стени и укрития за стрелци. И те нямаше да издържат на шаманската магия, но бранителите щяха да бъдат далеч по-многобройни.

Хората от изтока завладяха прохода само за три дни, но сега западната орда се носеше по дължината му, за да погълне градовете и народа отвъд изхода. Виещите от възторг воители си мечтаеха да окървяват отново мечовете си. Шаманите ги подкрепяха във всеки миг, значи никой нямаше да им се опълчва за дълго.

– Щитът е вдигнат – изрече Илкар, а Незнайния почукваше по пода с върха на меч и се взираше в поклонниците с разветви червени наметала.

Не всички имаха оръжие и когато доближиха тунела, запристъпяха колебливо.

- Трябва да ги наплашим веднага – каза той, – иначе просто ще ни стъпчат. Ериан, искам и въздушен щит, може да повикат стрелци.
- Ей сега.
- Джандир, дръпни се зад нас.
- Няма да го бъде.
- Джандир...
- Не си губи времето в приказки.

Първите поклонници се хвърлиха в тунела. Незнайния пристъпи напред, острието му се завъртя в дъга и разсече гърдите на онзи, който го нападна. Трупът отлетя назад и събори още някого.

Троун замахна нагоре да отбие първия удар и левият му юмрук се стрелна със смайваща бързина. Смаза устните на поклонника, блъсна го с чело в носа и му разпори корема с меч.

Но на Джандир му беше тежко. Колкото и да беше сръчен със сабята, трябваше да бъде предпазлив заради изтощеното си тяло. Само се бранеше, но потта вече избиваше по челото му.

Късите мечове на Уил се въртяха светкавично, оставяха тежки рани по телата пред него, отбиваха и посрещаха ловко всяко нападение.

– Въздушният щит е готов – обади се Ериан.

Мечът на Незнайния сцели още една глава, отвън някой изкрещя властно и поклонниците се отдръпнаха. На тяхно място дотичаха стражи, слънчевите лъчи искряха по извитите им мечове преди да влязат в тунела.

– Хайде, Гарвани – извика Незнайния, – ще им видим сметката и на тези!

Взрив разклати пода под краката им, за миг блесна синкава светлина. Поклонниците се смръзнаха от изненада, после хукнаха наляво. Стилиан бе дошъл на площада.

Дарик разсече на две черепа на още един шаман и магията му секна, когато безжизненото тяло плъосна на земята. Защитната позиция на западниците беше пробита на седем места.

– Сгъстете строя! – изрева генералът. – Притиснете ги надясно. Трябва да стигнем до площада.

След като останаха малцина шамани, неговите магове можеха да отделят мана и за нападателна магия. Остър дъжд се изсипа върху враговете отдясно, те не издържах и се разбягаха – някои към Раздраната пустош, други обратно към Парве.

– Конница, след мен!

Стотниците подхванаха вика на Дарик, кавалерията размята последните врагове и препусна към пирамидата. На площада проехтя взрив.

Вторият Земен чук на Стилиан разрови площада и предизвика желаната от него паника. Закрилниците се разгърнаха в една редица и закрачиха към пирамидата, мечовете и брадвите поваляха наред непохватните поклонници.

Но Господарят на хълма още не се бе изтощил докрай. Стовари Огнено кълбо сред гъмжилото от червени мантии и пламъците блъвнаха навсякъде.

Още поклонници притичваха от запад и от север, но видяха изстреблението и кривнаха към пирамидата. Стилиан се начумери, но тутакси се засмя – първите конници изскочиха на площада. Скоро щяха да превземат Парве.

Пазителите усетиха началото на заклинанието, надигнаха се за миг

и извадиха кинжалите си.

– Неверник! – изсъска един, когато едрото тяло на Хирад запълни рамката на вратата.

Варваринът подигравателно ги подканяше да нападнат, а Дензър стисна клепахи и се потопа в друг свят.

Не беше като при упражненията – катализаторите добавяха ново измерение към формата. Преди тя бе плоска и сивкава, а сега кърваво-червените ѝ извивки разлюляваха потоците мана наоколо. Дензър се бореше да я овладее, да ѝ придаде необходимите очертания.

Но формата сякаш бе надарена със собствен живот и на всеки пореден етап от заклинанието сложният многоъгълник се сдобиваше с нова страна. Ако Дензър добавеше още една, заклинанието щеше да заличи живота и източно от планините, а у него гореше желанието да го запази.

Изреди заповедните слова, обозначаващи катализаторите, и формата от мана започна да пулсира с безброй шарки. Бе наложил волята си, но сега трябваше да постигне точните свойства – сила, посока, разстояние. Отдръпна се в съзнанието си да провери всяка линия, трептене и пулсация, а Крадеца на зората престана да му се подчинява.

На вратата Хирад не допускаше повече от един Пазител пред себе си. А какво можеха да направят с дългите две педи кинжали срещу неговия меч? И все пак те налитаха и той ги колеше един след друг. Пред него се натрупаха шест мъртви тела и сега внимаваше да не се подхлъзне в кръвта. Чак когато останаха само двама, той прекрачи напред. Повали ги безмълвно.

Понечи да излезе, но чу стъргане на камък. Залата изстина още повече и тялото му потръпна от ледения въздух. Застави се да погледне назад и усети кисел вкус в устата си. Поне се съдържа да не кресне. Капакът на един саркофаг се бе отместил. Съвсем малко. Хирад отстъпи заднешком. Капакът шавна още веднъж. А после всичките зачегъртаха и Хирад се задъха.

Започна да избутва с крак труповете, в главата му остана единаединствена мисъл – да затвори вратата. Не знаеше защо го иска, но подтикът беше непреодолим. Един от капациите изтрака тежко и този път варваринът извика неволно. За миг го прониза болка в гърдите.

– О, богове... Хайде, Дензър, хайде!

Виждаше обаче през отворената врата, че тъмният маг не е готов. Не посмя да се озърне повече. Грохот. И още веднъж. Издърпа последното тяло, изхвърча над прага и затръшна вратата. Миг преди тя да закрие залата Хирад зърна дълги костеливи пръсти да се вкопчват в

каменните ръбове.

Отчаяно искаше да му се е привидяло, но знаеше, че пред очите му краят на Балея ставаше от гроба, възплътил отново безмерен ужас, който можеше да угаси разума му. Възраждаше се мощ, която щеше да срути планини, да разкъса небесата и да пролее реки от кръв на изток.

С изтръпналите си пръсти Хирад притискаше вратата срещу най-страшния враг на Балея – жалко нищожество, опитвашо се да попречи на падащата върху света нощ.

Стражите бяха умели и решителни бойци, подтикваше ги луда ярост заради осквернената гробница на техните господари. Но Незнайния и Троун ги пресрещаха и убиваха безцеремонно и ловко. Отдясно обаче ставаше напечено. Джандир се биеше с майстор на меча, който на мига разбра що за немошен противник му се е паднал. Уил се бранеше упорито, но само веднъж успя да остави по бузата на стража срещу него дълга грозна рана.

Ериан виждаше, че въздушният ѝ щит става безполезен. Тъкмо изви глава и ръката на Джандир се сгъна под поредния тежък удар. Стражът се наведе напред и го промуши в сърцето.

Незнайния побесня, щом чу последния вик на елфа. Раздробил черепа на страж и с обратния замах разпори хълбока на втори. А след миг се появи Дарик, повел цяла стотна мечоносци и магове, които набързо изтребиха останалите стражи. Генералът кимна на Незнайния и се загледа в неподвижното тяло на Джандир, до което бе коленичил Уил.

– По дяволите... – Обърна се към един от стотниците. – Ще охраняват тунела, останалите да прочистят града. На площада да не остане един жив враг. По-бързо! – Обърна се към Незнайния. – Къде е Хирад?

– В пирамидата с Дензър.

– Отивайте при тях, аз ще се погрижа за всичко тук. И Стилиан е наблизил със Закрилниците, нищо не ни заплашва отвън.

Незнайния му благодари с поглед.

– Гарвани, след мен!

Стилиан огледа площада удовлетворен. Кръвта и мантиите на падналите поклонници го покриваха като ален килим. На твърде малко места останаха западняци, които да се бранят срещу конниците и неговите Закрилници. Господарят на хълма въздъхна. Превзеха Парве с изненада и бързо сринаха оскъдната му отбрана, но в същото време ордите на западняците напиха на изток.

Той слезе от коня пред входа на тунела и се облегна уморен на дясната колона. Вътре продължаваше последната битка, но той нямаше

сили и желание да се намеси в нея.

Задоволи жаждата си за мъст. Сега можеше да почака тук, докато върнат Крадеца на зората при него. Седна и опря глава на ръцете си.

Хирад така стискаше дръжката на вратата, че кокалчетата на юмруците му побеляха. Ту го сковаваше студ, ту ставаше непоносимо горещо. Зрението му се размъти, главата му натежа. А после усети натиск върху дръжката от другата страна – отначало немощен, после все по-непреодолим.

– Дензър, моля те... – задави се Хирад с шепота си.

Дръжката се наклони леко. Юмруци заблъскаха по вратата, притиснатото му към нея тяло се тресеше. Нов удар едва не го отхвърли назад. Отвътре се процеждаха звуци на опиянена от възкресението си сила.

– Дензър! – изрева Хирад. – Веднага!

Но тъмният маг се клатеше напред-назад и напяваше толкова задъхано, че варваринът се смути. Защо Дензър като че се бореше с нещо? И все не извършваше заклинанието.

Следващият удар по вратата нацепи дъските. Хирад се пързулна по гръб върху мрамора.

– Дензър!

До вратата стоеше Върховен вешер, покрит с парцалива погребална роба, а по голите му кости тепърва плъзваше нова плът. Хирад видя празни очни кухини в стесняващата се нагоре глава, когато високата фигура се наведе, за да мине през вратата.

– Еретик... – изтръгна се глас като стъргане по чакъл. Плътта все по-шеметно обгръщаше ръцете, надигаше се по краката, покриваше ребрата и вътрешностите, които нарастваха от нищото.

Извисилият се Върховен вешер сведе към него тъмни, студени и кръвожадни очи. Отзад се тълпяха останалите. Още с първата крачка парцалите по тялото му се превърнаха в чисто бяла тога, развята от невидим вятър.

А тъмният маг се обливаше в пот и още се бореше със заклинанието. Изпънатите напред ръце подскачаха. Тихият прегракнал глас изричаше думи, които Хирад никога не би проумял.

– Побързай, Дензър.

Хирад извади меча си и застана срещу Върховните вешери, чиито глави стърчаха осем стъпки над пода.

– Я да ви видя можете ли да ми се опрете.

Те излизаха един по един и се нареждаха в коридора. Хирад облиза пресъхналите си устни. Сега щеше да умре, но не в самота. Защото чу

забързани стъпки зад себе си. Кръвта отново кипна във вените му и увереността му се възвърна. Точно каквото му трябваше, за да даде още време на Дензър.

Колкото и откъснат да се чувстваше от опасността, Дензър осъзнаваше смътно шума, тропота на тичащи хора и неистовата молба в гласа на Хирад. Формата на маната за Крадеца на зората беше толкова сложна и неподатлива, че тъмният маг се изпълни с благодарност към своя Магистър, който не бе пропуснал нито една подробност през дългите години на обучението му.

За пръв път заклинание му се съпротивяваше, опитваше се да го използва и да изсмуче жизнеността му, за да се разрасне. Не защото притежаваше собствен разум, а защото бе предназначено да погълне и онзи, който го извърши, и цяла Баля.

Едва сега проумя истинската същност на ужаса, до който се бе домогнал Септерн в проучванията си. Щом сътвори основната форма, заклинателят можеше просто да се примири и да остави последователността да стигне до пълното унищожение. Светлината щеше да бъде заличена. Утрото щеше да бъде откраднато от хората.

Дензър потискаше всяко отклонение, спираше всяко обратно завъртане на формата, всеки опит за изцеждане на съхранените му запаси от мана. Но борбата го уморяваше и още не беше готов със заклинанието. Пред него маната събра катализаторите, те се надигнаха от пода и проникнаха в ядрото на формата. Силата се трупаше и изкушаваше.

Но той не успяваше да я насочи. Извършеше ли заклинанието сега, щеше да запрати в небитието и Гарваните заедно с Върховните вещири. Здравият разум му нашепваше, че си струва тази цена да бъде платена, Дензър обаче нямаше да се предаде. Имаше нужда от проход за насочването на енергията и поне на теория познаваше възможност да го създаде. Звучите на схватката стигаха до ушите му и той разбираше, че не остава много време да провери има ли нещо вярно в тази теория.

Мечът на Хирад удари по незащитения хълбок на Арумун.

Знаеше кое име кому принадлежи, защото самите те ги произнесоха и сякаш удариха камбаните на ужаса, който заплашваше да изцеди жизнеността от мускулите му.

Арумун извреца и отстъпи, от раната прокапа тъмна течност. Победният вик на Хирад секна. Раната зарасна за секунди, другите Върховни вещири изправиха Арумун, който клатеше глава заканително.

– Богове... – прошепна варваринът.

Вещерът замахна така светкавично, че едва не го свари

неподготвен. Хирад се отметна назад от тласъка.

– Не можем да се бием с тях.

– О, можем – възрази Незнайния. – Достатъчно е да ги изтикваме назад.

Мечът му извири, срязва плът и счупи кост. Белфамун се свлече на пода.

– Още са слаби, нека не им даваме да се развихрят.

– Щитът е вдигнат – изрече Илкар.

Хирад се вторачи – стоящите отзад Истормун, Памун и Уеямун подготвиха заклинание.

– Хайде, Гарвани, да ги притиснем!

Застанал вдясно от Незнайния, Хирад отби следващия удар на Арумун и заби меча си в гърдите му. Раната се затваряше още преди да изтегли острието.

Белфамун се надигна бързо, Незнайния се гмурна под посегналата ръка и го съсече през краката. Веднага се възползва, вдигна меча и разпори шията му до прешлените. Този път Върховният вещер се стовари тежко с още по-грозен крясък на болка.

– Щитът е вдигнат – каза и Ериан. – Прикривам Дензър. Ръката на Гириамун закачи рамото на втрещения Уил.

Крадецът писна и се търкулна на пода. Троун ревна яростно и раздоби лакътя на вешера, който просто го халоса по главата с другата ръка. И Троун падна в несвят.

– Проклятие... – изхърка Незнайния.

– Хайде, Дензър! – шепнеше си Хирад.

Заклинанието на Върховните вещери се стовари изневиделица в приливи на светлина – хем ослепителна, хем тъмна. Зацвърча и плъзна по щитовете на маговете, които издържаха на косъм от гибелта.

– Нямаме щит – задъха се Илкар.

Хирад и Незнайния се спогледаха. Мускулите на варварина жадуваха отмора, дробовете му не успяваха да вдишват, сърцето се пресилваше. Не знаеше колко дълго ще остане прав.

– Да го направим...

Незнайния размаха меча като обезумял, първо приклепна и посече краката на Белфамун, след това подскочи и удари по гърлото му. Хирад прехвърли оръжието в другата си ръка и върхът се заби под брадичката на Арумун. Обърна острието и го стовари в лицето на чудовището. Но така и не видя как го докопа юмрукът на Уеямун.

Истормун и Памун налетяха към Незнайния и го заблъскаха.

Другите Върховни вещири се готвеха за заклинание.

Хирад напипа меча си и понечи да стане. Не можеше да остави Незнайния сам срещу тези гадини. Тъкмо се надигна и Уеямун го просна отново. Незнайния падна до него с разкъравено лице.

– Ставай – подкани го Хирад.

– Прав съм.

Двамата се подпираха взаимно, натъртени до премала. Краката на Хирад се подгъваха, дясната му ръка сякаш беше подпалена. Зад тях Илкар изстреля Огнени кълба, пръснаха огън и зарево. Овъгляваха белите роби и новата плът, но тя израстваше неспирно. Върховните вещири дори не губеха време да гасят пламъците.

Хирад прогледна нагоре към шестте обвити в дим, тържествуващи и безжалостни лица.

– Ние сме живи – изгъгна Арумун.

– Крадеца на зората...

Думите прогониха мимолетната тишина.

– Легнете! – викна Илкар.

Незнайния дръпна краката на Хирад и го повали.

– НЕ! – избълва Арумун, другите закрещяха с него. Колона от чист мрак се спусна над главата му, достатъчно широка да обхване Върховните вещири, скупчени пред вратата. Вдигна ги над пода, раздираше плътта, а костите им изпукаха под непосилния натиск. С писъци и вой шестимата бяха хвърлени към дъното на погребалната камера и увиснаха на стената подобно на великански парцалени кукли със сгърчени крайници и мятаци се глави.

В ушите на Гарваните кънтеше звук като ураган в клисура. Хирад се търкулна встрани и погледна Дензър.

Тъмният маг беше на колене, изопнал гръб и разперил ръце, а Крадеца на зората извираше от пространството между дланите му. Цялото му тяло подскачаше, ръцете му се тресяха, лицето му се кривеше, а косата се разроши. Зейналите очи виждаха само тъмата пред себе си. Около него се сгъстяваше мъгла и с всеки миг го скриваше. Тя се кълбеше и навлизаше в потока на заклинанието, за да го захрани. Ериан стоеше до рамото на Дензър, но не смееше да го докосне.

– Да се махаме! – извика Незнайния. – Тази чернилка се разширява.

Хирад чу съвсем слабо гласа му, но разбра жеста и се подчини, когато Незнайния го дръпна за ръкава. Двамата се измъкнаха и извиха глави да видят края на Върховните вещири. Чак сега Хирад забеляза къде са паднали Троун и Уил. Те се размърдаха.

– Останете на пода! – размахна ръце варваринът към тях. Нямаше да го чуят в рева на заклинанието и писъците на Върховните вещиери. Троун тръсна глава, без да подозира, че смъртта е на една педя над него.

– Адска гадост – процеди Хирад и се хвърли по корем под все поширокия поток от мрак.

Прекрасно могъщество изпълваше тялото на Дензър. Усещаше го да бушува във вените, да издува мускулите и да укрепва сухожилията. Изцеждаше дробовете му, но той вече не се нуждаеше от въздух. Крадеца на зората го крепеше.

Разсмя се на жалките напъни на Върховните вещиери да се изтръгнат. Притиснати като плъхове под гигантски палец, те се боричкаха, но бяха обречени на вечен плен от заклинанието, което отнемаше живота от възродената им плът.

Още не бе завършил играта. Не знаеше накъде да запрати враговете. Не бе решил ще позволи ли на Крадеца на зората да погълне света. Ръцете му трудно задържаха силата, отприщена от Септерн, която напираше да се развилнее. Само трябваше да се завърти на място и тъмата щеше да покрие всичко.

Но нещо в ума му отказа да се подчини. Знаеше, че най-последно е намерил мястото си извън сковаващата прегръдка на Ксетеск. Намери искрено уважение и доверие. И можеше сам да определя съдбата си. Срещна Гарваните.

Време беше да отвори портата към забравата. Да разкъса измеренията и да метне през тях все по-жалките останки на Върховните вещиери, за да ги засмуче пустотата. Но той искаше и внушително доказателство, че ги е погубил завинаги. Усмихна се и отметна глава назад. Знаеше точното място.

Тътенът на заклинанието и воят на необузданата мана терзаеха слуха на Хирад. Проснат наполовина върху Троун, той притискаше главата му към пода. Троун не искаше да мирува и за малко не избута варварина към мрака, но Уил се освести, досети се какво става, докосна лицето на приятеля си и го укроти с втрънен поглед.

Изражението на Дензър внезапно се промени. Лицето му се отпусна, тъмният маг се усмихна, изрече още слова, бавно събра ръцете си и ги вдигна.

Черната колона се сви и издърпа Върховните вещиери. Те бяха безпомощни, телата им бяха гнусна подигравка с човешките, главите, ръцете и краката се кривяха под немислими ъгли. Само светещите им очи напомняха какво се крие зад тях.

Мъгла като онази, която обгръщаше Дензър, се надигна в колоната и направи гърчовите на Върховните вешери мудни, все едно ги заливаше гъст сироп. Обви телата им в преливащо се кълбо от чернота. След миг-два непроницаемата преграда ги скри, но страдалческите викове на ужас все още се чуваха и сред шума на заклинанието.

Дензър притегли към себе си колоната и нейния товар, наклони я нагоре и рязко изпъна ръце. Обвивката от мрак излетя към върха на пирамидата.

– О, земни богове! – ахна Хирад. – Бягайте! Бягайте отгук!

Той побърза да се отдалечи от камерата, Незнайния хукна след него, Троун и Уил също. Но Илкар и Ериан не помръднаха от местата си. И преди Хирад пак да отвори уста, Крадеца на зората разби покрива на гробницата.

Огромни каменни блокове литнаха нагоре и разпиляха натрупан през столетията прах. През назъбената дупка проникна светлина и открои Дензър, чиито ръце сочеха небето, а на лицето му бе застинала налудничава усмивка.

Но докато Крадеца на зората разкъсваше измерението и отнасяше в отвъдното пространство своя товар, камъните се понесоха обратно към земята и тежките парчета заудряха по пирамидата. Краищата на отвора се срутиха навътре и се посипаха върху Гарваните.

Хирад нищо не можеше да стори. Колоната на заклинанието изчезна, а Дензър, облещен към светлината, се завъртя на пети и тупна на пода. Хирад се извърна, не искаше да види как ще се стоварят отломките.

– Въздушният щит е вдигнат – изрекоха заедно Илкар и Ериан. – Никой да не мърда.

Дензър бе сбъднал мечтата на живота си. Вълнението от неизмеримата сложност на многото равнища в Крадеца на зората оправда всичките му надежди. Слял се с маната, той надмогна изкушението и надделя над енергии, чиято мощ дори не би се помъчил да осмисли. А накрая отвори проход към забравата и захвърли там разкъсаните останки на Върховните вешери, чиито души потънаха в заклинанието на Септерн. Не остана какво повече да даде. Следите от Крадеца на зората се впиваха в ума му и обгръщаха тялото, обещаваха му покой и отдиш. Какво друго да си пожелае спасителят на Балея? Нима това не беше съкровеният му копнеж? Дензър затвори очи и се отпусна във великолепието...

Мозайката се напукваше и раздробяваше под тежестта на камъните. Остри парчета отскачаха от пода и стените. Хирад се хвърли по корем, но веднага седна и се огледа. Въздушният щит не пропускаше нищо.

Отломък, дълъг поне пет стъпки и дебел две, се заби в щита точно над неподвижния Дензър, но се плъзна по невидимата повърхност и замря с грохот на пода.

Скоро тътенът и трещенето стихнаха. Хирад се надигна отмалял и се скова на място, щом зърна лицето на Ериан, обляно в сълзи. Тя се напрягаше да поддържа заклинанието, но не откъсваше поглед от Дензър. Звънтяща тишина замени грохота.

– Свърши се – промълви Хладнокръвния.

Промяната беше мигновена. Черният огън, бълван от стотина пръста, угасна, магическите щитове изчезнаха и победоносните усмивки на шаманите се стопиха в недоумение и страх.

Блекторн прозря, че Гарваните са изпълнили задачата, и се развика от радост. Войниците му се хвърлиха отново в битката, а той разблъска с коня си останалите без водачи западняци, скочи от седлото до своя приятел, заби меча си в шията на попаднал му враг и приклезна. Макар че цялата глави на Гресе беше в кръв, той още дишаше. Блекторн повика един войник и заедно изнесоха стария барон от бойното поле.

Зад тях западняците изгубиха настървението си. Без магията на Върховните вешери шаманите им бяха безпомощни. Въпреки свирепостта си племенните воители виждаха, че късметът им е изневерил.

Блекторн нададе тържествуващ рев. Денят беше чудесен.

– Щитът е премахнат – прошепна Илкар.

Ериан се втурна към Дензър, отпусна се на колене и обгърна главата му с длани преди да притисне лице към рамото му. Плачеше и нареждаше тихо.

– Ама какво става?! – пристъпи Хирад натам. Мокротото й лице се вдигна към него.

– Мъртъв е. Не диша.

– Не... – Хирад коленичи до нея. – Илкар, не стой така, направи нещо.

– Не знам заклинание за всяка беда. Не виждам никакви рани по него. Няма какво да лекувам.

Хирад плъзна поглед по тялото на Дензър. Изглеждаше невредим, само устните му посиняваха.

– Аха... Ериан, пусни го да легне по гръб. Незнаен, ела тук и леко вдигни главата му. Освободи гърлото.

– Разбрах.

Хирад се взря в лицето на тъмния маг.

– Хич не си го помисляй! – Започна да натиска с все сила гърдите

му над сърцето. – Не смей да умираш! Опомни се!

Ериан галеше косата на Дензър.

– Моля те! Нося детето ти. Не ме изоставяй. Хирад се сепна.

– Какво носиш?! Богове в небесата... – Натисна още по-усърдно. –

Чу ли, Дензър? Имаш дълг, проклет да си. Дишай! Дишай!

Хирад го зашлеви безмилостно и по двете бузи. Незнайния му разтърсихаше шията и стискаше долната му челюст.

– Дишай!

Устата на Дензър се отвори широко, дробовете му поеха въздух, тялото му се напрегна и той седна изведнъж, като събори Хирад. Впи пръсти в гърдите си и изхриптя. Ериан пак се обля в сълзи. Дензър опита да се обърне към нея, но се килна и тя хвана главата му, за да не се удари в пода.

– Помислих те за умрял, мръсноко. Мислех, че си мъртъв...

Той се усмихна и завъртя глава.

– Е, опитах се. Ама че ме болят гърдите!

– Трябваше да направим нещо за теб – промърмори Хирад.

– Ти да не си се здрависвал със сърцето ми?

– А, не. Само го убедих, че работата му е да бие.

– Благодаря.

Варваринът вдигна рамене.

– Ти си един от Гарваните. Как ще те оставя да издъхнеш, след като унищожи Върховните вещици? Каква слава има в това?

Двамата погледнаха едновременно през слягащия се прахоляк към синьото небе на Балея. Но в него висеше кипящо кафяво петно на сиви точки.

– Олеле... – въздъхна Дензър. – Убеден съм, че това не биваше да се случва.

Хирад позяпа още малко новото пространствено разкъсване.

– Ще го преживеем някак. – Стана и изтръска панталона и туниката си. – Как се чувстваш?

– Уморен. И натъртен.

– Е, сега тук е спокойно – промълви Илкар, но все се озърташе към петното.

– Да, засега е добре. – Дензър затвори очи. – Събудете ме след два три дни.

– Може ли да ни оставите насаме за малко? – помоли Ериан, а пръстите й рошеха косата му.

– То се подразбираше – отвърна Незнайния. – Да вървим. Прибра

меча в ножницата на гърба си и размаха ръце към изхода сякаш гонеше пилци.

– Илкар, какво те тормози? – Хирад отиде при елфа.

– Онова. – Илкар посочи разкъсването. – Питам се накъде ли води. Дано да е към свят, безвреден за нас. – Цъкна с език и въздъхна. – Какво ли направихме този път?

Хирад обви раменете му с ръка.

– Победихме. Хайде, отвън се вижда по-добре. – Завъртя елфа с лице към Незнайния, Троун и Уил и повтори: – Победихме.

– И ще си вземем парите, които ни дължат по договора – промърмори Илкар.

– Нима ще си позволиш да докоснеш мръсните пари на Ксетеск? – обади се Дензър от пода.

Елфът прихна.

– Не съм придирчив, като стане дума за пари.

– Това са думи на истински наемник – одобри Хирад. Ериан се прокашля зад него.

– О, извинявай. – Хирад посочи изхода. – Гарвани, след мен.

КРАЙ

© 1999 Джеймс Баркли
© 2007 Владимир Зарков, превод от английски

James Barclay
Dawnthief, 1999

Сканиране: nedjalkov, 2007
Разпознаване и редакция: piki, 2007

Публикация:
ИК „Бард“, 2007

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4588>]